BETH O'LEARY

DRAGOSTE ÎN CONTRATIMP

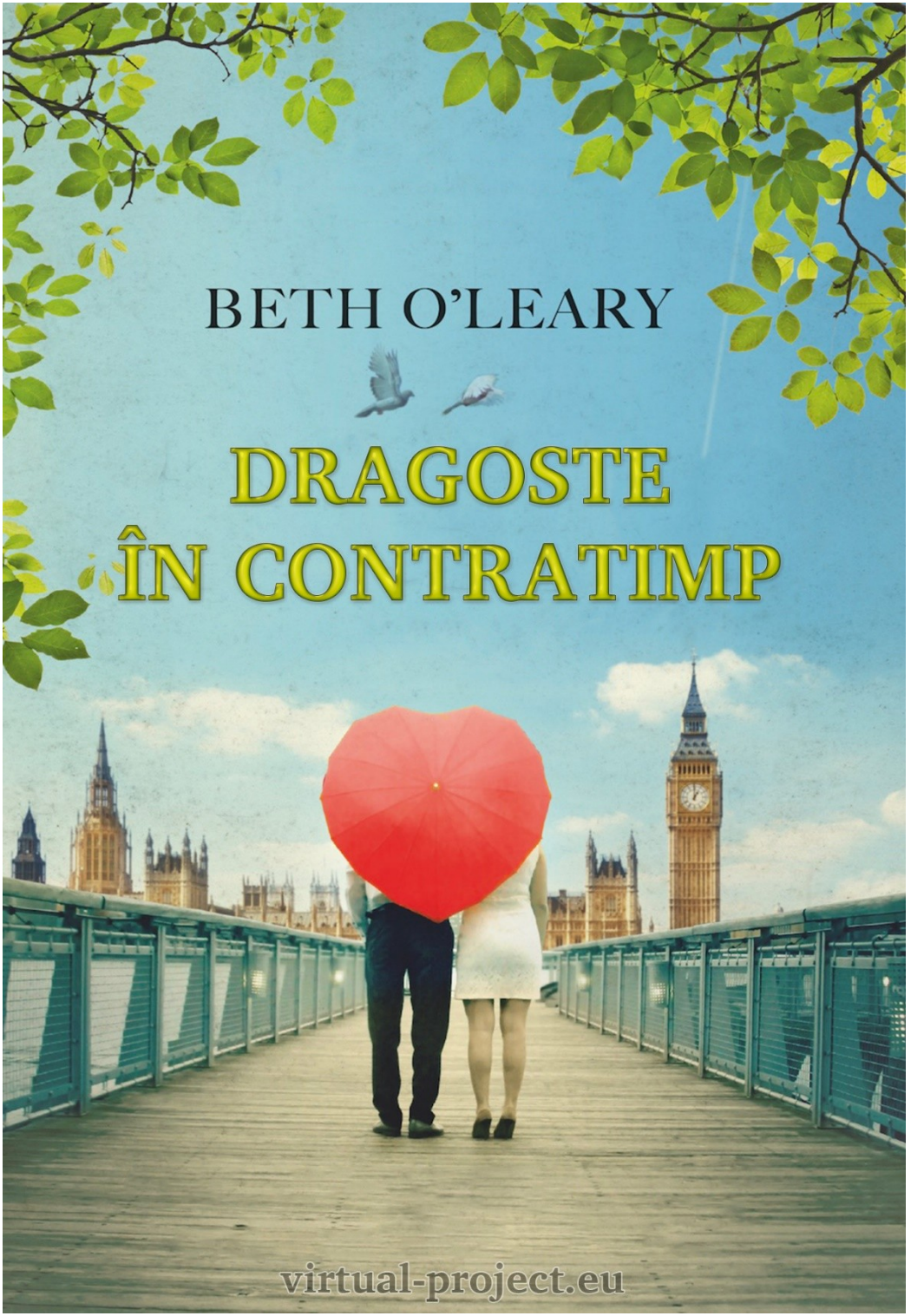

virtual-project.eu

BETH O'LEARY

DRAGOSTE ÎN CONTRATIMP

Original: *The Flatshare* (2019)

Traducere din limba engleză de:
IRINA RAŢĂ

virtual-project.eu

2019

FEBRUARIE

Capitolul 1

Tiffy

Ce trebuie spus despre disperare este că te face mult mai receptiv la nou.

Eu chiar pot să văd câteva aspecte pozitive în apartamentul ăsta. Mucegaiul viu colorat de pe peretele din bucătărie se va curăţa, cel puţin pe termen scurt. Salteaua murdară poate fi înlocuită destul de ieftin. Şi în mod cert, ai putea să susţii că ciupercile care cresc în spatele toaletei aduc locului o atmosferă proaspătă, de aer liber.

Cu toate acestea, Gerty şi Mo nu sunt disperaţi şi nu încearcă să gândească pozitiv. Le-aş descrie expresiile ca „îngrozite”.

— Nu poţi locui aici.

Aceasta e Gerty. Îşi ţine cizmele cu toc apropiate şi coatele strâns lipite de corp, de parcă ar încerca să ocupe cât de puţin spaţiu posibil, în semn de protest că încă se mai află aici. Părul îi este strâns într-un coc jos, la ceafă, deja prins cu clame, astfel încât să-şi poată pune cu uşurinţă peruca de avocat pe care o poartă în instanţă. Expresia ei ar fi comică, dacă nu ar fi în discuţie aici viaţa mea reală.

— Trebuie să existe şi alte locuri care să se încadreze în buget, Tiff, zice îngrijorat Mo, apărând pe neaşteptate din debaraua centralei termice, pe care tocmai a examinat-o. Pare chiar mai neîngrijit decât de obicei, ajutat de pânza de păianjen ce-i atârnă acum din barbă. Ăsta e chiar mai rău decât cel pe care l-am văzut aseară, oftează el.

Mă uit în jur după agentul imobiliar; el, din fericire, e suficient de departe încât să nu ne poată auzi, fumează pe „balcon” (acoperişul lăsat al garajului vecin, în niciun caz proiectat pentru a se merge pe el).

— Eu nu mai vreau să văd niciun coteţ dintr-ăsta, mi-a ajuns, spune Gerty, aruncând o privire la ceas. E opt dimineaţa – ea va

trebui să fie la Tribunalul din Southwark la nouă. Trebuie să existe o altă opţiune.

— *Cu certitudine* am putea să-i facem loc la noi, nu? sugerează Mo, probabil pentru a cincea oară de sâmbătă încoace.

— Sincer, vrei să termini cu aiurelile? izbucneşte Gerty. Asta nu e o soluţie pe termen lung. Iar ea ar trebui să doarmă în picioare pentru a începea oriunde ar fi. Îmi aruncă o privire exasperată. Nu puteai să fii mai scundă? Am fi putut să te punem sub masă, dacă aveai mai puţin de un metru şapteşcinci.

Îmi iau o expresie de părere de rău, însă chiar aş prefera să stau aici, decât să dorm pe podeaua minusculului apartament, dureros de scump, pe care Mo şi Gerty şi l-au luat împreună luna trecută. Ei n-au mai împărţit niciodată o locuinţă, nici măcar când eram cu toţii la universitate. Sunt îngrijorată că asta ar putea să ducă la ruperea prieteniei lor. Mo e dezordonat, cu capul în nori şi are abilitatea nefirească de a ocupa enorm de mult spaţiu, în ciuda faptului că este relativ mic. Gerty, pe de altă parte, şi-a petrecut ultimii trei ani într-un apartament incredibil de curat, atât de perfect, încât arăta de parcă ar fi fost generat de computer. Nu sunt sigură cum se vor îmbina cele două stiluri de viaţă fără ca vestul Londrei să facă implozie.

Pe de altă parte, dacă e să stau la altcineva, pot la fel de uşor să mă întorc în apartamentul lui Justin. Dar joi, la ora unsprezece seara, am decis oficial că nu-mi mai pot permite această opţiune. Trebuie să merg mai departe, trebuie să mă aşez undeva, astfel încât să nu mă mai pot întoarce.

Mo, prăbuşit pe canapeaua soioasă de piele, îşi masează fruntea.

— Tiff, aş putea să-ţi împrumut nişte...

— Nu vreau să-mi împrumuţi niciun ban, îi spun, mai tăios decât aş fi vrut. Uite, chiar trebuie să rezolv săptămâna asta. Am de ales între locul ăsta sau să împart apartamentul cu altcineva.

— Să împarţi patul cu altcineva, vrei să spui, zice Gerty. Te pot întreba de ce trebuie să se întâmple acum? Nu că n-aş fi încântată. Doar că până de curând, din câte ştiu eu, stăteai răbdătoare în apartamentul ăla, aşteptând următoarea dată când „cel al cărui nume nu trebuie pronunţat” binevoia să treacă pe acolo.

Tresar surprinsă. Nu din cauza resentimentului – Mo şi Gerty nu l-au plăcut niciodată pe Justin şi nu înţeleg de ce încă mai locuiesc în apartamentul lui, chiar dacă el nu prea stă pe acasă. Însă e neobişnuit s-o aud pe Gerty aducându-l în discuţie. După ce ultima cină de împăcare între noi patru s-a terminat cu o ceartă năprasnică, am renunţat să mai încerc să le explic, preferând să nu mai pomenesc despre Justin în faţa lor. Obiceiurile vechi mor greu – chiar şi după despărţire cu toţii am evitat să discutăm despre el.

— Şi de ce trebuie să fie atât de ieftin? continuă Gerty, ignorând avertismentul din privirea lui Mo. Ştiu că eşti plătită derizoriu, dar zău, Tiffy, patru sute pe lună e ceva imposibil în Londra. Oare chiar te-ai gândit bine la toate astea? Pe îndelete?

Înghit. Îl simt pe Mo privindu-mă cu atenţie. Ăsta-i necazul să ai un prieten psiholog: Mo e practic un cititor de gânduri autorizat, şi nu pare să-şi deconecteze superputerile niciodată.

— Tiff? zice el încetişor.

Of, la naiba, trebuie să le arăt. Nu-mi mai rămâne nimic altceva. Repede şi brusc, e cea mai bună cale – ca desprinsul unui plasture sau intratul într-o apă foarte rece, sau ca atunci când îi spui mamei că ai spart un bibelou din dulapul din camera de zi.

Mă întind după telefon şi scot mesajul de pe Facebook.

Tiffy,

Sunt foarte dezamăgit de modul în care te-ai comportat aseară. Ai fost complet deplasată. Este apartamentul meu, Tiffy – pot să vin când vreau, cu cine vreau.

M-aş fi aşteptat să fii mai recunoscătoare pentru că te-am lăsat să stai. Ştiu că despărţirea noastră a fost dificilă pentru tine – ştiu că nu eşti pregătită să pleci. Dar dacă crezi că asta înseamnă că poţi să încerci să „stabileşti nişte reguli", atunci este momentul să-mi plăteşti chiria pe ultimele trei luni. Şi va trebui să plăteşti chiria întreagă şi de acum încolo. Patricia spune că profiţi de mine locuind în apartamentul meu aproape degeaba, şi, deşi întotdeauna ţi-am luat partea în faţa ei, după reprezentaţia de ieri, nu pot să nu mă gândesc că ar putea să aibă dreptate.

Justin xx

Stomacul mi se răsuceşte când recitesc acele cuvinte, „profiţi de mine”, pentru că niciodată n-am avut intenţia să fac aşa ceva. Pur şi simplu n-am ştiut că atunci când a plecat, de data asta, el a vorbit serios.

Mo termină de citit primul.

— Iar „a trecut pe acolo” joi? Cu Patricia?

Îmi feresc privirea.

— Are dreptate. A fost foarte mărinimos să mă lase să stau acolo atât de mult.

— Amuzant, mormăie Gerty, întotdeauna am avut impresia distinctă că-i place să te aibă acolo.

Pare bizar dacă stai s-o asculţi, dar într-un fel şi eu simt asta. Cât timp sunt în apartamentul lui Justin, nu s-a terminat cu adevărat. Adică, în toate celelalte dăţi el s-a întors în cele din urmă. Însă joi am cunoscut-o pe Patricia în carne şi oase. Femeia extrem de atrăgătoare şi chiar destul de simpatică pentru care m-a părăsit Justin. Niciodată până acum nu a existat o altă femeie.

Mo se întinde să-mi ia mâna; Gerty o ia pe cealaltă. Stăm aşa, ignorându-l pe agentul imobiliar care fumează dincolo de geam, şi-mi permit să plâng pentru o clipă, doar câte o singură lacrimă mare prelingându-se pe fiecare obraz.

— Deci, în fine, zic cu seninătate, retrăgându-mi mâinile ca să-mi şterg ochii. Trebuie să mă mut. Acum. Chiar dacă voiam să mai stau, riscând ca el s-o aducă iar pe Patricia, nu-mi pot permite chiria. Pe deasupra, îi datorez lui Justin o groază de bani, şi chiar nu vreau să mă împrumut de la nimeni, m-am cam săturat să nu plătesc pentru lucruri eu însămi, să fiu sinceră, aşa că... da. Ori e ăsta, ori împart un apartament cu cineva.

Mo şi Gerty schimbă o privire (semnificativă, între ei). Gerty îşi închide ochii cu resemnare îndurerată.

— Ei bine, în mod cert nu poţi locui aici. Deschide ochii şi-mi întinde mâna: Mai arată-mi o dată anunţul ăla.

Îi întind telefonul, trecând de la mesajul lui Justin la anunţul de pe Gumtree pentru apartamentul subînchiriat.

Pat dublu într-un apartament însorit din Stockwell cu un singur dormitor; *chiria trei sute cincizeci de lire pe luna*, *cheltuieli incluse. Disponibil imediat*, *pentru minimum şase luni.*

Apartamentul (şi camera/patul) va fi împărţit cu o persoană

specializată în îngrijirea paliativă, care munceşte nopţile şi lipseşte la sfârşit de săptămână. Acasă numai de la 9 a.m. la 6 p.m. De luni până vineri. E doar al tău în restul timpului! Perfect pentru cineva cu o slujbă de la 9 la 5.

Persoana de contact pentru vizionare este L. Twomey – detalii mai jos.

— Nu e doar împărţirea unui apartament, Tiff, e împărţirea unui pat. Să împarţi patul e *ciudat*, spune Mo cu îngrijorare.

— Dacă acest L. Twomey e bărbat? întreabă Gerty.

Sunt pregătită pentru întrebare, aşa că-i răspund calm:

— Nu contează. Nu e de parcă am fi vreodată în acelaşi timp în pat – sau chiar în apartament.

Aceste cuvinte sunt deranjant de asemănătoare cu cele prin care mi-am justificat prezenţa în apartamentul lui Justin luna trecută, dar n-are nicio importanţă.

— Ai dormi cu el, Tiffany! spune Gerty. Toată lumea ştie că prima regulă a subînchirierii este să nu dormi cu colegul de apartament.

— Nu cred că la genul ăsta de aranjament se referă lumea, îi spun sarcastic. Vezi tu, Gerty, uneori, când oamenii spun că „dorm împreună”, se referă de fapt la...

Gerty îmi aruncă o privire lungă.

— Da, mulţumesc, Tiffany.

Chicotitul lui Mo încetează brusc când Gerty îşi întoarce privirea aspră asupra lui.

— Aş spune că prima regulă a subînchirierii este să te asiguri că te înţelegi cu persoana înainte să te muţi cu ea, zice el, redirecţionând cu iscusinţă privirea cruntă către mine. *Mai ales* în aceste circumstanţe.

— Evident c-o să mă întâlnesc cu acest sau această L. Twomey mai întâi. Dacă nu ne înţelegem, n-o să accept.

După o clipă Mo încuviinţează din cap şi-mi strânge uşor umărul. Toţi am fost cuprinşi de genul de tăcere ce vine după discutarea unui subiect dificil – pe jumătate recunoscători că s-a terminat, pe jumătate uşuraţi că cel puţin am reuşit să o purtăm.

— Bine, spune Gerty. Bine. Fă ce trebuie să faci. Trebuie să fie mai bine decât să locuieşti într-o astfel de mizerie. Dă să iasă din apartament, dar se întoarce în ultima clipă ca să i se

adreseze cu voce tare agentului imobiliar, în timp ce acesta intra din balcon: Iar dumneata eşti o năpastă pentru societate.

Bărbatul clipeşte des în timp ce ea iese trântind uşa. Urmând o pauză lungă, stânjenitoare.

Agentul imobiliar îşi stinge ţigara şi mă întreabă:

— Sunteţi interesată, deci?

∴

Ajung la muncă devreme şi mă prăbuşesc pe scaun. Biroul meu este cel mai apropiat surogat de casă pe care-l am acum. E un adevărat refugiu pentru obiecte artizanale pe jumătate făcute, lucruri ce s-au dovedit a fi prea grele pentru a fi luate în autobuz şi diverse plante în ghivece, aranjate în aşa fel încât să văd oamenii apropiindu-se înainte ca ei să-şi dea seama dacă sunt sau nu la birou. Peretele meu din plante în ghivece este unanim recunoscut de către membrii mai tineri ai personalului ca un exemplu de design interior demn de urmat. (În realitate, tot secretul e să alegi planta de aceeaşi culoare cu părul tău – în cazul meu, roşu – şi să te apleci sub birou ori să fugi când observi pe cineva îndreptându-se spre tine cu un anume scop.)

Prima sarcină a zilei este să mă întâlnesc cu Katherin, unul dintre autorii mei preferaţi. Katherin scrie cărţi despre tricotat şi croşetat. Le cumpără doar un public de nişă, dar asta e povestea Butterfingers Press – ne place publicul de nişă. Ne specializăm în cărţi de bricolaj şi lucru manual. Vopseşte-ţi cearşafurile prin metoda *tie dye*, croieşte-ţi propriile rochii, croşetează-ţi un abajur, fă-ţi toată mobila din trepte... Acel gen de lucruri.

Îmi place să lucrez aici. Aceasta e unica explicaţie posibilă pentru faptul că sunt redactor-adjunct de trei ani şi jumătate, câştigând sub salariul de subzistenţă pentru Londra şi nefăcând niciun efort să îndrept situaţia prin, să zicem, depunerea CV-ului la o editură care chiar face bani. Lui Gerty îi place să-mi spună că îmi lipseşte ambiţia, dar chiar nu este vorba despre asta. Pur şi simplu îmi plac aceste lucruri. În copilărie îmi petreceam timpul citind sau meşterind la jucăriile mele până când acestea mi se potriveau mai bine: vopsirea prin scufundare a părului lui Barbie, decorarea extravagantă a camionului meu JCB. Iar acum îmi câştig existenţa citind şi meşterind.

Ei bine, nu chiar o existenţă, ca atare. Dar nişte bănuţi. Fix de-ajuns cât să-mi plătesc impozitele.

— Îţi spun, Tiffy, cărţile despre croşetat vor fi următoarele cărţi de colorat, îmi spune Katherin odată ce s-a aşezat comod în cea mai bună sală de şedinţe a noastră şi mi-a detaliat planul pentru următoarea ei carte.

Examinez degetul pe care-l mişcă în direcţia mea. Poartă aproximativ cincizeci de inele pe fiecare mână, dar încă nu mi-am dat seama dacă vreunul este verighetă sau inel de logodnă (îmi imaginez că dacă Katherin e să aibă vreunul, atunci ar avea mai multe).

Katherin se află exact la marginea laturii acceptabile a excentricului: are o cosiţă de culoarea paielor de grâu, unul din acele bronzuri care într-un fel sau altul îmbătrânesc frumos şi nesfârşite poveşti despre pătrunderea prin efracţie în diverse locuri în anii şaizeci şi urinarea pe tot felul de lucruri. Pe vremuri a fost o adevărată rebelă. Refuză să poarte sutien chiar şi în prezent, când sutienele au devenit destul de confortabile şi femeile au renunţat în mare parte să lupte pentru putere, întrucât Beyoncé o face pentru noi.

— E bine, îi spun. Poate că am putea menţiona în subtitlu faptul că „focalizează atenţia”? E o activitate care focalizează atenţia, nu-i aşa? Sau e absurdă?

Katherin râde, lăsându-şi capul pe spate.

— Ah, Tiffy. Slujba ta e ridicolă. Îmi bate uşor mâna cu afecţiune şi, în timp ce se întinde după poşetă, adaugă: Ah, când te vezi cu băiatul ăla, Martin, să-i spui c-o să ţin cursul de pe vasul de croazieră numai dacă o să am un asistent tânăr, fermecător.

Suspin. Ştiu încotro se îndreaptă lucrurile. Lui Katherin îi place să mă târască şi pe mine în astfel de poveşti – pentru orice curs are nevoie de un model viu, ca să arate cum se iau măsurile pe măsură ce înaintezi cu tricotatul, pesemne, iar la un moment dat, când n-a putut să găsească pe altcineva, am făcut greşeala să mă ofer. Acum eu sunt prima ei opţiune. Cei de la relaţiile cu publicul sunt atât de disperaţi s-o implice pe Katherin în acest soi de evenimente, încât au început să mă implore şi pe mine.

— E prea mult, Katherin. Nu vin în croazieră cu dumneata.

— Dar e gratis! Oamenii plătesc mii de lire pentru aşa ceva, Tiffy!

— O să te alături croazierei doar pentru circuitul de pe Insula Wight, îi aduc aminte. Martin deja m-a pus la curent. Şi este într-

un weekend. Eu nu muncesc la sfârşit de săptămână.

— Nu e muncă, insistă Katherin, adunându-şi notiţele şi punându-le în poşetă într-o ordine complet aleatorie. E o excursie plăcută pe mare, într-o sâmbătă, cu una dintre prietenele tale. În clipa următoare simte nevoia să clarifice: Cu mine, adică. Suntem prietene, nu-i aşa?

— Sunt redactorul dumitale! zic, îndemnând-o să iasă din sala de şedinţe.

— Gândeşte-te la asta, Tiffy! îmi strigă ea peste umăr, netulburată. Îl observă pe Martin, care deja se îndreaptă direct spre ea, de lângă imprimante. N-o s-o fac decât dacă vine şi ea, Martin, băiete! Tiffy este cea cu care trebuie să vorbeşti!

Şi apoi pleacă, lăsând uşile de sticlă murdare din biroul nostru să se legene în urma ei.

Martin se întoarce spre mine şi-mi spune cu un zâmbet fermecător:

— Îmi plac încălţările tale.

Tresar. Nu pot să-l suport pe Martin de la relaţiile cu publicul. În şedinţe foloseşte expresii precum „să acţionăm campania asta” şi-şi pocneşte degetele spre Ruby, care este directoare de marketing, dar care, după părerea lui Martin, este asistenta lui personală. Nu are decât douăzeci şi trei de ani, însă a decis că-şi va pune mai uşor în aplicare planul de a urca rapid în ierarhie dacă pare mai în vârstă decât este, aşa că întotdeauna face apel la tonul acesta glumeţ, absolut oribil, şi încearcă să vorbească despre golf cu directorul general.

Cu toate acestea, încălţările *sunt* superbe. Sunt mov, în stilul ghetelor Doc Martin, cu crini albi pictaţi pe ele, şi mi-a luat aproape o sâmbătă întreagă să le fac. Abilităţile mele de lucru manual şi personalizare s-au îmbunătăţit considerabil de când m-a părăsit Justin.

— Mersi, Martin, îi zic, deja încercând să revin la securitatea pe care mi-o oferă biroul meu.

— Leela a menţionat că n-ai unde să stai, spune Martin.

Ezit. Nu sunt sigură încotro se îndreptă conversaţia. Simt că nu într-un loc bun.

— Eu şi Hana – o femeie de la marketing care întotdeauna îmi ia în râs stilul vestimentar – avem o cameră liberă. S-ar putea s-o fi văzut-o pe Facebook, dar m-am gândit că poate ar trebui s-o aduc în discuţie, ştii, în viaţa reală. Nu are decât un pat de o

persoană, dar, ei bine, bănuiesc că asta nu va fi o problemă pentru tine acum. Cum suntem prieteni, Hana şi cu mine am decis că am putea să ţi-l oferim pentru cinci sute de lire pe lună, plus utilităţi.

— E atât de frumos din partea voastră! zic. Dar, de fapt, tocmai mi-am găsit o locuinţă.

Ei bine, am găsit într-un fel. Aproape. Oh, Doamne, dacă L. Twomey nu mă primeşte, va trebui să stau cu Martin şi Hana? Deja îmi petrec fiecare zi de lucru cu ei, şi, sincer, asta înseamnă un timp mai mult decât suficient în compania lor. Nu sunt sigură că decizia mea (deja nesigură) de a părăsi apartamentul lui Justin poate să reziste în faţa imaginii lui Martin urmărindu-mă pentru plata chiriei sau a Hanei văzându-mă în pijamalele mele Adventure Time, pătate cu terci de ovăz, în fiecare dimineaţă.

— Oh. În regulă, bine. Va trebui să găsim pe altcineva atunci. Expresia lui Martin devine vicleană. Mi-a mirosit vina. Ai putea să te revanşezi ducându-te cu Katherin în acea...

— Nu.

El oftează exagerat.

— Doamne, Tiffy. E o croazieră gratuită! Nu te duci tot timpul în croaziere?

Obişnuiam să mă duc tot timpul în croaziere, când minunatul, şi acum fostul, iubit obişnuia să mă ia în ele. Navigam de pe o insulă din Caraibe pe o altă insulă din Caraibe, cufundaţi în ceaţa uşoară, însorită, a fericirii romantice. Exploram oraşele europene şi apoi ne întorceam pe navă pentru o partidă incredibilă de sex în minusculul nostru pat suprapus. Ne îndopam la bufetul suedez şi apoi stăteam întinşi pe punte, privind pescăruşii ce se roteau deasupra noastră, în timp ce vorbeam nonşalant despre viitorii noştri copii.

— Am renunţat la ele, zic, întinzând mâna după telefon. Acum, dacă îmi permiţi, trebuie să sun pe cineva.

Capitolul 2

Leon

Telefonul sună în timp ce doctoriţa Patel prescrie medicamente pentru Holly (fetiţa cu leucemie). Moment nepotrivit. Moment foarte nepotrivit. Doctoriţa Patel e nemulţumită de întrerupere şi nu-şi ascunde sentimentele. Pare să fi uitat că şi eu, în calitate de asistent în tura de noapte, ar fi trebuit să plec acasă la ora 8 dimineaţa şi totuşi sunt încă aici, având de-a face cu bolnavi şi cu specialişti morocănoşi, ca doctoriţa Patel.

Închide când sună, evident. Fă-ţi o notiţă mentală să asculţi mesajul vocal şi să schimbi soneria cu ceva mai puţin stânjenitor (aceasta se numeşte „Jive” şi este mult prea nepotrivită pentru cadrul spitalului pentru muribunzi. Nu pentru că muzica funk nu şi-ar găsi locul acolo; pur şi simplu nu este întotdeauna potrivită).

Holly:

— De ce n-ai răspuns? Nu e nepoliticos? Dacă era iubita ta, cea cu părul scurt?

Doctoriţa Patel:

— Ce e nepoliticos e să-ţi laşi telefonul cu soneria la maximum în timpul vizitei. Deşi sunt surprinsă că persoana care a sunat, oricine ar fi, chiar a încercat să-l sune la această oră.

Îmi aruncă o privire pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată.

Doctoriţa Patel:

— S-ar putea să fi observat că Leon nu e prea vorbăreţ, Holly.

Se apleacă spre pacientă cu un aer conspirativ.

Doctoriţa Patel:

— Unul dintre medicii rezidenţi are o teorie. El spune că Leon are un număr limitat de cuvinte de folosit în fiecare gardă şi când ajunge la această oră a zilei, le-a terminat cu desăvârşire.

Nu onorez asta cu un răspuns.

Apropo de „iubita lui cu părul scurt”: nu i-am spus încă lui Kay despre treaba cu camera. N-am avut timp. De asemenea, evit inevitabilul conflict. Dar chiar trebuie să o sun mai târziu.

Noaptea asta a fost una bună. Durerea domnului Prior a scăzut suficient ca el să-mi poată povesti despre bărbatul de care s-a îndrăgostit în tranşee: un tip brunet, fermecător, numit Johnny White, cu maxilarul sculptat, ca al unei vedete de la Hollywood, şi o sclipire aparte în ochi. Au petrecut împreună o vară tensionată, romantică, sfâşiată de război, după care au fost despărţiţi. Johnny White a fost dus la spital, suferind de stres

posttraumatic. Nu s-au mai revăzut niciodată. Domnul Prior ar fi putut să intre într-un mare necaz (homosexualitatea nefiind ceva ce comandanţii armatei priveau cu ochi buni).

Eram obosit, impulsul dat de cafea diminuându-se, dar am stat cu domnul Prior după predarea turei. Omul nu primeşte vizitatori niciodată şi îi place să vorbească atunci când are prilejul. Nu am reuşit să scap din conversaţie fără un fular (al paisprezecelea fular al meu de la domnul Prior). Pot să spun „nu” doar de un anumit număr de ori, iar domnul Prior tricotează atât de repede, încât mă întreb de ce s-a mai deranjat cineva cu revoluţia industrială. Sunt aproape sigur că e mai rapid decât o maşinărie.

Ascult mesajul vocal după ce mănânc periculos de re-reîncălzita mâncare de pui cu legume în faţa episoadelor de săptămâna trecută din *Masterchef.*

Mesaj vocal:

— Bună, sunteţi acel L. Twomey? Oh, drace, nu puteţi răspunde – întotdeauna fac asta în mesajele vocale. Bine, o să continui, pornind de la premisa că sunteţi L. Twomey. Numele meu e Tiffy Moore şi vă sun în legătură cu anunţul de pe Gumtree, cel legat de cameră. Uitaţi, prietenii mei cred că e ciudat să împărţim patul, chiar dacă ar fi la ore diferite, dar pe mine nu mă deranjează, dacă nu vă deranjează nici pe dumneavoastră, şi, să fiu sinceră, aş face aproape orice pentru un apartament în centrul Londrei, în care să mă pot muta imediat, la acest preţ. [Pauză] Oh, Doamne, nu orice. Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le-aş face. Nu sunt ca... Nu, Martin, nu acum, nu vezi că vorbesc la telefon?

Cine e Martin? Un copil? Vrea această femeie incoerentă, cu accent de Essex, să aducă un copil în apartamentul meu?

Mesajul vocal continuă:

— Scuze, acela e colegul meu, vrea să mă trimită în croazieră cu o doamnă de vârstă mijlocie care urmează să le vorbească pensionarilor despre croşetat.

Nu e explicaţia pe care o aşteptam. Mai bună, în mod cert, dar care aduce în discuţie multe semne de întrebare.

Mesajul vocal continuă:

— În fine, aţi putea să mă sunaţi înapoi sau să-mi trimiteţi un mesaj dacă mai e disponibilă camera? Sunt extrem de ordonată, mă voi feri din calea dumneavoastră şi încă nu m-am

dezobişnuit să gătesc cantităţi duble din felurile pentru cină, deci dacă vă place mâncarea gătită acasă, vă pot lăsa ce rămâne.

Îşi recită numărul de telefon. Chiar la timp, îmi aduc aminte să-l notez.

Femeia este insuportabilă, în mod cert. Iar faptul că viitorul chiriaş e de sex feminin ar putea să o supere pe Kay. Dar numai două alte persoane au sunat: unul a întrebat dacă mă deranjează aricii ca animale de companie (răspuns: „Nu, exceptând cazul în care aceştia locuiesc în apartamentul meu.”), iar celălalt era, în mod cert, dealer de droguri (nu e o presupunere răuvoitoare, chiar mi-a oferit droguri în timpul convorbirii). Am nevoie de trei sute cincizeci de lire în plus pe lună, dacă voi continua să-l plătesc pe Sal fără ajutorul lui Kay. Acesta e singurul plan disponibil. În plus, de fapt n-o s-o văd niciodată pe femeia asta insuportabilă. O să fiu în apartament numai când femeia insuportabilă e plecată.

Îi trimit un mesaj.

Salut, Tiffy. Mulţumesc pentru mesajul vocal. Ar fi grozav să ne întâlnim şi să vorbim despre condiţiile de subînchiriere. Ce zici de sâmbătă dimineaţa? Salutări, Leon Twomey.

Mesaj drăguţ, aparţinând unei persoane normale. Rezist tentaţiei de a întreba despre planul lui Martin legat de croazieră, deşi sunt surprins că-mi trezeşte curiozitatea.

Ea răspunde aproape imediat.

Bună! Sună bine. 10 dimineaţa la apartament, atunci? x

Să fie 9 dimineaţa, altfel adorm! Ne vedem atunci. Adresa e în anunţ. Salutări, Leon.

Gata. Am făcut-o. Uşor: trei sute cincizeci de lire pe lună, aproape că sunt în buzunar deja. Acum să-i spun lui Kay.

Capitolul 3

Tiffy

În mod firesc, mi-a trezit curiozitatea, aşa că-l caut pe Google. Leon Twomey e un nume destul de neobişnuit; îl găsesc pe Facebook fără să trebuiască să-mi folosesc tehnicile de hărţuitor sinistru rezervate autorilor pe care încerc să-i sustrag de la alte edituri.

E o uşurare să văd că nu e deloc genul meu, ceea ce în mod sigur va simplifica lucrurile – dacă Justin l-ar fi întâlnit vreodată pe Leon, de exemplu, eu nu cred că l-ar fi văzut ca pe o ameninţare. Are tenul măsliniu şi părul des, creţ şi suficient de lung pentru a fi dat în spate, după urechi, şi e mult prea deşirat pentru gustul meu. Numai coate şi gât, cunoşti genul. Totuşi, pare un tip de treabă – în toate pozele are un zâmbet dulce, în colţul gurii, care nu pare deloc înspăimântător sau criminal, deşi, de fapt, dacă te uiţi la o fotografie cu această idee în minte, toţi oamenii par să semene cu un ucigaş înarmat cu un topor, aşa că încerc să-mi alung acest gând. El pare prietenos şi nepericulos. Ăsta e un lucru bun.

Pe de altă parte, acum ştiu, fără nicio îndoială, că este bărbat.

Oare chiar sunt dispusă să împart patul cu un tip? Până şi să împart patul cu Justin era puţin scârbos uneori, şi noi eram într-o relaţie. Latura lui de saltea se afunda la mijloc, şi Justin nu făcea întotdeauna duş între întoarcerea de la sală şi mersul la culcare, deci era un uşor miros de... transpiraţie pe jumătatea pilotei sale. Întotdeauna trebuia să fiu foarte sigură că era cu aceeaşi parte în sus, astfel încât să nu-mi nimerească partea transpirată.

Altminteri, trei sute cincizeci de lire pe lună... în plus, el nu ar fi, de fapt, niciodată acolo.

— Tiffany!

Capul mi se ridică brusc. Drace, e Rachel, şi ştiu ce vrea. Vrea manuscrisul de la *Checurile şi prăjiturile lui Pat*, o porcărie pe care am ignorat-o toată ziua.

— Nu încerca să te strecori la bucătărie sau să te prefaci că vorbeşti la telefon, îmi spune ea din spatele peretelui de plante în ghivece.

Ăsta-i necazul când ai prieteni la muncă: le dezvălui trucurile tale la beţie, când ieşiţi împreună la cârciumă, şi apoi eşti lipsit de apărare.

— Ţi-ai aranjat părul! zic. E o încercare disperată să redirecţionez din start conversaţia, însă părul ei chiar arată

grozav. E împletit în cosiţe, ca de obicei, dar de data asta cosiţele subţiri au panglici turcoaz-aprins împletite printre ele, ca nişte şireturi de corset. Cum ţi l-ai făcut aşa?

— Nu încerca să-mi distragi atenţia cu subiectul la care sunt imbatabilă, Tiffany Moore, zice Rachel bătând în masă cu unghiile ei perfecte, pictate cu buline. Când primesc şi eu manuscrisul acela?

— Am nevoie de... *puţin* mai mult timp... îmi pun mâna pe hârtiile din faţa mea, astfel încât ea să nu poată vedea numerele paginilor, care sunt formate dintr-o singură cifră.

Îşi mijeşte ochii.

— Joi?

Încuviinţez cu înfocare. Mda, de ce nu? Sigur, acest lucru e complet imposibil în acest moment, dar „vineri” va suna cu mult mai bine dacă i-o voi spune joi, ceea ce am de gând să fac.

— Şi vii cu mine la un pahar mâine seară?

Ezit. Trebuia să fiu cuminte şi să nu cheltuiesc *niciun* ban săptămâna asta, din cauza datoriei iminente, dar serile în oraş cu Rachel sunt întotdeauna extraordinare şi chiar mi-ar prinde bine să mă distrez puţin. În plus, dacă joi o să fie mahmură, n-o să fie în stare să se certe cu mine pe tema manuscrisului.

— S-a făcut.

*

Tipul Beat Numărul Unu e genul expresiv. Genul de om beat căruia îi place să-şi întindă larg mâinile fără să ţină cont de cine sau ce ar putea fi în stânga sau în dreapta lui (până acum, acestea au inclus un palmier mare de plastic, o tavă cu shoturi de sambuca şi un model relativ faimos din Ucraina). Fiecare mişcare a sa este exagerată, chiar şi paşii de bază – stângul în faţă, dreptul în faţă, ia-o de la capăt. Tipul Beat Numărul Unu face ca mersul să pară o scamatorie. Tipul Beat Numărul Doi este genul înşelător. El îşi menţine o expresie foarte rezervată când te ascultă, de parcă aşa ar demonstra cât e de treaz, încuviinţează din cap periodic, destul de convingător, dar nu clipeşte îndeajuns de des. Încercările lui de a se holba la sânii mei sunt mult mai puţin subtile decât îşi imaginează el că ar fi.

Mă întreb ce cred ei despre mine şi Rachel. Au venit direct la noi, dar ăsta nu e neapărat un lucru bun. Pe vremea când eram cu Justin, dacă ieşeam în cluburi cu Rachel el îmi reamintea că o mulţime de bărbaţi, văzând o fată ciudată, îi pun eticheta de

„disperată şi frivolă”. Avea dreptate, ca de obicei. Chiar mă întreb dacă nu cumva e mai uşor pentru fata ciudată să se culce cu cineva, decât pentru genul de majoretă obraznică: eşti mai abordabilă şi nimeni nu presupune că ai deja un iubit. Acesta fiind probabil celălalt motiv pentru care Justin nu era un fan al ieşirilor mele cu Rachel, dacă mă gândesc mai bine.

— Aşadar, cărţi despre cum să faci prăjituri? spune Tipul Beat Numărul Doi, demonstrându-şi abilităţile de ascultător şi starea de sobrietate mai sus menţionată. (Sincer. Ce rost are să bei shoturi de sambuca dacă ai de gând să te prefaci că n-ai băut toată noaptea?)

— Mda! zice Rachel. Sau cum să faci rafturi sau să-ţi coşi haine sau... sau... orice îţi place să faci?

E suficient de ameţită încât să-l considere atrăgător pe Tipul Beat Numărul Doi, dar eu bănuiesc că doar încearcă să-l ţină ocupat pentru a-mi permite să sar pe Tipul Beat Numărul Unu. Dintre cei doi, Tipul Beat Numărul Unu este în mod evident de preferat – în primul rând, pentru că e suficient de înalt. Asta e cea mai mare provocare. Eu am un metru optzeci şi trei şi, deşi nu mă deranjează să am un iubit mai scund, deseori tipii par să fie deranjaţi de faptul că sunt mai înaltă decât ei cu câţiva centimetri. Mie îmi convine – nu mă interesează cei cărora le pasă de asemenea fleacuri. E o modalitate utilă de a-i tria.

— Ce îmi place să fac? repetă Tipul Beat Numărul Doi. Îmi place să dansez cu femei frumoase în localurile cu reputaţie proastă şi cu băuturi la suprapreţ. Faţa i se luminează cu un zâmbet neaşteptat, care, deşi niţel mai leneş şi mai strâmb decât intenţiona el probabil, e chiar atrăgător.

O pot vedea pe Rachel gândind acelaşi lucru. Ea îmi aruncă o privire calculată – aşadar, nefiind chiar atât de beată cum credeam – şi o pot vedea evaluând situaţia dintre mine şi Tipul Beat Numărul Unu.

La rândul meu, mă uit la Tipul Beat Numărul Unu şi-l evaluez. E înalt, cu umeri largi şi un păr ce albeşte pe la tâmple, dându-i un anume farmec. Are în jur de treizeci şi cinci – te duce cu gândul la felul în care arăta George Clooney în anii nouăzeci dacă-l priveşti cu ochii mijiţi sau reduci lumina înconjurătoare.

Îmi place? Dacă da, aş putea să mă culc cu el. Poţi face asta când n-ai un iubit.

Ciudat.

Nu m-am gândit să mă culc cu nimeni după despărţirea de Justin. Recuperezi o grămadă de timp când n-ai niciun partener de sex – nu doar timpul efectiv când o faci, ci şi timpul în care îţi razi picioarele, cumperi lenjerie drăguţă, când te întrebi dacă toate celelalte femei se epilează inghinal şi aşa mai departe. E un avantaj clar. Desigur, include absenţa copleşitoare a unuia dintre cele mai grozave aspecte ale vieţii tale de adult, dar câştigi la capitolul treburilor casnice.

Evident că ştiu, că ne-am despărţit acum trei luni. Ştiu că teoretic mă pot culca cu alţi tipi. Dar... dar nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la ce-ar spune Justin. La cât de furios ar fi. Tehnic mi-aş putea permite, dar mi se pare că nu am... *voie.* Nu în mintea mea, nu încă.

Rachel înţelege.

— Scuze, tipule, zice ea, bătându-l uşor pe braţ pe Tipul Beat Numărul Doi. *Mie* îmi place să dansez cu prietena mea.

Îşi scrie numărul pe un şerveţel – Dumnezeu ştie de unde a făcut rost de pix, e o adevărată magiciană – şi apoi mă ia de mână. Ne strecurăm spre centrul ringului de dans, unde muzica îmi izbeşte creierul din ambele părţi, făcându-mi timpanele să tremure.

— Ce fel de om beat eşti tu? mă întreabă Rachel în timp ce ne legănăm şoldurile în mod nepotrivit pe o piesă bine-cunoscută a celor de la Destiny’s Child.

— Sunt puţin... *calculată*, îi strig. Prea calculată ca să mă culc cu tipul acela drăguţ.

Se întinde să ia un pahar de la una dintre tipele care se plimbă prin mulţime cu tăvi cu băutură, cerându-ţi să plăteşti mai mult decât face, şi-i întinde femeii nişte bani.

— „Insuficient” de beată, atunci, îmi spune ea oferindu-mi băutura. Poate că eşti redactor, dar nicio fată beată nu etalează cuvântul „calculat”.

— Redactor-adjunct, îi reamintesc, apoi dau paharul peste cap.

Jägerbomb[1]. E ciudat cum ceva atât de dezgustător la bază, cu un gust persistent care te face să vrei să vomiţi a doua zi, poate să fie atât de delicios pe ringul de dans.

Rachel toarnă în mine alcool toată noaptea şi flirtează cu fiecare urât din raza noastră vizuală, pasând toţi bărbaţii

[1] Jägermeister cu băutură energizantă.

atrăgători către mine. Orice ar spune ea, sunt destul de ameţită, aşa că nu mă gândesc prea mult la asta – pur şi simplu se comportă ca o prietenă grozavă. Noaptea se roteşte în jurul meu sub forma unei mulţimi de dansatori şi băuturi viu colorate.

Doar când îşi fac apariţia Mo şi Gerty încep să mă întreb care-i miza acestei seri în oraş.

Mo are aspectul unui tip care a fost convocat din scurt. Barba lui e strâmbă, de parcă ar fi dormit pieziş pe ea, şi este îmbrăcat într-un tricou ponosit pe care cred că mi-l amintesc din facultate – deşi acum îi e ceva mai strâmt. Gerty arată sfidător de frumoasă, ca întotdeauna, fără vreun strop de machiaj, iar părul ei e prins sus, într-un coc de balerină; este greu de zis dacă planifica să vină, pentru că ea nu se machiază niciodată şi oricum se îmbracă impecabil tot timpul. Putea foarte bine să-şi fi pus în ultima clipă o pereche de pantofi cu toc, puţin mai înalţi decât de obicei, pentru a se potrivi cu jeanşii ei mulaţi.

Prietenii mei se îndreaptă spre noi traversând ringul de dans. Suspiciunea mea că Mo nu intenţiona să vină aici se confirmă, deoarece observ că nu dansează. Du-l pe Mo într-un club, şi va dansa întotdeauna. Aşadar, de ce au apărut la această ieşire întâmplătoare, de miercuri seară, cu Rachel? Ei nici măcar nu o cunosc aşa de bine – s-au văzut doar la câte o aniversare ori o petrecere de casă nouă. De fapt, Gerty şi Rachel se află într-o discretă, dar continuă dispută pentru supremaţie a lupoaicelor alfa, iar atunci când ne adunăm cu toţii, până la urmă ajung să se certe.

„E ziua mea? mă întreb, deja ameţită bine. O să am parte de vreo surpriză interesantă?”

Mă întorc spre Rachel.

— Ce...?

— Masă, zice ea, arătând către separeurile din spatele clubului.

Gerty reuşeşte destul de bine să-şi ascundă iritarea de a fi redirecţionată exact după ce s-a luptat să-şi facă drum către centrul ringului de dans.

Simt vibraţii negative. Cu toate acestea, mă aflu în cel mai fericit punct al beţiei, deci sunt dispusă să renunţ la gândurile îngrijorătoare, în speranţa că ei au venit să-mi dea de veste că am câştigat o vacanţă de patru săptămâni în Noua Zeelandă sau ceva de genul ăsta.

Dar nu.

— Tiffy, nu ştiam cum să ţi-o spun, începe Rachel, aşa că ăsta a fost cel mai bun plan care mi-a trecut prin minte. Să te aduc la starea de fericire a beţiei, să-ţi aduc aminte cum te simţi atunci când flirtezi, apoi să-ţi chem echipa de sprijin. Întinzându-se să-mi ia ambele mâini, declară solemn: Tiffy. Justin s-a logodit.

Capitolul 4

Leon

Conversaţia despre închiriere n-a mers deloc cum mă aşteptam. Kay a fost neobişnuit de furioasă. Părea supărată de ideea că altcineva va dormi în patul meu în afară de ea? Dar ea nu vine niciodată pe aici. Urăşte pereţii verde-închis şi vecinii vârstnici – e parte din repertoriul ei cu „petreci prea mult timp cu bătrânii”. Ne petrecem tot timpul la ea (pereţi verde-deschis, vecini tineri simpatici).

Cearta se termină într-un impas obositor. Ea vrea să retrag anunţul şi să anulez înţelegerea cu femeia din Essex; nu-mi schimb părerea. Este cea mai bună soluţie la care m-am gândit pentru a obţine nişte bani uşor în fiecare lună, exceptând câştigul la loto, care nu poate fi luat în calcul în planificarea financiară. Nu vreau să mă întorc la împrumutul celor trei sute cincizeci de lire. Kay a fost cea care a spus-o: nu făcea bine relaţiei noastre.

Prin urmare, asta e starea ei de spirit acum. O să se răzgândească.

.·.

Noapte liniştită. Holly nu putea să doarmă; am jucat dame. Ea îşi ridică degetele şi le plimbă pe deasupra tablei de parcă ar ţese o vrajă înainte de a muta. Se pare că e un joc psihologic – îl faci pe adversar să se uite încotro te îndrepţi în loc să-şi planifice următoarea mişcare. Unde a învăţat un copil de şapte ani să joace jocuri psihologice?

Pun întrebarea.

Holly:

— Eşti cam naiv, Leon, nu-i aşa?

Pronunţă „neiv”. Probabil n-a rostit cuvântul niciodată cu voce tare, doar l-a citit în vreuna dintre cărţile ei.

Eu:

— Am foarte multă experienţă de viaţă, mulţumesc, Holly!

Îmi aruncă o privire superioară.

Holly:

— E în regulă, Leon. Eşti doar prea cumsecade. Pun pariu că oamenii te calcă în picioare ca pe un preş.

Pe asta, cu certitudine, a luat-o de undeva. Probabil de la tatăl său, care o vizitează o dată la două săptămâni, îmbrăcat într-un costum gri, elegant, aducând dulciuri nepotrivite şi un miros neplăcut de fum de ţigară.

Eu:

— Să fii cumsecade e un lucru bun. Poţi fi puternic şi cumsecade. Nu trebuie să fii ori una, ori alta.

Din nou privirea superioară.

Holly:

— Uite. E ca şi când... Kay e puternică, tu eşti cumsecade.

Îşi întinde larg mâinile, de parcă ar spune: „Ăsta-i mersul lucrurilor”. Sunt surprins. Nu ştiam că-i cunoaşte numele lui Kay.

∴

Richie sună chiar când intru pe uşă. Trebuie să alerg până la telefon – ştiu că va fi el, e mereu doar el – şi-mi lovesc capul de lustra joasă din bucătărie. Lucrul care-mi place cel mai puţin la acest apartament, altfel grozav.

Îmi masez capul. Închid ochii. Ascult cu atenţie vocea lui Richie, încercând să-i detectez tremurul şi indiciile despre starea lui reală şi bucurându-mă să-l aud pe Richie cel adevărat, viu, ce respiră, care e încă bine.

Richie:

— Spune-mi o poveste interesantă.

Îmi închid strâns ochii. Nu a fost deci, un weekend bun pentru el. Weekendurile sunt grele – stau închişi mai mult timp. Pot să-mi dau seama că e abătut din acel accent, atât de specific nouă. Întotdeauna parţial londonez, parţial din comitatul Cork, şi cu precădere irlandez când suntem trişti.

Îi spun despre Holly. Aptitudinile ei pentru dame. Acuzaţiile ei de „neivitate”. Richie mă ascultă, apoi:

Richie:

— O să moară?

E greu de spus. Oamenii nu înţeleg întotdeauna că nu asta este esenţa activităţii noastre – îngrijirea paliativă nu este un loc în care te duci pentru a te stinge încet. Sunt mai mulţi pacienţii care supravieţuiesc şi sunt externaţi decât cei care mor în saloanele noastre. Misiunea noastră este să-i facem să se simtă confortabil pe perioada tratamentelor necesare şi dureroase. Să-i alinăm în momentele dificile.

Cu toate astea, Holly... ar putea să moară. Ea este foarte bolnavă. Adorabilă, precoce şi foarte bolnavă.

Eu:

— Statisticile supravieţuirii bolnavilor de leucemie sunt destul de bune pentru copiii de vârsta ei.

Richie:

— Nu vreau statistici, omule. Vreau o poveste bună.

Zâmbesc, aducându-mi aminte de copilărie; ne jucam reproducând intriga serialului *Neighbours*[2] în luna în care s-a stricat televizorul. Lui Richie întotdeauna i-au plăcut poveştile bune.

Eu:

— Va fi bine. Va creşte şi va deveni... programator. Programator profesionist. Folosindu-şi priceperea de a juca dame pentru dezvoltarea unui nou tip de alimente produse digital, astfel încât să prevină foametea şi să-l scutească pe Bono de treabă în perioada Crăciunului.

Richie râde. Nu prea mult, dar destul cât să-mi micşoreze nodul de îngrijorare din stomac.

Se lasă tăcerea. Cordială, sau poate doar ne lipsesc cuvintele potrivite.

Richie:

— E ca-n iad aici, frate.

Vorbele lui mă lovesc ca un pumn în burtă. De prea multe ori în ultimul an am avut senzaţia unui ghem de sârmă ghimpată în vintre, întotdeauna în momente ca acesta, când realitatea loveşte din nou, după zile în care am ignorat-o.

Eu:

— Recursul nu e departe. Vom ajunge acolo. Sal zice...

Richie:

— Ei, Sal zice că vrea să fie plătit. Ştiu cum merg lucrurile, Lee. Nu se poate face.

[2] Serial de televiziune australian (martie 1985 – prezent).

Voce gravă, greoaie, aproape nedesluşită.

Eu:

— Ce-i asta? Ce-i, ţi-ai pierdut încrederea în fratele tău mai mare? Obişnuiai să-mi spui c-o să devin miliardar!

Aud un zâmbet şovăielnic.

Richie:

— Ai dat destul.

Niciodată. E imposibil. Niciodată n-o să dau destul, nu pentru asta, deşi mi-am dorit de atâtea ori să fi putut schimba locul cu el, ca să-l pot salva.

Eu:

— Am o schemă. O schemă ca să fac rost de bani. O să-ţi placă.

Încăierare.

Richie:

— Hei, frăţioare, ah, dă-mi o secundă...

Voci înăbuşite. Inima-mi bate mai repede. Când vorbim e uşor să crezi că se află într-un loc sigur şi liniştit, auzind doar vocea lui şi a mea. Dar uite-l în curtea închisorii, cu o coadă în spatele lui, având de ales între a-şi folosi jumătatea de oră afară din celulă ca să dea un telefon sau ca să profite de singura lui şansă de a face un duş.

Richie:

— Trebuie să închid, Lee. Te iubesc.

Ton de apel.

Opt şi jumătate, sâmbătă. Chiar dacă plec acum, o să întârzii. Şi evident că nu plec acum. Trebuie să schimb cearşafurile murdare din secţia Dorsal, conform doctoriţei Patel; conform asistentei din secţia Coral, trebuie să-i iau sânge domnului Prior; conform rezidentei Socha, trebuie s-o ajut cu pacientul muribund din secţia Kelp.

Socha câştigă. O sun pe Kay în timp ce alerg. Kay îmi răspunde:

— Eşti prins la muncă, nu-i aşa?

Nu mai am suflare ca să-i ofer o explicaţie adecvată. Secţiile sunt prea departe una de cealaltă pentru situaţiile de urgenţă. Consiliul de administraţie al spitalului ar trebui să investească în holuri mai scurte.

Kay:

— E în regulă. O să mă văd eu cu tipa în locul tău.

Mă împiedic. Surprins. Aveam de gând s-o rog, evident – de asta am sunat-o pe Kay şi n-am sunat-o pe femeia din Essex ca să contramandez. Dar... a fost foarte uşor.

Kay:

— Uite, nu-mi place ideea asta cu subînchirierea, dar ştiu că ai nevoie de bani şi înţeleg. Totuşi, dacă e să fiu de acord, cred că toate ar trebui să treacă prin mine. O să mă văd cu această Tiffy, o să mă ocup de aranjamente, astfel încât să nu interacţionezi în niciun fel cu tipa care va dormi în patul tău. Aşa, eu n-o să mă mai simt chiar atât de ciudat în legătură cu asta, iar tu n-o să fii nevoit să ai de-a face cu ea, lucru pentru care oricum nu ai timp.

Acces de dragoste. Ar putea fi o înţepătură, desigur, e greu să fii sigur în această etapă a relaţiei, dar...

Eu:

— Eşti... eşti sigură?

Kay, cu fermitate:

— Da. Ăsta e planul. Şi fără weekenduri la muncă. Bine? Astea-s ale mele.

Pare corect.

Eu:

— Mersi. Îţi mulţumesc. Şi... dacă nu te superi... să-i spui...

Kay:

— Da, da, o să-i spun despre tipul ciudat din apartamentul cinci şi-o s-o avertizez în legătură cu vulpile.

Cu siguranţă un acces de dragoste.

Kay:

— Ştiu că tu crezi că nu te ascult, dar chiar o fac.

Încă un minut şi ceva de alergat, înainte să ajung la secţia Kelp. Nu mi-am dozat efortul cum trebuie. Greşeală de începător. Mă tulbură în asemenea măsură oribila *urgenţă* a acestei ture, cu toţi oamenii muribunzi şi escarele şi pacienţii dificili cu demenţă, încât uit de regulile de bază de supravieţuire în mediul spitalicesc. Mergi repede, nu alerga. Întotdeauna ţine cont de timp. Niciodată nu-ţi pierde stiloul.

Kay:

— Leon?

Am uitat să vorbesc cu voce tare. Tot ce auzea era respiraţia mea gâfâită. Probabil destul de sinistru.

Eu:

— Mersi. Te iubesc.

Capitolul 5

Tiffy

Mă gândesc să port ochelarii de soare, dar decid că asta m-ar face să arăt ca un soi de divă, ţinând cont că e februarie. Nimeni nu-şi doreşte o divă în calitate de colegă de cameră.

Întrebarea e, desigur, dacă interlocutorii n-ar prefera un soi de divă în comparaţie cu epava emoţională care în mod clar şi-a petrecut ultimele două zile plângând.

Îmi reamintesc că nu este o situaţie tipică de împărţire a unei case. Leon şi cu mine nu trebuie să ne înţelegem – nu vom locui împreună, nu cu adevărat, doar vom ocupa acelaşi spaţiu la ore diferite. Nu are de ce să-l deranjeze dacă se întâmplă să-mi petrec tot timpul liber plângând, nu-i aşa?

— Jacheta, ordonă Rachel, întinzându-mi-o.

Încă n-am ajuns la punctul în care să am nevoie de altcineva să mă îmbrace, dar Rachel a rămas la mine aseară şi, dacă Rachel e aici, este inevitabil ca ea să preia controlul situaţiei. Chiar dacă „situaţia” sunt eu, îmbrăcându-mă de dimineaţă.

Prea distrusă ca să protestez, iau jacheta şi mă îmbrac cu ea. Îmi place jacheta asta. Am făcut-o dintr-o gigantică rochie de bal pe care am găsit-o într-o consignaţie – am desfăcut întreaga chestie şi am refolosit materialul de la zero, dar am lăsat mărgelele oriunde s-au nimerit, aşa că acum are paiete mov şi broderie de-a curmezişul umărului drept, în jos pe spate şi sub sâni. Arată puţin ca haina unui maestru circar, dar îmi vine perfect; pe deasupra, în mod ciudat, mărgelele plasate sub sâni sunt măgulitoare pentru siluetă.

— Nu ţi-am dat-o ţie? zic încruntându-mă. Anul trecut, la un moment dat?

— Tu, să te desparţi de jacheta asta? se strâmbă Rachel. Ştiu că mă placi, dar sunt destul de sigură că nu placi pe *nimeni* atât de mult.

Aşa e, desigur. Sunt atât de confuză, încât nu mai gândesc limpede. Bine măcar că-mi pasă cu ce sunt îmbrăcată în această

dimineaţă. Ştii că lucrurile merg prost atunci când îmi pun pe mine orice se află în primul sertar. Şi nu e de parcă ceilalţi n-ar observa – garderoba mea e de aşa natură, încât o ţinută planificată insuficient chiar s-ar vedea. Pantalonii galbeni de catifea reiată de joi, cu bluza crem cu volane şi jacheta tricotată verde au provocat ceva agitaţie la muncă – Hana de la marketing a avut parte de un acces de tuse în toată regula când am intrat în bucătărie, în timp ce ea era pe punctul de a-şi înghiţi gura de cafea. În plus, nimeni nu-şi dă seama de ce sunt aşa de supărată. Mi-i pot imagina pe toţi gândind: „De ce se plânge acum? Nu a părăsit-o Justin cu luni în urmă?”

Au dreptate. N-am idee de ce această etapă a noii relaţii a lui Justin mă deranjează atât de tare. Decisesem deja c-o să mă mut cu adevărat de data asta. Şi nu e ca şi cum mi-aş fi dorit să se însoare cu mine sau ceva de genul ăsta. Doar că am crezut... c-o să se întoarcă. E ceea ce întotdeauna s-a întâmplat până acum – el pleacă, uşile se trântesc, nu mă mai bagă în seamă, îmi respinge apelurile, dar apoi îşi dă seama că a greşit şi, chiar când cred că sunt gata să încerc să-l uit, uite-l din nou, întinzându-mi mâna şi invitându-mă în cine ştie ce aventură minunată.

Dar de data asta e definitiv, nu-i aşa? El se însoară. Asta e... Asta e...

Rachel îmi întinde şerveţelele fără cuvinte.

— Va trebui să-mi refac din nou machiajul, îi spun când reuşesc să-mi mai revin.

— Chiaaar nu e timp, mă avertizează Rachel arătându-mi ecranul telefonului ei.

Drace. Opt şi jumătate. Trebuie să plec acum, altfel o să întârzii, şi asta ar da foarte prost – dacă avem de gând să respectăm regulile stricte legate de prezenţa în apartament, ar trebui măcar să arăt că ştiu cât e ceasul.

— Ochelari de soare? întreb.

— Ochelari de soare. Rachel mi-i întinde.

Îmi înşfac geanta şi mă îndrept spre uşă.

În timp ce trenul se zgâlţâie în drumul său prin tunelurile Magistralei de Nord, îmi zăresc reflexia în geam şi mă îndrept puţin. Arăt bine. Geamul neclar, zgâriat, ajută – ca un soi de filtru de pe Instagram. Doar asta este una dintre ţinutele mele preferate, părul meu e proaspăt spălat, arămiu, şi deşi s-ar

putea să-mi fi şters tuşul de ochi de la atâta plâns, rujul meu e încă intact.

Uite-mă aici. O pot face. Pot să mă descurc foarte bine de una singură.

Sentimentul durează numai până ajung la intrarea în staţia Stockwell, când un tip dintr-o maşină îmi strigă: „Scoate-ţi păsărica afară!”, iar şocul e suficient de puternic încât să mă readucă rapid în starea de Tiffy-ratata, Tiffy post-despărţire. Sunt atât de supărată, încât nici măcar nu-mi vine să-i expun dificultăţile anatomice pe care le-aş întâmpina dacă aş încerca să-i îndeplinesc cererea.

Ajung la blocul cu pricina în aproximativ cinci minute – e la o distanţă convenabilă de staţie. La perspectiva de a-mi găsi efectiv viitoarea casă, îmi şterg obrajii şi studiez atent împrejurimile locul. Este unul din acele blocuri de cărămidă joase şi îndesate, iar în faţă are o curticică cu puţină iarbă amărâtă, în stil londonez, ce arată mai degrabă ca un fân bine cosit. Sunt locuri de parcare pentru toţi chiriaşii, dintre care unul pare să-şi folosească spaţiul pentru a-şi depozita un număr năucitor de cutii goale de la banane.

În timp ce sun la interfon la apartamentul trei, surprind o mişcare cu coada ochiului – e o vulpe, ieşind tacticos de după tomberoane, îmi aruncă o privire insolentă, ezitând cu o labă în aer. Niciodată n-am mai fost atât de aproape de o vulpe – este mult mai jumulită decât vulpile pictate în cărţi. Vulpile sunt însă prietenoase, nu-i aşa? Sunt atât de prietenoase, încât nu mai este permisă vânătoarea lor pentru amuzament, chiar dacă eşti un aristocrat călare.

Uşa bâzâie şi se descuie cu un clic; intru în hol. E foarte... maro. Covor maro, pereţi maro-deschis. Dar asta nu contează cu adevărat – interiorul apartamentului e cel care contează.

Când bat la uşa apartamentului trei, îmi dau seama că sunt foarte agitată. Nu – aproape panicată. Chiar fac asta, nu-i aşa? Mă gândesc să accept varianta dormitului în patul unui străin oarecare? *Chiar* vreau să plec din apartamentul lui Justin?

Of, Doamne. Poate că Gerty avea dreptate şi toate astea sunt mai mult decât pot eu duce. Pentru o clipă ameţitoare, mă imaginez întorcându-mă la apartamentul lui Justin, regăsind confortul acelui apartament în alb şi gri, primind şansa de a locui iarăşi acolo. Dar gândul nu mă face să mă simt atât de

bine pe cât m-aş fi aşteptat. Cumva – poate că în jurul orei unsprezece, joia cealaltă – acel apartament a început să arate puţin diferit, la fel şi eu.

Ştiu vag că ăsta e un lucru bun. Am ajuns până aici – nu-mi permit să mă întorc din drum.

Trebuie să-mi placă acest loc. Este singura mea opţiune. Deci când cineva răspunde la uşă, cineva care în mod cert nu e Leon, sunt atât de dispusă să fiu conciliantă, încât mă las dusă de val. Nici măcar nu mă prefac surprinsă.

— Bună!

— Bună ziua, îmi spune femeia de la uşă.

E minionă, cu pielea măslinie şi o tunsoare băieţească de genul celor care te fac să arăţi ca o franţuzoaică, dacă ai un cap suficient de mic. Mă simt instantaneu enormă.

Tipa nu face nimic pentru a-mi alunga acest sentiment. În timp ce trec pe lângă ea, o pot simţi examinându-mă. Încerc să studiez decorul – *ooh,* tapet verde-închis, pare veritabil, din anii şaptezeci –, dar după o vreme senzaţia ochilor ei îndreptaţi asupra mea începe să mă sâcâie. Mă întorc să-i întâlnesc privirea direct.

Oh. E iubita. Iar expresia ei n-ar putea să fie mai clară de atât: *Eram îngrijorată că ai putea fi sexy şi ai putea încerca să-mi furi iubitul în timp ce te instalezi comod în patul lui*, *dar acum că te-am văzut îmi dau seama că el n-ar fi niciodată atras de tine*, *deci da! Intră!*

E toată numai zâmbete acum. În regulă, nu contează – dacă asta e ceea ce trebuie să fac ca să obţin camera, nicio problemă. N-o să mă facă să plec umilindu-mă. Nu are nici cea mai vagă idee cât de disperată sunt.

— Sunt Kay, zice ea întinzând mâna şi strângând-o ferm pe a mea. Iubita lui Leon.

— Mi-am dat seama. Zâmbesc, pentru a îndulci puţin cele spuse, îmi pare bine să te cunosc. E Leon în...

Îmi înclin capul către dormitor, care, alături de camera de zi, conţinând bucătăria într-un colţ, alcătuiesc întregul apartament.

— ... baie? încerc, văzând dormitorul gol.

— Leon e prins la serviciu, mă informează Kay, conducându-mă în camera de zi.

E destul de minimalist şi puţin uzat pe alocuri, însă e curat, şi chiar îmi place acel tapet din anii şaptezeci peste tot. Pariez că

cineva ar plăti optzeci de lire pe rolă, dacă Farrow & Ball ar începe să-l vândă. În zona bucătăriei e o lustră joasă care nu prea se potriveşte cu decorul, dar e superbă; canapeaua e din piele uzată, televizorul nu este de fapt băgat în priză, dar pare să funcţioneze, iar covorul a fost aspirat recent. Toate acestea arată promiţător.

Poate că va fi bine. Poate că va fi *grozav.* Îmi trec rapid prin faţa ochilor minţii un montaj cu mine aici, lenevind pe canapea, gătind ceva în bucătărie, şi dintr-odată ideea de a avea tot acest spaţiu pentru mine mă face să-mi doresc să ţopăi pe loc. Mă stăpânesc la timp. Kay nu-mi pare a fi genul ce dansează spontan.

— Deci nu-l voi... cunoaşte pe Leon? întreb, amintindu-mi brusc de prima regulă de subînchiriere a lui Mo.

— Ei bine, îmi imaginez că asta o să se întâmple în cele din urmă, spune Kay. Dar de discutat, cu mine o să discuţi. Eu mă ocup de închirierea apartamentului. Voi n-o să fiţi niciodată aici în acelaşi timp – apartamentul va fi al tău de la şase seara şi până la opt dimineaţa în timpul săptămânii şi pe tot parcursul weekendului. E un contract pentru şase luni, deocamdată. Eşti de acord?

— Sigur, exact de asta am nevoie. După o scurtă pauză, adaug: Şi... Leon nu se va ivi niciodată pe neaşteptate? În afara orelor de lucru?

— Cu siguranţă nu, îmi răspunde Kay, cu aerul unei femei care are de gând să facă totul ca să împiedice o asemenea posibilitate. De la şase seara şi până la opt dimineaţa, apartamentul e al tău şi doar al tău.

— Grozav. Expir încet, liniştindu-mi fluturii de nerăbdare din stomac, şi verific baia – poţi întotdeauna să-ţi faci o părere despre un loc în funcţie de baia acestuia. Toate echipamentele sunt curate, strălucitor de albe; observ perdeaua de duş bleumarin, câteva sticluţe puse în ordine, cu creme şi lichide misterioase destinate îngrijirii masculine, şi o oglindă zgâriată, dar care poate fi folosită. Excelent. Îl închiriez, îi spun. Dacă mă acceptaţi.

Sunt sigură că va spune da, dacă într-adevăr este decizia ei. Am ştiut-o din clipa în care mi-a aruncat acea privire pe hol: oricare ar fi criteriile lui Leon pentru persoana cu care-şi va împărţi apartamentul, Kay are doar unul, şi cu siguranţă am

bifat căsuţa „adecvat de neatrăgătoare”.

— Minunat, zice Kay. O să-l sun pe Leon ca să-i dau vestea.

Capitolul 6

Leon

Kay:

— E ideală.

Clipesc lent în autobuz. Clipiri lente delicioase, care de fapt nu sunt decât scurte moţăieli.

Eu:

— Serios? Nu e enervantă?

Kay, sunând iritată:

— Contează? O să fie curată şi ordonată şi se poate muta imediat. Dacă eşti cu adevărat hotărât să închiriezi, nu te poţi aştepta la mai mult de atât.

Eu:

— Nu a deranjat-o ciudatul care stă în apartamentul cinci? Sau familia de vulpi?

O scurtă pauză.

Kay:

— Nu a menţionat că oricare din astea două ar fi vreo problemă.

Delicioasă clipire lentă. Una cu adevărat lungă. Trebuie să am grijă – ar fi un dezastru dacă m-aş trezi la capătul liniei şi aş fi nevoit să refac întregul traseu. E întotdeauna un pericol după o săptămână lungă.

Eu:

— Cum e, deci?

Kay:

— E... excentrică. Impunătoare. Purta nişte ochelari mari de soare, cu ramă groasă, chiar dacă de fapt e încă iarnă, şi-şi pictase flori pe toată suprafaţa ghetelor. Dar ideea e că n-are un sfanţ şi e fericită să găsească un apartament atât de ieftin!

„Impunătoare” e termenul folosit de Kay pentru „supraponderală”. Aş prefera să se exprime altfel.

Kay:

— Uite, eşti pe drum, nu-i aşa? Putem vorbi despre asta când ajungi aici.

Planul meu la sosire era să-i dau lui Kay sărutul obişnuit, să-mi scot hainele de muncă, să beau apă, să mă prăbuşesc în patul ei, să dorm o eternitate.

Eu:

— Poate diseară? După ce dorm?

Linişte. O tăcere extrem de iritată. (Sunt expert în tăcerile lui Kay.)

Kay:

— Deci te bagi direct în pat când ajungi.

Îmi muşc limba. Rezist tentaţiei de a-i da un raport complet despre activitatea mea din săptămâna asta.

Eu:

— Pot să stau treaz dacă simţi nevoia să vorbim.

Kay:

— Nu, nu, ai nevoie de somn.

E clar c-o să stau treaz. Se impune să profit cât de mult se poate de aceste clipiri-moţăieli până când autobuzul ajunge în Islington.

Primire rece din partea lui Kay. Fac greşeala de a-l menţiona pe Richie, ceea ce scade temperatura între noi şi mai mult. Vina mea, probabil. Doar că nu-i pot vorbi despre el fără să aud despre Ceartă, de parcă ar apăsa pe butonul de reluare de fiecare dată când aude numele lui Richie. În timp ce ea e ocupată cu gătitul unui brinner[3] (o combinaţie dintre micul dejun şi cină, potrivită atât pentru cei ce sunt activi ziua, cât şi pentru cei activi noaptea), îmi spun iar şi iar că ar trebui să-mi amintesc cum s-a sfârşit Cearta. Că ea şi-a cerut scuze.

Kay:

— Deci o să mă întrebi în legătură cu weekendurile?

Mă uit fix la ea, întârzii cu răspunsul. Uneori îmi vine greu să vorbesc după o noapte lungă. Doar să-mi deschid gura pentru a forma gânduri inteligibile e ca şi când aş ridica ceva extrem de greu sau de parcă aş fi într-unul din acele vise unde trebuie să alergi, dar picioarele ţi se mişcă anevoie, ca prin melasă.

Eu:

— Să te întreb despre ce?

Kay se opreşte, cu tigaia de omletă în mână. E foarte

[3] Format din două cuvinte: *breakfast* („mic dejun“) şi *dinner* („cină“).

atrăgătoare în lumina soarelui de iarnă ce intră prin fereastra bucătăriei.

Kay:

— Weekenduri. Aveai de gând să le petreci cu Tiffy în apartamentul tău?

Oh. Înţeleg.

Eu:

— Speram să stau aici. Nu sunt aici oricum în fiecare weekend când nu lucrez?

Kay zâmbeşte. Am senzaţia satisfăcătoare că am dat răspunsul corect, urmată rapid de gheara anxietăţii.

Kay:

— Ştiu că aveai de gând să stai aici. Doar voiam să te aud spunând-o. Văzându-mi expresia uimită, adaugă: în mod normal eşti aici la sfârşit de săptămână doar dintr-o *coincidenţă,* nu pentru că ţi-ai propus-o. Nu pentru că e planul vieţii noastre.

Cuvântul „plan” e mult mai puţin plăcut în combinaţie cu „viaţă”. Dintr-odată sunt foarte ocupat să mănânc omletă. Kay îmi strânge umărul, îşi trece degetele în susul şi în josul gâtului meu, mă trage de păr.

Kay:

— Mulţumesc.

Mă simt vinovat, deşi nu se poate afirma că am minţit-o – eu *chiar* am presupus c-o să fiu aici în fiecare weekend, *am luat* asta în calcul când am făcut planul de subînchiriere a apartamentului. Doar nu m-am... nu m-am gândit la situaţie din unghiul ăsta. Nu m-am gândit s-o transform în plan de viaţă.

Două dimineaţa. Când m-am alăturat echipei de noapte a spitalului, nopţile în care nu eram de gardă păreau inutile – stăteam treaz, dorindu-mi lumina soarelui. Dar acum acesta este timpul meu, liniştea înăbuşită, restul Londrei dormind sau îmbătându-se mangă. Iau fiecare gardă de noapte disponibilă – sunt plătite cel mai bine –, cu excepţia nopţilor din weekend, când i-am promis lui Kay că voi sta cu ea. În plus, este singurul mod în care poate funcţiona acest plan de subînchiriere. Nu sunt sigur că reajustarea la regimul normal de la sfârşitul săptămânii va merita, din moment ce merg la serviciu cinci din şapte zile. Aş putea pur şi simplu să rămân un personaj nocturn.

În general folosesc acest interval de timp, de la ora două noaptea, ca să-i scriu lui Richie. Numărul lui de apeluri

telefonice este limitat, dar poate primi oricât de multe scrisori îi pot trimite.

Joia trecută s-au făcut trei luni de când a fost condamnat. Greu de spus cum se marchează o astfel de aniversare – prin închinarea unui pahar? Adăugând o altă crestătură pe perete? Richie a reacţionat bine, ţinând cont de circumstanţe, dar când a intrat în penitenciar Sal i-a spus că-l va scoate de acolo până în februarie, aşa că această aniversare a fost deosebit de grea.

Sal. El face tot ce poate, probabil, dar Richie e nevinovat şi se află în închisoare, deci nu-şi poate reprima unele resentimente faţă de avocatul său. Sal nu este *rău.* Foloseşte cuvinte mari, umblă cu o servietă, niciodată nu se îndoieşte de sine însuşi – toate par detalii liniştitoare specifice avocaţilor? Dar greşelile se tot perindă. Cum ar fi deciziile neaşteptate de condamnare.

Care sunt opţiunile noastre totuşi? Niciun alt avocat nu este suficient de interesat să preia cazul lui Richie pentru un onorariu redus. Niciun alt avocat nu e familiarizat cu cazul său, niciun alt avocat nu are autorizaţie să discute cu Richie la închisoare... nu e *timp* să găsesc pe altcineva. Cu fiecare zi ce trece, Richie se îndepărtează şi mai mult.

Pe deasupra, eu sunt cel care tratează cu Sal tot timpul, niciodată mama, ceea ce presupune nesfârşite şi epuizante apeluri telefonice în căutarea lui. Dar mama ţipă şi-l învinovăţeşte. Sal e sensibil, uşor de deturnat de la munca propriu-zisă pentru cazul lui Richie, însă complet indispensabil.

Asta nu-mi face niciun bine. Ora două noaptea e un moment groaznic să insişti asupra aspectelor juridice. Cel mai nepotrivit moment. Dacă miezul nopţii este ora vrăjitoarelor, ora două noaptea este ora meditaţiilor.

În încercarea de a-mi distrage atenţia, mă surprind căutându-l pe Google pe Johnny White. Dragostea de mult pierdută a domnului Prior, cu maxilar de Hollywood.

Sunt mulţi Johnny White. Unul e o figură importantă în muzica dance canadiană. Altul e un fotbalist american. Amândoi, cu siguranţă, încă nu erau născuţi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, să se îndrăgostească de un şarmant gentleman englez.

Pe de altă parte, internetul a fost inventat pentru situaţii ca aceasta, nu-i aşa?

Încerc „Johnny White victime război”, apoi mă cam urăsc

pentru asta. Parcă l-aş trăda pe domnul Prior presupunând că Johnny e mort. Dar merită să încerc să elimin acele opţiuni mai întâi.

Găsesc un site numit Găseşte Morţii din Războaie. Iniţial sunt puţin oripilat, dar decid că, de fapt, e o treabă grozavă – toată lumea e reamintită aici. Sunt un soi de pietre funerare digitale cu funcţie de căutare. Pot căuta după nume, regiment, război, data naşterii... tastez „Johnny White” şi specific „al Doilea Război Mondial”, dar nu am nicio altă informaţie care să restrângă numărul rezultatelor.

Şaptezeci şi opt militari cu numele de Johnny White au murit în cel de-al Doilea Război Mondial.

Mă las pe spate. Mă uit fix la lista cu nume. John K. White. James Dudley Jonathan White. John White. John George White. Jon R.L. White. Jonathan Reginald White. John...

În regulă. Dintr-odată sunt absolut sigur că încântătorul Johnny White al domnului Prior este mort. Mi-aş dori să existe o bază de date similară pentru cei care au luptat, dar n-au murit în război. Asta ar fi bine. O listă cu supravieţuitori. Sunt şocat, cum poţi fi numai la ora două noaptea, de ororile comise de omenire şi de predispoziţia ei pentru genocid.

Kay:

— Leon! Îţi sună pagerul! *La urechea mea!*

Las laptopul pe canapea după ce dau comanda de printare, apoi deschid uşa dormitorului. Kay, culcată pe o parte, cu plapuma peste cap, îmi flutură pagerul.

Înşfac pagerul. Înşfac telefonul. Nu sunt la muncă, desigur, dar echipa nu mi-ar trimite mesaje dacă nu ar fi important.

Socha, rezidenta:

— Leon, e vorba de Holly.

Mă încalţ în grabă.

Eu:

— Cât e de rău?

Cheile! Cheile! Unde sunt cheile?

Socha:

— Are o infecţie – fişa de observaţie nu arată bine. Întreabă de tine. Nu ştiu ce să fac, Leon! Doctoriţa Patel nu răspunde la pager, rezidentul e la schi, iar June nu a reuşit să găsească înlocuitor, deci nu am pe cine altcineva să sun...

Găsesc cheile la fundul coşului cu rufe murdare. Un loc

inspirat ca să le păstrezi. Mă îndrept spre uşă în timp ce Socha îmi vorbeşte despre numărul leucocitelor la ureche, şireturile îmi flutură...

Kay:

— Leon! Eşti în pijama!

Drace. Mă gândeam eu c-am reuşit să ajung la uşă mai repede decât de obicei.

Capitolul 7

Tiffy

În regulă, deci noul apartament e destul de... plin. Intim.

— Ticsit, confirmă Gerty, stând în singurul spaţiu neocupat din dormitor. E înghesuit.

— Ştii că stilul meu e eclectic! protestez, îndreptând pătura decolorată, adorabilă, pe care am găsit-o la piaţa din Brixton vara trecută.

Mă străduiesc din răsputeri să-mi menţin optimismul pe chip. Împachetatul şi plecarea din apartamentul lui Justin au fost oribile, condusul până aici a durat de patru ori mai mult decât a spus Google că avea să dureze, iar căratul tuturor lucrurilor pe scări a fost o tortură. Apoi a trebuit să întreţin o lungă conversaţie cu Kay, care mi-a dat cheile, când tot ce-mi doream să fac era să stau jos undeva şi să-mi tamponez uşor fruntea până când mă opream din gâfâit. Nu a fost o zi amuzantă.

— Ai discutat asta cu Leon? mă întreabă Mo aşezându-se la marginea patului. Adică faptul că o să-ţi aduci toate lucrurile?

Mă încrunt. Sigur că aveam să-mi aduc toate lucrurile! Mai trebuia să discut despre asta? Mă mut aici – asta înseamnă că lucrurile mele vor fi aici, cu mine. Unde altundeva? Asta e locuinţa mea permanentă.

Acum sunt însă perfect conştientă că dormitorul meu e împărţit cu o altă persoană şi că persoana respectivă are propriile-i lucruri, care până în acest weekend ocupau cea mai mare parte a spaţiului din cameră. A trebuit să le înghesui puţin ca să-mi încapă totul. Am rezolvat câteva probleme prin mutarea unor obiecte în alte locuri din apartament – multe

dintre sfeşnicele mele se află acum pe marginea căzii, de exemplu, iar minunata mea lampă decorativă este pusă în valoare perfect în camera de zi; totuşi, m-ar fi ajutat ca Leon să-mi elibereze puţin spaţiu. De fapt, ar fi trebuit să facă asta în prealabil – era un lucru de bun-simţ, ţinând cont de faptul că mă mutam aici.

Poate că ar fi trebuit să-mi duc *unele* lucruri acasă la părinţii mei. Dar erau depozitate la Justin, şi m-am simţit extrem de bine să le scot de acolo pe toate aseară. Rachel glumea că atunci când am găsit lampa decorativă, momentul a fost similar cu cel în care Andy îl regăseşte pe Woody în *Povestea jucăriilor*, dar, sincer, a fost surprinzător de emoţionant. Am stat o vreme în hol, uitându-mă fix la dezordinea multicoloră formată din lucrurile mele favorite ce se revărsau din dulapul de sub scară, şi, preţ de o clipă nebunească, am simţit că, dacă pernele decorative pot să respire din nou, atunci pot şi eu.

Îmi sună telefonul; este Katherin. Ea e singurul autor căruia i-aş răspunde la telefon sâmbăta, în primul rând pentru că probabil vrea să-mi povestească ce lucru amuzant a mai făcut, de pildă că a postat pe Twitter o fotografie zărghită din anii optzeci, în care apare alături de un politician foarte important acum, sau că i-a vopsit părul mamei sale vârstnice.

— Ce mai face redactorul meu preferat? mă întreabă ea când răspund.

— Tocmai m-am mutat în casă nouă! îi spun, gesticulând către Mo să pună ceainicul pe foc.

El arată uşor iritat de cerere, dar se conformează.

— Perfect! Minunat! Ce faci miercuri? vrea să ştie Katherin.

— Doar muncă, îi spun, verificându-mi în minte agenda.

De fapt, miercuri am o şedinţă plicticoasă cu directoarea departamentului de drepturi internaţionale ca să vorbim despre noua carte pe care i-am comandat-o vara trecută unui autor debutant – un zidar transformat în decorator de interioare de lux. E slujba ei să vândă drepturile în străinătate. Când am încheiat contractul pentru carte am vorbit *mult* (dar realmente destul de vag) despre prezenţa tipului pe reţelele de socializare internaţionale, care e, că veni vorba, mult mai slabă decât am făcut-o eu să pară. Ea îmi tot trimite e-mailuri pentru „mai multe detalii” şi „defalcarea prognozelor de vânzări în funcţie de accesibilitatea teritorială”. S-a ajuns în punctul în care n-o mai

pot evita, nici măcar cu ajutorul peretelui meu de plante în ghivece.

— Grozav! zice Katherin, care e suspect de entuziasmată. Am o veste foarte bună pentru tine.

— A, da?

Sper să mă anunţe c-o să-mi predea manuscrisul mai devreme ori că şi-a schimbat brusc atitudinea în legătură cu capitolul despre căciuli şi fulare. Ea m-a tot ameninţat că-l scoate, ceea ce ar fi dezastruos, pentru că e singura parte a cărţii care ar face-o cât de cât vandabilă.

— Cei de pe *Sea Breeze Away* mi-au reprogramat spectacolul live *Cum să-ţi croşetezi repede propria garderobă* în ultima clipă, pentru croaziera de miercuri. Deci mă poţi ajuta cu croaziera la urma urmei.

Hmm. De data asta ar fi în timpul programului – şi ar amâna conversaţia cu directoarea pentru cel puţin încă o săptămână. Ce aş prefera: să mă îmbrac în veste croşetate manual pe un vas de croazieră cu Katherin, sau să fiu certată de directoarea pentru drepturi internaţionale într-o sală de şedinţe fără geamuri?

— În regulă. O s-o fac.

— Sincer?

— Sincer, zic, acceptând ceaiul de la Mo. Însă n-o să scot nicio vorbă. Şi nu ai voie să mă bruschezi la fel de mult ca data trecută. Am avut vânătăi zile în şir.

— Încercările şi necazurile vieţii de model, eh, Tiffy, zice Katherin, trezindu-mi o vagă bănuială că râde de mine.

∴

Toată lumea a plecat. Sunt doar eu, în apartamentul meu.

Evident că am fost foarte vioaie toată ziua, străduindu-mă să nu le ofer lui Mo, Gerty şi Kay niciun indiciu că mutarea în apartamentul lui Leon este foarte ciudată şi emoţionantă.

Dar este puţin ciudat. Şi simt nevoia să plâng din nou. Mă uit la minunata mea pătură decolorată întinsă la capătul patului şi singurul lucru la care mă pot gândi e că nu se potriveşte defel cu cuvertura lui Leon, care are dungi masculine în negru şi gri, iar eu nu pot face nimic în legătură cu asta. Pentru că e în aceeaşi măsură patul lui Leon cât e şi al meu, oricine este acest Leon, iar corpul său seminud sau poate complet nud doarme sub această pilotă. Nu m-am gândit la aspectul logistic al

împărţirii patului până în această clipă, iar acum că o fac, nu mă încântă experienţa.

Telefonul îmi bâzâie. E Kay.

Sper că mutatul a decurs fără probleme. Serveşte-te cu orice aliment din frigider (până te muţi complet şi-ţi faci propriile-ţi cumpărături). Leon te-a rugat să dormi pe partea stângă a patului. Kay xx

Asta este. Plâng. Mai ciudat de-atât nu se poate. Şi, de fapt, cine e Leon ăsta? De ce nu l-am cunoscut încă? Mă gândesc să-l sun – am numărul lui din anunţ –, dar e destul de evident că Kay vrea să fie la cârma situaţiei.

Inspir, îmi şterg ochii cu fermitate şi mă îndrept spre frigider. E chiar surprinzător de plin pentru cineva care lucrează ore în şir. Îmi iau gem de zmeură şi margarină şi găsesc pâinea deasupra prăjitorului. În regulă.

Bună, Kay. M-am mutat, mulţumesc – apartamentul este foarte confortabil! Mulţumesc pentru confirmarea laturii patului.

E puţin prea formal pentru o discuţie despre cine doarme pe stânga sau pe dreapta, dar simt că Kay ar prefera să nu devenim prea apropiaţi.

Îi trimit câteva întrebări despre apartament – unde se află întrerupătorul pentru holul exterior, dacă pot deschide televizorul, genul ăsta de lucruri. Apoi, cu felia de pâine prăjită în mână, mă îndrept spre dormitor. Oare schimbând cearşafurile aş da dovadă de un comportament pasiv-agresiv? Cu siguranţă Leon a pus nişte cearşafuri proaspăt spălate, date fiind împrejurările. Dar... dacă nu a făcut-o? Of, Doamne, acum că gândul e acolo – va trebui să le schimb. Smulg cearşaful lui de pe saltea cu ochii închişi strâns, de parcă mi-ar fi frică să văd ceva ce nu aş vrea să văd.

În regulă. Cearşafurile probabil curate sunt în maşina de spălat, frumoasele mele cearşafuri, cu siguranţă curate, sunt pe pat, iar eu gâfâi puţin de la atâta activitate. La o a doua privire, camera pare să-mi aparţină mai mult decât în momentul în care am ajuns aici. Da, cuvertura e încă nepotrivită (simt că schimbarea acesteia ar fi totuşi prea îndrăzneaţă) şi sunt cărţi bizare pe rafturi *(niciuna* despre cum să-ţi faci singur haine! Voi

repara asta curând!), dar cu fleacurile mele peste tot în apartament şi cu rochiile mele în dulap şi... da, deocamdată o să mă mulţumesc să trag pătura până sus ca să acopăr cuvertura. Mult mai bine.

În timp ce îndrept pătura, observ un sac negru de plastic ieşind de sub pat, cu ceva de lână, căzut în afara acestuia, pe pardoseală. Trebuie să-mi fi lăsat un sac nedespachetat; îl trag să-i verific conţinutul.

E plin de fulare. Minunate fulare de lână. Nu sunt ale mele, dar lucrătura e splendidă – e nevoie de un talent veritabil ca să împleteşti şi să croşetezi aşa. *Ar trebui* să fie ale mele. Aş plăti bani pe care nu-i am pentru aceste fulare.

În cele din urmă, îmi dau seama că răscolesc prin lucrurile lui Leon – mai mult, prin nişte lucruri pe care le ţine sub pat, deci probabil că nu vrea ca toată lumea să se uite la ele. Zăbovesc asupra modelului încă o clipă sau două înainte să împing sacul la loc, având grijă să-l las cum era. Mă întreb care este semnificaţia acelei colecţii. Nu ţii atât de multe fulare croşetate fără motiv.

Îmi trece prin minte că Leon ar putea fi un ciudat de mânaintâi. Să păstrezi fulare nu este în sine un lucru ciudat, dar ar putea fi doar vârful icebergului. În plus, sunt destul de multe fulare acolo – cel puţin zece. Dacă le-a furat? Prostii. Dacă sunt trofee de la femeile pe care le-a omorât?

Poate că e un criminal în serie. Un criminal care omoară iarna, care atacă doar când e vreme de purtat fulare.

Trebuie să sun pe cineva. Singură, cu toate aceste fulare, sunt cam speriată, şi în consecinţă, cam nebună.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Rachel când se face legătura.

— Mă tem că Leon poate fi un criminal în serie, o anunţ.

— De ce? Încearcă să te omoare sau ceva de genul ăsta?

Rachel pare puţin absentă. Sunt îngrijorată că nu mă ia în serios.

— Nu, nu, nici măcar nu l-am cunoscut încă.

— Dar i-ai cunoscut iubita, nu-i aşa?

— Mda, de ce?

— Ei bine, crezi că ştie?

— Ce?

— Despre omoruri.

— Mm. Nu. Bănuiesc că nu. Kay *pare* foarte normală.

— Atunci e o femeie complet lipsită de spirit de observaţie. Tu ai reuşit să remarci semnele după ce ai stat doar o seară în apartamentul lui. Gândeşte-te cât de mult timp trebuie să fi petrecut ea acolo; văzând aceleaşi semne, iată că nu le-a urmat către singura concluzie logică!

E o pauză. Mesajul lui Rachel e amăgitor de simplu, dar foarte elocvent.

— Eşti o prietenă grozavă, îi spun în cele din urmă.

— Ştiu. Cu plăcere. Dar trebuie să închid, sunt la o întâlnire.

— Oh, Doamne, îmi pare rău!

— Nu, nu-ţi face griji, el nu se supără, nu-i aşa, Reggie? Zice că nu se supără.

E un sunet la celălalt capăt. Dintr-odată, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva Rachel l-a legat pe Reggie de ceva.

— Te las să-ţi vezi de treabă, îi zic. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, dragă. Nu, nu pe tine, Reggie, las-o mai moale.

Capitolul 8

Leon

Cu obrajii supţi şi ochii obosiţi, Holly mă priveşte din pat. Pare mai mică. În toate cele – încheieturile mâinilor, părul ce a reînceput să crească în smocuri... totul, mai puţin ochii, îmi surâde fără vlagă.

Holly:

— Ai fost aici weekendul trecut.

Eu:

— Vin şi plec. Aveau nevoie de ajutorul meu. Lipsă de personal.

Holly:

— Eşti aici pentru că am întrebat de tine?

Eu:

— Categoric nu. Ştii că eşti cel mai puţin preferată pacientă a mea.

Zâmbet mai larg.

Holly:

— Te distrai frumos în weekendul ăsta cu prietena ta, cea cu părul scurt?

Eu:

— De fapt, da.

Arată în mod cert pusă pe şotii. Nu vreau să-mi fac speranţe, dar e vizibil mai bine – acel zâmbet nu existase la sfârşitul săptămânii trecute.

Holly:

— Şi a trebuit s-o părăseşti pentru mine!

Eu:

— Lipsă de personal, Holly. A trebuit s-o pă... să vin la muncă din cauza lipsei de personal.

Holly:

— Pun pariu că era supărată că mă placi mai mult decât pe ea.

Socha, rezidenta, se apleacă de după perdea ca să-mi atragă atenţia.

Socha:

— Leon.

Eu, către Holly:

— Mă întorc într-o clipă, distrugătoare de cupluri.

Eu, către Socha:

— Deci?

Ea izbucneşte într-un zâmbet mare şi obosit.

Socha:

— Tocmai am primit analizele de sânge. Antibioticele îşi fac efectul, în sfârşit. Medicul de la Great Ormond Street spune că atâta timp cât e mai bine, nu trebuie să se întoarcă la spital. Serviciile sociale sunt şi ele la curent cu asta.

Eu:

— Antibioticele îşi fac efectul?

Socha:

— Da. Proteina C reactivă şi numărul leucocitelor sunt în scădere, fără febră, lactat normal. Datele din fişa de observaţii – toate constante.

Uşurarea e imediată. Nimic nu se poate compara cu sentimentul pe care-l ai atunci când cineva se întremează.

Înflăcărarea bunei dispoziţii provocate de rezultatele analizelor lui Holly mă însoţeşte pe tot drumul spre casă.

Adolescenţii fumând o ţigară de marijuana la colţ de stradă par indiscutabil angelici. Bărbatul împuţit din autobuz, care îşi scoate ciorapii pentru a-şi scărpina picioarele, îmi provoacă doar simpatie sinceră. Până şi adevăratul duşman al londonezilor, turistul care se mişcă încet, doar mă face să zâmbesc indulgent.

Deja planific un mic dejun copios la nouă dimineaţa, în timp ce intru în apartament. Primul lucru pe care-l observ e mirosul. Miroase... a femeie. O combinaţie de tămâie picantă şi miros de florărie.

Următorul lucru pe care-l observ este imensa cantitate de tâmpenii din camera mea de zi. Enormul teanc de cărţi sprijinit de tejgheaua unde iau micul dejun. O pernă în formă de vacă pe canapea.

O lampă cu lavă – lampă cu lavă! – pe măsuţa de cafea. Ce-i asta? Femeia din Essex ţine un târg de vechituri în apartamentul nostru?

Într-o uşoară amorţeală, mă îndrept să-mi las cheile în locul lor obişnuit (când aleg să nu le las la fundul coşului cu rufe murdare) şi descopăr că acesta a fost ocupat de o puşculiţă înfăţişându-l pe căţelul Spot. E incredibil. De parcă ar fi un episod îngrozitor din *Changing Rooms*[4]. Apartamentul a fost redecorat să arate incomensurabil mai rău. Pot doar să trag concluzia că a făcut-o deliberat – nimănui nu-i vin asemenea idei din întâmplare.

Îmi storc creierii să-mi amintesc ce anume mi-a spus de fapt Kay despre această femeie. E... redactor de carte? Pare a fi meseria unei persoane raţionale şi cu gust? N-a menţionat că femeia din Essex ar colecţiona obiecte bizare, sunt aproape sigur. Şi totuşi.

Mă afund în fotoliul moale umplut cu polistiren expandat şi mă gândesc la cele trei sute cincizeci de lire pe care altfel n-aş putea să i le dau lui Sal luna asta. Decid că nu e chiar atât de rău – fotoliul moale e excelent, de exemplu: e imprimat cu un model cu linii şerpuite şi incredibil de confortabil. Iar lampa cu lavă are valoare comică. Cine mai are lămpi cu lavă în zilele noastre?

Îmi observ cearşafurile agăţate pe suportul de uscat rufe din colţul camerei – ea le-a spălat. Enervant, pentru că m-am dat

[4] Emisiune difuzată de BBC, între 1996 şi 2004, în care prietenii sau vecinii fac temporar schimb de locuinţe pentru a redecora o cameră din casa celuilalt.

peste cap să le spăl şi am întârziat la gardă din cauza asta. Dar trebuie să-mi amintesc că femeia enervantă din Essex nu mă cunoaşte. N-are de unde să ştie că, bineînţeles, aş spăla cearşafurile înainte să invit un străin să doarmă pe ele.

Eh. Oare cum arată dormitorul?

Mă aventurez înăuntru, cutezător. Scot un urlet sugrumat. Arată de parcă cineva a vomitat curcubeie şi pete multicolore, acoperind fiecare suprafaţă în culori care nu se juxtapun în natură. Pe pat, o pătură oribilă, mâncată de molii. O maşină de cusut bej, enormă, ocupă mare parte din birou. Şi haine... haine peste tot.

Femeia asta are mai multe haine decât ar avea pe stoc un magazin de mărime medie. În mod cert nu i-a ajuns jumătatea de dulap pe care i-am eliberat-o, deci şi-a atârnat rochiile în spatele uşii, de-a lungul peretelui – folosind vechea şină pentru tablouri, o idee ingenioasă, trebuie să recunosc – şi până în spatele scaunului, acum aproape invizibil, de sub fereastră.

Preţ de aproximativ trei secunde iau în considerare posibilitatea să o sun şi să pun piciorul în prag, înainte să ajung la concluzia inevitabilă că ar fi jenant. Oricum, în câteva zile n-o să-mi mai pese. Probabil că nici n-o să mai observ. Totuşi. În momentul ăsta, părerea mea despre femeia din Essex a atins un nou minim. Sunt pe punctul de a mă întoarce la fotoliul foarte primitor, când remarc sacul de plastic cu fularele pe care mi le-a tricotat domnul Prior iţindu-se de sub pat.

Am uitat de ele. Ce-o să creadă despre mine femeia din Essex dacă găseşte sacul cu paisprezece fulare tricotate manual ascuns sub pat? Intenţionam să le donez de multă vreme, dar, desigur, femeia din Essex nu va şti asta. Nu vreau să-şi închipuie că sunt cine ştie ce dubios, un colecţionar de fulare sau ceva de genul ăsta.

Înşfac un pix şi o bucată de hârtie şi mâzgălesc DE DONAT pe un bileţel, apoi îl prind cu o agrafă de sac. Gata. Doar să-mi reamintesc, în caz că uit.

Acum, spre fotoliu, ca să iau masa, apoi direct în pat. Sunt atât de obosit, încât până şi oribila pătură decolorată începe să arate atractiv.

Capitolul 9

Tiffy

Iată-mă aşadar aici. Pe docul îngheţat. Îmbrăcată în „vestimentaţie neutră cu care să pot lucra”, conform lui Katherin, care-mi zâmbeşte obraznic. Vântul îi biciuieşte părul blond de obraji în timp ce aşteptăm ca vasul de croazieră să pompeze santina sau să întoarcă trei pânze în direcţia vântului, sau orice fac aceste nave pentru a lăsa oamenii să urce la bord.

— Ai proporţiile perfecte pentru treaba asta, îmi spune Katherin. Eşti modelul meu preferat, Tiffy. Serios. O să fie foarte amuzant.

Ridic din sprânceană, uitându-mă spre mare. Nu văd o gamă largă de modele dintre care să aleagă Katherin. De asemenea, de-a lungul anilor m-am cam săturat de oamenii care-mi laudă „proporţiile”. Chestia e că eu sunt ca apartamentul lui Gerty şi Mo, în sens invers – doar cu vreo douăzeci de procente mai mare decât o femeie medie, din toate punctele de vedere. Mamei îi place să afirme că am „oasele mari” pentru că tata a fost tăietor de lemne în tinereţe (Oare? Ştiu că e bătrân, dar tăietorii de lemne nu existau doar în poveşti?). Cu greu pot să intru într-o cameră fără ca cineva să mă informeze, în mod util, că sunt foarte înaltă pentru o femeie.

Uneori asta îi enervează pe oameni, de parcă aş ocupa dinadins mai mult spaţiu decât îmi este îngăduit, şi uneori se simt intimidaţi, în special când sunt obişnuiţi să se uite de sus la femeile cu care vorbesc, dar în majoritatea cazurilor primesc complimente în legătură cu „proporţiile” mele. Cred că ceea ce vor ei să spună de fapt e: „Dumnezeule, eşti mare, dar fără a fi neapărat grasă!” sau: „Felicitări că eşti înaltă, dar nu şi deşirată!” Sau, poate: „Îmi bulversezi concepţiile despre normele specifice genurilor, având forme foarte feminine, deşi eşti de înălţimea şi lăţimea unui bărbat mediu!”

— Eşti genul de femeie care le plăcea sovieticilor, continuă Katherin, ignorându-mi sprânceana ridicată. Ştii afişele lor despre femeile care lucrau pământul în timp ce bărbaţii erau la război, nu?

— Femeile sovietice purtau o mulţime de haine croşetate, nu-i

aşa? o întreb, mai degrabă arţăgos.

Burniţează, iar marea arată foarte diferit de pe un doc aglomerat ca ăsta – e cu mult mai puţin fermecătoare decât atunci când eşti pe plajă. În definitiv, e doar o cadă imensă plină cu apă sărată şi rece. Mă întreb cât de cald îi este acum directoarei departamentului pentru drepturi internaţionale, care tocmai prezidează şedinţa despre şansele de vânzare a titlurilor noastre ce urmează să apară la primăvară.

— Posibil, posibil, murmură Katherin. O idee bună, Tiffy! Ce crezi – un capitol despre istoria croşetatului în următoarea carte?

— Nu, îi răspund ferm. Asta n-o să le placă prea mult cititoarelor.

Cu ea trebuie să curmi repede, din faşă, astfel de propuneri. Şi nu încape îndoială că am dreptate. Nimeni nu vrea istorie – tot ce-şi doresc cititoarele este o idee pentru un obiect nou de croşetat pe care să i-l poată oferi nepoţelului.

— Dar...

— Nu fac decât să-ţi descriu brutalitatea pieţei, Katherin, îi spun, oferindu-i una dintre replicile mele favorite. Buna şi vechea piaţă, mereu gata să fie învinuită. Oamenii nu vor istorie în cărţile lor despre croşetat. Ei vor imagini drăguţe şi instrucţiuni uşor de urmat.

Odată ce ne-au fost verificate actele, urcăm la bord. Nu poţi să-ţi dai seama exact unde se termină docul şi unde începe vasul – e ca atunci când intri într-o clădire şi te ia o uşoară ameţeală, de parcă pardoseala s-ar mişca puţin sub picioarele tale. Am crezut c-o să ni se facă o primire diferită, mai interesantă, pentru că suntem oaspeţi speciali, dar trebuie să mergem cu restul pasagerilor. Toţi aceştia fiind de cel puţin douăzeci de ori mai bogaţi decât mine şi, evident, mult mai bine îmbrăcaţi.

E un vas de croazieră destul de mic – mai curând comparabil cu Portsmouth, să zicem, decât cu Londra. Suntem mutate politicos în colţul „zonei de distracţie” ca să aşteptăm semnalul de începere. Urmează să ne facem numărul după ce oaspeţii îşi vor fi luat prânzul.

Nimeni nu ne aduce *nouă* prânzul. Katherin, desigur, şi-a adus propriile-i sandvişuri. Sunt cu sardine. Îmi oferă jumătate cu bunăvoinţă, ceea ce este foarte drăguţ din partea ei, şi în cele

din urmă chiorăitul stomacului meu devine atât de puternic, încât îmi recunosc înfrângerea şi accept unul. Sunt agitată. Ultima oară când am fost pe un vas de croazieră a fost când navigam printre insulele greceşti cu Justin, şi atunci străluceam de-a dreptul, din cauza dragostei şi a hormonilor post-sex. Acum, ghemuită într-un colţ cu trei sacoşe de la Aldi pline cu andrele, croşete şi sculuri de lână, alături de o fostă hipiotă şi muşcând dintr-un sandviş cu sardine, nu mai pot să neg faptul că viaţa mea a luat o turnură negativă.

— Care-i planul? o întreb pe Katherin în timp ce ciugulesc coaja de pe sandviş. Gustul de peşte nu e atât de rău pe margini. Ce trebuie să fac?

— Voi demonstra pe tine cum se iau măsurile, mai întâi, zice Katherin. După aceea voi vorbi despre modelele de bază pentru orice începător, apoi voi folosi bucăţile tricotate dinainte ca să demonstrez cum se poate crea o ţinută care vine perfect! Şi desigur, le voi arăta cele cinci trucuri ale mele pentru luarea măsurilor din mers.

„la măsurile din mers!" este unul dintre sloganurile lui Katherin. Care încă nu a prins.

Când vine în sfârşit timpul să începem, constat că se adună destul de multă lume. Katherin ştie cum să facă asta – probabil a exersat la mitinguri şi altele întruniri în vremurile de demult. Este o mulţime formată în principal din doamne în vârstă şi soţii acestora, dar sunt şi câteva femei mai tinere, ba chiar câţiva tipi. Mă simt destul de încurajată. Poate că Katherin are dreptate, şi croşetatul chiar e pe val.

— Aplauze pentru fermecătoarea mea asistentă! cere Katherin, de parcă am da o reprezentaţie de magie. De fapt, magicianul de la celălalt capăt al zonei de divertisment arată destul de îmbufnat.

Toată lumea mă aplaudă sârguincios. Încerc să par veselă, într-o dispoziţie potrivită pentru o demonstraţie de croşetat, dar mi-e cam frig şi mă simt prea ştearsă în îmbrăcămintea mea neutră – jeanşi albi, un tricou gri-deschis şi un adorabil cardigan roz, călduros, pe care credeam că l-am vândut la un moment dat, anul trecut, dar l-am redescoperit în garderoba mea azi-dimineaţă. Este singurul element colorat din această ţinută, şi îmi dau seama că Katherin e pe punctul de a...

— Cardiganul jos! zice ea, începând deja să mă dezbrace.

Este atât de umilitor. Şi frig. Sunteţi atenţi cu toţii? continuă Katherin. Ascundeţi telefoanele, vă rog! Noi ne-am descurcat fără să verificăm Facebookul la fiecare cinci minute în timpul Războiului Rece, nu-i aşa? Hmm? Aşa e, o imagine de perspectivă pentru toată lumea! Ascundeţi telefoanele, asta e!

Încerc să nu râd. Asta e semnătura lui Katherin – ea susţine cu tărie că aducerea în discuţie a Războiului Rece îi surprinde pe oameni până la supunere.

Începe să mă măsoare – gât, umeri, bust, talie, şolduri – şi îmi dau seama că măsurile mele sunt comunicate acum unui grup destul de mare de oameni, ceea ce-mi acutizează pofta de a râde. E cazul clasic, nu-i aşa – nu ai voie să râzi, şi dintr-odată asta e tot ce-ţi doreşti să faci, mai mult decât orice.

Katherin îmi aruncă o privire de avertisment în timp ce-mi măsoară şoldurile şi pălăvrăgeşte despre pliseuri, necesare pentru a crea suficient „spaţiu pentru fese”. Fără îndoială, acum simte cum corpul meu începe să tremure din cauza râsului reprimat. Ştiu că trebuie să fiu profesionistă. Ştiu că nu pot să izbucnesc în râs în acest moment – ar compromite-o total. Dar... Uită-te la mine. Acea doamnă în vârstă tocmai ce şi-a notat măsura coapsei mele interioare în agenda ei. Iar tipul din spate arată...

Acel tip din spate... Acel...

Acela e Justin.

Se îndepărtează brusc, strecurându-se în mulţime. Dar mai întâi, înainte să plece, mă fixează cu privirea. Asta îmi trimite o descărcare electrică prin tot corpul, pentru că nu e genul de contact vizual obişnuit, nu. E genul de contact vizual după care arunci o bancnotă de douăzeci pe masă, ieşi în goană din bar şi te pipăi cu celălalt într-un taxi în drum spre casă, sau după care pui jos paharul de vin şi urci cu partenerul în dormitor.

Este genul de contact vizual *sexual.* Ochii lui spun: „Te dezbrac în mintea mea”. Bărbatul care m-a părăsit cu luni în urmă, care nu mi-a răspuns la niciun apel de atunci, a cărui logodnică e probabil chiar pe acest vas de croazieră... El îmi aruncă acea privire. Şi în clipa asta mă simt mai vulnerabilă decât mă pot face să mă simt oricât de multe doamne în vârstă cu agende. Mă simt complet dezbrăcată.

Capitolul 10

Leon

Eu:

— Aţi fi putut să vă regăsiţi. Dragostea găseşte o cale, domnule Prior! Dragostea găseşte o cale!

Domnul Prior nu pare convins.

Domnul Prior:

— Nu te supăra, băiete, dar n-ai fost acolo – nu aşa funcţionau lucrurile. Desigur, au fost poveşti minunate, fete ce credeau că iubiţii lor erau de mult morţi, apoi ei se întorceau acasă, veneau pe cărare în uniformă, proaspeţi ca o margaretă... dar pentru fiecare din astea au fost sute de poveşti despre iubiţi care nu s-au întors niciodată. Johnny e probabil mort, iar dacă nu, e de mult însurat cu vreun domn sau vreo doamnă pe undeva, şi nici nu-şi mai aduce aminte de mine.

Eu:

— Dar aţi spus că nu era pe acea listă.

Flutur din mână către lista cu cei căzuţi pe front pe care am printat-o, nesigur de ce insist atât de mult. Domnul Prior nu mi-a cerut să-l găsesc pe Johnny; el doar tânjea. Îşi aducea aminte.

Dar văd mulţi bătrâni aici. Sunt obişnuit cu amintirile; sunt obişnuit cu oameni care tânjesc. Am simţit că situaţia asta e diferită. Am simţit că domnul Prior are treburi neterminate.

Domnul Prior:

— Nu cred asta, nu. Dar, la urma urmei, sunt un bătrân uituc, iar sistemul vostru de calculatoare e o chestie de modă nouă, deci oricare din noi ar putea să se înşele, nu-i aşa?

Îmi oferă un zâmbet blând, de parcă o fac pentru mine, nu pentru el. Îl studiez îndeaproape. Mă gândesc la toate nopţile în care, atunci când venea vorba despre vizitatorii celorlalţi pacienţi, îl vedeam pe domnul Prior stând liniştit într-un colţ, cu mâinile în poală, cu faţa acoperită de riduri regulate, de parcă se străduia din greu să nu pară trist.

Eu:

— Faceţi-mi pe plac. Spuneţi-mi detaliile. Regimentul? Locul naşterii? Semnele particulare? Membrii familiei?

Ochii mici, rotunzi ai domnului Prior se uită în sus la mine. El

ridică din umeri. Zâmbeşte. Asta îi încreţeşte faţa pergamentoasă, pătată de vreme, deplasând liniile bronzului ce arată ca o cerneală pe gâtul lui, rămase acolo după decenii de purtat gulere de cămaşă de exact aceeaşi lăţime.

Clatină uşor din cap, de parcă îi va spune cuiva, mai târziu, cât de scrântiţi sunt aceşti asistenţi moderni, dar într-un final începe să vorbească.

∴

Joi dimineaţă. O sun pe mama din autobuz pentru o conversaţie scurtă şi dificilă.

Mama, confuză:

— E vreo veste?

Ăsta e salutul obişnuit de luni de zile.

Leon:

— Îmi pare rău, mamă.

Mama:

— Să-l sun pe Sal?

Leon:

— Nu, nu. Mă ocup eu de asta.

Tăcere îndelungată şi sumbră. Ne complăcem în ea. Apoi, mama, cu efort:

— Iartă-mă, dragule, tu ce mai faci?

Când ajung acasă găsesc o surpriză plăcută: flapjack[5] de casă pe bufet. E umplut cu fructe uscate multicolore şi seminţe, de parcă femeia din Essex nu poate rezista să nu folosească culori incompatibile nici măcar în mâncare, dar acest lucru pare mai puţin deranjant când văd biletul de lângă tavă.

Serveşte-te! Sper că ai avut o zi sau o noapte bună. Tiffy x

Evoluţie excelentă. Voi suporta, fără îndoială, gradul sporit de dezordine şi lămpile cu formă neobişnuită pentru trei sute cincizeci de lire pe lună şi mâncare gratis. Îmi tai o felie mare şi mă aşez cu ea ca să-i scriu lui Richie, informându-l despre starea de sănătate a lui Holly. Ea e „Fata Neivă” în scrisorile mele către el şi e oarecum o caricatură a sa – mai ageră, mai obraznică, mai drăguţă. Mă mai întind după prăjitură fără să mă uit, umplând a doua pagină cu descrieri ale obiectelor mai ciudate pe care le-a adus în casa mea femeia din Essex; unele

[5] Prăjitură cu fulgi de ovăz şi sirop.

sunt atât de ridicole, încât Richie nici n-o să mă creadă. Un fier de călcat în formă de Iron Man. Pantofi adevăraţi de clovn, atârnaţi pe perete ca o operă de artă. Cizme de cowboy cu pinteni, pe care pot doar să conchid că le poartă în mod frecvent, uitându-mă cât sunt de uzate.

Observ, dus pe gânduri, în timp ce potrivesc timbrul, că am mâncat patru felii de prăjitură. Sper că a vorbit serios cu acel „Serveşte-te”. Dacă tot am pixul în mână, scriu pe versoul biletului ei.

Mulţumesc. Atât de delicioasă, încât accidental am mâncat aproape tot.

Mă opresc înainte să termin biletul. Simt nevoia s-o răsplătesc cumva. Nu a mai rămas aproape deloc prăjitură în tavă.

Mulţumesc. Atât de delicioasă, încât accidental am mâncat aproape tot. A rămas Stroganoff de ciuperci în frigider, dacă ai nevoie de cină (având în vedere că nu a mai rămas flapjack aproape deloc).

Leon

Ar trebui totuşi să mă apuc de gătit Stroganofful acum.

Ăsta nu-i singurul bilet pe care mi l-a lăsat. Mai e unul, pe uşa băii.

Bună, Leon.

Te-ar deranja să laşi jos capacul de la WC, te rog?

Mi-e teamă că nu am fost capabilă să scriu acest bileţel într-un mod care să nu sune pasiv-agresiv – serios, e ceva legat deforma unui bilet, iei un stilou şi un bilet şi imediat devii o scorpie – aşa că încerc să-l îndulcesc. Aş putea pune nişte feţe zâmbitoare pentru ca mesajul să se facă înţeles.

Tiffy x

Sunt feţe zâmbitoare de-a lungul părţii de jos a bucăţii de hârtie.

Izbucnesc în râs. Una dintre feţele zâmbitoare are corp şi urinează către colţul bileţelului. Nu mă aşteptam la asta. Nu

sunt sigur de ce – nu o cunosc pe această femeie dar nu mi-am imaginat că are atât de mult simţ al umorului. Poate pentru că toate cărţile sale sunt despre lucrul manual.

Capitolul 11

Tiffy

— Asta e ridicol.

— Ştiu, zic.

— Asta a fost tot? ţipă Rachel.

Tresar. Aseară am băut o sticlă de vin, am mâncat nişte flapjack copt în panică şi abia dacă am închis un ochi; sunt un pic cam sensibilă la ţipat.

Stăm în „spaţiul creativ" la muncă – este exact ca celelalte două săli de şedinţe de la Butterfingers Press, cu două excepţii: din nefericire nu are o uşă propriu-zisă (pentru a transmite o idee de deschidere), însă are table albe de scris pe pereţi. Cineva le-a folosit o dată; acum notiţele de la sesiunea de creaţie sunt întipărite în marker uscat, complet neinteligibile. Rachel a printat machetele pe care ne-am întâlnit să le discutăm, şi acestea sunt împrăştiate pe masă între noi. Este nenorocita de *Checurile şi prăjiturile lui Pat*, şi poţi să-ţi dai imediat seama că eram mahmură şi mă grăbeam când am pregătit-o pentru tipar.

— Îmi spui că-l vezi pe Justin pe un *vas de croazieră* şi apoi el îţi aruncă o privire de „vreau să ţi-o trag" şi apoi tu-ţi continui treburile şi *nu-l mai revezi*?

— Ştiu, oftez, în culmea nefericirii.

— Ridicol! De ce nu te-ai dus să-l cauţi?

— Eram ocupată cu Katherin! Care, că veni vorba, m-a rănit la propriu, îi spun, dându-mi la o parte ponchoul ca să-i arăt semnul roşu şi inflamat unde Katherin practic mi-a înţepat braţul pe la mijlocul demonstraţiei.

Rachel îi aruncă o privire superficială.

— Sper că i-ai devansat data de predare a manuscrisului pentru asta. Dar eşti sigură că era Justin? Şi nu vreun alt tip cu păr castaniu? Adică, îmi imaginez că o navă de croazieră e...

— Rachel, ştiu cum arată Justin.

— Mda, corect, zice ea, desfăcându-şi larg braţele şi făcând machetele să alunece la celălalt capăt al mesei. Nu pot să cred. Ce rateu! Chiar am crezut că povestea ta o să se termine cu sex în cabină! Sau pe punte! Sau, sau, sau... în mijlocul oceanului, pe o şalupă!

În realitate, mi-am petrecut restul sesiunii într-un suspans paralizant, panicată, încercând cu disperare să las impresia că ascultam instrucţiunile lui Katherin – „Braţele sus, Tiffy!”, „Atenţie la păr, Tiffy!” – şi în acelaşi timp să-mi menţin privirea ancorată în spatele mulţimii. Începusem să mă întreb dacă nu cumva fusese doar o închipuire. Drace, care erau şansele? Adică, ştiu că tipului îi plac croazierele, dar aceasta e o ţară foarte mare. Sunt atât de multe nave de croazieră ce plutesc pe la marginile ei.

— Mai zi-mi o dată despre privire, îmi cere Rachel.

— Off, n-o pot explica, îi spun, lăsându-mi fruntea jos pe paginile din faţa mea. Pur şi simplu... cunosc privirea aia de când eram împreună. Mi se răsuceşte stomacul. Ce situaţie! Adică, Doamne, iubita lui – adică, logodnica...

— El te-a văzut la capătul opus al unei săli aglomerate, semidezbrăcată, fiind tu însăţi în toată splendoarea şi pierzându-ţi timpul cu o autoare excentrică de vârstă mijlocie... şi şi-a amintit de ce-şi dorea pe vremuri să te dezbrace, conchide Rachel. Asta e ceea ce s-a întâmplat.

— Asta nu e... Dar ce s-a întâmplat? Ceva, cu siguranţă. Acea privire nu a fost nimic. Simt un fior de anxietate la baza coastelor. Chiar şi după o noapte întreagă în care m-am gândit la asta, încă nu-mi pot da seama ce simt. Într-o clipă, Justin apare pe nava de croazieră, şi faptul că mi-a captat privirea pare să fie cel mai romantic moment predestinat, dar în următoarea clipă mă trezesc cu o uşoară stare febrilă şi greaţă. Am fost foarte tensionată pe drumul de la docuri spre casă – a trecut ceva timp de când am călătorit în afara Londrei singură, oriunde altundeva decât la casa părinţilor mei. Justin avea o fixaţie legată de felul în care întotdeauna ajungeam în trenul greşit şi era drăguţ să mă însoţească în deplasări pentru orice eventualitate. Aşa că în timp ce aşteptam singură în beznă în gara din Southampton, eram absolut sigură c-o să iau trenul către Outer Hebrides sau ceva de genul ăsta.

Mă întind să-mi verific telefonul – această „şedinţă” cu Rachel e trecută în agendă doar pentru o jumătate de oră, după care chiar trebuie să verific primele trei capitole ale lui Katherin.

Am un mesaj.

M-am bucurat să te văd ieri. Eram acolo în interes de serviciu şi, când am văzut „Katherin Rosen şi asistenta sa” în program, m-am gândit: „Hei, asta trebuie să fie Tiffy!”

Doar tu poţi să râzi în timp ce cineva îţi citeşte cu voce tare măsurile – majoritatea femeilor ar fi moarte de jenă. Dar bănuiesc că asta e ceea ce te face specială. J xx

Cu mâinile tremurânde, îi întind lui Rachel telefonul ca să-i arăt mesajul. Ea icneşte acoperindu-şi gura cu palma.

— Te iubeşte! Tipul încă e îndrăgostit de tine!

— Calmează-te, Rachel, îi spun, deşi în acest moment inima mea încearcă să evadeze prin gât. Simt că mă sufoc şi inspir prea mult simultan.

— În replică, ai putea să-i spui că exact din cauza genului ăsta de comentarii le pasă atât de mult femeilor de măsurile lor? Şi că prin declaraţia „majoritatea ar fi moarte de jenă” perpetuează problema de imagine a corpului feminin, iar aţâţarea femeilor una împotriva celeilalte este una dintre cele mai mari probleme pe care le întâmpină feminismul în ziua de azi?

O privesc cu ochii mijiţi, iar ea îmi zâmbeşte larg.

— Sau ai putea doar să-i spui: „Mulţumesc, vino şi arată-mi cât sunt de specială cât e noaptea de lungă”?

— Off. Nu ştiu de ce vorbesc cu tine.

— Ai de ales între mine şi Martin, îmi reaminteşte ea, adunând machetele. O să fac modificările. Tu du-te şi ia-ţi bărbatul înapoi, bine?

.·.

— Nu, zice Gerty imediat. *Nu*-i trimite asta. E o scursură care te-a tratat îngrozitor, a încercat să te izoleze de prieteni şi aproape sigur te-a înşelat. Nu merită un mesaj atât de amabil.

Pauză.

— Ce te-a făcut să-ţi doreşti să-i răspunzi cu acest mesaj, Tiffy? mă întreabă Mo, de parcă ar traduce vorbele lui Gerty.

— Eu doar... voiam să-i vorbesc.

Vocea mea e aproape stinsă. Oboseala începe să mă doboare; sunt ghemuită pe fotoliu cu o ciocolată caldă, iar Mo şi Gerty se uită fix la mine de pe canapea, feţele lor fiind întruchiparea îngrijorării (de fapt, faţa lui Gerty nu e – ea doar arată furioasă).

Gerty reciteşte cu voce tare ciorna mesajului meu.

— „Bună, Justin. Mă bucur să primesc veşti de la tine. Îmi pare doar rău că nu am apucat să stăm de vorbă ca lumea, deşi eram pe acelaşi vas de croazieră!” Şi apoi două săruturi.

— El mi-a trimis două săruturi, zic, oarecum defensiv.

— Săruturile sunt ultimele pe lista mea de lucruri de schimbat la acest mesaj, mă informează Gerty.

— Eşti sigură că mai vrei să reiei legătura cu Justin, Tiffy? Pari mai bine, mai aproape de cine eşti tu, de când te-ai mutat din apartamentul lui, zice Mo. Mă întreb dacă nu cumva acest lucru nu este o coincidenţă. Oftează văzând că nu fac niciun comentariu, apoi continuă: Ştiu că îţi vine greu să gândeşti rău despre el, Tiffy, dar orice scuze îi poţi găsi pentru orice altceva, nici măcar tu nu poţi ignora faptul că te-a părăsit pentru o altă femeie.

Tresar.

— Iartă-mă. Dar a făcut-o, şi, chiar dacă a părăsit-o, deşi nu avem nicio dovadă în sensul ăsta, tot a plecat cu ea. Nu poţi să justifici asta sau să te convingi că ţi-ai imaginat-o, pentru că ai cunoscut-o pe Patricia. Aminteşte-ţi de acel mesaj de pe Facebook. Adu-ţi aminte cum te-ai simţit când Justin a apărut cu ea în apartament.

Off. De ce oamenii continuă să spună lucruri pe care nu vreau să le aud? Mi-e dor de Rachel.

— Ce crezi că *face*, Tiffy? mă întreabă Mo.

E atât de dur dintr-odată – mă face să mă simt foarte prost.

— E prietenos. Încearcă să reia legătura.

— Nu a cerut să vă întâlniţi, îmi reaminteşte Mo.

— Iar privirea pe care ţi-a aruncat-o a fost mai mult decât prietenoasă, din câte pare, observă Gerty.

— Eu... mda. Nu a fost o privire de genul: „Hei, mi-a fost atât de dor de tine, aş vrea să putem vorbi din nou”. Dar a fost... ceva. E adevărat că nu pot ignora logodnica, dar nu pot ignora nici acea privire. Ce înseamnă? Dacă el voia să... dacă voia să ne împăcăm...

— Ai face-o? vrea să ştie Gerty.

— Aş face ce? întreb, trăgând de timp.

Ea nu răspunde. Îmi cunoaşte jocul.

Mă gândesc la cât de nefericită am fost în ultimele luni, cât de trist a fost să-mi iau la revedere de la apartamentul lui. De câte ori am căutat-o pe Patricia pe Facebook şi am plâns pe tastatura laptopului, până când deveneam îngrijorată de posibilitatea electrocutării.

Am fost atât de norocoasă să-l am. Justin era întotdeauna atât de... amuzant. Totul era ca o furtună; zburam din ţară în ţară, încercând totul, stând treji până la patru dimineaţa şi urcându-ne pe acoperiş să privim răsăritul. Da, ne certam mult, iar eu am făcut o mulţime de greşeli în această relaţie, dar în general mă simţeam norocoasă să fiu cu el. Fără el mă simt... pierdută.

— Nu ştiu, oftez. Dar o mare parte din mine o vrea.

— Nu-ţi face griji, îmi spune Gerty ridicându-se elegant şi mângâindu-mă pe cap, n-o să te lăsăm.

Capitolul 12

Leon

Bună, Leon,

În regulă, bine – adevărul e că fac prăjituri când intru în panică. Când sunt tristă sau lucrurile sunt dificile, prăjiturile sunt panaceul meu. Şi ce dacă? Îmi transform stările negative în bunătăţi delicioase şi calorice. Atâta timp cât nu poţi simţi la gust urme din nefericirea mea în amestecul pentru blat, nu cred că ar trebui să te întrebi de ce am copt în fiecare seară săptămâna asta.

Totul e din cauză că fostul meu iubit a apărut pe nava mea de croaziera şi mi-a aruncat o privire admirativă, după care a plecat. Deci, acum sunt confuză. El mi-a trimis un mesaj drăguţ despre cât de specială sunt, dar nu i-am răspuns. Am vrut, însă prietenii mei m-au convins să nu o fac. Sunt enervanţi şi de obicei, au dreptate în legătură cu diverse lucruri.

Oricum, ăsta e motivul pentru care ai avut parte de atât de multe prăjituri.

Tiffy x

• Nu e vasul meu de croazieră. Fără supărare, dar nu aş împărţi dormitorul cu tine dacă aş fi genul de persoană care deţine un vas de croazieră. Aş locui într-un castel scoţian cu turnuleţe colorate.

Îmi pare rău să aud despre fostul tău. Ghicesc din reacţiile prietenilor tăi că în opinia lor nu e potrivit pentru tine – asta e şi părerea ta? Eu sunt în Echipa Fostului, atâta timp cât asta înseamnă prăjitură.

Leon

Bună, Leon,

Nu ştiu – nu m-am gândit la asta cu adevărat şi nu din unghiul ăsta. Reacţia mea automată e că da, e potrivit pentru mine. Dar apoi, nu ştiu. Am avut multe suişuri şi coborâşuri, eram unul din acele cupluri despre care toată lumea vorbeşte permanent (ne-am despărţit şi ne-am împăcat de câteva ori şi înainte). E uşor să-ţi aminteşti vremurile fericite – şi au fost o mulţime şi au fost grozave –, dar bănuiesc că, din moment ce ne-am despărţit, mi le amintesc doar pe acelea. Deci ştiu că împreună cu el a fost amuzant. Dar dacă îmi făcea bine? Off. Nu ştiu.

În consecinţă, prăjitura Victoria cu gem de casă.

Tiffy x

Pe un exemplar masiv, printat, legat cu spirală, al unei cărţi intitulate *Construit: Minunata mea călătorie de la zidar la decorator de interioare de lux:*

Voi fi sincer – am luat asta de pe masă, deoarece mi s-a părut că sună amuzant de absurd. Nu am putut s-o las din mână. Nu am reuşit să mă culc până la prânz. E tipul ăsta fostul tău iubit? Dacă nu, mă pot însura cu el?

Leon

Hei, Leon, mă bucur atât de mult că ţi-a plăcut cartea! Frumosul meu zidar transformat în decorator nu este fostul meu iubit, şi da, e mult mai probabil să vrea să se însoare cu tine decât cu mine. Îmi imaginez totuşi că Kay va avea câteva păreri pe această temă.

Tiffy x

Kay zice că nu am permisiunea să mă însor cu frumosul zidar transformat în decorator. Păcat. Te salută.

Mă bucur că ne-am întâlnit ieri! Ea zice că te îngraş cu toate aceste prăjituri. M-a făcut să-i promit că-mi voi canaliza criza emoţională în variante mai sănătoase de acum încolo, deci am făcut negrese din roşcove şi curmale. Îmi pare rău, sunt complet dezgustătoare.
Mut acest bileţel pe La răscruce de vânturi *acum, pentru că trebuie să duc* Construit *înapoi la birou! X*

Pe dulapul de deasupra coşului de gunoi:

Încă o dată, când e ziua noastră de dus gunoiul?

Leon

E o glumă? Locuiesc aici de cinci săptămâni! Tu locuieşti aici de ani întregi! Cum mă poţi întreba pe mine când e ziua de dus gunoiul?!
...dar da, a fost ieri şi noi am uitat. x

Oh, m-am gândit eu... Nu ţin niciodată minte dacă e marţi sau miercuri. Încurc mereu zilele care încep cu M. Dificil.
Vreo veste de la fostul? Te-ai oprit din făcut prăjituri. E în regulă, rezerva din congelator îmi ajunge o vreme, dar sunt nerăbdător să ai o altă criză cam, să zicem, pe la jumătatea lui mai.

Leon

Hei,
Linişte totală. Nici măcar nu şi-a actualizat Twitterul sau Facebookul, deci nu-l pot urmări, dar e încă, probabil, cu logodnica lui (adică, de ce nu ar fi, tot ce a făcut a fost să se uite la mine puţin ciudat), şi eu probabil am interpretat complet greşit momentul de pe vasul de croazieră, iar el e probabil o fiinţă vrednică de dispreţ, după cum susţine prietena mea Gerty. Oricum, i-am restituit toţi banii pe care i-i datoram. Acum, în schimb, datorez băncii o sumă înfricoşătoare.
Mulţumesc pentru risotto, a fost delicios – eşti un bucătar foarte bun pentru cineva care întotdeauna ia masa la ore complet aiurea!

Tiffy x

Lângă tava de copt:

Dumnezeule. Nu am ştiut despre logodnică. Sau despre bani. Prăjitura milionarului vrea să spună că ai primit veşti?

Lângă tava de copt, acum plină de firimituri:

Nimic. Nici măcar nu mi-a trimis un mesaj să-mi spună că a primit banii. Ce e extrem de trist este că m-am trezit ieri dorindu-mi să fi continuat să plătesc câteva sute pe lună – atunci, într-un fel, încă am ţine legătura. Iar eu nu aş avea o descoperire de cont atât de mare de achitat.

Pe scurt, în concluzie, nu mi-a spus un cuvânt de la mesajul cu vasul de croazieră. Sunt oficial o proastă x

Eh. Dragostea ne face pe toţi proşti – prima dată când am întâlnit-o pe Kay, i-am spus că sunt muzician de jazz (saxofonist). M-am gândit că i-ar plăcea.

Chili pe plită pentru tine.

Leon x

APRILIE

Capitolul 13

Tiffy

— Cred că am palpitaţii.

— Nimeni nu a mai avut palpitaţii de când s-au terminat vremurile de altă dată, mă informează Rachel, luând o gură neacceptabil de mare din cafeaua cu lapte pe care mi-a cumpărat-o redactorul-şef (din când în când se simte vinovat că Butterfingers nu mă plăteşte suficient şi aruncă două lire douăzeci pe o cafea pentru a-şi linişti conştiinţa).

— Cartea asta. Mă omoară, zic.

— Grăsimea saturată din prânzul tău te omoară. Rachel înţeapă prăjitura cu banane din care mănânc acum. În ultima vreme găteşti tot mai prost. Adică tot mai bine, înţelegi ce vreau să spun. De ce nu te îngraşi?

— Mă îngraş, doar că sunt mai mare ca tine, deci nu observi atât de mult diferenţa. Îmi depozitez grăsimea de la prăjituri în locuri pe care nu le-ai observa. Ca partea superioară a braţului, de exemplu. Sau în obraji. Am obrajii mai rotunzi, nu crezi?

— Pune-te pe treabă, femeie! exclamă Rachel trântindu-şi palma peste machetele dintre noi. În martie, întâlnirile noastre săptămânale legate de cartea lui Katherin au devenit întâlniri zilnice; acum, confruntându-ne cu înspăimântătoarea constatare că e *aprilie* şi mai sunt doar două luni până la data de trimitere în tipar, acestea au devenit întâlniri zilnice şi prânzuri zilnice. Şi când îmi aduci pozele cu căciuli şi fulare? adaugă Rachel.

Oh, Doamne. Căciulile şi fularele. Mă trezesc în toiul nopţii gândindu-mă la căciuli şi fulare. Nu e niciun atelier disponibil să preia producţia lor într-un interval atât de scurt, iar Katherin chiar nu are timp. Conform contractului, ea nu trebuie să facă toate modelele – asta e o greşeală pe care n-o s-o mai fac niciodată în faza de negociere –, deci nu am muniţie ca s-o oblig. Am încercat chiar s-o implor, dar ea mi-a spus, fără

răutate, că mă făceam de râs.

Îmi arunc privirea îndurerată la prăjitura de banane.

— Nu e nicio soluţie, spun oftând. Sfârşitul se apropie. Cartea va intra la tipar fără fotografii în capitolul despre căciuli şi fulare.

— Nici vorbă, îmi răspunde Rachel. În primul rând, nu ai suficiente cuvinte ca să umpli spaţiul. Hai, pune-te pe redactat! Şi apoi gândeşte-te la ceva! Şi fă-o repede!

Off. De ce oare o plac?

∴

Când ajung acasă, pun ceainicul pe foc imediat – e genul de seară potrivită pentru o ceaşcă de ceai. Văd un bilet vechi de-al lui Leon prins dedesubtul ceainicului. Ajung peste tot, bileţelele asta.

Cana lui Leon e încă lângă chiuvetă, pe jumătate plină cu cafea lăptoasă. El întotdeauna o bea aşa, din aceeaşi cană albă, ciobită, cu un iepure din desene animate pe lateral. În fiecare seară, cana asta se află ori lângă chiuvetă, pe jumătate băută, ceea ce înseamnă probabil că era presat de timp, ori pe uscătorul de vase, dându-mi de înţeles că a reuşit să se trezească atunci când i-a sunat ceasul.

Apartamentul e destul de primitor acum. A trebuit să-l las pe Leon să recupereze o parte din spaţiul din camera de zi – la un moment dat, luna trecută, el a strâns jumătate din pernele mele decorative şi le-a pus într-o grămadă pe hol cu o etichetă pe care scria: „În Sfârşit Pun Piciorul în Prag (scuze)” –, dar s-ar putea să fi avut dreptate că erau ceva cam multe. Devenise destul de greu să te aşezi pe canapea.

Patul rămâne cea mai ciudată parte a acestui aranjament de subînchiriere. În prima lună şi ceva mi-am pus propriile aşternuturi pe pat şi le-am dat jos din nou în fiecare dimineaţă; dormeam în capătul cel mai îndepărtat al părţii stângi, perna mea trasă departe de a lui. Dar acum nu mă mai obosesc să alternez aşternuturile – doar oricum mă culc pe partea mea. Asta e destul de normal. Desigur, încă nu mi-am cunoscut efectiv colegul de cameră, ceea ce, trebuie să recunosc, e destul de bizar, dar am început să ne lăsăm bilete reciproc din ce în ce mai des – uneori uit că nu am purtat aceste conversaţii în persoană.

Îmi arunc jos poşeta şi mă prăbuşesc pe fotoliu aşteptând să fiarbă apa. Dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, asta fac tot

timpul, aştept. Aştept deja de luni de zile, din momentul în care l-am văzut pe Justin.

Cu siguranţă, va lua legătura cu mine. În regulă, nu i-am răspuns la mesaj – lucrul pentru care încă îi mai urăsc intermitent pe Gerty şi Mo, deoarece nu m-au lăsat s-o fac –, dar el mi-a aruncat acea privire pe vasul de croazieră. Evident, a trecut atât de mult timp deja, încât aproape că am uitat complet privirea în sine, asta de acum fiind doar o compilaţie din diverse expresii de pe chipul lui Justin pe care mi le amintesc (sau poate, realist vorbind, cele pe care mi le amintesc din toate pozele lui de pe Facebook)... Totuşi, în momentul ăla m-am simţit foarte... în regulă, încă nu ştiu cum m-am simţit atunci. Am simţit *ceva.*

Odată cu trecerea timpului mă trezesc gândindu-mă la cât de ciudat a fost faptul că Justin era pe acea navă de croazieră tocmai în ziua când Katherin şi cu mine susţineam reprezentaţia *Cum să-ţi croşetezi propriile haine repede.* Oricât de mult mi-ar plăcea gândul, nu putea să fie acolo pentru că a venit special să mă vadă – noi am fost reprogramate în ultima clipă, deci n-ar fi putut să ştie că urma să fiu pe vas. Pe deasupra, mesajul lui spunea că era acolo în interes de serviciu, ceea ce este perfect plauzibil – el lucrează pentru o companie de divertisment care organizează spectacole pentru pasagerii vaselor de croazieră şi circuite turistice ale Londrei. (Am fost întotdeauna puţin nesigură de detalii, să fiu sinceră. Erau stresante şi împănate cu termeni din logistică.)

Deci, dacă nu a venit intenţionat, nu cumva e o intervenţie a sorţii?

Îmi înşfac ceaiul şi mă îndrept spre dormitor, neavând altceva de făcut. Eu nici măcar nu *vreau* să mă împac cu Justin, nu-i aşa? Este cea mai lungă perioadă în care am fost despărţiţi, şi pare diferit de alte dăţi. Poate pentru că m-a părăsit pentru o femeie pe care apoi a cerut-o de nevastă, fără întârziere. Probabil că asta e.

De fapt, nici măcar nu ar trebui să-mi pese dacă o să mă contacteze. Ce spune despre mine faptul că aştept să mă sune un tip care cel mai probabil m-a înşelat?

— Spune că eşti loială şi încrezătoare, zice Mo când îl sun ca să-l întreb acest lucru. Exact calităţile pentru care Justin foarte probabil va încerca să te contacteze din nou.

— Şi tu crezi că o va face?

Îmi dau seama că sunt agitată, iritabilă, dornică de garanţii, ceea ce mă enervează şi mai mult. Încep să-mi aranjez DVD-urile cu *Fetele Gilmore* în ordinea corectă, prea agitată ca să stau într-un loc. E un alt bilet prins între seria unu şi seria doi. Îl smulg şi-l parcurg dintr-o privire. Am tot încercat să-l conving pe Leon să folosească televizorul, oferindu-i colecţia mea de DVD-uri de înaltă calitate, ca punct de pornire. El nu s-a lăsat convins.

— Aproape sigur, zice Mo. Aşa pare să fie Justin. Dar... eşti sigură că vrei s-o facă?

— Mi-ar plăcea să-mi vorbească. Sau cel puţin să mă observe. Nu ştiu unde îi este capul. Părea să fie atât de furios pe mine în legătură cu apartamentul, dar apoi, acel mesaj după ce l-am văzut pe vasul de croazieră a fost foarte drăguţ, deci... nu ştiu. Vreau să mă sune. Off. Îmi închid strâns ochii. De ce *oare*?

— Poate pentru că multă vreme ţi s-a spus că nu te poţi descurca fără el, îmi spune Mo cu blândeţe. Asta ar explica de ce îl vrei înapoi, chiar şi atunci când nu-l *vrei.*

Mă învârt căutând altă temă de discuţie. Ultimul episod din *Sherlock*? Noua secretară de la muncă? Dar descopăr că nici măcar nu am energia necesară să schimb subiectul.

Mo aşteaptă în linişte.

— E adevărat, totuşi, nu-i aşa? spune el în cele din urmă. Adică, te-ai gândit să ieşi cu altcineva?

— Aş putea să ies cu altcineva!

— Hmm. Cum te-a făcut cu adevărat să te simţi acea privire de pe vasul de croazieră, Tiffy?

— Nu ştiu. A trecut multă vreme de atunci. Bănuiesc... a fost oarecum... sexy? Şi plăcut să fiu dorită?

— Nu ţi-a fost teamă?

— Poftim?

— Te-ai simţit speriată? Te-a făcut privirea lui să te simţi mai mică?

Mă încrunt.

— Mo, las-o baltă. A fost doar o privire. Cu siguranţă nu încerca să mă sperie – în plus, te-am sunat să-ţi cer părerea despre posibilitatea ca Justin să mă mai sune vreodată şi mulţumesc, m-ai făcut să mă simt puţin mai bine în legătură cu asta, deci hai să punem punct aici.

Se lasă o tăcere îndelungată la celălalt capăt. Fără să vreau, sunt puţin zdruncinată.

— Relaţia asta te-a marcat, Tiffy, îmi spune Mo într-un târziu. Justin te-a făcut nefericită.

Clatin din cap. Adică, ştiu că eu şi Justin ne certam, dar de fiecare dată ne împăcăm şi atmosfera era mai romantică după aceea, deci disputele nu contau cu adevărat. Nu era ca atunci când se certau alte cupluri – toate făceau parte din frumosul şi nebunul montagne russe care era relaţia noastră.

— O să înţelegi totul până la urmă, Tiff, mă asigură Mo. În momentul acela sună-mă, bine?

Încuviinţez din cap, fără să-mi dau seama limpede cu ce sunt de acord. Din locul în care stau, tocmai am observat distracţia perfectă de la felul în care mă simt acum: sacul de fulare de sub patul lui Leon. Cel pe care l-am găsit în prima mea noapte aici şi care m-a făcut să cred că Leon este vreun soi de criminal în serie. E un bilet pe sac, care sunt sigură că nu era acolo ultima oară – scrie DE DONAT.

— Mersi, Mo, zic către telefon. Ne vedem sâmbătă la cafea.

Închid, deja căutând un pix.

Hei,

În regulă, îmi pare rău pentru că m-am uitat sub patul meu/tău. Înţeleg că este ceva categoric inacceptabil. Dar aceste fulare sunt INCREDIBILE. Adică, *incredibile de parcă ar fi de designer. Şi ştiu că nu am vorbit niciodată despre asta sau despre ceva asemănător*; *dar bănuiesc că dacă laşi un străin oarecare (eu) să doarmă în patul tău, atunci o faci pentru că nu-ţi ajung banii, nu pentru că eşti un bărbat cu adevărat cumsecade, pe care îl mustră conştiinţa în legătură cu faptul că e atât de greu să găseşti un apartament ieftin în Londra.*

Deci, în timp ce eu sunt COMPLET DE ACORD cu donarea hainelor vechi către asociaţiile caritabile (la urma urmei, eu îmi cumpăr majoritatea lucrurilor de la second-hand – oamenii ca mine au nevoie de oameni ca tine), cred că ar trebui să te gândeşti să vinzi aceste fulare. Probabil că ai obţine înjur de două sute de lire pe bucată.

Dacă vrei să-i oferi una cu o reducere de nouăzeci la sută drăguţei tale colege de apartament, nu mă voi opune.

Tiffy x

P.S. De unde le-ai luat pe toate, că veni vorba? Dacă nu te superi că te întreb.

Capitolul 14

Leon

Braţele larg deschise, picioarele arcuite. O gardiană încruntată mă percheziţionează cu mult entuziasm. Bănuiesc că mă încadrez în tiparul persoanei care ar putea aduce droguri sau arme în sala de vizitare. Mi-o imaginez bifând în lista ei mintală. Sex: Masculin. Rasă: Nedeterminată, dar puţin mai maroniu decât ar fi de preferat. Vârstă: Suficient de tânăr încât să n-aibă destulă minte. Aspect: Neîngrijit.

Încerc să zâmbesc într-un mod neameninţător, ca un bun cetăţean. Probabil arată arogant, dacă mă gândesc. Începe să-mi fie puţin greaţă, realitatea acestui loc îmi pătrunde treptat în creier, în ciuda eforturilor pe care le-am făcut de a ignora sulurile de sârmă ghimpată de deasupra gardurilor groase de oţel, clădirile fără geamuri, avertismentele agresive despre consecinţele introducerii drogurilor în închisoare. În ciuda faptului că am venit aici cel puţin o dată pe lună din noiembrie şi până acum.

Drumul de la poartă la sala de vizite este probabil cea mai urâtă parte. Implică traversarea unui labirint de beton şi sârmă ghimpată, şi pe întregul parcurs eşti ghidat de alt gardian, care-şi ia inelele de chei de la şold ca să încuie porţile şi uşile în spatele tău, înainte ca tu măcar să apuci să faci un pas către următoarele. E o zi frumoasă de primăvară; cerul e de-abia vizibil din spatele sârmelor, ironic de albastru.

Sala de vizitare e mai acceptabilă. Copii umblă agale printre mese sau sunt ridicaţi deasupra capului, ţipând, de taţi musculoşi. Prizonierii poartă uniforme viu colorate menite să-i diferenţieze de restul lumii. Bărbaţi într-un portocaliu uşor de reperat se apropie mai mult decât le este permis de iubitele ce-i vizitează, cu degete ferm întrepătrunse. E mai multă emoţie aici decât în sala de sosiri a unui aeroport. Celor de la *Pur şi simplu*

dragoste[6] le-a scăpat acest truc.

Mă aşez la masa repartizată. Aştept. Când îl aduc pe Richie, stomacul meu face o răsucire ciudată, de parcă ar încerca să se întoarcă pe dos. El arată obosit şi nespălat, are obrajii supţi, capul ras în grabă. E în singura sa pereche de jeanşi – n-ar fi vrut să-l văd în pantalonii de trening alocaţi de închisoare –, dar îi sunt prea largi în talie acum. Urăsc asta, urăsc asta, urăsc asta.

Mă ridic şi zâmbesc, întinzându-mi braţele pentru îmbrăţişare. Aştept să se apropie de mine; nu am voie să plec din zona prevăzută. Gardienii sunt aliniaţi pe lângă pereţi, supraveghindu-ne atent, lipsiţi de orice expresie.

Richie, pocnindu-mă pe spate:

— În regulă, frate, arăţi bine!

Eu:

— Şi tu.

Richie:

— Mincinosule. Arăt ca dracu'. Ne-au tăiat apa după o fază în Aripa E – n-am idee când revine, dar până atunci n-aş recomanda folosirea toaletelor.

Eu:

— Am luat aminte. Ce mai faci?

Richie:

— Excelent. Ai vreo veste de la Sal?

Mă gândeam că pot evita subiectul cel puţin un minut.

Eu:

— Mda. Îi pare rău că hârtiile alea întârzie recursul, Richie. Sal lucrează din răsputeri.

Chipul lui Richie se întunecă.

Richie:

— Nu mai pot aştepta, Lee.

Eu:

— Vrei să încerc să găsesc pe altcineva, o voi face.

Linişte sumbră. Richie ştie la fel de bine ca mine că asta probabil ar încetini lucrurile şi mai mult.

Richie:

— A luat filmarea de la camera de supraveghere din Aldi?

Dacă măcar *a cerut* filmarea de la camera de supraveghere de la Aldi e întrebarea. Încep să mă îndoiesc de asta, chiar dacă

[6] Comedie romantică din 2003.

mi-a spus că a făcut-o. Îmi masez ceafa, mă uit în jos la pantofi, îmi doresc mai mult ca oricând ca Richie şi cu mine să fi fost oriunde în altă parte.

Eu:

— Nu încă.

Richie:

— Asta-i cheia, frăţioare, îţi spun. Camera aia de supraveghere din Aldi o să le arate că nu sunt eu.

Îmi doresc să fie adevărat. Totuşi, cât de bună e calitatea acestei filmări? Cât de probabil e ca imaginea să fie suficient de clară încât să anuleze declaraţia martorului care l-a identificat pe Richie?

Vorbim despre recurs aproape o oră întreagă. Pur şi simplu nu-l pot face să se abată de la subiect. Probe criminalistice, dovezi trecute cu vederea, camere de supraveghere. Speranţe, speranţe, speranţe.

Plec cu genunchii tremurând, iau un taxi până la gară. Am nevoie de zahăr. Am nişte tiffin[7], făcut de Tiffy, în sacoşă; mănânc vreo trei mii de calorii din el, în timp ce trenul trece prin zone rurale, câmpuri întinse după câmpuri întinse, ducându-mă departe de fratele meu şi înapoi în locul unde toţi l-au uitat.

∴

Găsesc sacul cu fulare în mijlocul dormitorului când ajung acasă, cu biletul lui Tiffy lipit pe lateral.

Domnul Prior face fulare de două sute de lire? Nici măcar nu-i ia prea mult timp! Ahhh. Mă gândesc la toate ocaziile în care i-am refuzat oferta unui nou fular, a unei căciuli, a unor mănuşi sau a unor învelitori pentru ceainic. Aş fi putut fi miliardar până acum.

Pe uşa dormitorului:

Bună, Tiffy,

MULŢUMESC că mi-ai spus despre fulare. Da, am nevoie de hani. Le voi vinde – îmi poţi recomanda unde/cum s-o fac?

Un domn de la muncă le tricotează. Practic le face cadou oricui/ tuturor celor care le vor (altfel m-aş simţi prost să iau bani pe ele...)

Leon

[7] Desert făcut din biscuiţi sfărâmaţi, sirop de trestie de zahăr şi ciocolată, care e apoi răcit în frigider.

Hei,

Oh, cu certitudine – ar trebui să le vinzi prin Etsy sau Preloved. Au o mulţime de clienţi cărora le-ar plăcea aceste fulare.

Hm. Întrebare neobişnuită, dar nu ar putea acest domn de la muncă să fie interesat să croşeteze contra unui comision?

Tiffy x

Nu am idee ce înseamnă asta. Apropo, alege-ţi fularul preferat – voi pune restul pe net în această seară.

Leon

Căzut pe pardoseală lângă uşa dormitorului (destul de greu de descoperit):

'Neaţa,

Lucrez la o carte numită Croşetează-ţi calea *(ştiu – e unul dintre cele mai bune titluri ale mele, trebuie să-ţi spun) şi avem nevoie de cineva care să ne facă patru fulare şi opt căciuli foarte, foarte repede, ca să le putem fotografia pentru a le include în carte. Ar trebui să urmeze indicaţiile autoarei (legate de culoare şi model etc.). Îl pot plăti, dar nu foarte mult. Poţi să-mi dai datele lui de contact? Sunt cu adevărat disperată, iar el, în mod evident, este extrem de talentat.*

Oh, Dumnezeule, voi purta acest fular tot timpul (nu-mi pasă că practic e primăvară). Îl ador. Mulţumesc!

Tiffy x

Înapoi la uşa de la dormitor:

Eh. Nu văd de ce nu ar merge, deşi s-ar putea să fie nevoie să mă consult cu Asistenta-şefă. Scrie-mi o scrisoare şi am să i-o arăt, apoi i-o voi da domnului care tricotează, dacă dumneaei îmi acordă permisiunea.

Dacă porţi acel fular tot timpul, poţi să scapi de cele cinci sute de fulare care ocupă în prezent partea ta de dulap?

Alte veşti: primul fular tocmai s-a vândut cu două sute treizeci şi cinci de lire! O nebunie. Nici măcar nu e drăguţ!

Leon

Pe bufetul de la bucătărie, lângă un plic nesigilat:

Hei,

„Partea mea” e sintagma-cheie, Leon. E partea mea, şi eu vreau să o umplu cu fulare.

Scrisoarea e aici – anunţă-mă dacă crezi că trebuie să schimb ceva. La un moment dat, apropo, s-ar putea să trebuiască să mai adunăm din bileţele. Apartamentul începe să semene mult cu o scenă din O minte sclipitoare[8].

Tiffy x

Îi transmit scrisoarea lui Tiffy Asistentei-Şefe, care îmi dă undă verde să-i ofer domnului Prior oportunitatea de a tricota pentru cartea lui Tiffy. Sau de a croşeta. Mi-e complet neclară diferenţa dintre ele. Fără îndoială Tiffy îmi va scrie spontan un bilet lung la un moment dat cu explicaţia detaliată. Îi plac explicaţiile lungi. De ce să foloseşti o propoziţie când poţi să foloseşti cinci? Femeie ciudată, ridicolă, amuzantă.

E seara următoare, iar domnul Prior a terminat deja două căciuli – arată ca nişte căciuli şi sunt de lână, deci bănuiesc că totul e cum ar trebui să fie.

Singurul neajuns al acestui aranjament e faptul că acum domnul Prior e fascinat de Tiffy.

Domnul Prior:

— Deci ea e redactor de carte.

Eu:

— Da.

Domnul Prior:

— Ce meserie interesantă.

Pauză.

Domnul Prior:

— Şi locuieşte cu tine?

Eu:

— Mm.

Domnul Prior:

— Foarte interesant.

Mă uit la el pieziş în timp ce-i completez fişa de observaţie. El clipeşte către mine cu ochii lui rotunzi şi inocenţi.

Domnul Prior:

— Doar că nu mi-am imaginat că ţi-ar plăcea să locuieşti cu o altă persoană. Ţii atât de mult la independenţa ta! Nu de asta ai

[8] Film american din 2001.

refuzat să te muţi cu Kay?

Trebuie să nu le mai vorbesc pacienţilor despre viaţa mea personală.

Eu:

— E diferit. Pe Tiffy nu trebuie s-o văd. Doar ne lăsăm bilete reciproc, serios.

Domnul Prior încuviinţează din cap gânditor.

Domnul Prior:

— Arta corespondenţei. O scrisoare e un lucru profund... *intim*, nu-i aşa?

Îl fixez cu privirea suspicios. Nu sunt sigur unde bate.

Eu:

— Sunt doar bilete pe frigider, domnule Prior, nu scrisori livrate manual pe hârtie parfumată.

Domnul Prior:

— Oh, da, sunt sigur că ai dreptate. Absolut. Bilete. Nu e nicio artă în ele, sunt sigur.

*

Noaptea următoare, până şi Holly a auzit despre Tiffy. E uimitor cum veştile neinteresante călătoresc atât de repede între secţii, când un număr semnificativ de oameni din această clădire sunt la pat. Holly:

— E drăguţă?

Eu:

— Nu ştiu, Holly. Contează?

Holly se opreşte. Gânditoare.

Holly:

— E cumsecade?

Eu, după o clipă de gândire:

— Da, e cumsecade. Puţin cam băgăcioasă şi ciudată, dar cumsecade.

Holly:

— Ce înseamnă că e „colegă de apartament”?

Eu:

— Colegă de apartament înseamnă că împarte apartamentul cu mine. Locuim acolo împreună.

Holly, cu ochii măriţi:

— Ca iubit şi iubită?

Eu:

— Nu, nu. Ea nu e iubita mea. E o prietenă.

Holly:

— Deci dormiţi în camere diferite?

Îmi sună pagerul înainte să trebuiască să răspund la asta, din fericire.

MAI

Capitolul 15

Tiffy

În timp ce dezlipesc biletele şi bucăţile de hârtie lipite de uşile bufetului, pe mese, pereţi şi (în unul dintre cazuri) pe capacul coşului de gunoi, mă trezesc zâmbind. A fost o cale ciudată de a-l cunoaşte pe Leon, scriind toate aceste bilete în ultimele câteva luni, şi într-un fel s-a întâmplat fără să observ – acum îi scriam un mesaj scurt legat de resturile de mâncare, în următoarea lună eram prinşi complet într-o corespondenţă zilnică.

Deşi, în timp ce urmez dâra confidenţelor de-a lungul spatelui canapelei, nu pot să nu observ că, în general, eu scriu cam de cinci ori mai multe cuvinte decât scrie Leon. Şi că biletele mele sunt cu mult mai intime şi mai revelatoare decât ale lui. E destul de ciudat să le citeşti în ordine inversă – în primul rând, poţi să vezi cât de precară e memoria mea. De pildă, într-un bilet am menţionat că a fost extrem de stânjenitor faptul că am uitat să-i transmit lui Justin invitaţia la petrecerea aniversară a lui Rachel anul trecut, dar îmi amintesc acum – eu *l-am* invitat. Am ajuns să ne certăm oribil pentru că nu ştiam dacă pot să merg. Justin a spus întotdeauna că memoria mea e groaznică; e foarte enervant să descopăr dovezi scrise ale faptului că are dreptate.

E cinci şi jumătate acum. Mi-am terminat munca mai devreme, pentru că toată lumea e plecată de la birou la o petrecere de adio la care nu-mi permit să merg, deci am luat decizia administrativă de a merge acasă, în lipsa vreunui director adevărat care să ia această decizie în locul meu. Sunt sigură că asta este ceea ce ei şi-ar fi dorit.

Mă gândeam că aş putea chiar să-l prind pe Leon în această seară, pentru că am ajuns pe la cinci. Părea puţin ciudat. N-am voie să vin acasă devreme şi să dau peste el, conform condiţiilor oficiale ale contractului nostru. Ştiam când l-am semnat că n-o

să fim simultan în apartament – de aceea a fost o idee atât de bună. Dar nu mi-am dat seama că n-o să ne întâlnim *efectiv* niciodată. Adică, niciodată, deloc, de patru luni întregi.

Iniţial am vrut să-mi petrec această oră la cafeneaua de la colţ, dar apoi m-am gândit... că devine puţin ciudat, să fim prieteni fără să ne fi întâlnit vreodată de-adevăratelea. Şi se simte aşa, de parcă am fi prieteni – nu cred că ar putea fi altfel, ţinând cont de felul în care suntem permanent unul în spaţiul celuilalt. Ştiu exact cum îi place să-şi prăjească ouăle, deşi eu niciodată nu l-am văzut să mănânce unul efectiv (întotdeauna e mult gălbenuş lichid rămas pe farfurie). Aş putea să-i descriu stilul vestimentar destul de corect, chiar dacă nu l-am văzut niciodată în vreuna dintre hainele ce se usucă pe suportul din camera de zi. Şi, ce e şi mai ciudat, ştiu cum miroase.

Nu văd niciun motiv pentru care nu ar trebui să ne întâlnim – asta n-ar schimba condiţiile în care locuim aici. Doar ar însemna că mi-aş recunoaşte colegul de apartament în viaţa de zi cu zi, dacă l-aş vedea mergând pe stradă.

Sună telefonul, ceea ce e ciudat, deoarece nu ştiam că avem telefon. Mai întâi vreau să-mi iau mobilul, dar soneria mea e o melodie veselă cu clinchete, chiar din josul listei disponibile de la Samsung, nu acel ţâr-ţâr retro care sună acum dintr-un loc invizibil din camera de zi.

În cele din urmă găsesc telefonul fix pe blatul de bucătărie, sub unul dintre fularele domnului Prior şi sub un şir de bilete având ca temă întrebarea dacă Leon a consumat sau nu tot untul (în mod clar a făcut-o).

Un telefon fix! Cine ar fi zis? Credeam că telefoanele sunt doar relicve pentru care plăteşti ca să obţii conexiunea internet.

— Alo? încerc timid.

— Oh, bună, zice tipul de la celălalt capăt.

Pare surprins (presupun că nu se aştepta să răspundă o femeie) şi are un accent ciudat – pe jumătate irlandez, pe jumătate londonez.

— Sunt Tiffy, mă prezint. Colega de apartament a lui Leon.

— Ei! Bună! exclamă el, părând încântat. Şi nu vrei să spui colegă de pat?

— Preferăm colegă de apartament, zic, tresărind.

— Fair play, zice el, şi parcă-l aud că zâmbeşte. Ei, îmi pare bine să te cunosc, Tiffy. Sunt Richie. Fratele lui Leon.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, Richie. Nu ştiam că Leon are un frate. Dar sunt enorm de multe lucruri pe care nu le ştiu despre Leon, chiar dacă ştiu ce citeşte înainte de culcare la ora actuală (*Clopotul de sticlă*[9] foarte încet). Tocmai l-ai ratat, bănuiesc. Eu am ajuns acum o jumătate de oră, şi el era deja plecat.

— Munceşte prea mult, oftează Richie. Nu mi-am dat seama că e cinci şi jumătate deja. Când se termină programul tău?

— La şase, de obicei, dar am ieşit devreme de la muncă azi. Ai putea să-l suni pe mobil?

— Ah, vezi tu, Tiffy, nu pot face asta.

Mă încrunt.

— Nu poţi să-l suni pe mobil?

— Să fiu sincer cu tine, e o poveste niţel cam lungă. Richie se opreşte o clipă, apoi continuă: Versiunea scurtă e că sunt într-o închisoare de maximă securitate şi singurul număr pe care l-am putut înregistra e numărul de fix a lui Leon. În plus, apelurile pe mobil costă dublu, iar eu câştig în jur de paisprezece lire pe săptămână făcând curăţenie într-o aripă a închisorii, slujbă pentru obţinerea căreia, apropo, a trebuit să plătesc... aşa că nu-mi ajung banii pentru prea multe.

Mă simt puţin zdruncinată.

— Drace! Asta e groaznic. Eşti bine?

Pur şi simplu îmi scapă. E aproape sigur o replică nepotrivită, dar asta sunt eu, ce-i în guşă, şi-n căpuşă.

Spre surprinderea mea – şi poate şi a lui – Richie izbucneşte în râs.

— Sunt bine, zice el după câteva momente. Totuşi, mulţumesc. Au trecut şapte luni deja. Bănuiesc că... hm, cum îi spune Leon? *Mă aclimatizez.* Învăţ cum să trăiesc, dar şi să rezist în fiecare clipă.

Dau aprobator din cap.

— Ei bine, ăsta nu-i puţin lucru. Cum e acolo? Pe o scală de la ştii tu, de la Alcatraz la Hilton?

Richie râde din nou.

— În mod sigur undeva pe interval, mda. Unde exact, depinde, în funcţie de felul în care mă simt de la o zi la alta. Dar sunt destul de norocos, în comparaţie cu o mulţime de oameni, lasă-mă să-ţi spun asta. Am propria mea celulă acum, şi pot

[9] Roman (1963) de Sylvia Plath.

primi vizitatori de două ori pe lună.

Nu pare că ar fi norocos din punctul meu de vedere.

— Nu vreau să te ţin la telefon dacă te costă. Ai un mesaj pentru Leon?

E un soi de linişte hârâită la celălalt capăt, doar un ecou al zgomotului de fundal.

— Nu mă întrebi pentru ce sunt închis, Tiffy?

— Nu, zic, luată prin surprindere. Vrei să-mi spui?

— Mda, puţin. Dar în mod normal, oamenii întreabă.

Ridic din umeri.

— Nu sunt în măsură să judec – eşti fratele lui Leon şi ai sunat să vorbeşti cu el. Şi oricum, vorbeam despre cât de oribilă e închisoarea, iar asta e adevărat, indiferent de ce ai făcut. Toată lumea ştie că detenţia nu funcţionează. Nu-i aşa?

— Aşa e – adică, ştie toată lumea?

— Oh, sigur.

Altă repriză de tăcere.

— Sunt aici pentru jaf armat. Dar nu am făcut-o.

— Doamne. Îmi pare rău. Atunci e cu adevărat groaznic.

— Cam aşa ceva, da, zice Richie. Aşteaptă o clipă, apoi întreabă: Mă crezi?

— Nici măcar nu te cunosc. De ce ar conta?

— Nu ştiu. Doar... contează.

— Ei bine, îmi mai trebuie câteva date ca să pot spune că te cred. Altfel nu ar însemna mare lucru, nu-i aşa?

— Atunci ăsta e mesajul meu pentru Leon. Spune-i că mi-ar plăcea să-ţi relateze faptele, ca să-mi poţi spune dacă mă crezi.

— Stai aşa. Mă întind după un teanc de bileţele şi un pix. „Bună, Leon”, spun, citind în timp ce scriu. „Ăsta e un mesaj de la Richie. El zice...”

— „Mi-ar plăcea ca Tiffy să ştie ce mi s-a întâmplat. Vreau să mă creadă că nu am făcut-o. Pare a fi o tipă foarte cumsecade şi pariez că pe lângă asta e drăguţă, poţi doar să-i spui, are genul ăla de voce – joasă şi sexy, ştii...”

Izbucnesc în râs.

— Nu scriu asta!

— Până unde ai ajuns?

— „Sexy”, admit, iar Richie râde.

— În regulă. Poţi încheia biletul acum. Dar să nu ştergi ultima parte, dacă nu te superi – o să-l facă pe Leon să zâmbească.

Clatin din cap, dar şi zâmbesc.

— Bine. O s-o las. Mi-a părut bine să te cunosc, Richie.

— Şi mie pe tine, Tiffy. Ai grijă de fratele meu pentru mine, da?

Tac, surprinsă de cerere. Pentru început, se pare că Richie este cel care are nevoie de grijă; în al doilea rând, chiar nu sunt în măsură să am grijă de nimeni din familia Twomey, ţinând cont de faptul că niciodată nu i-am întâlnit. Dar până deschid gura să răspund, Richie a închis, şi tot ce pot să aud este tonul de apel.

Capitolul 16

Leon

Nu mă pot stăpâni să nu râd. E tipic. Richie încearcă să se folosească de farmecul lui pentru a intra în graţiile colegei mele de apartament, până şi din închisoare.

Kay se apleacă peste umărul meu să citească biletul.

Kay:

— Richie e încă cel dintotdeauna, din câte văd.

Devin încordat. Ea o simte şi se crispează, dar nu dă înapoi, nici nu-şi cere scuze.

Eu:

— Încearcă să destindă atmosfera. Să-i facă pe toţi să râdă. E felul lui Richie de a fi.

Kay:

— Ei, şi Tiffy e de vânzare?

Eu:

— E om, nu animal, Kay.

Kay:

— Eşti atât de *principial* Leon! E o expresie, „de vânzare”. Ştii că nu încerc să i-o vând lui Richie pe sărmana fată.

E altceva în neregulă în acea propoziţie, dar sunt prea obosit ca să-mi dau seama.

Eu:

— E singură, dar încă îndrăgostită de fostul ei.

Kay, interesată acum:

— Adevărat?

Nu pot înţelege de ce i-ar păsa – de câte ori o menţionez pe Tiffy, ea îşi pierde interesul în discuţie sau devine morocănoasă. De fapt, asta e prima dată de luni de zile când suntem în apartamentul meu. Cum are dimineaţa liberă de la muncă, Kay a venit să mă vadă la masă, înainte să mă culc. Dintr-un motiv sau altul, biletele lipite peste tot par s-o irite.

Eu:

— Fostul pare obişnuit. Mult inferior zidarului transformat...

Kay îşi dă ochii peste cap.

Kay:

— Vrei să încetezi să vorbeşti despre nenorocita aia de carte a zidarului?

Nu ar fi atât de critică dacă ar citi-o.

∴

Au mai trecut câteva săptămâni, şi este genul de zi însorită care în mod normal se întâmplă numai în străinătate. Anglia nu e obişnuită cu asemenea căldură, în special când vine aşa, pe nepusă masă. E numai luna iunie, de-abia dacă a venit vara. Navetiştii se grăbesc pe la colţuri, cu frunţile plecate de parcă ar ploua, cu V-uri desenate de transpiraţie pe spatele cămăşilor lor bleu. Adolescenţii îşi scot tricourile, până când la tot pasul nu mai vezi decât membre şi piepturi despuiate şi coate neîndemânatice ieşite în afară. De-abia te poţi deplasa fără să dai peste o porţiune de piele arsă de soare şi/sau căldura neplăcută a corpului emanând de la un bărbat în costum.

Sunt pe drumul de întoarcere de la Muzeul Imperial al Războiului, unde am fost în Sala de Documentare ca să fac cercetări despre Johnny White. Am în rucsac o listă cu opt nume şi adrese. Adresele au fost adunate prin nesfârşita răsfoire a documentelor din Oficiul Arhivelor, contactarea rudelor şi căutările online, deci nu sunt tocmai infailibile, dar sunt un punct de pornire – sau, mai degrabă, opt puncte. Domnul Prior mi-a oferit destule informaţii ca să-mi pot aprofunda investigaţia. Fă-l pe om să vorbească, şi-şi va aminti mult mai multe lucruri decât crede el că ştie.

Fiecare bărbat de pe listă se numeşte Johnny White. Habar n-am de unde să încep. Să-l aleg pe preferatul Johnny? Cel mai apropiat Johnny?

Scot telefonul şi-i trimit un mesaj lui Tiffy. Am informat-o luna

trecută despre căutarea lui Johnny White pentru domnul Prior. Asta a fost după o scrisoare foarte lungă de la ea despre urcuşurile şi coborâşurile muncii la cartea despre croşetat; eram evident într-o stare de spirit favorabilă confidenţelor. E neobişnuit. De parcă destăinuirile exagerate şi compulsive a lui Tiffy ar fi contagioase. De atunci, mă simt uşor ruşinat când ajung la spital şi-mi amintesc de ceea ce-am ajuns să dezvălui în biletul scris în acea seară înainte să ies pe uşă.

Bună. Am opt Johnny pe listă. Cum aleg de unde să încep? Leon

Răspunsul vine peste vreo cinci minute. Tiffy lucrează fără oprire la cartea autoarei nebune după croşetat, şi se pare că puterea ei de concentrare e scăzută. Nu sunt surprins. Croşetatul e bizar şi plictisitor. Am încercat să mă uit prin manuscris când ea l-a lăsat pe măsuţa de cafea, să verific dacă nu era similar cu cartea zidarului, dar nu. E doar o carte cu instrucţiuni detaliate pentru croşetat, cu rezultate finale ce par foarte dificil de obţinut.

Asta e uşor. În oceanul Pacific / s-a născut un peşte mic. Şi pe coada lui scria / ieşi afară dimineaţa... xx

Peste două secunde:

Ieşi afară dumneata. Autocorect. Nu cred că ar face o mare diferenţă dimineaţa xx

Neobişnuită femeie. Totuşi, conştiincios, mă opresc sub un petic de umbră în staţia de autobuz ca să scot lista cu nume şi să spun numărătoarea. Mă opresc la Johnny White (evident). Este cel care locuieşte lângă Birmingham.

Bună alegere. Pot să trec pe la el când îl vizitez pe Richie data viitoare – închisoarea e aproape de Birmingham. Mulţumesc. Leon.

Câteva minute de tăcere. Merg prin Londra aglomerată şi transpirată, ce se încălzeşte în caniculă, cu ochelarii de soare întorşi spre cer. Sunt epuizat. Trebuia să fiu în pat cu ore în

urmă. Dar petrec efectiv atât de puţin timp afară ziua, la aer, şi mi-e dor să simt soarele pe piele. Reflectez alene că aş putea avea deficienţă de Vitamina D, apoi gândurile mi se mută şi mă întreb cât timp de plimbare i s-a acordat lui Richie săptămâna asta. Conform reglementărilor, ar trebui să stea afară treizeci de minute pe zi. Asta se întâmplă rareori. Gardienii sunt puţini la număr; timpul petrecut de deţinuţi la aer e chiar mai scurt decât de obicei.

Apropo, ai primit biletul meu despre Richie? Şi faptul că trebuie să-mi povesteşti ce i s-a întâmplat? Nu vreau să insist, dar a fost acum mai mult de o lună. Vreau doar să ştii că mi-ar plăcea s-o aud, dacă vrei să mi-o spui. xx

Mă uit fix la mesajul ei. Soarele îmi albeşte ecranul, până când cuvintele sunt aproape invizibile. Îi fac umbră cu o mână şi-l recitesc. E ciudat că mi l-a trimis tocmai acum, când mă gândeam la Richie.

Nu eram sigur ce să înţeleg din biletul lui Richie. De îndată ce am aflat că au vorbit, m-am trezit întrebându-mă dacă Tiffy îl consideră nevinovat, chiar dacă nu-l cunoaşte şi nu ştie nimic despre caz. Ridicol. Chiar dacă ar şti totul, nu ar trebui să conteze părerea ei. Ei doi nici măcar nu se ştiu. Dar e întotdeauna aşa – o sâcâială constantă, pe care o simţi cu toată lumea, indiferent cine e persoana. Porţi o conversaţie perfect normală, şi în clipa următoare gândeşti: „Ai crede că fratele meu e nevinovat?”

Totuşi, nu e o întrebare pe care s-o poţi pune. E o sursă perfectă de stinghereală, după cum poate să ateste Kay.

Răspund prin bilet când ajung acasă. Nu-i trimit SMS-uri lui Tiffy prea des; pare puţin ciudat. Ca trimisul e-mailurilor către mama. Biletele sunt principalul mijloc prin care... vorbim.

Pe dulap (ultima dâră de bilete se opreşte aici):

O să-l rog pe Richie să-ţi scrie, dacă e în regulă. El îţi poate explica cel mai bine.

De asemenea, o idee: ar putea autoarea cărţii de croşetat să vină la St. Mark (unde lucrez) la un moment dat? Căutăm să le oferim mai mult divertisment pacienţilor. Am impresia că croşetatul deşi plictisitor, îi poate interesa pe pacienţii bătrâni şi

bolnavi. x

Hei, Leon,
Desigur. Oricând e Richie pregătit.
Şi da! Te rog! Relaţiile cu publicul întotdeauna caută oportunităţi ca aceasta. În plus, v-aţi sincronizat perfect, deoarece Katherin tocmai a devenit VEDETĂ. Vezi tweetul ăsta pe care l-a postat.

Printată, o captură de ecran de pe Twitter, lipită sub bilet:

Katherin Rosen @KnittingKatherin
Unul dintre fularele fantastice pe care le puteţi face din următoarea mea carte, Croşetează-ţi calea. Faceţi-vă timp pentru meditaţie şi creaţi ceva frumos!
117 comentarii, 8k retweeturi, 23k like-uri

Un nou bilet sub acesta:

Da. OPT MII DE RETWEETURI. (Pentru unul dintre fularele domnului Prior, de asemenea, nu uita să-i spui!)

Următorul bilet:

Bănuiesc că nu ştii prea multe despre Twitter, întrucât laptopul tău nu a fost mutat de câteva luni cu atât mai puţin să fie încărcat, dar asta înseamnă o mulţime de retweeturi, Leon. O MULŢIME. Şi totul s-a întâmplat datorită acestei minunate tipe de pe YouTube pe nume Tasha Chai-Latte, care face filmuleţe despre lucrul manual Ea a postat un retweet şi a spus asta:

Printată o captură de ecran de pe Twitter (acum atât de jos pe uşa dulapului, încât trebuie să mă ghemuiesc ca s-o pot citi):

Tasha Chai-Latte @ChaiLatteDIY
Croşetatul e absolut/total noul colorat! Atât de multă admiraţie pentru @KnittingKatherin şi modelele ei minunate. #fiiconştient #croşetează
69 comentarii, 32k retweeturi, 67k like-uri

Alte două bilete dedesubt:

*Ea are cincisprezece milioane de urmăritori. Echipele de la marketing şi de la promovare sunt în al nouălea cer de fericire. Din păc*ate, *asta înseamnă că a trebuit să-i explic lui Katherin ce-i cu YouTube-ul iar ea se descurcă şi mai greu decât tine cu tehnologia (are un Nokia din ăla vechi, aşa cum numai traficanţii de droguri mai folosesc), plus că detestabilul Martin de la relaţiile cu publicul transmite acum „tweeturi live" de la toate evenimentele lui Katherin. Oricum, e palpitant! Katherin, minunata mea excentrică, ar putea chiar să aibă şanse mari la lista de bestselleruri! Nu lista propriu-zisă cu bestselleruri, evident, ci una dintre cele de nişă de pe Amazon. Ca de exemplu, ştii, numărul unu în artizanat şi origami, sau ceva de genul ăsta. xx*

O să aştept până după ce mă voi fi odihnit ca să pot formula un răspuns la asta.

IULIE

Capitolul 17

Tiffy

E încă lumină când ajung acasă. Îmi place vara. Pantofii sport ai lui Leon lipsesc, deci presupun că a mers pe jos la muncă azi – sunt atât de geloasă că poate face asta. Metroul e şi mai dezgustător când e cald.

Verific apartamentul în căutare de noi bilete. Nu sunt întotdeauna uşor de observat zilele astea – de obicei, sunt bilete pe aproape orice obiect din casă, cu excepţia cazului în care unul din noi a apucat să facă curăţenie.

Îl observ pe blatul de bucătărie în cele din urmă: un plic, cu numele lui Richie şi numărul deţinutului pe o parte şi adresa noastră pe cealaltă. Alături e un bilet scurt cu scrisul lui Leon.

Scrisoarea de la Richie e aici.

Iar apoi, în interior:

Dragă Tiffy,

Era o noapte întunecată şi furtunoasă...

În regulă, bine, nu, nu era. Era o noapte întunecată şi urâtă în Clubul de Noapte a lui Daffie din Clapham. Eram deja băut când am ajuns acolo – veneam de la petrecerea de casă nouă a unui prieten.

Am dansat cu câteva fete în acea noapte. Vei înţelege mai târziu de ce îţi spun asta. Era o mulţime amestecată, o grămadă de tineri de-abia ieşiţi din universitate, o sumedenie de ciudaţi care-şi petrec timpul pe marginile ringului de dans aşteptând ca fetele să ajungă prea băute, moment în care trec la acţiune. Dar chiar în spate, la o masă, erau câţiva tipi care arătau de parcă erau din alt film.

E greu de explicat. Arătau de parcă ar fi fost acolo din alt

motiv decât toţi ceilalţi. Nu voiau să agaţe, nu voiau să se îmbete, nu voiau să danseze.

Acum ştiu că voiau să pună ceva la cale. Sunt cunoscuţi sub numele de Bloods, se pare. Eu am aflat asta de-abia mult mai târziu, când eram la puşcărie şi le spuneam tipilor povestea mea, deci bănuiesc că nici tu nu ai auzit vreodată de ei. Dacă eşti o persoană din clasa de mijloc, care se întâmplă să locuiască în Londra şi-şi vede de treabă, ducându-se la muncă şi tot restul, probabil că nu vei afla niciodată de existenţa acestor bande.

Dar ei sunt importanţi. Cred că până şi atunci puteam să spun asta, uitându-mă la ei. Pe de altă parte, eram şi foarte beat.

Unul dintre tipi a venit la bar cu iubita lui. Erau doar două femei în grup, iar aceasta părea extrem de plictisită. În momentul în care privirile ni s-au încrucişat însă, a părut brusc interesată.

M-am uitat în spate. Dacă era plictisită de iubitul ei, asta era problema lui, nu a mea. Nu aveam de gând să ratez şansa de a-i face ochi dulci unei femei frumoase, doar pentru că tipul care stătea lângă ea arăta mai solid decât un tip obişnuit din Daffie's.

El m-a găsit mai târziu, în baie. M-a împins la perete.

— Ţine-ţi mâinile acasă, mă auzi?

Ştii cum merge treaba. El îmi ţipa chiar în faţă, în timp ce o venă îi pulsa pe frunte.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, i-am zis, cum nu se poate mai calm.

El a continuat să ţipe. M-a împins puţin. Am stat ferm, dar nu l-am împins, nici nu l-am lovit. Mi-a spus că m-a văzut dansând cu ea, ceea ce nu era adevărat. Ştiu că ea nu era una dintre fetele cu care dansasem mai devreme în acea seară, mi-aş fi amintit-o.

Totuşi, m-am enervat, iar când tipa a venit mai târziu, chiar înainte să se închidă clubul, eram probabil mai dispus să vorbesc cu ea decât aş fi fost în mod normal, doar ca să-l enervez.

Am flirtat. I-am oferit ceva de băut. În spatele sălii, tipii din Bloods discutau chestii şi nu păreau să observe. Am sărutat-o. Ea m-a sărutat ca răspuns. Îmi amintesc că eram atât de beat, încât ameţeam când îmi închideam ochii, deci am sărutat-o cu ochii deschişi.

Şi asta a fost tot. Apoi, ea a dispărut undeva în interiorul clubului – totul e în ceaţă, eram beat criţă. Nu aş putea să-ţi spun exact când a plecat, sau am plecat eu, sau aşa ceva.

Începând cu acea clipă, nu pot dovedi tot ce s-a întâmplat. Dacă aş putea, evident că nu ţi-aş scrie asta de aici, m-aş relaxa pe renumitul tău fotoliu, cu o cană din cafeaua lăptoasă a lui Leon, iar asta ar fi probabil doar o anecdotă amuzantă pe care aş spune-o la cârciumă.

Dar, în fine. Uite ce cred eu că s-a întâmplat.

Ei ne-au urmărit pe mine şi pe tovarăşii mei când am plecat. Ceilalţi aveau autobuze de noapte, dar eu nu locuiam departe, aşa că am luat-o pe jos. Am mers la magazinul de băuturi alcoolice de pe Clapham Road care e deschis toată noaptea şi am cumpărat ţigări şi un bax de bere. Nici măcar nu le voiam – nu aveam nevoie de ele, cu certitudine. Era aproape patru dimineaţa, şi probabil nici măcar nu mai mergeam drept. Dar am intrat, am plătit în bani lichizi, apoi m-am îndreptat spre casă. Nici măcar nu i-am văzut, dar nu puteau fi prea departe când am ieşit de acolo, pentru că, potrivit camerei de supraveghere din magazin, eu chipurile „m-am întors" peste două minute, cu gluga ridicată şi cu o cagulă pe cap.

Când te uiţi la înregistrare, tipul îmi seamănă puţin. Dar cum am subliniat în instanţă – oricine ar fi, s-a descurcat mai bine cu mersul drept decât aş fi putut eu. Eram prea beat ca să fiu capabil să evit coşurile cu produse la reducere şi să scot un cuţit din buzunarul din spatele jeanşilor, toate în acelaşi timp.

N-am avut nici cea mai vagă idee că acestea s-au întâmplat până când, două zile mai târziu, am fost arestat la muncă.

A obligat-o pe fata de la casă să deschidă seiful. În el erau patru mii cinci sute de lire. Tipul a fost inteligent sau poate doar experimentat – nu a vorbit mai mult decât trebuia, iar când ea a depus mărturie, de-abia dacă avea ce să povestească. Evident, altceva decât cuţitul îndreptat spre faţa ei.

Eu eram pe camerele de supraveghere. Eu aveam antecedente penale. Aşa că m-au arestat.

Odată ce am fost pus sub acuzare, nu mi-au acordat dreptul la cauţiune. Avocatul meu mi-a acceptat cazul din interes şi pentru că era încrezător în singurul martor, fata de la tejghea, dar cei din Bloods au ajuns şi la ea în cele din urmă. Ne aşteptam să se ridice acolo şi să spună că tipul care a intrat a

doua oară nu arăta deloc ca mine. Că ea mă mai văzuse în magazin şi că am fost foarte amabil şi nu am încercat să fur nimic.

Dar ea a arătat spre mine de la capătul celălalt al sălii de judecată. A spus că sigur am fost eu. Era cel mai cumplit coşmar, nici măcar nu-ţi-l pot descrie. Puteam doar să privesc lucrurile desfăşurându-se şi să observ cum se schimbau feţele juraţilor, însă nu puteam face nimic. Am încercat să mă ridic şi să vorbesc, dar judecătorul a strigat la mine că n-aveam permisiunea să iau cuvântul decât atunci când îmi venea rândul. Cu toate astea, rândul meu nu părea să vină niciodată. Până când au ajuns să mă interogheze, părerile tuturor erau deja formate.

Sal mi-a pus nişte porcării de întrebări stupide şi nu am avut şansa să spun nimic bun, nu mă puteam concentra, chiar nu crezusem că avea să se ajungă acolo. Acuzarea a mizat pe cazierul meu pătat din tinereţe – intrasem în câteva încăierări când aveam nouăsprezece ani, când eram într-o stare jalnică (asta e o altă poveste, şi îţi jur că nu e atât de rău pe cât pare). Procurorii au pretins că sunt violent. L-au scos de la naftalină până şi pe un tip cu care lucrasem într-o cafenea şi care mă ura cu adevărat – ne-am certat de la o fată pe care el o plăcuse în facultate, pe care am ajuns s-o însoţesc la bal sau o altă prostie de genul ăsta. Într-un fel, era uimitor să-i vezi cum le scorneau. Pot să înţeleg de ce juriul m-a crezut vinovat. Procurorii ăia se pricepeau al dracului de bine să-şi ţească povestea.

M-au condamnat la opt ani pentru jaf armat.

Deci, uite-mă aici. Nici măcar nu-ţi pot spune. De fiecare dată când îmi scriu povestea sau i-o spun cuiva, devine şi mai incredibilă, dacă asta are vreun sens. Tot ce fac este să devin şi mai furios.

Nu a fost un caz complicat. Toţi am crezut că Sal o va rezolva la recurs. (Sal e avocatul, că tot veni vorba.) Dar el încă nu a obţinut afurisitul de recurs. M-au condamnat în noiembrie anul trecut, şi nici măcar nu se prevede un recurs. Ştiu că Leon se străduieşte din răsputeri şi-l iubesc pentru asta, dar realitatea e că în afară de el şi probabil de mama, nimănui nu-i pasă, nimeni nu face nimic ca să mă scoată de aici.

Voi fi sincer cu tine, Tiffy, tremur acum. Vreau să ţip. Aceste momente sunt cele mai grele – nu ai unde să te duci. Flotările

sunt de ajutor, însă uneori simt nevoia să alerg, iar atunci când sunt trei paşi între patul meu şi toaletă, nu pot spune că am prea mult spaţiu pentru asta.

În fine. E o scrisoare foarte lungă şi ştiu că mi-a luat o vreme s-o scriu – tu poate că ai uitat până acum de întreaga conversaţie pe care am purtat-o. Nu trebuie să-mi răspunzi, dar dacă vrei, Leon ar putea să trimită răspunsul cu următoarea sa scrisoare – dacă îmi vei scrie, trimite-mi, de asemenea, timbre şi plicuri.

Sper că mă crezi, chiar mai mult decât o fac de obicei. Poate pentru că eşti importantă pentru fratele meu, iar fratele meu e poate singura persoană cu adevărat importantă pentru mine.

Toate cele bune,
Richie xx

În dimineaţa următoare recitesc scrisoarea în pat, cu plapuma trasă în jurul meu ca într-un cuib. Stomacul mi-e complet amorţit, iar pielea mea s-a înfiorat toată. Vreau să plâng pentru acest bărbat. Nu ştiu de ce mă impresionează atât de mult, dar orice ar fi, scrisoarea lui m-a trezit la cinci şi jumătate, sâmbătă dimineaţa. Atât îmi este de greu s-o suport. E atât de *nedrept.*

Mă întind după telefon, înainte să mă gândesc cu adevărat la ceea ce fac.

— Gerty, îţi cunoşti meseria?

— Sunt familiarizată cu ea, da. În principal, acesta fiind motivul pentru care mă trezesc la ora şase în aproape fiecare dimineaţă, exceptând dimineţile de sâmbătă.

Mă uit la ceas. Şase dimineaţa.

— Iartă-mă. Dar – din nou, ce fel de drept practici?

— Drept penal, Tiffy. Practic dreptul penal.

— Corect, corect. Ce înseamnă asta totuşi?

— Îţi voi acorda prezumţia de nevinovăţie şi voi presupune că asta e urgent, zice Gerty scrâşnind audibil din dinţi. Mă ocup de infracţiuni împotriva oamenilor şi a proprietăţii lor.

— Cum e jaful armat?

— Da. Ăsta e un exemplu bun, bravo.

— Mă urăşti, nu-i aşa? Sunt în capul listei celor pe care-i urăşti acum.

— E singura zi în care lenevesc şi tu ai distrus-o, deci da, ai urcat dincolo de Donald Trump şi acel şofer de la Uber care

fredonează tot drumul.

Drace. Lucrurile nu merg bine.

— Ştii cazurile speciale pe care le iei *pro bono* sau pentru bani mai puţini, sau oricum s-ar numi?

Gerty ezită.

— Unde vrei să ajungi, Tiffy?

— Doar ascultă-mă. Dacă îţi dau scrisoarea unui tip condamnat pentru jaf armat, o să-i arunci măcar o privire? Nu trebuie să faci nimic. Nu trebuie să-i preiei cazul său, în fine, evident că ştiu că ai o grămadă de cazuri mai importante. Dar vrei s-o citeşti măcar şi poate să scrii o listă de întrebări?

— De unde ai scrisoarea asta?

— E o poveste lungă, nu contează. Doar să ştii că nu te-aş ruga dacă n-ar fi important.

E o tăcere lungă, somnoroasă la celălalt capăt.

— Sigur că o s-o citesc. Vino la prânz şi adu scrisoarea.

— Te iubesc.

— Te urăsc.

— Ştiu. Totuşi, o să-ţi aduc o cafea cu lapte de la Moll's. Donald Trump nu ţi-ar aduce niciodată o cafea cu lapte de la Moll's.

— În regulă. O să iau decizia legată de poziţionarea ta pe lista celor pe care-i urăsc atunci când o să văd cât de fierbinte e cafeaua. Să nu mă suni din nou până la zece, mă avertizează ea înainte de a închide.

∴

Apartamentul lui Gerty şi al lui Mo a fost complet transformat în ceva specific lui Gerty. Aproape că nu poţi să-ţi dai seama că Mo locuieşte aici. În ultimul său apartament, camera lui era o dezordine formată din haine spălate şi nespălate (niciun sistem) şi documente care probabil erau confidenţiale, dar aici, fiecare obiect are un rost. Apartamentul e minuscul, însă lucrul acesta este acum aproape insesizabil – cumva, Gerty a deviat atenţia de la tavanele joase către ferestrele imense, care umplu bucătăria-sufragerie cu lumina plăcută a soarelui de vară. Şi este atât de *curat.* Simt un nou respect pentru Gerty şi pentru ceea ce poate să obţină prin voinţă pură sau posibil prin intimidare.

Îi întind cafeaua. Ea soarbe o gură, apoi încuviinţează din cap. Îmi ridic pumnul în aer într-o mişcare de triumf, oficial devenind

o fiinţă umană mai puţin odioasă decât bărbatul care vrea să construiască un zid între Mexic şi Statele Unite.

— Scrisoarea, zice ea, întinzându-mi mâna liberă.

Gerty trece direct la subiect. Răscolesc prin poşetă şi i-o întind, iar ea se apucă imediat s-o citească, luându-şi ochelarii de pe măsuţa aflată lângă uşa de la intrare, unde, incredibil, nu pare să uite să-i pună niciodată.

Mă fâţâi. Măsor camera cu pasul. Deranjez ordinea grămezii de cărţi de la capătul mesei, doar pentru plăcerea de a o face.

— Pleacă, mârâie ea, fără ca măcar să ridice vocea. Îmi distragi atenţia. Mo e la cafeneaua de la colţ, aia unde se face cafea proastă. O să-ţi ţină de urât.

— În regulă. Bine. Deci... o citeşti totuşi? Ce crezi?

Ea nu răspunde. Îmi dau ochii peste cap, apoi o rup la fugă, în caz că a observat.

Nici măcar nu am ajuns până la cafenea când îmi sună telefonul. E Gerty.

— Ai putea la fel de bine să te întorci.

— Oh?

— O să-mi ia patruzeci şi opt de ore să obţin stenograma procesului, chiar şi cu serviciul expres. Nu-ţi pot spune nimic util până n-o citesc.

Zâmbesc.

— Soliciţi stenograma procesului?

— Bărbaţii deseori spun poveşti foarte convingătoare despre inocenţa lor, Tiffy, şi ţi-aş recomanda să nu crezi rezumatele pe care le fac proceselor în care sunt implicaţi. Evident, sunt extrem de subiectivi şi, de asemenea, nu stăpânesc prea bine chiţibuşurile juridice.

Încă zâmbesc.

— Totuşi, soliciţi stenograma procesului.

— Nu oferi nimănui speranţe goale, îmi spune Gerty pe un ton sever. Vorbesc serios, Tiffy. Doar o să le citesc. Nu-i spune nimic tipului ăstuia, te rog. Ar fi o cruzime să-i dăm speranţe deşarte.

— Ştiu, zic, simţind cum îmi dispare zâmbetul. N-o s-o fac. Şi mulţumesc.

— Cu plăcere. Cafeaua a fost excelentă. Acum hai încoace – dacă trebuie să mă trezesc atât de devreme sâmbăta, mi-ar plăcea cel puţin să mă distrez.

Capitolul 18

Leon

În drum spre primul Johnny White. E foarte devreme – o călătorie de patru ore până acolo, apoi iau trei autobuze să ajung de la casa primului Johnny White la închisoarea Groundsworth, unde am vizita lui Richie programată la ora trei. Picioarele înţepenite de la scaunele cu spaţiu limitat; spatele transpirat de la vagonul fără aer condiţionat. În timp ce-mi răsucesc şi mai mult mânecile, descopăr un bilet vechi de-a lui Tiffy prins de manşetă. Ceva de luna trecută, despre ce face vecinul ciudat din apartamentul cinci la şapte dimineaţa. Hmm. Jenant. Trebuie să-mi verific hainele dacă nu au bilete prinse de ele, înainte să ies din apartament.

Greeton, unde se află casa lui Johnny White, e un orăşel surprinzător de drăguţ, întins peste câmpiile de un verde mat din Midlands. Merg din staţia de autobuz către adresa lui JW. I-am trimis câteva e-mailuri, dar nu sunt sigur la ce să mă aştept în persoană.

Când ajung, un Johnny White foarte mare şi intimidant se răsteşte la mine să intru; mă trezesc supunându-mă fără comentarii şi urmându-l către camera de zi puţin mobilată. Singurul element distinctiv e pianul din colţ. Nu este acoperit şi arată îngrijit.

Eu:

— Cântaţi?

Primul JW:

— Am fost pianist la vremea mea. Nu mai cânt prea mult acum, dar îl păstrez aici pe bătrânelul ăsta. Nu mă simt acasă fără el.

Sunt încântat. E perfect. Pianist! Cea mai grozavă meserie din lume! Şi nicio fotografie a soţiei sau a copiilor – excelent.

Primul JW îmi oferă ceai într-o cană grosolană şi ciobită. Băutura tare îmi aminteşte de ceaiul mamei. Urmează un moment ciudat de dor de casă – trebuie s-o vizitez mai des.

Primul JW şi cu mine ne aşezăm pe canapea şi pe fotoliu, unul în faţa celuilalt. Dintr-odată îmi dau seama că subiectul nu e uşor de abordat. „Aţi avut o aventură cu un bărbat în timpul

celui de-al Doilea Război Mondial?” E poate ceva ce tipul ăsta nu vrea să discute cu un străin din Londra.

Primul JW:

— Deci, ce anume căutai?

Eu:

— Mă întrebam. Mm.

Îmi dreg glasul.

Eu:

— Aţi fost înrolat în armată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, nu-i aşa?

Primul JW:

— Timp de doi ani, cu o scurtă pauză ca să-mi extragă un glonţ din abdomen.

Mă trezesc uitându-mă fix la abdomenul lui. Primul JW îmi zâmbeşte surprinzător de dinamic.

Primul JW:

— Te gândeşti că trebuie să fi fost greu să-l găsească, nu-i aşa?

Eu:

— Nu! Mă gândeam că sunt o mulţime de organe vitale în zona abdomenului.

Primul JW, chicotind:

— Ticăloşii de nemţi le-au ratat pe alea, spre norocul meu. În fine, eu eram mai îngrijorat de mâinile mele decât de burtă. Poţi să cânţi la pian fără splină, dar nu poţi cânta la pian dacă ţi-ai pierdut degetele din cauza gerului.

Îl privesc pe primul JW cu veneraţie şi groază. El chicoteşte din nou.

Primul JW:

— Ah, nu vrei să-mi asculţi poveştile despre ororile războiului. Spuneai că eşti în căutarea istoricului familiei tale?

Eu:

— Nu e vorba de mine, ci de un prieten. Robert Prior. A fost în acelaşi regiment ca dumneavoastră, deşi nu sunt sigur că exact în acelaşi timp. Vă aduceţi cumva aminte de el?

Primul JW cade pe gânduri. Îşi încreţeşte nasul. Îşi înclină capul.

Primul JW:

— Nu. Nu-mi sună cunoscut. Îmi pare rău.

Eh, n-aveam eu norocul s-o nimeresc din prima. Cu toate

acestea, unul eliminat, şapte rămaşi pe listă.

Eu:

— Mulţumesc, domnule White. Nu vă voi mai răpi din timp. Doar o singură întrebare – aţi fost vreodată căsătorit?

Primul JW, cu vocea mai aspră ca oricând:

— Nu. Sally a mea a murit într-un raid aerian în patruzeci şi unu, şi asta a fost tot pentru mine. Niciodată n-am mai găsit vreo femeie ca Sally a mea.

Aproape că-mi dau lacrimile la auzul acestor cuvinte. Richie ar râde de mine – el întotdeauna m-a numit romantic incurabil, uneori folosind nişte cuvinte mai puţin politicoase.

Kay, la telefon:

— Sincer, Leon. Cred că dacă ar fi după tine, toţi prietenii tăi ar fi în vârstă de peste optzeci de ani.

Eu:

— E un tip interesant, atâta tot. Mi-a plăcut să discut cu el. Şi încă pianist! Cea mai grozavă meserie din lume, nu?

Tăcere amuzată din partea lui Kay.

Eu:

— Mai am şapte de verificat.

Kay:

— Şapte ce?

Eu:

— Şapte Johnny White.

Kay:

— Oh, da.

Tace. Peste câteva clipe reia:

Kay:

— O să-ţi petreci toate weekendurile hoinărind prin ţară în încercarea de a-l găsi pe iubitul unui bătrân?

De data asta tac eu. Într-un fel ăsta e planul, da. Când altfel îl voi găsi pe Johnny al domnului Prior? Nu pot s-o fac în timpul săptămânii de muncă.

Eu, prudent:

— ... Nu?

Kay:

— Bun. Deja te văd destul de rar, cu toate vizitele şi gărzile tale. Vezi asta, nu-i aşa?

Eu:

— Da. Scuze. Eu sunt...

Kay:

— Da, da. Ştiu, îţi pasă de slujba ta, Richie are nevoie de tine. Ştiu toate astea. Nu încerc să fiu dificilă, Leon. Doar simt că... ar trebui să te deranjeze mai mult. La fel de mult pe cât mă deranjează pe mine. Că nu ne vedem.

Eu:

— Mă deranjează! Dar te-am văzut azi-dimineaţă?

Kay:

— Aproximativ jumătate de oră, pentru un mic dejun foarte grăbit.

Simt cum mă enervez. Am renunţat la jumătate de oră din cele trei ore de somn ca să iau micul dejun cu Kay. Inspir adânc. Observ pe unde suntem pe geam.

Eu:

— Trebuie să închid. Am ajuns la închisoare.

Kay:

— În regulă. Vorbim mai târziu. Îmi trimiţi mesaj cu trenul pe care-l iei?

Nu-mi place asta – verificatul, mesajele despre trenuri, ştiutul unde va fi celălalt întotdeauna. Dar... exagerez, o ştiu. Nu pot obiecta. Kay deja crede că am o fobie legată de angajamente. E termenul ei preferat pe moment.

Eu:

— Sigur.

Dar nu o fac, în cele din urmă. Intenţionez s-o fac, dar n-o fac. E cea mai rea ceartă pe care am avut-o de multă vreme.

Capitolul 19

Tiffy

— E localul perfect pentru tine, Katherin, se extaziază Martin, împrăştiind fotografiile pe masă.

Zâmbesc încurajator. Deşi iniţial am crezut că întreaga chestie cu localul enorm e ridicolă, încep să mă răzgândesc. Douăzeci de videoclipuri YouTube au fost făcute de diferite celebrităţi de pe internet purtând cu mândrie ţinute pe care chipurile şi le-au croşetat ele însele, urmând instrucţiunile lui

Katherin. După o şedinţă tensionată cu directorul general, în care şeful departamentului de promovare a făcut o treabă destul de convingătoare din a pretinde că ştie despre ce este cartea, nemaivorbind de alocarea unui buget de promovare, sediul editurii Butterfingers vuieşte de entuziasm. Toţi par să fi uitat că săptămâna trecută nu dădeau doi bani pe croşetat; ieri l-am auzit pe directorul de vânzări declarând că întotdeauna bănuise că această carte va avea un mare succes.

Katherin e nedumerită de toate astea, în special de chestia cu Tasha Chai-Latte. La început a reacţionat aşa cum face toată lumea când vede o persoană oarecare făcând o mulţime de bani pe YouTube („Aş putea face şi eu asta!" anunţă ea. I-am spus să înceapă prin a investi într-un telefon inteligent. Paşi mărunţi.) Acum e doar enervată pe Martin că a preluat controlul contului ei de Twitter („Nu se poate avea încredere în ea din acest punct de vedere! Trebuie *să păstrăm controlul*!" striga Martin la Ruby azi-dimineaţă).

— Cum *este* o lansare de carte adecvată? întreabă Katherin. Adică, în mod normal eu doar mă învârt fără scop, bând vin şi discutând cu orice doamnă în vârstă care se deranjează să apară. Dar cum o faci când acolo sunt toţi aceşti oameni? spune ea gesticulând către fotografia unui salon gigantic din Islington.

— Ah, Katherin, mă bucur că ai întrebat, zice Martin. Tiffy şi cu mine o să te luăm cu noi la o mare lansare pe care o avem peste două săptămâni. Doar ca să vezi cum se fac chestiile astea.

— Sunt şi băuturi gratis? se interesează Katherin, brusc înviorată.

— Oh, absolut, o mulţime, zice Martin, după ce mie mi-a spus mai devreme că nu vor fi deloc.

Arunc o privire la ceas, în timp ce Martin se reîntoarce la sarcina de a o convinge pe Katherin în legătură cu localul enorm. Katherin este foarte îngrijorată că oamenii din spate nu vor putea să vadă. Eu, pe de altă parte, sunt foarte îngrijorată că nu vom ajunge la spitalul lui Leon la timp.

Este seara vizitei noastre. Leon va fi acolo, ceea ce înseamnă că în această seară, după cinci luni şi jumătate de locuit împreună, ne vom întâlni în sfârşit.

Sunt ciudat de emoţionată. Mi-am schimbat hainele de trei ori în dimineaţa aceasta, ceea ce e neobişnuit – în mod normal, nu-

mi pot imagina ziua arătând altcumva, odată ce sunt îmbrăcată într-o ţinută. Acum nu sunt sigură că am nimerit-o. Am atenuat rochia bufantă galben-lămâie cu o jachetă de jeans, cu colanţi şi cu botinele mele pictate, dar tot sunt îmbrăcată în ceva ce o fată de şaisprezece ani ar purta la balul de absolvire. În general, tulul e un indiciu că te-ai străduit prea mult.

— Nu crezi că ar trebui să ne îndreptăm într-acolo acum? zic, întrerupându-l pe Martin la jumătatea aiurelilor.

Vreau să ajung la spital la timp pentru a-l găsi pe Leon şi a-i mulţumi înainte să începem. Aş prefera ca el să nu intre în sală în stilul lui Justin, chiar în timp ce Katherin mă înţeapă cu ace.

Martin se încruntă la mine, întorcându-şi capul astfel încât Katherin să nu observe cât de răutăcioasă e privirea pe care mi-o aruncă. Ea, desigur, o observă oricum şi chicoteşte înveselită cu nasul în ceaşca de cafea. Când m-a văzut azi s-a posomorât, pentru că (în mod clar) i-am ignorat din nou instrucţiunile de a purta o „vestimentaţie neutră”. Scuza mea că bejul mă stoarce de viaţă nu a ţinut. „Toţi trebuie să facem sacrificii pentru artă, Tiffy!” a zis ea, agitându-şi degetul către mine. Am precizat că asta nu este, de fapt, arta mea, ci a ei, dar ea a părut atât de ofensată, încât am renunţat şi i-am spus că voi face un compromis dezbrăcând jupa bufantă.

E bine de ştiut că aversiunea noastră reciprocă pentru Martin ne-a unit din nou.

∴

Nu sunt sigură de ce cred că ştiu cum va arăta spitalul pentru muribunzi – nu am fost în unul până acum. În tot cazul, majoritatea criteriilor sunt îndeplinite: linoleum pe hol, echipament medical din care ţâşnesc fire şi tuburi, artă de proastă calitate în rame strâmbe pe pereţi. Dar e o atmosferă mai prietenoasă decât mă aşteptam. Toată lumea pare să se cunoască: doctorii fac comentarii cinice când se intersectează pe coridor, pacienţii chicotesc gâfâind cu colegii lor de salon, iar la un moment dat aud o asistentă certându-se destul de vehement cu un bătrân din Yorkshire pe tema aromei pe care ar trebui s-o aibă budinca de orez de la cină din seara aceasta.

Recepţionera ne conduce prin labirintul deconcertant de coridoare către un soi de cameră de zi. E o masă şubredă, de plastic, unde trebuie să ne organizăm, plus o mulţime de scaune incomode şi un televizor, precum cel din casa părinţilor mei – e

masiv şi enorm la spate, de parcă acolo ar ascunde toate canalele suplimentare de cumpărături.

Lăsăm jos sacoşele cu sculuri de lână şi croşete. Câţiva dintre pacienţii cu mobilitate crescută se adună în cameră. Evident că vestea despre spectacolul nostru de croşetat s-a răspândit, probabil, prin intermediul asistentelor şi al doctorilor, care par să alerge în direcţii complet aleatorii tot timpul, ca nişte bile. Mai sunt însă cincisprezece minute până începem – destul timp cât să-l găsesc pe Leon şi să-l salut.

— Nu vă supăraţi, îi zic asistentei al cărei traseu aleatoriu s-a intersectat pentru o clipă scurtă cu camera de zi, mai e Leon aici?

— Leon? întreabă ea, uitându-se la mine absentă. Mda. E aici. Aveţi nevoie de el?

— Oh, nu, nu vă faceţi griji. Nu e o problemă de natură medicală. Doar voiam să-l salut şi să-i mulţumesc că ne-a lăsat să facem asta.

Îmi flutur braţul în direcţia lui Martin şi a lui Katherin, care descurcă lâna cu diferite grade de entuziasm.

Înviorată, asistenta se concentrează asupra mea cum se cuvine.

— Sunteţi Tiffy?

— Mm. Da?

— Oh! Bună. Wow, bună ziua. Dacă vreţi să-l vedeţi, el e în secţia Dorsal, cred – urmaţi semnele.

— Mulţumesc mult, zic, în timp ce ea se îndepărtează în grabă.

Secţia Dorsal. Bine. Verific semnele prinse de perete: la stânga, după câte se pare. Apoi la dreapta. Apoi la stânga, stânga, dreapta, stânga, dreapta, dreapta – drace. Labirintul ăsta n-are capăt.

Zăresc un tip în uniformă de spital care se deplasează cu paşi repezi şi mă reped la el:

— Nu vă supăraţi, sunt pe drumul bun către secţia Dorsal?

— Sigur că da, îmi răspunde, fără să încetinească.

Nu sunt sigură cât de atent a fost la întrebarea mea. Bănuiesc că dacă lucrezi aici, eşti sătul de vizitatorii care cer indicaţii. Mă uit fix la următorul panou: Secţia Dorsal a dispărut cu totul.

Tipul în uniformă apare lângă mine, acum venind din partea cealaltă. Tresar.

— Îmi cer scuze, sunteţi Tiffy, nu-i aşa?

— Ba da. Bună ziua.

— Cu adevărat! Drace. Mă măsoară cu privirea destul de ostentativ, apoi, dându-şi seama, face o grimasă. Doamne, iertare, doar că nici unuia dintre noi nu ne-a venit să credem. Leon e în secţia Kelp – luaţi următoarea la dreapta.

— Ce să credeţi? strig după el, dar a plecat deja, lăsând un set de uşi duble să se legene în urma lui.

Asta e... ciudat.

În timp ce mă întorc, observ un asistent cu pielea de un arămiu deschis şi părul negru, a cărui uniformă bleumarin pare zdrenţăroasă chiar şi de aici – am observat cât de purtată e uniforma lui Leon când se usca pe suportul de rufe. Ne privim în ochi pentru o fracţiune de secundă, dar apoi el îşi întoarce capul, verificându-şi pagerul de la şold, prea departe ca să-mi dau seama cu siguranţă. Grăbesc pasul ca să-l prind din urmă, rămân aproape fără suflu, apoi, simţindu-mă ca o obsedată, o las mai încet. Drace. Cred că am ratat cotitura către secţia Kelp.

Mă opresc să analizez situaţia în mijlocul coridorului. Fără jupa mea de tul, rochia mi s-a dezumflat şi stă lipită de materialul colanţilor; îmi este cald şi sunt frustrată şi, să fim sinceri, complet pierdută.

Panoul indică următoarea la stânga pentru Camera de Recreere, care e locul din care am pornit. Mă uit la ceas oftând. Mai sunt doar cinci minute până la ora programată pentru spectacol – ar fi cazul să mă întorc acolo. O să-l caut pe Leon după aceea, poate că n-o să-mi mai iasă în cale niciun străin ciudat care să-mi cunoască numele.

S-a adunat un public considerabil; uşurată să mă vadă, Katherin hotărăşte să înceapă spectacolul. Îi urmez instrucţiunile cu simţ de răspundere şi, în timp ce Katherin preamăreşte cu entuziasm virtuţile modelelor de tricotat dense, privesc roată prin încăpere. Pacienţii sunt un amestec de doamne şi domni în etate, două treimi dintre ei în scaune cu rotile, plus câteva doamne de vârstă mijlocie care arată destul de rău, dar sunt mult mai interesate de ce spune Katherin decât oricine altcineva. Şi sunt şi trei copii. Unul dintre ei e o fetiţă, al cărei păr de-abia a reînceput să crească după chimioterapie, bănuiesc. Ochii ei sunt enormi, îi observ pentru că ea nu se uită fix la Katherin ca toţi ceilalţi, ci la mine, în timp ce zâmbeşte

larg.

Îi fac uşor cu mâna. Katherin mă pocneşte peste ea.

— Eşti un manechin îngrozitor astăzi!

Mă aflu iarăşi pe vasul de croazieră din februarie, ultima oară când Katherin mă brusca să stau în diverse poziţii inconfortabile în numele croşetatului. Pentru o clipă, îmi pot reaminti cu precizie expresia lui Justin atunci când privirile ni s-au încrucişat – nu în felul în care aceasta arată în amintirea mea, estompată şi schimbată de trecerea timpului, ci aşa cum era de fapt. Mă străbate un fior.

Katherin îmi aruncă o privire curioasă şi, cu un oarecare efort, revin în prezent, reuşind să zâmbesc liniştitor. Când îmi ridic privirea văd un tip înalt, brunet, în uniformă intrând pe uşă, şi-mi tresare inima. Dar nu e Leon. Aproape că mă bucur. Sunt tulburată, sunt confuză – într-un fel, nu e momentul în care vreau să-l întâlnesc.

— Braţele sus, Tiffy! îmi intonează Katherin la ureche; clătinând din cap, îi urmez cuminte instrucţiunile.

Capitolul 20

Leon

Scrisoarea e mototolită în buzunarul pantalonilor. Tiffy m-a rugat s-o citesc înainte să i-o trimit lui Richie. Dar încă n-am făcut-o. E dureros. Sunt dintr-odată sigur că ea nu va înţelege. Că va spune, asemenea judecătorului, că Richie e un criminal calculat. Va spune că scuzele lui nu se leagă, că, ţinând cont de caracterul şi trecutul său, el este exact ceea ce toţi ar fi trebuit să ne aşteptăm să fie.

Sunt stresat, cu umerii tensionaţi. De-abia ce am zărit-o, şi totuşi nu pot să scap de senzaţia că acea roşcată de la capătul opus al coridorului către secţia Dorsal era ea. Dacă era, sper că nu a crezut că am dat bir cu fugiţii. Evident că am făcut-o. Dar aş prefera ca ea să n-o ştie.

Doar că... nu vreau să dau ochii cu ea înainte de a citi scrisoarea.

Deci. În mod clar, trebuie s-o citesc. Între timp, aş putea să

mă ascund în secţia Kelp ca să evit întâlnirile neplanificate de la mijlocul coridorului.

În drum sunt abordat de June la recepţie.

June:

— *Prietena* ta a ajuns!

Le-am spus doar câtorva oameni că acest eveniment despre arta croşetatului este organizat de colega mea de apartament. S-a dovedit a fi o bârfă incredibil de interesantă. Toată lumea pare insultător de surprinsă că am o colegă de apartament; se pare că arăt ca un bărbat care trăieşte singur.

Eu:

— Mersi, June.

June:

— E în Camera de Recreere!

Eu:

— Mersi, June.

June:

— E foarte drăguţă.

Clipesc. Nu m-am gândit prea mult la aspectul lui Tiffy, cu excepţia faptului că m-am întrebat dacă poartă cinci rochii în acelaşi timp (asta ar explica numărul lor imens din dulapul nostru). O clipă sunt tentat să întreb dacă are părul roşcat, dar mă răzgândesc.

June:

— Adorabilă fată. Foarte drăguţă. Mă bucur atât de tare că ai găsit o tipă aşa de simpatică cu care să locuieşti.

Mă holbez suspicios la June. Ea îmi zâmbeşte. Mă întreb cu cine a mai vorbit – cu Holly? Fata aceea a devenit obsedată de Tiffy.

Îndeplinesc diverse sarcini în secţia Kelp. Îmi iau o nemaiauzită pauză de cafea. N-o mai pot amâna. Nici măcar nu e vreun pacient grav bolnav care să mă ţină ocupat – nu am altceva mai bun de făcut decât să citesc scrisoarea.

O desfac. Îmi feresc privirea cu inima strânsă. E ridicol. De ce ar avea vreo importanţă?

Bun. Mă uit la foaia de hârtie. În definitiv, sunt un adult confruntat cu opinia altui adult care l-a rugat să citească ceva, iar opinia mea nici măcar nu ar trebui să conteze.

Contează, totuşi. Ar trebui să fiu sincer cu mine însumi: îmi place să găsesc biletele lui Tiffy când ajung acasă şi voi fi trist

să o pierd dacă e crudă cu Richie. Nu că va fi. Dar... numai la asta mă gândesc. Niciodată nu poţi şti dinainte cum vor reacţiona oamenii.

Dragă Richie,

Îţi mulţumesc foarte mult pentru scrisoare. M-a făcut să plâng, ceea ce te pune în aceeaşi categorie cu Înainte să te cunosc[10]*, fostul meu iubit şi ceapa. Deci, asta e destul de impresionant. (Ce vreau să spun este că nu plâng uşor – e nevoie de o criză emoţională serioasă sau de nişte enzime vegetale ciudate ca să mă facă să plâng.)*

Nu pot să cred cât de gravă e chestia asta. Adică, ştii că genul acesta de lucruri se întâmplă, dar e greu să relaţionezi cu ele până când nu auzi întreaga poveste din gura/stiloul cuiva. Nu mi-ai spus nimic despre cum te-ai simţit să fii în acea sală de judecată, cum a fost închisoarea pentru tine... deci îmi pot imagina că părţile pe care le-ai omis m-ar face să plâng şi mai mult.

Dar nu-ţi foloseşte cu nimic să auzi de la mine cât de gravă e situaţia (deja ştii acest lucru) şi cât de rău îmi pare (probabil c-o auzi destul de des de la ceilalţi). Mă gândeam la asta înainte să scriu scrisoarea de faţă, când mă simţeam complet inutilă. M-am gândit că nu pot doar să-ţi scriu şi să-ţi spun: „Îmi pare rău, dar ai dat de dracu'". Prin urmare, am sunat-o pe cea mai bună prietenă a mea, Gerty.

Gerty e o fiinţă umană superbă în felul cel mai puţin evident. E rea cu aproape toată lumea, complet obsedată de muncă, şi dacă o superi, te exclude total din viaţa ei. Dar e o persoană cu principii solide, foarte bună cu prietenii săi, şi preţuieşte onestitatea mai presus de orice.

De asemenea, se întâmplă să fie avocată. Şi dacă e să ne luăm după cariera ei spectaculoasă, o avocată extraordinar de bună.

Voi fi sinceră: ţi-a citit scrisoarea pentru că eu i-am cerut să-mi facă această favoare. După aceea însă, a cerut stenograma procesului tău din interes personal şi – cred – din interes pentru tine. Nu spune că-ţi va prelua cazul (vei vedea din biletul ei, alăturat), dar are câteva întrebări la care ar vrea să răspunzi. Eşti liber să le ignori total – probabil ai un avocat excelent, care

[10] Roman (2012) de Jojo Moyes.

deja a cercetat aceste detalii. Adică, poate că implicarea lui Gerty a fost mai mult de dragul meu decât al tău, pentru că am vrut să simt că fac ceva. Deci eşti liber să-mi spui să dispar.

Dar dacă vrei să-i răspunzi lui Gerty, trimite ceva în următoarea ta scrisoare către Leon şi noi o vom transmite către ea. Şi poate... nu-i spune avocatului tău. Nu ştiu ce părere au avocaţii despre discuţiile clienţilor cu alţi avocaţi – e ceva ca un adulter?

O mulţime de timbre incluse (altă manifestare a impulsului „vreau să ajut" cu care mă confrunt).

Cu cele mai bune gânduri,
Tiffy

Stimate domnule Twomey,

Numele meu este Gertrude Constantine. Bănuiesc că Tiffany mi-a făcut un soi de prezentare grandioasă în scrisoarea ei, deci voi sări peste amabilităţi.

Vă rog, lăsaţi-mă să clarific următoarele: aceasta nu este o ofertă de reprezentare. Aceasta este o scrisoare neoficială, nu o consultaţie juridică. Dacă e să ofer vreun sfat, o fac în calitate de prietenă a lui Tiffany.

• După cum reiese din stenograma procesului. Prietenii cu care aţi fost la Daffie's, clubul de noapte din Clapham, nu au fost convocaţi ca martori nici de către procurori, nici de către apărare. Vă rog să confirmaţi.

• „Bloods" nu sunt menţionaţi de către dumneavoastră sau oricare altă persoană în stenograma procesului. Presupun, din scrisoarea dumneavoastră, că aţi aflat numele acestei bande abia în penitenciar. Îmi puteţi indica informaţiile care vă fac să credeţi că grupul pe care l-aţi văzut în acea seară în clubul de noapte şi bărbatul care v-a agresat la toaletă erau membri ai acestei bande?

• Aţi dat declaraţie în legătură cu agresiunea din toaleta clubului de noapte?

• Paznicii de la clubul de noapte au depus mărturie că membrii bandei (după cum ne vom referi la ei de acum încolo) au părăsit clubul la scurt timp după dumneavoastră. Paznicii nu au fost interogaţi suplimentar. Din locul în care stăteau, puteau să observe dacă dumneavoastră şi banda aţi plecat în aceeaşi direcţie sau într-o direcţie asemănătoare?

• Se pare că juriul a dat verdictul doar pe baza unei părţi a înregistrării camerelor de luat vederi, filmată din interiorul localului. Reprezentantul dumneavoastră legal a cerut înregistrarea video din parcarea Aldi de pe Clapham Road şi din spălătoria adiacentă?

Cu toată consideraţia,
Gertrude Constantine

Capitolul 21

Tiffy

Când se ajunge la partea în care ne ducem printre spectatori cu lâna şi croşetele, mă îndrept către fetiţa care se uita fix la mine mai devreme. Ea zâmbeşte în timp ce mă apropii, toată numai incisivi laţi şi obrăznicie.

— Bună ziua. Tu eşti Tiffy?

Mă uit fix la ea şi apoi mă ghemuiesc la nivelul scaunului ei, pentru că pare ciudat s-o domin.

— Mda! Oamenii mă tot întreabă acest lucru astăzi. Cum ai ghicit?

— Dar *eşti* drăguţă! constată ea voios. Eşti şi cumsecade?

— Oh, sunt oribilă, de fapt, îi spun. De ce ai crezut că aş putea fi Tiffy? Şi – ca o completare – drăguţă?

— Ţi-au spus numele la început. „Oh, aha, desigur, mă gândesc. Deşi asta nu explică toţi asistenţii ciudaţi”. Fetiţa continuă: Nu eşti cu adevărat oribilă. Cred că eşti cumsecade. A fost frumos s-o laşi pe doamna aceea să-ţi măsoare picioarele.

— A fost, nu-i aşa? Cred că actul meu de bunătate n-a prea fost apreciat până acum, aşa că-ţi mulţumesc. Vrei să înveţi să croşetezi?

— Nu, zice ea.

Râd. Cel puţin e sinceră, spre deosebire de bărbatul din spatele ei, care încearcă plin de curaj să facă un nod alunecător sub supravegherea lui Katherin.

— Ce vrei să faci, atunci?

— Vreau să vorbim despre Leon, mă informează ea.

— Ah! Îl cunoşti pe Leon!

— Sunt pacienta lui favorită.

Zâmbesc.

— Pun pariu că aşa e. Deci a pomenit de mine, nu-i aşa?

— Nu prea mult.

— Oh. În regulă. Ei bine...

— Dar i-am promis c-o să aflu dacă eşti drăguţă.

— Chiar aşa? Ţi-a spus el să faci asta?

Fetiţa se gândeşte câteva momente.

— Nu. Dar cred că el voia să ştie.

— Nu cred că vrea...

Îmi dau seama că nu-i ştiu numele.

— Holly, se prezintă ea. Ca numele plantei de Crăciun.

— Ei bine, Holly, eu şi Leon suntem doar prieteni. Prietenii nu trebuie să ştie că prietenii lor sunt drăguţi.

Dintr-odată, Martin e chiar lângă umărul meu.

— Poţi să pozezi cu ea? îmi şopteşte el la ureche.

Doamne, tipul ăsta ştie cum să te ia prin surprindere. Ar trebui să poarte clopoţel, ca pisicile care mănâncă păsările.

— Să pozez? Cu Holly?

— Fata cu leucemie, da, zice Martin. Pentru comunicatul de presă.

— Te pot auzi, să ştii, declară Holly cu voce tare.

Martin are doar suficient bun-simţ încât să pară ruşinat.

— Bună ziua, spune el pompos. Sunt Martin.

Holly ridică din umeri.

— În regulă, Martin. Mama nu ţi-a dat permisiunea să mă fotografiezi. Eu nu vreau să mă fotografiezi. Oamenilor întotdeauna le pare rău pentru mine, pentru că nu am prea mult păr şi arăt bolnavă.

Pot să-l văd pe Martin gândind că, în mare, asta era ideea. Sunt cuprinsă de nevoia bruscă, dar nu inedită de a-l lovi cu pumnul, sau cel puţin de a-i trage una în fluierul piciorului. Ar putea să pară un accident dacă m-aş preface că mă împiedic de scaunul cu rotile al lui Holly.

— Bine, murmură Martin.

Se îndepărtează deja în direcţia lui Katherin, fără îndoială sperând că ea a găsit un pacient la fel de drăguţ, cu mai puţine scrupule în legătură cu răspândirea imaginii sale în tot internetul, ca să poată el să avanseze în carieră.

— E o fiinţă oribilă, zice Holly ca fapt divers.

— Da, îi spun, fără să mă gândesc prea mult. E oribil, nu-i aşa?

Mă uit la ceas; terminăm în zece minute.

— Vrei să mergem să-l căutăm pe Leon? mă întreabă Holly, privindu-mă cu o anumită şiretenie.

Arunc o privire înspre Katherin şi Martin. În definitiv, munca mea ca model s-a terminat şi nici măcar nu mă pricep să croşetez, cu atât mai puţin să-i învăţ pe alţii. O să le ia ceva vreme să strângă toată lâna, şi ar fi destul de plăcut să scap de aici înainte să-mi traseze această sarcină.

Îi scriu un mesaj rapid lui Katherin.

Mă duc să-l caut pe colegul meu de apartament, ca să-i mulţumesc pentru organizare. O să mă întorc la timp pentru strâns xx

(Cu siguranţă nu o voi face.)

— Pe acolo, zice Holly. Văzând că nu reuşesc să-i mişc deloc scaunul cu rotile, râde şi-mi arată frâna: *Toată lumea* ştie că trebuie să ridici frâna.

— Credeam că pur şi simplu eşti foarte grea, îi spun.

Holly chicoteşte.

— Leon e în secţia Coral. Nu urma semnele, te duc pe drumul cel lung. Întoarce la stânga!

Fac cum mi se spune.

— Cunoşti locul ăsta la perfecţie, nu-i aşa? zic, după ce la indicaţiile ei am străbătut vreo douăsprezece coridoare şi, la un moment dat, am trecut prin ceea ce părea a fi un dulap.

— Am stat aici şapte luni, îmi spune Holly. Şi sunt prietenă cu domnul Robbie Prior. El este în secţia Coral şi a fost foarte important într-unul dintre războaie.

— Domnul Prior! Tricotează?

— *Tot* timpul, zice Holly.

Excelent! Urmează să-i cunosc pe salvatorul meu cel îndemânatic şi pe colegul meu de apartament care scrie bilete. Mă întreb dacă Leon vorbeşte în felul în care scrie, numai propoziţii scurte şi fără pronume.

— Hei, doamnă doctor Patel! strigă dintr-odată Holly către o doctoriţă care trece pe lângă noi. Aceasta e Tiffy!

Doctoriţa Patel se opreşte, îşi lasă ochelarii mai jos pe nas, apoi îmi zâmbeşte.

— Ei bine, niciodată...

Doar atât spune, înainte să dispară în cel mai apropiat salon.

— Bine, domnişoară Holly, zic, întorcând scaunul cu rotile astfel încât s-o pot privi în ochi. Ce se petrece? De ce toată lumea de aici îmi cunoaşte numele? Şi de ce par surprinşi să mă vadă?

Holly arată ca o ştrengăriţă.

— Nimeni nu crede că exişti în realitate. *Le-am spus* tuturor că Leon locuieşte cu o fată şi îi scrie bilete şi ea îl face să râdă, şi *nimeni* nu m-a crezut. Toţi au spus că Leon nu poate – Holly îşi încreţeşte nasul – *tolera* o colegă de apartament. Probabil asta înseamnă că el nu ar vrea să împartă locuinţa cu nimeni, deoarece este aşa de tăcut. Ei nu ştiu, totuşi, că *de fapt* el păstrează toate vorbele pentru oamenii cu adevărat buni, ca mine sau ca tine.

— Serios?

Clatin din cap, zâmbesc şi mă îndrept din nou pe coridor. E amuzant să aud despre Leon de la altcineva. Până acum, singurul meu punct de referinţă a fost Kay, care abia dacă mai trece pe la noi zilele astea.

Cu instrucţiunile lui Holly, ajungem în cele din urmă în secţia Coral. Ea se uită în jur, susţinându-se de braţele scaunului pentru a avea o vizibilitate mai bună.

— Unde e domnul Prior? întreabă ea.

Un bătrân, aflat într-un scaun lângă geam, se întoarce şi-i zâmbeşte. Observ că faţa lui este brăzdată de riduri profunde.

— Bună, Holly.

— Domnule Prior! Aceasta e Tiffy. E drăguţă, nu-i aşa?

— Ah, domnişoara Moore, zice domnul Prior, încercând să se ridice şi întinzându-mi mâna. Ce plăcere.

Mă grăbesc spre el, dorindu-mi cu disperare să se aşeze la loc. Pare că ridicarea lui din acea poziţie nu ar fi înţeleaptă.

— E aşa o onoare să vă cunosc, domnule Prior! Trebuie să vă spun, *ador* munca dumneavoastră – nu vă pot mulţumi suficient pentru că aţi tricotat toate acele fulare şi căciuli pentru cartea lui Katherin.

— Oh, mi-a plăcut foarte mult. Aş fi venit la demonstraţia dumitale, dar – îşi bate pieptul absent – nu mă simţeam în stare,

îmi pare rău.

— Oh, e în regulă, zic. Nu e ca şi cum aţi avea nevoie de lecţii. Mă opresc. Bănuiesc că nu l-aţi văzut pe...

Domnul Prior zâmbeşte.

— Leon?

— Ei bine, da. Doar voiam să-l găsesc ca să-l salut.

— Mm, o să descoperi că Leon al nostru e destul de greu de prins. De fapt, de-abia ce a ieşit. Cred că cineva l-a anunţat că vii.

— Ah! Plecându-mi ruşinată privirea, murmur: Nu intenţionam să-l vânez prin spital. Justin obişnuia să spună că niciodată nu ştiu când să renunţ. Dacă nu vrea să mă vadă, ar trebui probabil...

Domnul Prior dă din mână.

— M-ai înţeles greşit, draga mea. Nu e deloc asta. Aş spune că Leon e mai degrabă emoţionat să te întâlnească.

— De ce ar fi emoţionat? întreb, de parcă eu n-aş fi fost emoţionată toată ziua.

— Nu aş putea spune cu certitudine, dar lui Leon nu-i place ca lucrurile... să se schimbe. Aş spune că-i place foarte mult să locuiască cu dumneata, domnişoară Moore, şi probabil se teme ca nu cumva să strice acest aranjament. După o scurtă pauză, domnul Prior adaugă: Dacă vrei să introduci o schimbare în rutina lui Leon, ţi-aş sugera să o faci foarte repede, şi brusc, astfel încât el să nu aibă nicio metodă de a o evita.

— Ca o surpriză, intervine Holly solemn.

— Aşa e, zic. Ei bine, mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnule Prior.

— Încă un lucru, domnişoară Moore. Leon părea puţin agitat. Şi ţinea în mână o scrisoare. Bănuiesc că nu ştii nimic despre asta, nu-i aşa?

— Oh, Doamne, sper că n-am făcut vreo prostie, spun, încercând cu disperare să-mi amintesc ce am scris în acea scrisoare către Richie.

— Nu, nu, nu era supărat. Doar confuz. Domnul Prior îşi dă jos ochelarii şi şi-i şterge de cămaşă cu degetele tremurânde, noduroase. Aş spune că era mai degrabă – ochelarii săi revin pe nas – surprins.

Capitolul 22

Leon

E prea mult. Tremur. Au trecut luni de zile de când n-am mai simţit nicio urmă de speranţă, şi am uitat cum să-mi stăpânesc această emoţie – măruntaiele îmi sunt răscolite, iar pielea mi se face şi rece şi caldă, în acelaşi timp. Frecvenţa cardiacă mi-e crescută de mai bine de o oră, deja. Nu pot să o scad.

Ar trebui să mă duc şi să-i mulţumesc lui Tiffy în persoană. Ea încearcă să mă găsească şi eu continui să mă ascund, ceea ce e clar copilăreşte şi ridicol. Doar că mă simt foarte ciudat în legătură cu asta. De parcă dacă ne întâlnim, totul va fi diferit şi nu ne vom mai putea întoarce la situaţia de dinainte. Şi îmi place cum a fost. Este.

Eu:

— June, unde e Tiffy?

June:

— Colega ta de apartament drăguţă?

Eu, răbdător:

— Da. Tiffy.

June:

— Leon, e aproape ora unu noaptea. Tiffy a plecat după spectacol.

Eu:

— Oh. A... lăsat un bilet? Sau ceva?

June:

— Îmi pare rău, dragă. Totuşi, dacă te consolează cu ceva, să ştii că încerca să te găsească.

Nu mă consolează cu nimic. Şi nu a lăsat niciun bilet. Mă simt ca un idiot. Am ratat şansa să-i mulţumesc; probabil că am şi supărat-o. Nu-mi place acest gând. Dar sunt încă sub influenţa scrisorii, şi asta mă îmbărbătează în restul nopţii, cu excepţia momentelor când îmi aduc aminte cum am ocolit pe coridoare ca să evit interacţiunea socială (comportament extrem antisocial, chiar şi pentru mine. Tresar gândindu-mă la ceea ce are să-mi spună Richie).

La sfârşitul turei, plec în fugă şi mă îndrept către staţia de autobuz. O sun pe Kay de îndată de ies. Abia aştept să-i spun

despre scrisoare, despre prietena avocată penalistă, despre lista de întrebări.

Kay e neobişnuit de tăcută.

Eu:

— E minunat, nu?

Kay:

— Această prietenă avocată nu a făcut de fapt nimic, Leon. Ea nu preia cazul, nici măcar nu spune că în opinia ei Richie e nevinovat.

Aproape că mă împiedic, de parcă cineva a întins fizic o mână ca să mă oprească.

Eu:

— E *ceva*, totuşi. Nu s-a mai întâmplat nimic de atât de mult timp.

Kay:

— Şi am crezut că n-o să te întâlneşti niciodată cu Tiffy. Asta a fost prima regulă pe care am stabilit-o, când am fost de acord cu această subînchiriere.

Eu:

— Cum adică, niciodată? Nu pot s-o cunosc *niciodată*? E colega mea de apartament.

Kay:

— Nu pretinde că eu sunt cea exagerată.

Eu:

— Nu mi-am dat seama că aveai în vedere... Eh, asta e stupid. Nu am cunoscut-o, oricum. Te-am sunat să-ţi dau vestea despre Richie.

O altă tăcere îndelungată. Mă încrunt, mergând mai încet acum.

Kay:

— Mi-aş dori să accepţi situaţia lui Richie, Leon. Îţi consumă atât de multă energie, toate astea te-au schimbat în ultimele câteva luni. Cred că cel mai sănătos lucru – dacă e să fiu sinceră – este să accepţi realitatea. Şi sunt sigură că o vei face până la urmă, doar că... a trecut ceva vreme. Şi asta efectiv are un efect dezastruos asupra ta. Asupra noastră.

Nu înţeleg. Nu a auzit? Nu e de parcă aş debita aceleaşi lucruri vechi, agăţându-mă de speranţe vechi; tocmai i-am spus că sunt speranţe noi. Sunt lucruri noi.

Eu:

— Ce sugerezi? Să renunţăm? Dar sunt noi probe de obţinut, acum că ştim ce să căutăm!

Kay:

— Tu nu eşti avocat, Leon. Pe când Sal e avocat, şi ai spus chiar tu că a făcut tot posibilul, iar eu personal cred că nu e corect ca această femeie să intervină şi să vă dea ţie şi lui Richie speranţe, când cazul a fost atât de clar. Tot juriul a crezut că era vinovat, Leon.

Răceala mi se întinde în josul abdomenului. Frecvenţa cardiacă îmi creşte iar, de data asta din motive greşite. Mă înfurii. Acel sentiment din nou, furia reţinută, plină de ură, auzind cum o persoană pe care încerci din greu s-o iubeşti spune cele mai rele lucruri.

Eu:

— Ce-i asta, Kay? Nu-mi pot da seama ce vrei de la mine.

Kay:

— Te vreau înapoi.

Eu:

— Poftim?

Kay:

— Te vreau înapoi, Leon. Prezent. În viaţa ta. Cu mine. E de parcă... ai încetat să mă mai vezi. Vii şi pleci şi-ţi petreci timpul liber aici, dar nu eşti cu mine cu adevărat. Eşti întotdeauna cu Richie. Întotdeauna îţi pasă de Richie mai mult decât îţi pasă de mine.

Eu:

— Sigur că-mi pasă mai mult de Richie.

Tăcerea e ca liniştea de după o împuşcătură. Mă pocnesc peste gură. Nu intenţionam s-o spun; nu ştiu de unde a venit.

Eu:

— Nu am vrut să sune aşa. Nu asta vreau să zic. Doar că... Richie are mai multă nevoie de... grijă chiar acum. El nu are pe nimeni.

Kay:

— Mai rămâne pentru *oricine* altcineva vreun pic din grija ta? Pentru tine?

Vrea să spună: „Pentru mine?”

Kay:

— Te rog. Te implor, gândeşte-te la asta. Chiar gândeşte-te la noi.

Acum plânge. Mă simt distrus, dar acea senzaţie clocotitoare, fierbinte-rece din adâncul abdomenului meu nu s-a diminuat.

Eu:

— Tu tot îl crezi vinovat, nu-i aşa?

Kay:

— Drace, Leon, încerc să vorbesc despre noi, nu despre fratele tău.

Eu:

— Trebuie să ştiu.

Kay:

— De ce nu mă asculţi? Îţi spun că este singura cale prin care poţi să te vindeci. Poţi să continui să crezi că el nu a făcut-o, dacă vrei, dar trebuie să accepţi faptul că e la închisoare şi va mai fi câţiva ani buni. Nu poţi să te lupţi la nesfârşit. Îţi distruge viaţa. Tot ce faci este să lucrezi şi să-i scrii lui Richie. Pe deasupra, faci tot felul de fixaţii, fie că e iubitul vreunui bătrân sau ultimul detaliu din apelul lui Richie. Obişnuiai să ieşi. Să petreci timp cu mine.

Eu:

— Niciodată nu am avut prea mult timp liber, Kay. Tot timpul pe care-l am ţi-a fost întotdeauna dedicat.

Kay:

— În ultima vreme te duci să-l vezi o dată la două săptămâni.

Oare chiar e furioasă pe mine pentru că-mi vizitez fratele la închisoare?

Kay:

— Ştiu că nu pot fi furioasă pe tine din cauza asta. Ştiu. Doar că... Ce vreau să zic e că ai atât de puţin timp, iar acum simt că primesc o fracţiune şi mai mică din acesta, şi...

Eu:

— Tot mai crezi că Richie e vinovat?

Tăcere. Cred că şi eu plâng acum; e multă umezeală fierbinte pe obrajii mei, în timp ce încă un autobuz trece accelerând pe lângă mine. Nu pot suporta să urc în el.

Kay:

— De ce întotdeauna ne întoarcem la asta? De ce ar conta? Relaţia noastră nu ar trebui să-l implice atât de mult pe fratele tău.

Eu:

— Richie e parte din mine. Suntem rude.

Kay:

— Ei bine, noi doi suntem parteneri. Asta nu înseamnă nimic?

Eu:

— Ştii că te iubesc.

Kay:

— Ciudat. Nu sunt sigură că ştiu asta.

Tăcerea se prelungeşte. Maşinile trec pe lângă mine în goană, îmi târşâi picioarele, uitându-mă în jos la trotuarul ars de soare, simţindu-mă ireal.

Eu:

— Doar spune-o.

Ea aşteaptă. Eu aştept. Un alt autobuz aşteaptă, apoi pleacă mai departe.

Kay:

— Eu cred că Richie a făcut-o, Leon. Este ceea ce au decis juraţii, iar ei au avut toate datele. E genul de lucru pe care el l-ar face.

Închid încet ochii. Senzaţia nu e cea la care mă aşteptam – e ciudat, dar e aproape o uşurare. Am tot auzit-o spunând tacit acest lucru de luni de zile, din momentul Certei. E sfârşitul nesfârşitei strângeri de inimă, nesfârşitei aşteptări de la finalul conversaţiilor, nesfârşitei cunoaşteri în timp ce încercam să nu ştiu.

Kay plânge cu sughiţuri. Ascult, cu ochii încă închişi, şi e ca şi cum aş pluti.

Kay:

— E gata, nu-i aşa?

E evident, dintr-odată. E gata. Nu mai pot face asta. Nu-i pot îngădui să-mi ştirbească din dragostea pentru Richie, nu pot fi cu cineva care nu-l place şi pe el.

Eu:

— Da. E gata.

Capitolul 23

Tiffy

A doua zi după vizita mea la spital, am găsit acasă cel mai

lung şi cel mai incoerent bilet pe care l-am primit vreodată de la Leon, lăsat pe blatul de la bucătărie lângă o farfurie neconsumată de spaghete.

Buna, Tiffy,

Sunt puţin cam împrăştiat, dar îţi mulţumesc foarte mult pentru scrisoarea destinată lui Richie. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns. Cu siguranţă avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi. El va fi încântat.

Iartă-mă că nu te-am căutat la muncă. A fost în întregime vina mea – am întârziat prea mult, voiam să citesc mai întâi scrisoarea ta către Richie, aşa cum m-ai rugat, dar mi-a luat o veşnicie, apoi am dat-o în bară şi am plecat prea târziu, întotdeauna îmi ia o vreme să procesez lucrurile – iartă-mă, acum mă duc la culcare dacă nu te superi, ne vedem mai târziu x

Mă uit fix la bucata de hârtie. Ei bine, cel puţin nu m-a evitat toată noaptea pentru că nu voia să mă vadă. Dar... cina nemâncată? Toate aceste propoziţii lungi? Ce înseamnă asta?

Las biletul meu lângă al lui, lipindu-l cu grijă de blat.

Hei, Leon.

Eşti bine?! O să fac tiffin, pentru orice eventualitate.

Tiffy xx

Neobişnuita verbozitate a scrisorii lui Leon este în mod clar o excepţie. În următoarele două săptămâni bilete lui sunt şi mai monosilabice şi duc o şi mai mare lipsă de pronume personale decât de obicei. Nu vreau să insist, dar ceva l-a supărat, fără îndoială. Se ceartă cu Kay? Ea nu a mai fost pe aici, iar el nu a mai menţionat-o de săptămâni întregi. Totuşi, nu ştiu cum să-l ajut când el nu-mi spune, aşa că mă mulţumesc să fac prăjituri, un pic cam multe, şi nu mă plâng că a lăsat-o mai moale cu curăţenia în apartament. Ieri, cana lui de cafea nu era pe stânga sau pe dreapta chiuvetei – era încă în dulap, deci trebuie să fi plecat la muncă fără niciun pic de cofeină.

Într-o clipă de inspiraţie îi las lui Leon următorul manuscris al zidarului meu devenit decorator, cel care a scris *Construit.* Cartea a doua – *Până la Cer* – e poate chiar mai bună, şi sper că asta îl va înveseli. La întoarcerea acasă găsesc acest bilet pe

manuscrisul legat cu spirală:

Uau, ce tip!

Mulţam, Tiffy. Scuze că apartamentul e puţin în dezordine. O să fac curăţenie, promit.

Leon x

Consider acel semn de exclamare ca un indiciu de progres major.

∴

Este ziua lansării noastre de probă, cea la care o ducem pe Katherin, astfel încât departamentul de promovare s-o poată convinge că o lansare imensă este exact ceea ce ea şi-a dorit dintotdeauna.

— Fără dres, zice Rachel cu hotărâre. E august, pentru numele lui Dumnezeu.

Ne pregătim împreună în toaleta de la sediu. Din când în când, cineva intră să se uşureze şi scoate un scurt ţipăt când vede că încăperea a fost transformată într-o garderobă. Ambele noastre truse de machiaj sunt golite pe suprafaţa chiuvetei; aerul e înceţoşat de parfum şi fixativ. Avem câte trei ţinute din care să alegem, agăţate de-a lungul oglinzilor, plus cele pe care le purtăm acum (alegerile noastre finale: Rachel este îmbrăcată într-o rochie petrecută de mătase verde-deschis, iar eu sunt într-o rochie de cocktail acoperită cu gravuri imense din *Alice în Ţara Minunilor* – am găsit materialul într-o consignaţie din Stockwell şi am mituit-o pe una dintre cele mai serviabile colaboratoare de-ale mele să mi-l transforme într-o rochie).

Mă răsucesc şi-mi scot dresurile. Rachel încuviinţează din cap.

— Mai bine. Trebuie să-ţi arăţi cât mai mult din picioare.

— M-ai fi îmbrăcat în costum de baie dacă ar fi după tine.

Ea îmi zâmbeşte obraznic în oglindă în timp ce-şi aplică rujul.

— Păi, ai putea întâlni un nordic tânăr şi frumos!

Tema acestei seri este *Silvicultura pentru omul de rând*, ultima achiziţie a redactorului nostru care se ocupă cu titlurile despre prelucrarea lemnului. Autorul este un pustnic norvegian. Deja e mare lucru că şi-a părăsit casa din copac pentru un interval atât de lung încât să vină la Londra. Rachel şi cu mine sperăm să facă o criză de nervi şi să se întoarcă împotriva lui Martin, care organizează acest eveniment şi care ar fi trebuit să

ia în considerare stilul de viaţă al autorului ca pe un semn că tipul probabil nu vrea să ţină un discurs într-o cameră plină de fani ai prelucrării lemnului.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru nordicii tineri şi frumoşi. Nu ştiu. Mă trezesc gândindu-mă la ce mi-a spus Mo despre Justin acum câteva luni, când l-am sunat să-l întreb dacă după părerea lui Justin o să mai ia vreodată legătura cu mine. Mă chinui să... fiu pregătită să ies cu cineva. Chiar dacă Justin a plecat de-o veşnicie.

Rachel se opreşte cu rujul în mână ca să mă privească îngrijorată.

— Eşti bine?

— Cred că da, zic. Mda, cred că sunt bine.

— Deci e din cauza lui Justin?

— Nu, nu, nu vreau să spun asta. Poate că nu am nevoie de o relaţie acum.

Ştiu că nu e adevărat, dar nu mă pot abţine. Rachel se uită la mine de parcă aş fi bolnavă.

— Sigur că ai nevoie! Doar că nu ai mai făcut sex de prea mult timp. Ai uitat cât de extraordinar este.

— Nu cred că am uitat ce este sexul, Rachel. Nu este ca, ştii tu, mersul pe bicicletă?

— Asemănător, încuviinţează Rachel, dar nu ai mai fost cu un bărbat de la Justin încoace, relaţie care s-a terminat, când, în noiembrie? Deci asta înseamnă că a trecut mai mult de... Numără pe degete, apoi spune: Nouă luni.

— *Nouă luni?* Uau! E foarte mult timp. Poţi să creşti un copil de la zero în nouă luni. Nu e cazul meu, evident, pentru că altfel n-aş mai intra în rochia asta de cocktail.

Tulburată, aplic fardul de obraz un pic prea viguros şi ajung să arăt ca arsă de soare. Off. Va trebui să o iau de la capăt.

∴

Martin de la relaţiile cu publicul poate fi o pacoste, dar tipul ştie cum să organizeze o petrecere tematică dedicată prelucrării lemnului. Suntem într-un local în Shoreditch, cu bârne expuse profilându-se jos deasupra noastră; sunt grămezi de buşteni în mijlocul fiecărei mese, pe post de ornamente, iar barul e decorat cu ramuri de pin.

Mă uit în jur, chipurile încercând s-o găsesc pe Katherin, dar de fapt încerc să-l găsesc pe autorul norvegian, cel care n-a

văzut ţipenie de om în ultimele şase luni. Verific colţurile, unde bănuiesc că se va ascunde.

Rachel mă târăşte la bar ca să aflăm o dată pentru totdeauna dacă băuturile sunt gratis. Ele sunt gratis în prima oră, se pare – ne înjurăm că am ajuns cu douăzeci de minute întârziere şi ne comandăm câte un gin tonic. Rachel se împrieteneşte cu barmanul discutând despre fotbal, ceea ce chiar funcţionează surprinzător de multe ori, deşi e cel mai puţin original subiect cu care să abordezi un tip.

Evident că bem foarte repede, aceasta fiind singura reacţie logică la fereastra de o oră în care se servesc băuturi gratis, deci când ajunge Katherin îi ofer o îmbrăţişare deosebit de entuziastă. Pare mulţumită.

— E puţin decadent, observă ea. Vânzările cărţii vor acoperi toate costurile astea?

Fără îndoială, se gândeşte la drepturile de autor pe care le-a încasat ea însăşi până acum.

— Oh, nu, zice Rachel nepăsătoare, cerând prin gesturi încă un pahar de la noul ei prieten şi acum camarad în echipa de suporteri ai lui Arsenal (Rachel ţine de fapt cu West Ham). Puţin probabil. Dar trebuie să faci acest gen de lucruri, din când în când, altfel toată lumea s-ar publica pe speze proprii.

— Şşş, fac eu, căci nu vreau să-i vină vreo idee lui Katherin.

Câteva ginuri tonice mai târziu, Rachel şi barmanul sunt mai mult decât prietenoşi, iar ceilalţi cu greu reuşesc să fie serviţi. Spre surpriza mea, Katherin este în elementul ei. Chiar acum râde de ceva ce a spus directorul departamentului de promovare, ceea ce ştiu că e teatru, pentru că directorul departamentului de promovare nu e niciodată amuzant la propriu.

Aceste evenimente sunt perfecte pentru observat oamenii. Mă răsucesc pe scaunul meu de bar pentru a avea o vedere mai bună asupra sălii. Sunt într-adevăr destul de mulţi nordici chipeşi pe aici. Iau în considerare posibilitatea de a mă duce într-acolo sperând ca vreun invitat amabil să mă prezinte unuia dintre ei, dar pur şi simplu nu mă pot hotărî să o fac.

— De parcă ai privi furnici, nu-i aşa? spune cineva de lângă mine.

Mă întorc; e un tip cu aer de businessman, îmbrăcat elegant, care se sprijină de bar în stânga mea. Îmi zâmbeşte trist. Părul

lui şaten-deschis e tuns scurt, de aceeaşi lungime cu barba nerasă, iar ochii săi sunt de bleu-gri drăguţ, cu riduri pe la margini.

— Recunosc, sună mult mai rău cu voce tare decât a sunat în capul meu, adaugă el.

Mă uit înapoi la mulţime.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. Toţi arată atât de... ocupaţi. Şi ghidaţi de un scop.

— Cu excepţia lui, zice bărbatul, înclinându-şi capul către un tip din colţul opus care tocmai a fost abandonat de tânăra cu care vorbea.

— El e o furnică pierdută, sunt de acord. Ce credeţi – el e pustnicul nostru norvegian?

— Oh, nu ştiu, spune bărbatul aruncându-i o privire evaluatoare. Nu e suficient de arătos, cred.

— Dar aţi văzut fotografia autorului? întreb.

— Da. E un tip arătos. Chipeş, ar putea spune unii.

Îmi mijesc ochii spre el.

— Sunteţi dumneavoastră, nu-i aşa? Sunteţi autorul.

El zâmbeşte, iar cutele din colţurile ochilor se alungesc în minuscule riduri de laba gâştei.

— Vinovat.

— Sunteţi foarte bine îmbrăcat pentru un pustnic, remarc, puţin acuzator.

Mă simt păcălită. Nici măcar nu are accent norvegian, drace!

— Dacă aţi fi citit asta, îmi spune el arătându-mi unul dintre pliantele ce sunt puse la dispoziţie la intrare, atunci aţi fi ştiut că înainte să aleg să trăiesc singur în Nordmarka, eram bancher de investiţii la Oslo. Ultima oară am purtat acest costum în ziua în care mi-am dat demisia.

— Chiar aşa? Ce v-a determinat s-o faceţi?

El deschide pliantul şi începe să citească.

— *Obosit de truda corporatistă*, *Ken a avut o revelaţie după un weekend petrecut în drumeţie cu un vechi prieten din şcoală, care acum îşi câştigă existenţa din lucrul în lemn. Lui Ken întotdeauna îi plăcuse să-şi folosească mâinile* – privirea pe care mi-o aruncă e un semn clar de flirt –, *iar când s-a întors la atelierul vechiului său prieten, s-a simţit dintr-odată acasă. A fost clar din prima clipă că e un sculptor în lemn extraordinar de talentat.*

— Măcar de-am avea la îndemână biografia tuturor oamenilor noi pe care-i întâlnim, zic ridicând din sprânceană. Ar face lauda cu mult mai uşoară.

— Daţi-mi-o pe a dumneavoastră atunci, îmi spune el, închizând brusc pliantul cu un zâmbet.

— Biografia mea? Hm. Să mă gândesc. *Tiffy Moore a evadat din micimea educaţiei sale rurale pentru marea aventură londoneză de îndată ce a putut. Acolo, ea a găsit viaţa pe care şi-a dorit-o întotdeauna: cafea la suprapreţ, locuinţe sordide şi o extraordinară lipsă de slujbe care să nu implice tabele de calcul pentru absolvenţii de facultate.*

Ken râde.

— Vă pricepeţi. Lucraţi şi dumneavoastră în departamentul de promovare?

— Nu, în redacţie, îi spun. Dacă eram la promovare, ar fi trebuit să fiu acolo, cu furnicile.

— Ei bine, mă bucur că nu sunteţi. Prefer să fiu departe de mulţime, dar nu cred că aş fi rezistat să nu salut femeia frumoasă în rochia cu Lewis Carroll.

Îmi aruncă o privire. O privire foarte intensă. Simt fluturi în stomac. Dar... pot să o fac. De ce nu?

— Vreţi să luăm puţin aer? mă trezesc spunând.

El încuviinţează din cap, iar eu îmi înşfac jacheta de pe scaun şi mă îndrept către uşa care dă în grădina localului.

E o seară perfectă de vară. Aerul e încă pătruns de căldură, chiar dacă soarele a apus cu ore în urmă; între copaci sunt agăţate şiraguri de beculeţe care aruncă o lumină blândă, aurie prin grădină. Sunt câţiva oameni aici, cu precădere fumători – au acel aspect gârbovit pe care-l capătă fumătorii, de parcă lumea e împotriva lor. Ken şi cu mine ne aşezăm pe o bancă de picnic.

— Deci, când spuneţi „pustnic”... încep eu.

— Ceea ce nu am făcut, rectifică Ken.

— Aşa e. Dar ce anume implică asta?

— Trăitul în singurătate, undeva izolat. Foarte puţini oameni.

— Foarte puţini?

— Câte un prieten ocazional, femeia care-mi livrează alimente. Ridicând din umeri, adaugă. Nu e o viaţă atât de liniştită pe cât pare.

— Femeia care livrează alimente, eh?

Eu sunt cea ce-i aruncă o privire de data asta. El râde.

— Trebuie să recunosc, acesta e inconvenientul singurătăţii.

— Oh, vă rog. Nu trebuie să locuiţi singur într-o casă din copac ca să nu faceţi sex deloc.

Strâng din buze. Nu sunt complet sigură de unde a venit – posibil din ultimul gin tonic –, însă Ken e doar zâmbet, un zâmbet lent, chiar foarte sexy, iar apoi se apleacă spre mine să mă sărute.

În timp ce închid ochii şi mă aplec spre el, mă simt ameţită de atâtea posibilităţi. Nu mă opreşte nimic să mă duc acasă cu acest bărbat, iar acesta e un moment de iluminare – de parcă a dispărut ceva. Pot face orice vreau acum. Sunt liberă.

Peste o clipă, când sărutul devine mai profund, şi dintr-odată derutant, îmi amintesc ceva.

Justin. Plâng. De-abia ne-am certat şi a fost numai vina mea. Justin a devenit rece, întorcându-mi spatele în enormul nostru pat, cu aşternutul pufos de bumbac după ultima modă şi nenumăratele-i perne.

Sunt profund nefericită. Mai nefericită decât mi-am amintit să fi fost până acum, deşi sentimentul nu mi-e deloc necunoscut. Justin se întoarce spre mine şi dintr-odată, năucitor, mâinile lui sunt pe corpul meu şi ne sărutăm. Sunt tulburată. Sunt atât de recunoscătoare că nu mai este furios pe mine! Ştie perfect unde să mă atingă. Nefericirea nu a dispărut, e încă acolo, însă el mă vrea acum, iar uşurarea mea face ca toate celelalte să pară neînsemnate.

Din nou aici, în grădina din Shoreditch, Ken se retrage din sărut. Zâmbeşte. Nu cred că-şi poate da seama că pielea mea a devenit rece şi umedă, iar inima îmi bate tare din motive complet greşite.

La naiba. *La naiba.* Ce dracu’ a fost asta?

AUGUST

Capitolul 24

Leon

Richie:

— Cum te simţi, frăţioare?

Cum mă simt? Dezlegat. De parcă ceva s-a desprins în pieptul meu şi corpul nu-mi mai funcţionează prea bine. De parcă sunt singur.

Eu:

— Trist.

Richie:

— De luni de zile nu mai erai îndrăgostit de Kay. Îţi spun. Mă bucur că nu mai eşti cu ea, frăţioare – era vorba de obişnuinţă, nu de dragoste.

Mă întreb de ce faptul că Richie are dreptate nu-mi uşurează în niciun fel durerea. Mi-e dor de Kay aproape constant. Ca o durere sâcâitoare. Se înrăutăţeşte de fiecare dată când iau telefonul s-o sun şi apoi îmi dau seama că n-am pe cine suna.

Eu:

— În fine. Vreo veste de la prietena avocată a lui Tiffy?

Richie:

— Nu încă. Nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la asta. Ştii, fiecare rând din scrisoare m-a făcut să mă întreb: „Of, drace, de ce nu ne-am gândit la asta?”

Eu:

— Şi pe mine.

Richie:

— I-ai transmis răspunsul meu? Te-ai asigurat că l-a primit?

Eu:

— Tiffy i l-a dat.

Richie:

— Eşti sigur?

Eu:

— Sunt sigur.
Richie:
— În regulă. Bine. Scuze. Sunt doar...
Eu:
— Ştiu. Şi eu.

∴

În ultimele două weekenduri m-am tot cazat la Airbnb în diverse locuri din ţară în căutarea iubitului domnului Prior. A fost o distragere excelentă a atenţiei. Am cunoscut doi Johnny White radical diferiţi – unul ursuz, furios şi cu o orientare de dreapta alarmantă, celălalt locuind într-o rulotă şi fumând iarbă pe geam în timp ce-mi povestea despre viaţa lui de după război. Cel puţin i-am asigurat distracţia lui Tiffy – biletele despre Johnny White întotdeauna primesc un răspuns bun. Mi l-a lăsat pe ăsta după ce i-am descris călătoria făcută pentru a-l cunoaşte pe cel de-al treilea Johnny White:

Dacă nu ai grijă o să-ţi comand o carte despre asta. Evident, ca să se încadreze în lista mea de titluri, ar trebui să conţină vreun element de bricolaj – ai putea să înveţi un meşteşug diferit de la fiecare Johnny sau ceva de genul ăsta? De exemplu, primul Johnny White te învaţă spontan cum să faci un raft pentru cărţi, apoi eşti acasă la al doilea Johnny White şi el face glazură, iar tu din întâmplare i te alături... Oh, Dumnezeule, aceasta e cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată? Sau poate cea mai proastă? Categoric nu-mi dau seama. xx

Deseori mă gândesc că trebuie să fie foarte obositor să fii Tiffy. Până şi în bilete pare să consume atât de multă energie! Totuşi, e revigorant să le găsesc acasă de fiecare dată.

Vizita la Richie din weekendul ăsta a fost anulată – insuficient personal la închisoare. Vor fi trecut cinci săptămâni între vizite. E prea mult pentru el, şi îmi dau seama că şi pentru mine. Cu Kay plecată şi Richie sunând şi mai rar decât de obicei – insuficient personal înseamnă mai mult timp închis în celulă, acces restricţionat suplimentar la telefoane – constat că până şi eu sufăr că nu pot vorbi suficient. Nu e de parcă nu aş avea prieteni pe care să-i sun. Dar ei nu sunt... oamenii cu care pot vorbi.

Rezervasem un Airbnb lângă Birmingham pentru vizita la

Richie, dar l-am anulat acum; sunt conştient că în weekendul viitor voi avea nevoie de un loc în care să stau. Eram, în mod clar, prea încrezător în starea relaţiei mele când am aranjat subînchirierea. Acum sunt fără adăpost la sfârşit de săptămână.

Îmi storc creierii în căutare de opţiuni. Nu-mi vine nimic în minte. Sunt în drum spre muncă; verific ora la telefon. Este aproape singura fereastră din zi când o pot suna pe mama. Cobor din autobuz cu o staţie mai devreme şi-i formez numărul din mers.

Mama, răspunzând:

— Nu mă suni prea des, Lee.

Închid ochii. Inspir profund.

Eu:

— Bună, mama.

Mama:

— Richie mă sună mai des decât tine. Din închisoare.

Eu:

— Iartă-mă, mamă.

Mama:

— Ştii cât de greu îmi este? Că băieţii mei nu-mi vorbesc niciodată?

Eu:

— O fac acum, mamă. Am câteva minute înainte de muncă – vreau să discutăm despre o chestie.

Mama, dintr-odată alarmată:

— E vorba de recurs? Te-a sunat Sal?

Nu i-am spus mamei despre prietena avocată a lui Tiffy. Nu vreau să-şi facă speranţe.

Eu:

— Nu. Este vorba despre mine.

Mama, suspicioasă:

— Despre tine?

Eu:

— Kay şi cu mine ne-am despărţit.

Mama se topeşte. Dintr-odată e toată numai simpatie. De asta are ea nevoie s-o sune unul din fii şi să-i ceară ajutorul. Mama se pricepe să trateze suferinţa romantică. Are o experienţă personală considerabilă.

Mama:

— Oh, scumpule. De ce te-a părăsit?

Uşor insultat.

Eu:

— Eu am părăsit-o.

Mama:

— Oh! Ai făcut-o? De ce?

Eu:

— Păi...

Oh. E surprinzător de dificil, chiar şi cu mama.

Eu:

— Nu putea face faţă programului meu. Nu-i plăcea cum sunt – voia să fiu mai sociabil. Şi... şi nu credea că Richie e nevinovat.

Mama:

— *Poftim?*

Aştept. Linişte. Mi se strânge inima; pare groaznic să o torn pe Kay, chiar şi acum.

Mama:

— Ce vacă! Întotdeauna s-a uitat de sus la noi.

Eu:

— Mamă!

Mama:

— Află că mă bucur. Călătorie sprâncenată.

E de parcă ai vorbi morţii de rău, într-un fel. Sunt disperat să schimb subiectul.

Eu:

— Pot să stau la tine weekendul ăsta?

Mama:

— Să stai? Aici? La mine?

Eu:

— Da. Obişnuiam să stau cu Kay în fiecare sfârşit de săptămână. E parte din... din înţelegerea legată de împărţirea locuinţei. Cu Tiffy.

Mama:

— Vrei să vii acasă?

Eu:

— Da. Doar pentru...

Îmi muşc limba. Nu e doar pentru acest weekend. E până voi găsi o soluţie. Dar e o reacţie automată să stabilesc o dată fermă de încheiere; e singurul mod în care simt că aş putea să scap. Când voi ajunge acasă, mama mă va primi şi nu mă va lăsa să plec.

Mama:

— Poţi sta oricât de mult ai nevoie şi oricând ai nevoie, bine?

Eu:

— Mulţumesc.

O clipă de tăcere. Pot să aud cât de mulţumită este; mi se strânge inima din nou. Ar trebui să o vizitez mai des.

Eu:

— Pot să verific... Ai... Ai pe altcineva? Care stă la tine?

Mama, jenată:

— Nu e nimeni, dragă. Sunt singură de câteva luni deja.

Asta e bine. Neobişnuit, dar bine. Mama are întotdeauna un tip, şi tipii ăştia întotdeauna par să stea la ea. Aproape întotdeauna e un individ pe care Richie îl dispreţuieşte, iar eu aş prefera să nu fiu obligat să-l văd. Mama are fără îndoială gusturi proaste. Ea a fost întotdeauna femeia manipulată de un bărbat rău, de sute de ori.

Eu:

— Ne vedem sâmbătă seară.

Mama:

— Abia aştept. O să comand mâncare chinezească, bine?

Tăcere. Asta e ceea ce am face dacă Richie ar veni acasă: sâmbătă seara mâncare chinezească de la Happy Duck, din capătul străzii pe care stă mama.

Mama:

— Sau să comandăm mâncare indiană. Simt nevoia de o schimbare, tu nu?

Capitolul 25

Tiffy

— Sunteţi bine? mă întreabă Ken.

Sunt aproape îngheţată. Inima îmi bate cu putere.

— Da. Îmi pare rău, da, sunt bine.

Încerc să zâmbesc.

— Vreţi să plecăm de aici? zice el prudent. Adică, petrecerea aproape că s-a terminat...

Vreau? Voiam, acum un minut. Acum, chiar şi cu senzaţia

acelui sărut încă fierbinte pe buzele mele, vreau să fug departe. Nu mă gândesc la ceva anume – creierul meu produce doar această notă extrem de inutilă de panică, ca un sunet lung şi tare, *uuuhhhh*, zăngănind încoace şi încolo de la o ureche la alta.

Cineva mă strigă pe nume. Recunosc vocea, dar nu pun lucrurile cap la cap decât atunci când mă întorc şi-l văd pe Justin.

Stă în uşa dintre grădină şi local, îmbrăcat într-o cămaşă cu gulerul desfăcut, cu vechea lui geantă de piele agăţată pe umăr. Arată dureros de familiar, dar sunt şi lucruri schimbate: părul lui e mai lung decât l-a purtat vreodată când eram împreună şi poartă pantofi eleganţi noi. Am impresia că l-am invocat doar gândindu-mă la el – altfel cum ar putea fi aici?

Ochii lui se duc brusc spre Ken pentru o clipă, iar apoi se întorc spre mine. Traversează iarba dintre noi. Sunt ţintuită locului, cu umerii tensionaţi, ghemuită pe bancă, cu Ken lângă mine.

— Arăţi minunat.

Acesta este, incredibil, primul lucru pe care-l spune.

— Justin.

E tot ce reuşesc să îngaim. Mă uit înapoi la Ken, şi fără îndoială faţa mea e imaginea nefericirii.

— Să ghicesc, zice spune amabil. Iubitul?

— Fostul, zic. Fostul! Niciodată n-aş... eu...

Ken îmi zâmbeşte larg şi sexy, apoi se întoarce cu un zâmbet la fel de binevoitor către Justin.

— Bună, spune el întinzându-i mâna. Ken.

Justin de-abia dacă-i aruncă o privire; îi strânge mâna pentru aproximativ jumătate de secundă, înainte să se răsucească spre mine.

— Pot să-ţi vorbesc?

Mă uit de la el la Ken. Nu pot să cred că mă gândisem să merg acasă cu el. Nu pot face asta.

— Îmi pare rău, încep. Eu chiar...

— Hei, nu-ţi face griji, zice Ken ridicându-se. Ai datele mele, dacă îţi surâde ideea să luăm legătura cât sunt încă în Londra, adaugă el fluturând pliantul pe care încă îl ţine în mână, după care i se adresează foarte politicos lui Justin: Mi-a părut bine să te cunosc.

— Da, e tot ce iese din gura lui Justin.

În timp ce Ken se îndepărtează, sunetul *uuuhhhh* se linişteşte şi simt că mă trezesc puţin, ieşind dintr-un soi de transă. Mă ridic cu genunchii tremurând şi mă reped la Justin.

— Ce. Dracu'. Faci aici?

Justin nu reacţionează la veninul din vocea mea. În loc de asta îşi pune mâna pe spatele meu şi începe să mă conducă către poarta laterală. Mă mişc mecanic, pe negândite, dar mă scutur brusc de îndată ce-mi dau seama ce se întâmplă.

— Hei, ho. Justin mă priveşte lung când ne oprim în poartă. Aerul serii e cald, aproape sufocant. Eşti bine? Îmi pare rău dacă te-am surprins.

— Şi mi-ai distrus seara.

El zâmbeşte.

— Haide, Tiffy. Aveai nevoie să fii salvată. Niciodată nu te-ai duce acasă cu astfel de tip.

Îmi deschid gura să vorbesc şi apoi o închid la loc. Aveam să-i spun că nu mă mai cunoaşte, dar cumva nu-mi iese.

— Ce faci aici? reuşesc să spun în schimb.

— Voiam să beau ceva. Vin aici destul de des.

Adică, e chiar ridicol. Nu pot să cred. Vasul de croazieră s-ar putea să fi fost o coincidenţă – una foarte ciudată, însă aproape plauzibilă –, dar asta?

— Nu crezi că e ciudat?

E confuz. Îşi înclină capul, de parcă ar spune: „Ce mai e şi asta?" îmi zvâcneşte stomacul – pe vremuri îmi plăcea la nebunie această uşoară înclinare a capului.

— Ne-am întâlnit din întâmplare de două ori în şase lui. O dată, *pe un vas de croazieră*.

Am nevoie de o explicaţie care să nu fie „Justin apare când gândeşti negativ despre el", asta fiind acum tot ce poate concepe creierul meu pe jumătate îngheţat. Mă sperii puţin.

El zâmbeşte cu indulgenţă.

— Tiffy. Haide. Ce sugerezi? Că am urcat pe acel vas de croazieră ca să te văd? Că am venit în această seară doar ca să te văd? Dacă aş vrea să fac asta, de ce nu te-aş suna? Sau de ce nu aş veni la tine la birou?

Oh. Păi... Cred că e logic. Obrajii mi se fac roşii ca focul; dintr-odată sunt ruşinată.

El îmi strânge umărul.

— Totuşi, e grozav să te revăd. Şi da, e o coincidenţă destul de nebunească. Soarta, poate? M-am întrebat de ce dintr-odată voiam o bere în această seară, dintre toate.

Îşi ia o expresie exagerat de misterioasă şi nu mă pot stăpâni să nu zâmbesc. Uitasem cât de drăguţ e când o face pe clovnul.

Nu. Nu zâmbind. Nu drăguţ. Mă gândesc la ce ar spune Gerty şi Mo şi iau rapid o decizie.

— Despre ce ai vrut să-mi vorbeşti?

— Mă bucur că ne-am întâlnit pe neaşteptate. Eu chiar... intenţionam să sun. Dar e atât de greu să ştii de unde să începi.

— Atingi simbolul reprezentând un telefon, apoi cauţi prin contacte după nume? îi sugerez.

Vocea îmi tremură puţin, sper că nu-şi dă seama.

El râde.

— Am uitat cât de amuzantă eşti când eşti furioasă. Nu, adică, nu voiam să-ţi spun asta la telefon.

— Ce să-mi spui? Să ghicesc. Că te-ai despărţit de femeia pentru care m-ai părăsit?

L-am luat prin surprindere. Îi observ zâmbetul perfect, încrezător diminuându-se, apoi expresia i se preschimbă în altceva – mai aproape de anxietate. Nu vreau să-l enervez. Inspir adânc.

— Nu vreau să te văd, Justin. Asta nu schimbă nimic. Tu tot m-ai părăsit pentru ea, tu tot – tu tot...

— Niciodată nu te-am înşelat, zice el imediat. Am început să mergem, nu sunt sigură unde; el mă opreşte din nou şi-şi pune mâinile pe umerii mei, întorcându-mă astfel încât să trebuiască să-l privesc în ochi. Niciodată nu ţi-aş face aşa ceva, Tiffy. Ştii cât de nebun sunt după tine.

— Erai.

— Poftim?

— „Cât de nebun *eram* după tine”, asta e ceea ce vrei să spui.

Deja îmi doresc să fi profitat de ocazie ca să-i spun că motivul pentru care nu vreau să-l văd nu are nimic de-a face cu Patricia. Deşi nu sunt sigură cu ce *are* de-a face. Are de-a face... cu toate celelalte lucruri, oricare ar fi alea. Mă simt brusc foarte tulburată. Prezenţa lui Justin are întotdeauna efectul ăsta – mă face foarte confuză, până când îmi pierd şirul gândurilor. Se potrivea cu povestea de dragoste, bănuiesc, dar acum senzaţia e foarte neplăcută.

— Nu-mi spune ce vreau să spun şi ce nu. Îşi fereşte privirea o clipă, apoi continuă: Uite, sunt aici acum. Nu putem să ne luăm ceva de băut şi să vorbim despre asta? Haide. Putem merge la acel local cu şampanie de după colţ, unde băuturile se servesc în cutii de vopsea. Sau putem să ne urcăm în Shard, îţi aminteşti când te-am dus acolo? Ce spui?

Mă uit fix la el. Ochii lui mari, căprui, întotdeauna atât de sinceri, atât de strălucitori, emanând acel entuziasm nebun care m-a prins de fiecare dată. Barba lui nerasă perfectă. Zâmbetul lui încrezător. Încerc din greu să nu mă gândesc la amintirea îngrozitoare pe care am avut-o când l-am sărutat pe Ken, dar pare să fie în sistem acum, mai rău ca oricând cu Justin aici. Mă simt dezgustată din cauza ei.

— De ce nu m-ai sunat?

— Ţi-am spus, zice el, nerăbdător deja, nu ştiam cum să-ţi dau vestea.

— Şi de ce eşti aici?

— Tiffy, am venit doar ca să beau ceva, îmi răspunde el tăios. Tresar, iar apoi inspir adânc din nou.

— Vrei să vorbeşti cu mine, sună înainte şi stabilim o oră. Nu acum.

— Când atunci? întreabă el încruntându-se, fără să-şi ia mâinile grele de pe umerii mei.

— Păi... am nevoie de timp. Îmi simt capul tulbure. Nu vreau să vorbesc cu tine chiar acum.

— Timp, adică vreo două ore?

— Timp, adică vreo două luni, zic pe negândite, apoi îmi muşc buza, pentru că am indicat fără să vreau un termen-limită.

— Vreau să te văd *acum*, spune el, şi dintr-odată braţele care erau pe umerii mei s-au mutat să-mi atingă părul, partea de sus a braţului. Acea amintire îmi rulează în spatele ochilor. Îl scutur de pe mine.

— Încearcă amânarea satisfacerii dorinţelor, Justin. Doar asta vei primi, şi am senzaţia că-ţi va face bine.

Acestea fiind spuse, mă întorc înainte să mă pot răzgândi şi mă îndrept împleticindu-mă spre local.

Capitolul 26

Leon

Holly are capul acoperit aproape complet de păr. E ca versiunea feminină a lui Harry Potter – părul îi iese în toate direcţiile, oricât de mult ar încerca mama ei să-l netezească.

Faţa i s-a schimbat, de asemenea, a devenit mai plină, mai vioaie. Ochii îi par acum mai puţin disproporţionaţi faţă de restul corpului. Ea îmi zâmbeşte.

Holly:

— Ai venit să-ţi iei rămas-bun?

Eu:

— Am venit să-ţi verific analizele.

Holly:

— Ultima oară?

Eu:

— Depinde de ce hotărăsc medicii.

Holly:

— Eşti arţăgos. Nu vrei să plec.

Eu:

— Sigur că vreau. Vreau să fii bine.

Holly:

— Nu, nu vrei. Nu-ţi place când se schimbă lucrurile. Vrei să stau aici.

Nu comentez. E enervant să te înţeleagă atât de bine cineva atât de mic.

Holly:

— Şi mie o să-mi fie dor de tine. O să mă vizitezi acasă?

Îi arunc o privire mamei ei, care afişează un zâmbet obosit, dar foarte fericit.

Eu:

— Vei fi atât de ocupată cu şcoala şi toate cluburile de după şcoală. N-o să ai chef de musafiri.

Holly:

— Ba da.

Mama lui Holly:

— Mi-ar plăcea să veniţi la cină. Cu adevărat – şi lui Holly i-ar plăcea. Doar ca să vă mulţumim.

Euforia pură o înconjoară pe mama lui Holly ca un nor de parfum.

Eu:

— Ei bine, poate. Mulţumesc.

Mama lui Holly stă să plângă. Niciodată nu fac faţă bine acestor situaţii. Încep să mă simt uşor panicat; mă strecor către uşă.

Ea mă îmbrăţişează înainte să pot scăpa. Simt dintr-odată că mi se înmoaie picioarele. Nu sunt sigur dacă vreau să plâng din cauza lui Holly sau a lui Kay, dar îmbrăţişările au un efect neaşteptat asupra glandelor mele lacrimale.

Îmi şterg ochii sperând că Holly nu observă. Îi ciufulesc părul şaten dezordonat.

Eu:

— Fii cuminte.

Holly zâmbeşte. Am impresia că are alte planuri.

∴

Ies de la muncă la timp ca să văd ultimele urme ale unui răsărit cu adevărat splendid în spatele zgârie-norilor; reflectate în griul de oţel al Tamisei, culorile cerului se transformă în nuanţe de albastru şi roz. Pare că am atât de mult timp de când m-am despărţit de Kay! Dar, dacă i-am oferit atât de puţin timp pe cât pretinde ea, de unde au apărut toate aceste ore?

Decid să mă opresc undeva pentru un ceai, apoi să merg pe jos acasă – îmi ia doar o oră şi jumătate, iar acesta este genul de dimineaţă când vrei să fii afară. Oamenii se agită în toate direcţiile în drumul lor spre muncă, cu cafelele ţinute strâns în mâini. Îi las să treacă în valuri pe lângă mine. Merg pe străduţele lăturalnice cât de mult pot; sunt puţin mai adormite decât străzile principale.

Mă trezesc pe Clapham Road aproape fără să-mi dau seama. Devin tensionat când văd magazinul de băuturi alcoolice, dar mă oblig să mă opresc. Pare un gest respectuos, ca scosul pălăriei când trece dricul.

Nu pot să nu observ: camerele de supraveghere de la Aldi chiar acoperă toate direcţiile posibile, incluzând-o pe a mea. Brusc, îmi aduc aminte motivul principal pentru care Kay şi cu mine ne-am despărţit. Am fost prea trist să-mi amintesc că există unele speranţe pentru Richie.

Poate că Gerty îi va fi răspuns deja lui Richie. Îmi continui

drumul, mai repede acum, dornic să ajung acasă. El ar fi putut încerca să sune la ora la care mă întorc de obicei. Precis a făcut-o; sunt furios pe mine că l-am ratat.

Inspir adânc. Dibui cu cheia în yală, dar, ciudat, uşa nu e încuiată de două ori – Tiffy nu a uitat niciodată până acum. Arunc o privire sumară prin cameră când intru, ca să mă asigur că nu ne-a fost spartă casă, dar televizorul şi laptopul sunt la locul lor, aşa că mă îndrept direct către telefonul fix şi verific eventualele apeluri pierdute sau mesaje vocale.

Nimic. Expir. Sunt leoarcă de transpiraţie de la mersul rapid în soarele de dimineaţă; arunc cheile în locul obişnuit (noul lor sălaş este sub puşculiţa cu Câinele Spot) şi-mi scot tricoul în timp ce mă îndrept spre baie. Împing rândul de lumânări colorate de pe marginea căzii ca să pot face un duş ca lumea, apoi pornesc apa fierbinte şi spăl de pe mine încă o săptămână.

Capitolul 27

Tiffy

Of, Doamne.

Cred că nu m-am simţit niciodată atât de rău ca acum. E mai rău decât mahmureala pe care am avut-o după petrecerea lui Rachel de când a împlinit douăzeci şi cinci de ani. E mai rău decât seara aia de la universitate când am băut două sticle de vin şi am vomitat în faţa decanatului. E mai rău decât gripa porcină.

Încă port rochia cu Alice în Ţara Minunilor. Am dormit deasupra pilotei, învelită doar cu pătura mea Brixton. Cel puţin am avut inspiraţia să-mi dau jos pantofii şi să-i las la uşă.

Of, Doamne.

Câmpul meu vizual, de unde mă aflu şi până la pantofi, se intersectează cu ceasul deşteptător. Acesta arată o oră ce e imposibil să fie corectă, anume 08:59.

Ar trebui să fiu la muncă într-un minut.

Cum s-a întâmplat asta? Mă ridic brusc în picioare, simţind cum stomacul mi se răstoarnă şi capul mi se învârte, şi, în timp ce orbecăi căutându-mi poşeta – bine, cel puţin nu am pierdut-o,

ah, da, aspirină – îmi aduc aminte cum au început toate.

M-am întors în sală după ce l-am lăsat pe Justin în grădină şi am dat-o jos pe Rachel de pe faţa barmanului ca să am cui să mă plâng. Ea nu era cea mai potrivită persoană cu care să vorbeşti – e singura persoană rămasă în Echipa Justin. (Nu am menţionat acea amintire ciudată cu sărutul. Şi nici nu vreau să mă gândesc la ea acum.) La început, Rachel mi-a spus să mă întorc la el şi să ascult ce are de zis, dar apoi s-a răzgândit în legătură cu strategia mea de amânare a satisfacţiei, pe care a aprobat-o şi Katherin – vai, Doamne, i-am spus lui Katherin...

Înghit nişte aspirină încercând să nu mă înec. Am vomitat aseară? Am amintiri vagi şi neplăcute legate de apropierea prea mare de capacul toaletei din baia respectivului local.

Tot mai panicată, tastez repede un mesaj de scuze către redactorul-şef. Niciodată nu întârzii atât de mult la muncă, şi toţi vor şti că sunt mahmură. Dacă nu o ştiu, sunt sigură că Martin va fi bucuros să-i lămurească.

Nu mă pot duce la serviciu aşa, îmi dau seama, în prima mea clipă de claritate din această dimineaţă. Trebuie să mă spăl şi să mă schimb, îmi deschei rochia şi o dau jos, deja întinzând mâna după prosopul de după uşă.

Nu aud apa curgând. Deja îmi răsună un bâzâit constant în urechi şi sunt într-un asemenea hal, încât nu cred c-aş observa nici dacă elefantul meu de pluş ar prinde viaţă pe fotoliu şi mi-ar spune că trebuie să mă detoxific.

Îmi dau seama că Leon e la duş doar când îl văd acolo. Perdeaua duşului nostru este în mare parte opacă, dar cu siguranţă poţi vedea puţin prin ea. Vreau să zic, conturul.

El reacţionează firesc: intră în panică şi dă la o parte perdeaua să vadă cine e acolo. Ne uităm fix unul la celălalt. Apa continuă să curgă.

Leon îşi revine mai repede decât mine şi trage din nou perdeaua.

— Ahhh, face el, mai mult un sunet gâlgâit decât un cuvânt.

Sunt în lenjeria mea minusculă, din dantelă, de ieşit în oraş. Nici măcar nu mi-am înfăşurat prosopul în jurul meu – îl ţin pe braţ. Într-un fel, asta pare mult mai rău decât să n-am niciun fel de mijloace de a mă acoperi – am fost atât de aproape de a nu mă expune şi totuşi atât de departe.

— Vai, Doamne! ţip în secunda următoare. Îmi pare atât... îmi

pare atât de rău!

El închide duşul. Probabil nu mă poate auzi din cauza zgomotului, îmi întoarce spatele, fapt care-mi dă de înţeles că ar trebui să încetez să mă mai uit la conturul de după perdea. Îi întorc şi eu spatele.

— Ahhh, face el din nou.

— Ştiu, zic. Of, Doamne. Asta nu e... cum mi-am imaginat că te voi întâlni.

Tresar. Declaraţia mea a părut puţin cam entuziastă.

— Ai... începe el.

— Nu am văzut nimic, mint repede.

— Bine. În regulă. Nici eu.

— Ar trebui... am întârziat atât de mult la muncă!

— Oh, ai nevoie de duş?

— Păi...

— Am terminat, zice el. Încă suntem cu spatele unul către celălalt. Dau prosopul jos de pe braţ şi – cu vreo cinci minute prea târziu – mi-l înfăşor în jurul corpului.

— Ei bine, dacă eşti sigur...

— Mm. Am nevoie de prosopul meu, spune el.

— Ah, sigur, zic, înşfăcându-l de pe suport şi întorcându-mă.

— *Ochii închişi*, strigă el.

Îngheţ şi strâng din pleoape.

— Sunt închişi! Sunt închişi!

Îl simt luându-mi prosopul din mână.

— Bine. Îi poţi deschide din nou.

El iese din duş. Adică, e decent acum, dar tot nu poartă prea multe. Pot să-i văd tot pieptul, de exemplu. Şi destul de mult din abdomen.

E cu câţiva centimetri buni mai înalt decât mine. Ud, părul lui des şi creţ tot nu stă drept; e întins în spate după urechi şi-i picură pe umeri. Faţa lui are trăsături delicate, iar ochii sunt de un căprui profund, cu câteva nuanţe mai închişi la culoare decât tenul; are riduri de expresie, iar urechile îi ies puţin în afară, de parcă ar fi învăţat obiceiul de la faptul că el întotdeauna îşi ţine părul dat în spate.

Se întoarce să treacă de mine. Face tot ce poate, dar chiar nu e loc pentru amândoi, şi în timp ce se strecoară pe lângă mine pielea caldă de pe spatele lui îmi atinge pieptul. Inspir, uitând brusc de mahmureală. În ciuda sutienului de dantelă şi a

prosopului dintre noi, pielea mea s-a înfiorat şi ceva a început să-mi fiarbă aprig la baza abdomenului, unde tind să rezide cele mai tari senzaţii.

Leon îmi aruncă o privire peste umăr, o privire intensă, pe jumătate agitată, pe jumătate curioasă, care doar mă face să-mi fie şi mai cald. Nu mă pot stăpâni. Când se întoarce spre uşă, mă uit în jos.

El e... Aceea pare...

Nu se poate. Trebuie să fi fost un pliu al prosopului.

Când închide uşa în spatele său, mă sprijin de chiuvetă pentru o clipă. Realitatea ultimelor două minute e atât de dureros de jenantă, încât mă trezesc gemând: „Vai, Doamne!” cu voce tare, în timp ce-mi apăs încheieturile mâinilor pe ochi. Asta nu mă ajută cu mahmureala, care s-a întors precipitat, acum că tipul acela gol a părăsit baia.

Doamne. Sunt îmbujorată de căldură, complet tulburată şi înfiorată şi respir cu dificultate – nu, sunt *excitată.* Nu m-am aşteptat la asta. Cu certitudine, situaţia a fost mult prea jenantă pentru că aşa ceva să fie măcar posibil, nu? Sunt o femeie adultă! Nu pot suporta să văd un bărbat gol? Poate că e doar pentru că nu am mai făcut sex de atât de mult timp. E un soi de chestie biologică, ca atunci când mirosul de bacon te face să salivezi, sau vederea unui bebeluş te face să vrei să-ţi închei cariera şi să te pui pe făcut copii imediat.

Într-o panică subită mă întorc să mă uit în oglindă, ştergând condensul de pe suprafaţa ei ca să-mi descopăr faţa palidă şi trasă. Rujul mi s-a întipărit în pielea uscată a buzelor, iar fardul de ochi şi tuşul s-au întins în nişte pete negre în jurul fiecărui ochi. Arăt ca un copilaş care a încercat să folosească machiajul mamei.

Gem. E un dezastru. Nu putea să fi mers mai prost. Arăt *groaznic*, iar el arăta uimitor de bine. Îmi amintesc de ziua când l-am căutat pe Facebook – nu-mi s-a părut atrăgător în mod deosebit. Cum de nu am observat?

Of, Doamne, dar ce importanţă are? E Leon. Colegul de apartament Leon. Acel Leon care are o iubită. Bine, *trebuie* să fac duş şi să mă duc la muncă. Mă voi ocupa mâine de hormonii mei şi de aranjamentul incredibil de jenant cu locuinţa.

Of, Doamne. Am întârziat *atât* de mult!

Capitolul 28

Leon

Ahhh.

Ahhh.

Mă întind pe spate în pat, imobilizat de ruşinea ce zvâcneşte. Nu pot să gândesc în cuvinte. *Ahhh* este singurul sunet adecvat ce-mi exprimă suficient oroarea.

Nu a spus Kay că Tiffy e neatrăgătoare? Eu am luat-o de bună! Sau... sau... Nici măcar nu m-am gândit la asta, de fapt. Dar, Doamne. E... Ahhh.

Nu se poate să surprinzi un bărbat la duş cu o femeie îmbrăcată sumar. Nu se poate face asta. Nu e corect.

Nu pot face legătura între acea femeie în lenjerie roşie din baie şi femeia căreia îi scriu bilete şi după care strâng. Doar că niciodată...

Sună fixul. Îngheţ. Fixul e în bucătărie. Şanse să mă ciocnesc din nou de Tiffy: mari.

Mă dezgheţ şi mă scutur. Evident că trebuie să răspund la telefon – e Richie. Ţâşnesc din dormitor, ţinând strâns prosopul la mijloc, şi găsesc telefonul sub grămada de căciuli a domnului Prior de pe bufet; răspund în timp ce mă întorc în goană în dormitor.

Eu:

— Hei.

Richie:

— Eşti bine?

Scot un geamăt.

Richie, alert:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Eu:

— Nu, nu, nimic rău. Doar că... am întâlnit-o pe Tiffy.

Richie, înveselit:

— Oh! E bună?

Repet geamătul.

Richie:

— Este! Ştiam eu.

Eu:

— Nu trebuia să fie. Am presupus că Kay s-a asigurat că nu e!

Richie:

— Seamănă vreun pic cu Kay?

Eu:

— Eh?

Richie:

— Kay nu ar crede că o tipă e atrăgătoare decât dacă seamănă cu ea.

Tresar, dar într-un fel ştiu ce vrea să spună. Nu-mi pot scoate din cap imaginea lui Tiffy. Păr roşcat ciufulit peste tot, de parcă de-abia s-a dat jos din pat. Pistrui maro-deschis pe pielea palidă, presăraţi pe braţe şi punctându-i pieptul. Sutien roşu de dantelă. Sâni ridicol de perfecţi.

Ahhh.

Richie:

— Unde e acum?

Eu:

— La duş.

Richie:

— Şi unde eşti tu?

Eu:

— Ascuns în dormitor.

Pauză.

Richie:

— Îţi dai seama că va veni acolo când iese de la duş, da?

Eu:

— Drace!

Mă ridic brusc în capul oaselor. Mă chinui să-mi găsesc haine. Pot doar să le găsesc pe ale ei. Îi văd rochia aruncată pe jos, descheiată.

Eu:

— Aşteaptă. Trebuie să mă îmbrac.

Richie:

— Poftim?

Pun telefonul pe pat în timp ce-mi trag chiloţii şi pantalonii de trening. Dureros de conştient că fundul meu e întors spre uşă în timp ce o fac, dar e o opţiune mai bună decât să fiu întors cu cealaltă parte. Găsesc un maiou vechi la îndemână şi mă îmbrac cu el, apoi respir.

Eu:

— În regulă. Bine. Cred că cel mai sigur e... să mă duc la bucătărie? N-o să treacă pe acolo în drumul ei din baie spre dormitor. Apoi mă pot ascunde în baie până pleacă.

Richie:

— Ce dracu' s-a întâmplat? De ce nu porţi niciun fel de haine? I-ai tras-o, frăţioare?

Eu:

— *Nu*!

Richie:

— În regulă. Era o întrebare îndreptăţită.

Mă îndrept prin camera de zi spre bucătărie. Mă strecor cât de departe posibil în spatele frigiderului, ca să nu fiu văzut în drumul dintre baie şi dormitor.

Eu:

— Am dat unul peste celălalt în duş.

Richie râde cu poftă, ceea ce mă face să zâmbesc puţin fără să vreau.

Richie:

— Era goală?

Gem.

Eu:

— Aproape. Însă eu eram.

Râsul lui Richie se înteţeşte.

Richie:

— Ah, frăţioare, mi-ai înseninat ziua! Deci ce-avea pe ea, un prosop?

Eu:

— Lenjerie.

Richie geme şi el de data asta.

Richie:

— Fainã?

Eu:

— Nu vorbesc despre asta!

Richie:

— Bine gândit. Te poate auzi?

Pauză. Ascult. Ahhh.

Eu, şuierat:

— Apa s-a oprit!

Richie:

— Nu vrei să fii acolo când iese în prosop? De ce nu te duci

înapoi în dormitor? Nu va părea că ai făcut-o intenţionat. Adică, aproape că ai făcut-o accidental. Fă în aşa fel încât să vă mai întâlniţi o dată, nu ştii de unde...

Eu:

— Nu voi *sta la pândă* după sărmana femeie, Richie! Deja m-am expus în faţa ei, nu-i aşa? E probabil traumatizată.

Richie:

— Arăta traumatizată?

Îmi amintesc. Arăta... Ahhh. Atât de multă piele. Şi ochi mari albaştri, pistrui pe nas, acea uşoară inhalare când treceam pe lângă ea către uşă, prea aproape ca să mă simt în largul meu.

Richie:

— Va trebui să vorbeşti cu ea.

Sunetul uşii de la baie deschizându-se.

Eu:

— Drace!

Mă ascund mai departe după frigider, apoi, când nu se aude niciun zgomot, mă uit pe furiş.

Tiffy nu se uită spre mine. Are prosopul înfăşurat strâns sub axile, iar părul ei lung e mai întunecat acum şi-i picură pe spate. Dispare în dormitor.

Reuşesc să respir.

Eu:

— E în dormitor. Mă duc la baie.

Richie:

— De ce nu pleci din apartament dacă eşti atât de îngrijorat, frăţioare?

Eu:

— Atunci n-aş mai putea să vorbesc cu tine! Nu pot face faţă situaţiei singur, Richie!

Îl aud zâmbind.

Richie:

— E ceva ce nu mi-ai spus, nu-i aşa? Nu, să ghicesc... ai devenit puţin cam entuziasmat...?

Scot cel mai tare şi mai umilitor geamăt de până acum. Richie râde în hohote.

Eu:

— A venit de nicăieri! Nu eram pregătit! Nu am mai făcut sex de săptămâni întregi!

Richie, râzând isteric:

— Ah, frate! Crezi că a observat?

Eu:

— Nu. Cu siguranţă nu. Nu.

Richie:

— Deci răspunsul e „poate”.

Eu:

— Nu. E imposibil. Prea jenant să mă gândesc la asta.

Încui uşa băii după mine şi trag capacul pe toaletă ca să mă aşez. Mă uit lung la picioare, simţind cum inima îmi bate cu putere.

Richie:

— Trebuie să închid.

Eu:

— Nu! Nu poţi pleca! Ce fac acum?

Richie:

— Ce vrei să faci acum?

Eu:

— Să fug departe!

Richie:

— Haide, frăţioare! Calmează-te.

Eu:

— E groaznic. *Locuim împreună.* Nu mă pot plimba cu ditamai erecţia prin faţa colegei de apartament! Este... este... e obscen! E probabil o infracţiune!

Richie:

— Dacă e, atunci cu certitudine merit să mă aflu aici. Haide, frăţioare. Nu intra în panică în legătură cu asta. Cum ai spus, tu şi Kay v-aţi despărţit acum câteva săptămâni şi n-aţi mai făcut sex de o bună bucată de vreme înainte de asta...

Eu:

— De unde ştii?

Richie:

— Haide. Era evident.

Eu:

— Nu ne-ai văzut împreună de luni de zile!

Richie:

— Ideea e că nu-i mare lucru. Ai văzut o tipă goală şi ai început să gândeşti cu – aşteaptă, nene, dă-mi...

Îl aud cum oftează.

Richie:

— Trebuie să plec. Dar relaxează-te. Ea nu a văzut nimic, nu înseamnă nimic, stai liniştit.

El închide.

Capitolul 29

Tiffy

Rachel categoric vibrează din cauza entuziasmului.

— Glumeşti! Glumeşti! zice ea săltând pe scaun. Nu pot să cred că avea erecţie!

Gem şi-mi masez tâmplele aşa cum am văzut că fac uneori oamenii obosiţi la televizor; sper c-o să mă facă să mă simt mai bine. Nu funcţionează. Cum de Rachel e atât de al naibii plină de viaţă şi veselă? Eram sigură că a băut aproape la fel de mult ca mine.

— Nu e amuzant, mormăi. Şi am spus că *s-ar putea* să fi avut. Nu spun că avea cu certitudine.

— Oh, te rog! N-a trecut atâta vreme încât să fi uitat cum arată. Trei bărbaţi într-o noapte! Fără exagerare, trăieşti un vis.

O ignor. Redactorului-şef, spre norocul meu, i s-a părut amuzant că am întârziat, dar încă mai am o grămadă imensă de treburi de făcut azi, şi faptul că am ajuns cu o oră mai târziu nu-mi scurtează lista cu însărcinări.

— Nu te mai preface că te uiţi pe manuscrisele alea, mă mustră Rachel. Ne trebuie un plan de acţiune!

— Pentru ce?

— Chiar aşa, pentru ce? Îl suni pe Ken pustnicul? Ieşi la un pahar cu Justin? Sau sari în duş cu Leon?

— Mă duc înapoi la biroul meu, îi spun, înşfăcând teancul de corecturi. Nu a fost o sesiune productivă.

Mă îndepărtez în timp ce ea cântă cu foc „Maneater”[11].

Rachel are dreptate în legătură cu planul de acţiune, totuşi. Trebuie să-mi dau seama ce dracu’ voi face în legătură cu Leon. Dacă nu vorbim curând, e un risc serios ca această dimineaţă să strice totul – fără bileţele, fără mâncare gătită, doar tăcere, dureros de jenantă. Umilinţa e ca mucegaiul: ignor-o, şi întregul

[11] Devoratoare de bărbaţi.

loc va deveni mirositor şi verde.

Trebuie să... Trebuie să-i trimit un mesaj.

Nu. Trebuie să-l sun, decid. Trebuie să fie drastic. Mă uit la ceas. Ei bine, doarme acum – e două după-amiază – deci am patru ore minunate în care nu pot acţiona în niciun fel. Bănuiesc că ar trebui să folosesc acest timp pentru a face ultima corectură la cartea lui Katherin, în special acum când e un adevărat pericol, deoarece destul de mulţi oameni s-ar putea chiar s-o cumpere, cu toată această agitaţie pe seama croşetatului de pe reţelele de socializare.

În schimb, după o noapte lungă şi o dimineaţă în care am încercat din greu să nu o fac, mă gândesc la Justin.

Şi apoi, pentru că nu mă pricep să gândesc de una singură, îl sun pe Mo să-i cer sfatul. Pare puţin ameţit când răspunde la telefon, de parcă de-abia s-ar fi trezit.

— Unde eşti? îl întreb.

— Acasă. De ce?

— Pari ciudat. Nu e şi ziua liberă a lui Gerty?

— Da, şi ea e aici.

— Oh. E ciudat să mă gândesc la ei doi, fără mine, pur şi simplu stând împreună. Doar că... nu funcţionează în această combinaţie. Din prima săptămână la universitate eram Gerty şi cu mine, inseparabile; l-am luat pe Mo sub aripa noastră colectivă la finalul primului an, după ce l-am văzut dansând singur, foarte entuziasmat, pe ritmurile piesei „Drop it Like it’s Hot”; am decis că orice tip care se mişca în felul ăsta trebuia implicat în toate ieşirile noastre. Ulterior am făcut totul în trei şi, în rarele cazuri când ieşeam doar în doi, eram întotdeauna eu plus Gerty sau eu plus Mo.

— Pui pe difuzor? zic, încercând să nu par irascibilă.

— Aşteaptă. Hei, gata.

— Să ghicesc, spune Gerty, te-ai îndrăgostit de fratele lui Leon.

Încremenesc.

— În mod normal radarul tău e destul de bun, dar acum baţi câmpii.

— Drace. Leon, atunci?

— Nu pot doar să te sun ca să stăm de vorbă?

— Asta nu e stat de vorbă, observă Gerty. Nu suni la două după-masă ca să stai de vorbă. Foloseşti WhatsApp pentru asta.

— Tocmai de asta l-am sunat pe Mo.

— Deci? Care e tragedia? vrea să ştie Gerty.

— Justin, zic, prea obosită să mă cert cu ea.

— Oh! Subiect vechi, dar bun.

Îmi dau ochii peste cap.

— Îl poţi lăsa pe Mo să intervină cu ceva încurajator, cel puţin *ocazional*?

— Ce s-a întâmplat, Tiffy? zice Mo.

Le povestesc cum a decurs seara. Sau cel puţin, ofer o versiune prescurtată – nu menţionez incidentul îngrozitor cu sărutul. Doar că e o succesiune prea lungă de evenimente ca să încapă într-o conversaţie telefonică, mai ales când încerci să verifici numerele paginilor în timp ce vorbeşti.

Pe deasupra, mai e şi faza cu: „Vreau cu disperare să nu mă gândesc la asta”.

— E un comportament destul de obişnuit pentru Justin, Tiffy, remarcă Mo.

— *Bravo ţie* că ai spus nu, zice Gerty, cu o pasiune surprinzătoare. E al naibii de sinistru că era pe vasul de croazieră, şi acum asta? Aş vrea să vezi cum...

Se aude un zgomot înăbuşit, iar Gerty tace brusc. Am sentimentul că Mo s-ar putea s-o fi ciupit.

— Nu am spus chiar nu, rectific eu, uitându-mă fix la picioare. Am spus „în vreo două luni”.

— Tot e mult mai bine decât să laşi baltă totul şi să fugi din nou cu el, spune Gerty.

E o pauză lungă. Mi se pune un nod în gât. Trebuie să vorbesc despre acel sărut, ştiu că trebuie, dar nu par capabilă să ajung acolo.

— Gerty, spun în cele din urmă. Te-ai supăra dacă aş vorbi doar cu Mo? Pentru o clipă?

O altă tăcere înăbuşită.

— Bine, sigur, mormăie ea, străduindu-se în mod clar să nu pară supărată.

— Sunt doar eu acum, mă anunţă Mo.

Înghit în sec. Nu vreau să vorbesc despre asta aici – mă îndrept către uşile biroului, pe scări şi în afara clădirii. Afară, toată lumea se mişcă puţin mai încet decât de obicei, ca şi când valul de căldură ar fi calmat Londra.

— Mi-ai spus odată că relaţia mea... cu Justin... m-a marcat.

Mo aşteaptă fără să facă vreun comentariu.

— Mi-ai spus că voi înţelege în cele din urmă. Şi mi-ai spus să te sun în momentul respectiv.

Tăcerea se prelungeşte, dar e o tăcere în stil Mo, ceea ce înseamnă că e într-un fel incredibil de reconfortantă. Ca o îmbrăţişare audio. Mo n-are nevoie de cuvinte, priceperea lui e dincolo de ele.

— Aseară s-a întâmplat ceva bizar. Eram – mă sărutam cu tipul ăla, Ken, şi când noi... ei bine, eu, eu mi-am amintit...

De ce nu pot s-o spun?

— Mi-am amintit că m-am culcat cu Justin după o ceartă. Eram atât de nefericită!

Lăcrimez; îmi trag nasul, încercând din răsputeri să nu plâng.

— Cum te-ai simţit? mă întreabă Mo. Adică, atunci când ţi-a venit gândul.

— Speriată, recunosc. Nu-mi amintesc că relaţia noastră să fi fost aşa. Dar acum cred că s-ar putea s-o fi... înfrumuseţat într-un fel? Că am uitat acele clipe? Nu ştiu, e măcar posibil aşa ceva?

— Creierul poate face lucruri minunate pentru a se proteja de suferinţă, îmi spune Mo. Dar nu va reuşi să-ţi ascundă nişte lucruri deranjante prea mult timp. De când te-ai despărţit de Justin ai avut mai des această senzaţie – că-ţi aminteşti altfel diverse situaţii faţă de cum s-au petrecut în realitate?

— Nu foarte des.

Puţin, totuşi. Ca acel bilet în care povesteam că nu l-am invitat pe Iustin la petrecerea lui Rachel, deşi ştiu că am făcut-o. Pare o nebunie, dar poate că Justin m-a făcut să cred că nu l-am invitat, dându-şi astfel dreptul să fie furios pe mine pentru că mergeam? Iar în ultima vreme tot găsesc lucruri – haine, pantofi, bijuterii – despre care Justin mi-a spus că le-am vândut sau le-am donat. De obicei dădeam vina pe memoria mea proastă, dar am acea senzaţie sâcâitoare că ceva e în neregulă de luni de zile deja, susţinută de insistenţa continuă şi enervant de încurajatoare a lui Mo, de fiecare dată când vorbim despre Justin. Totuşi, mă pricep foarte bine să nu mă gândesc la lucruri, aşa că am depus toate eforturile ca să nu mă gândesc la asta.

Mo vorbeşte despre abuzul psihologic de tip *gaslighting* şi factorii declanşatori. Mă simt foarte prost, inconfortabil, şi în cele din urmă o lacrimă mi se strecoară de pe genele inferioare

pe obraz. Plâng în mod oficial.

— Ar trebui să închid, zic, ştergându-mi nasul.

— Doar gândeşte-te la ce-am spus, bine, Tiffy? Şi aminteşte-ţi cât de bine l-ai înfruntat aseară – deja ai străbătut un milion de kilometri. Fii mândră de asta.

Mă întorc înăuntru, dintr-odată stoarsă de vlagă. Această ultimă zi a fost prea mult pentru mine. Sus şi jos şi sus şi jos... Off. Iar mahmureala e zdrobitoare.

Până când termin ultima corectură la cartea lui Katherin, mi-am arhivat gândurile urâte despre Justin în cutia în care le ţin de obicei şi mă simt mai calmă. De asemenea, am consumat şi trei pungi de Wotsits[12], pe care le-a sugerat Rachel ca remediu suprem pentru mahmureală şi care, se pare că m-au schimbat din starea de zombi total în starea de semiconştienţă. Prin urmare, după ce las *Croşetează-ţi calea* pe biroul lui Rachel, o zbughesc în colţişorul meu să fac ceea ce eram nerăbdătoare să fac de aseară: să mă uit pe pagina de Facebook a lui Leon.

Uite-l. Zâmbeşte spre aparatul foto, cu braţul lui pus în jurul cuiva, la ceea ce pare a îi o petrecere de Crăciun – sunt ghirlande de luminiţe agăţate în spatele lor, iar camera e plină de oameni. Mă uit prin fotografiile lui de profil şi-mi amintesc că m-am mai uitat la ele. Mă gândisem că nu arăta deloc atrăgător – şi e adevărat că e prea deşirat şi are părul prea lung, faţă de genul meu obişnuit de bărbat. Dar, în mod cert, e unul dintre acei oameni care devin brusc atractivi în carne şi oase.

Poate că au fost doar şocul iniţial şi goliciunea. Poate că a doua oară va fi drăguţ şi platonic, iar eu voi putea uita despre asta şi-l voi suna pe Ken, pustnicul sexy norvegian. Deşi nu pot da ochii cu el, nu după felul în care Justin m-a umilit în faţa lui. Off, nu, nu te gândi la Justin...

— Cine-i ăsta? întreabă Martin din spatele meu. Sar şi vărs cafeaua peste mormanul de bilete cu sarcini foarte urgente.

— De ce întotdeauna te furişezi prin preajma mea? întreb, închizând fereastra şi ştergând cafeaua cu un şerveţel.

— Eşti tu prea nervoasă. Deci cine era tipul?

— Prietenul meu Leon.

— *Prieten*?

Îmi dau ochii peste cap.

— De când eşti tu măcar puţin interesat de viaţa mea, Martin?

[12] Pufuleţi cu aromă de brânză.

El îmi aruncă o privire curios de îngâmfată, de parcă ar şti ceva ce eu nu ştiu, sau poate că doar are nişte probleme intestinale.

— De ce ai nevoie? îl întreb printre dinţi.

— Oh, de nimic, Tiffy. Nu vreau să te întrerup.

Şi se îndepărtează.

Mă las pe scaun şi inspir adânc. Rachel îşi iţeşte capul de după computer şi-mi spune în şoaptă: „Încă nu pot să cred! Erecţie!”, apoi îşi ridică ambele degete mari în sus. Mă las mai jos în scaun, simţind cum îmi revine mahmureala, şi decid în mod absolut şi categoric că nu voi mai bea din nou niciodată.

Capitolul 30

Leon

Mama, cel puţin, îmi asigură distragerea necesară de la amintirea dureros de jenantă a acestei dimineţi.

Face un efort extraordinar. Şi se pare că mi-a spus adevărul despre faptul că e singură – niciun semn care să indice prezenţa vreunui bărbat în casă (în copilărie, Richie şi cu mine am devenit foarte pricepuţi să le depistăm) şi nu şi-a schimbat culoarea părului sau stilul vestimentar de când am văzut-o ultima oară, ceea ce înseamnă că nu încearcă să se adapteze unui partener.

Îi vorbesc despre Kay. Mă simt surprinzător de bine. Ea încuviinţează din cap în momentele potrivite şi mă bate uşor pe mână, lăcrimând ocazional, apoi îmi face cartofi la cuptor cu chifteluţe de pui, care mă fac să mă simt de zece ani din nou. Nu e dezagreabil, totuşi. E plăcut să ţi se poarte de grijă.

Cea mai ciudată parte este să mă întorc în dormitorul pe care l-am împărţit cu Richie când ne-am mutat la Londra, în adolescenţa noastră timpurie. Am fost aici doar o singură dată după proces. Am venit să stau o săptămână după ce s-a dat verdictul; nu credeam că mama putea face faţă singură. Totuşi, nu a fost nevoie de mine pentru mult timp – ea l-a cunoscut pe Mike, care era nerăbdător să aibă casa doar pentru ei doi, aşa că m-am mutat la loc în apartament.

Camera e neschimbată. Pare o cochilie căreia îi lipseşte

creatura sa marină. E plină de goluri unde ar trebui să fie lucruri: pete de Blu-Tack[13] pe pereţi pentru postere de mult date jos, cărţi răsturnate pe diagonală, fără suficient sprijin ca să le ţină ridicate. Lucrurile lui Richie încă în cutii, de când le-au adus colegii lui de apartament.

Îmi ia un enorm efort mintal să nu răscolesc printre ele. Ar fi inutil de supărător, şi el m-ar urî pentru asta.

Mă întind pe spate pe pat şi mă trezesc că mintea mi se întoarce la imaginea lui Tiffy – mai întâi în lenjerie roşie, apoi mergând tiptil spre dormitor, înfăşurată în prosop. A doua imagine pare şi mai inacceptabilă, deoarece nici măcar nu ştia că o priveam. Mă foiesc, stânjenit. Nu e în regulă să fiu atras de ea. E probabil reacţia la despărţirea de Kay.

Telefonul sună. Panica se intensifică. Mă uit pe ecran: Tiffy.

Nu vreau să răspund. Telefonul sună şi sună – pare să sune la nesfârşit.

Închide fără să lase mesaj. Mă simt ciudat de vinovat. Richie mi-a spus că trebuie să vorbesc cu ea. Dar prefer opţiunea „tăcere totală” de-acum încolo, sau cel mult un bilet ocazional lăsat pe ceainic sau în spatele uşii.

Mă culc înapoi. Mă gândesc la asta. Mă întreb dacă e adevărat.

Telefonul bâzâie. Un mesaj.

Hei. Deci. Hm. Simt că ar trebui să discutăm despre această dimineaţă? Tiffy x

Amintirea mă loveşte cu putere, şi mă trezesc gemând din nou. Ar trebui cu siguranţă să răspund. Pun telefonul jos. Mă uit fix la tavan.

Telefonul bâzâie iar.

Ar fi trebuit să încep prin a-mi cere scuze. Eu eram cea care n-avea ce să caute acolo, în conformitate cu regulile noastre de subînchiriere. Iar apoi am venit şi te-am abordat la duş. Deci da, îmi pare foarte, foarte rău! xx

Marcă de adeziv reutilizabil în mod bizar, mă simt cu mult mai bine după ce am văzut acest mesaj. Nu pare să fi fost

[13] Marcă de adeziv reutilizabil.

traumatizată şi în plus, sună cunoscut, a Tiffy, deci e mai uşor să-mi imaginez că acest mesaj vine de la Tiffy, cea pe care am avut-o în cap, înainte s-o întâlnesc pe cea adevărată. Acea Tiffy era într-un fel... nu irelevantă, dar în „spaţiul sigur" din capul meu. Persoana cu care să discut, fără presiune sau implicaţii. Neforţat şi lipsit de pretenţii.

Acum, fără nicio îndoială, Tiffy nu se mai află în spaţiul sigur din capul meu.

Îmi adun curajul să încep un răspuns.

Nu-ţi cere scuze. Era inevitabil să ne întâlnim în cele din urmă! Nu trebuie să-ţi faci griji – am uitat deja.

Şterg această ultimă parte. Evident că nu este adevărat.

Nu-ţi cere scuze. Era inevitabil să ne întâlnim în cele din urmă! Nu trebuie să-ţi faci griji – m-aş bucura să dau totul uitării dacă şi tu vrei.

Leon x

Trimit, apoi regret sărutul. De obicei pun un sărut? Nu-mi aduc aminte. Mă uit înapoi la ultimele câteva mesaje şi descopăr că sunt complet inconsecvent, ceea ce probabil este cea mai bună variantă. Mă întind înapoi pe pat şi aştept.

Şi aştept.

Ce face? De obicei răspunde repede. Verific ora – unsprezece noaptea. O fi adormit? Părea că aseară a stat până târziu în oraş. În cele din urmă, totuşi:

Să uităm totul despre asta! Promit că nu se va întâmpla din nou (să dau buzna SAU să adorm/să nu mă trezesc la timp, adică). Sper că Kay nu a luat-o razna complet în legătură cu încălcarea regulilor de subînchiriere...? Şi, ştiu cu abordarea iubitului ei în duş... xx

Inspir adânc.

Kay şi cu mine ne-am despărţit acum două săptămâni, x

Răspunsul e aproape instantaneu.

Oh, drace, îmi pare atât de rău. Eu m-am gândit că ceva s-ar putea să nu fie în regulă – erai foarte tăcut în biletele tale (mai mult decât de obicei, adică!) Cum te descurci?

Mă gândesc la asta. Cum mă descurc? Sunt întins în pat în apartamentul mamei, visând la colega mea de apartament goală, toate gândurile legate de fosta iubită uitate, pentru scurt timp, dar cu adevărat. Probabil că nu e complet sănătos, dar... mai bine ca ieri? Aleg să scriu:

Voi ajunge şi acolo. x

Urmează o pauză lungă. Mă întreb dacă ar fi trebuit să spun puţin mai mult. Nu că asta ar fi oprit-o pe Tiffy vreodată.

Ei bine, asta s-ar putea să te înveselească: în starea mea de mahmureală am intrat în imprimantă astăzi la muncă.

Pufnesc. O secundă mai târziu apare imaginea unei imprimante. E enormă. Probabil ar încăpea patru de-alde Tiffy înăuntrul ei.

Nu ai... observat-o?

Cred că doar mi-am pierdut abilitatea de a mă opri din mers la timp. Totuşi, de-abia închisesem cu chipeşul meu zidar transformat în decorator, deci...

Ah. Trebuie să fi avut încă genunchii înmuiaţi.

Probabil! A fost genul acela de zi. xx

Mă uit fix la acest mesaj până când se închide ecranul telefonului. *Genul acela de zi.* Ce gen de zi? Gen de zi cu genunchii înmuiaţi? Dar de ce – pentru că ea...

Nu, nu, nu ar fi din cauza mea. Asta e ridicol. Exceptând faptul... ce *a vrut* să spună, atunci?

Sper că nu aşa va decurge comunicarea noastră de acum înainte. E absolut epuizant.

Capitolul 31

Tiffy

Tatălui meu îi place să spună: „Viaţa nu e niciodată simplă”. Ăsta e unul din aforismele lui preferate.

Eu nu sunt de acord. Viaţa e deseori simplă, dar nu observi cât de simplă e până când nu devine incredibil de complicată, aşa cum niciodată nu eşti recunoscător că eşti sănătos până când nu te îmbolnăveşti, sau aşa cum niciodată nu-ţi apreciezi sertarul cu dresuri până când nu-ţi rupi o pereche şi nu ai niciuna de rezervă.

Katherin tocmai a fost invitată să facă un vlog pe canalul Tashei Chai-Latte despre cum să-ţi croşetezi costumul de baie. Internetul a luat-o razna. Nu pot ţine pasul cu toţi influencerii care l-au redistribuit – şi, cum Katherin îl urăşte pe Martin, de fiecare dată când se sperie sau are nevoie de ajutor mă sună pe mine. Eu, care nu ştiu nimic despre promovare, trebuie să mă duc la Martin ca să obţin răspunsul pentru Katherin. Dacă acesta era un divorţ, iar eu eram copilul lor, ar fi chemate serviciile sociale.

Gerty mă sună imediat ce ies din sediul editurii.

— De-abia ai plecat? Ai cerut deja o mărire? întreabă ea.

Mă uit la ceas – şapte şi jumătate. Cum de am stat la muncă aproape douăsprezece ore şi totuşi am reuşit să fac atât de puţine?

— Nu am avut timp, îi spun. Şi nu dau măriri. Probabil că m-ar concedia dacă aş îndrăzni să cer.

— Ridicol.

— În fine, care-i treaba?

— Oh, mă gândeam că te-ar interesa să afli că am obţinut mutarea recursului lui Richie cu trei luni mai devreme, mă anunţă Gerty voioasă.

Mă opresc brusc. Cineva în spatele meu intră în mine şi înjură (opritul brusc în centrul Londrei e o crimă teribilă, care le dă permisiunea oamenilor din jurul tău să te lovească).

— I-ai preluat cazul?

— Avocatul lui e lamentabil, zice Gerty. Adevărat. Mă bate gândul să-l denunţ la comisia de deontologie a baroului. De

asemenea, va trebui să-i găsim lui Richie un nou avocat, mai ales pentru că am acţionat fără să-l consult şi l-am enervat la culme, dar...

— I-ai preluat cazul?

— Ţine pasul, Tiffy.

— Mulţumesc. Foarte mult. Doamne, eu... nu mă pot opri din zâmbit. I-a spus Richie lui Leon?

— Richie probabil nu ştie încă. De-abia i-am scris ieri.

— Pot să-i spun lui Leon?

— M-ar scuti de o treabă, zice Gerty, aşa că dă-i drumul.

Telefonul meu bâzâie aproape imediat ce închid. E un mesaj de la Leon; inima mi se strânge bizar, ca într-un spasm. Nu mi-a trimis niciun mesaj şi nu mi-a lăsat niciun bilet de la ultimul schimb de SMS-uri.

Atenţie: un buchet imens de flori pentru tine pe hol de la fostul Nu sunt sigur dacă să stric surpriza (surpriză plăcută, sau proastă?), dar dacă era vorba de mine, aş fi vrut să fiu avertizat. x

Mă opresc iarăşi brusc; de data asta, un om de afaceri pe un scuter mă calcă pe picior.

De joi încoace n-am primit nicio veste de la Justin. Niciun telefon, niciun mesaj, nimic. Aproape că mă convinsesem că mi-a luat cuvintele în serios şi a hotărât să nu mă mai caute, dar ar fi trebuit să-l cunosc mai bine – o asemenea reacţie ar fi fost complet ieşită din comun. Asta, pe de altă parte – asta i se potriveşte mult mai bine.

Eu nu *vreau* un buchet mare de flori de la Justin. Vreau doar să plece – mi-e foarte greu să-mi revin în condiţiile în care el îşi face apariţia peste tot. În timp ce mă îndrept spre blocul nostru, strâng din buze şi mă pregătesc.

Chiar e un buchet imens de flori. Am uitat cât de bogat este şi cât de predispus să cheltuie banii pe chestii ridicole. Anul trecut, pentru cina de ziua mea de naştere, mi-a cumpărat o rochie de designer incredibil de scumpă, toată mătase argintie şi paiete; purtând-o, aveam senzaţia că eram deghizată în altcineva.

Prins între flori e un bilet pe care scrie: „Lui Tiffy – vorbim în octombrie. Cu dragoste, Justin”. Ridic buchetul şi verific dedesubt în căutarea unui bilet adevărat, dar nu. Un bilet ar fi

mult prea direct – un gest grandios şi costisitor e mai mult în stilul lui Justin.

Asta chiar m-a deranjat, dintr-un motiv sau altul. Poate pentru că nu i-am spus niciodată lui Justin unde locuiesc. Sau poate pentru că mi-a ignorat în mod flagrant cererea de joia trecută şi pentru că a transformat acel „Am nevoie de vreo două luni” în „Voi vorbi cu tine peste două luni”.

Îndes florile într-un ghiveci ornamental în care de obicei îmi ţin lâna de rezervă. Aşteptam ca Justin să facă asta – să apară cu explicaţiile lui şi cu gesturile lui spectaculoase şi să mă facă să-mi pierd capul din nou. Însă acel mesaj de pe Facebook, logodna... Justin m-a rănit teribil, iar acum sunt complet diferită faţă de ultima oară când a încercat să mă aducă înapoi.

Mă prăbuşesc pe canapea şi mă uit fix la flori gândindu-mă la vorbele lui Mo şi la felul în care fără să vreau mi-am tot amintit diverse amănunte. La felul în care Justin obişnuia să mă certe că uit lucruri importante, la cât de confuză mă făcea să mă simt. La faptul că simţeam pe jumătate entuziasm, pe jumătate teamă în fiecare zi când venea acasă. La senzaţia foarte reală că joi mi s-a întors stomacul pe dos când şi-a pus mâna pe umărul meu şi a ţipat la mine să ies la o băutură cu el.

Acea amintire.

Doamne. Nu vreau să mă întorc la toate alea. Sunt mai fericită acum – îmi place să locuiesc aici, ascunsă în siguranţă, în acest apartament pe care mi l-am apropiat. Peste două săptămâni ajung la finalul contractului de subînchiriere – Leon nu a menţionat acest lucru şi nici eu nu l-am adus în discuţie, pentru că nu *vreau* să mă mut. Am bani, de data asta, chiar dacă în majoritate se duc pe plata descoperirii de cont. Am un coleg de apartament cu care pot să vorbesc – cui îi pasă că nu vorbim faţă în faţă? Şi am o casă, care chiar se simte că ar fi exact cincizeci la sută *a mea.*

Mă întind după telefon să-i răspund lui Leon.

Urâtă surpriză. Mulţumesc pentru avertisment. Acum avem o mulţime de flori în casă. xx

El răspunde aproape instantaneu, ceea ce e neobişnuit.

Mă bucur s-o aud. x

Iar peste aproximativ un minut:

În legătură cu florile din apartament, nu cu surpriza, evident, x

Zâmbesc.

Am nişte veşti bune pentru tine. xx

Sincronizare perfectă – în pauza de cafea. Zi-mi. x

El nu-şi dă seama – crede că e o veste bună puţin importantă, de parcă am gătit crumble sau ceva de genul ăsta. Mă opresc cu degetele deasupra tastelor. E lucrul perfect să mă înveselească – şi ce e mai important chiar acum, dedesubturile vechii mele relaţii, sau realitatea cazului lui Richie?

Te pot suna? Adică, dacă te sun, poţi să răspunzi? xx

Răspunsul vine mai greu de data asta.

Sigur, x

Sunt lovită de un val de emoţii foarte abrupt şi intens şi de amintirea cu Leon, gol, ud, cu părul dat în spate. Apăs butonul de apel, pentru că acum nu am altă opţiune: ori sun, ori inventez o scuză foarte ciudată şi foarte elaborată.

— Hei, zice el pe un ton coborât, de parcă e undeva unde trebuie să fie linişte.

— Bună, zic. Aşteptăm. Mă gândesc la el gol şi apoi încerc din greu să-mi alung imaginea din minte. Cum e tura?

— Liniştită. De aici şi pauza de cafea.

Accentul lui e aproape identic cu al lui Richie şi complet diferit de al celorlalţi. De parcă sudul Londrei a avut o aventură cu irlandezii. Mă aşez înapoi pe canapea, ridicându-mi genunchii şi strângându-i la piept.

— Deci, ah... începe el.

— Scuze, zic, aproape în acelaşi timp.

Aşteptăm din nou, apoi mă trezesc scoţând un chicot stupid şi jenant, pe care sunt sigură că nu l-am mai scos înainte. Ce moment perfect să scot un chicot jenant complet nou!

— Începe tu, mă îndeamnă el.

— Doar să... nu am sunat să vorbim despre alaltăieri, deci, eşti de acord să pretindem că toată situaţia cu duşul a fost un vis împărtăşit, ciudat, pe durata acestei conversaţii, ca să-ţi pot da vestea cea bună fără ca amândoi să ne simţim incredibil de jenaţi?

Cred că-l aud zâmbind.

— S-a făcut.

— Gerty a preluat cazul lui Richie.

Tot ce aud e o inspiraţie bruscă, iar apoi linişte. Aştept până când trece dureros de mult timp, dar am senzaţia că Leon e genul de persoană care are nevoie de timp ca să absoarbă informaţiile, la fel ca Mo, deci mă abţin să spun orice altceva până când e gata.

— Gerty a preluat cazul lui Richie, repetă Leon pe un ton interogativ.

— Da. L-a luat. Şi asta nu e nici măcar vestea bună!

Mă trezesc săltând uşor pe pernele canapelei.

— Care e... vestea bună? întreabă el, părând uşor ameţit.

— Ea a devansat recursul cu trei luni. Tu te aşteptai la ianuarie la anul, nu-i aşa? Deci acum vorbim despre...

— Octombrie. Octombrie. Asta-i...

— Curând! Foarte curând!

— Asta-i peste *două luni*! Nu suntem gata! zice Leon, brusc panicat. Dacă... ea...

— Leon. Respiră.

Tăcere. Pot să-l aud inspirând adânc şi încet. Obrajii încep să mă doară de la stăpânirea unui zâmbet imens.

— E o avocată extraordinară, îi spun. Şi n-ar fi preluat cazul dacă nu credea că Richie are o şansă. Adevărat.

— Nu-mi face asta dacă ea va... se va retrage sau...

Glasul i se sugrumă, iar stomacul mi se crispează din simpatie.

— Nu-ţi spun că-l va scoate de acolo cu certitudine, dar cred că sunt motive să sperăm din nou. Nu aş spune asta dacă nu aş crede-o.

El expiră îndelungat şi lent, pe jumătate râzând.

— Richie ştie?

— Nu încă, nu cred. Ea i-a scris ieri – cât timp face corespondenţa până acolo?

— Depinde – scrisorile sunt reţinute o vreme înainte să ajungă la el. Totuşi, înseamnă că pot să-i spun chiar eu, când sună data viitoare.

— Gerty o să vrea să-ţi vorbească şi ţie curând despre caz.

— Un avocat care vrea să discute despre cazul lui Richie, spune Leon. Avocat. Care. Vrea. Să...

— Da, îl întrerup râzând.

— Tiffy, zice el, dintr-odată serios. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Nici nu se pune problema.

— Adevărat. E... nu pot să-ţi spun cât de mult înseamnă asta pentru Richie. Şi pentru mine.

— N-am făcut decât să transmit scrisoarea lui Richie.

— Asta e mai mult decât a făcut oricine altcineva pentru fratele meu, din proprie iniţiativă.

Simt cum mă cuprinde agitaţia.

— Ei bine, spune-i lui Richie că-mi datorează o scrisoare.

— Îţi va scrie. Acum trebuie să închid. Dar... mulţumesc. Tiffy. Mă bucur atât de mult că ai fost tu şi nu traficantul de droguri sau bărbatul cu ariciul.

— Poftim?

— Nu-ţi face griji, zice el repede. Ne vedem mai târziu.

Capitolul 32

Leon

O nouă serie de bilete (Tiffy întotdeauna foloseşte mai multe. Niciodată nu are suficient spaţiu):

Leon, te pot întreba... Care-i treaba cu vecinii?! Nu am văzut niciodată pe altcineva decât pe bărbatul ciudat din apartamentul cinci (crezi că ştie despre gaura din pantalonii de trening, că veni vorba? Locuieşte singur, poate că nimeni nu i-a spus!). Cred că apartamentul unu e al celor două doamne care-şi petrec timpul în staţia de autobuz de la colţ, citind romane macabre despre crime reale. Dar ce ştii de apartamentele patru şi doi? xx

În apartamentul patru stă un bărbat plăcut, de vârstă mijlocie, cu o regretabilă dependenţă de droguri. Întotdeauna am presupus că apartamentul doi aparţine vulpilor. x

Scris pe spatele unui manuscris de pe măsuţa de cafea:

Ah, da! Vulpile. Ei bine, sper că plătesc chirie. Ai observat că vulpea Fatima are trei pui?!

Mai jos:

...vulpea Fatima?
Şi vorbind despre chirie. Am o alertă pe telefon care spune că s-au făcut şase luni de când te-ai mutat. Tehnic, cred că ţi s-a terminat contractul? Vrei să rămâi?

Apoi, adăugat în acea seară, după ce am dormit:

Adică, sper că vrei să rămâi. Nu mai am o nevoie atât de mare de bani, cu vânzările de fulare şi cu noua avocată incredibilă care-l apără gratis pe Richie. Dar nu sunt sigur cum va arăta apartamentul fără tine. Nu aş putea supravieţui fără fotoliu, pentru început. x

Sub asta, Tiffy a schiţat un grup de vulpi pe o canapea, cu titlul: „Apartamentul doi”. Fiecare vulpe este etichetată cu grijă.

Vulpea Fatima! Ea e mama-vulpe. Vulpoaica-şefă, dacă vrei.
Vulpea Florentina. Adjuncta obraznică. Locul ei obişnuit este colţul urât mirositor de lângă tomberoane.
Vulpoiul Fliss. Tânărul şi capriciosul oportunist. În general îl găsim încercând să intre în clădire pe geam.
Vulpoiul Fabio. Rezidentul câine-vulpoi. (Aşa se numesc de fapt vulpoii, dar, de asemenea, îmi imaginez că e puţin câine.)
Noii puiuţi, încă nebotezaţi. Ţi-ar plăcea să faci onorurile?

Sub asta:

Da, te rog, fotoliului şi mie ne-ar plăcea să mai stăm o vreme. Să zicem alte şase luni? xx

Alte şase luni. Perfect. S-a făcut. x

Un nou bilet, lângă o tavă goală de tiffin:

Scuze, POFTIM? Noggle, Stanley şi Archibald?
Nici măcar nu încep cu F!

Acelaşi bilet, acum lăsat lângă un platou mare de musaca:

Ce pot să spun. Vulpoiului Fabio i-a plăcut Noggle. Celelalte două au fost ideea Fatimei.
De asemenea, scuze, nu am putut să nu observ conţinutul coşului de reciclat când l-am scos astăzi. Eşti bine? x

Musacaua a dispărut toată. Un nou bilet:

Mda, nu-ţi face griji, de fapt sunt foarte bine. O debarasare de suveniruri de la fostul care s-a lăsat mult aşteptată; în plus, ţi-am eliberat mult mai mult spaţiu sub pat pentru depozitarea fularelor. (În caz că te întrebai, nu mai suntem în Echipa Fostului.) xx

Ah, nu? Trebuie să spun că am devenit mai puţin încântat de fostul oricum. Ei bine, mai mult spaţiu pentru fulare e cu siguranţă binevenit. Mi-am agăţat piciorul într-unul ieri – era pe jos în dormitor aşteptând să-i împiedice pe neatenţi. x

Ups, scuze, scuze, ştiu că trebuie să încetez să-mi mai las hainele pe jos în dormitor! De asemenea, iertare dacă e mult prea personal, dar ţi-ai cumpărat cumva chiloţi COMPLET noi? Dintr-odată, nu-i mai văd pe cei vechi cu personaje amuzante din desene animate pe suportul de rufe, iar apartamentul a devenit un omagiu adus domnului Klein ori de câte ori îţi speli rufele. Şi, cât mai suntem la subiectul foştilor... Ai mai auzit ceva de Kay? xx

Nou bilet dublu. Mi se întâmplă foarte rar să nu-mi ajungă spaţiul. De asemenea, m-am gândit destul de mult la ce să spun în acesta.

Am văzut-o weekendul trecut, la nunta unui vechi prieten. A fost ciudat. Plăcut. Am discutat ca prieteni şi a fost bine. Richie avea dreptate: relaţia s-a terminat cu mult înainte să se termine

efectiv.

Eh. Da, am făcut o revizuire generală a garderobei. Mi-am dat seama că nu mi-am cumpărat haine noi de vreo cinci ani. De asemenea, am devenit dintr-odată conştient că o femeie locuieşte în casa asta şi îmi vede lenjeria.

Se pare că şi tu ai făcut cumpărături. Îmi place rochia albastru cu alb din spatele uşii. Pare una din acele rochii pe care le-ar purta o fată din Clubul celor Cinci[14] *într-una din aventurile lor. x*

Mulţumesc 😊 Pare a fi momentul perfect pentru o rochie demnă de aventură. E vară, sunt singură, vulpile se distrează pe alee, porumbeii cântă pe burlane... Viaţa. E. Frumoasă. xx

Capitolul 33

Tiffy

Stau pe balcon plângând ca un copilaş care şi-a scăpat îngheţata. Plâns total, cu sughiţuri, cu gura larg deschisă.

Amintirile neaşteptate vin complet haotic acum, apărând de nicăieri şi făcându-mă să mă simt complet ameţită. Această amintire a fost deosebit de oribilă: îmi vedeam de treabă încălzind nişte supă, şi apoi *bam*, a apărut – noaptea în care Justin a venit la apartament în februarie, înaintea mesajului de pe Facebook, şi a adus-o pe Patricia. M-a privit complet dezgustat, de-abia spunându-mi vreun cuvânt. Apoi, când Patricia era pe hol, m-a sărutat de rămas-bun pe buze, cu o mână în spatele gâtului. De parcă eram a lui. Pentru o clipă, în timp ce amintirea mi se derula în faţa ochilor minţii, am simţit oroarea totală că încă eram a lui.

Deci. În ciuda faptului că tehnic sunt mult mai fericită, aceste amintiri tot survin şi-mi distrug fericirea. E clar că am nişte probleme aici, iar tacticile mele de diversiune nu mă mai ajută. Trebuie să mă gândesc la asta.

Timpul de gândire înseamnă că am nevoie de Mo şi Gerty. Ei vin împreună, cam la o oră după ce le trimit mesaj. În timp ce Gerty ne toarnă vin alb în pahare, îmi dau seama că sunt

[14] Cărţile pentru copii din seria *Famous Five* (1942-1963) a lui Enid Blyton.

speriată. Nu vreau să vorbesc. Dar odată ce încep, nu mă pot opri şi totul iese afară într-o imensă neorânduială: amintirile, detaliile de la începutul relaţiei, totul, până la florile pe care mi le-a trimis săptămâna trecută.

Într-un final mă opresc treptat, epuizată. Beau dintr-o înghiţitură restul paharului de vin.

— Să nu mai batem câmpii, zice Gerty, care fără exagerare niciodată nu a bătut câmpii în întreaga ei viaţă. Ai un fost iubit nebun, iar el ştie unde locuieşti.

Rata pulsului meu începe să crească; se simte de parcă aş avea ceva prins în piept.

Mo îi aruncă lui Gerty genul de privire pe care de obicei doar Gerty are permisiunea să le-o arunce altora.

— Eu o să vorbesc, spune el, iar tu poţi fi responsabilă cu vinul. Bine?

Gerty arată de parcă cineva de-abia a pălmuit-o. Dar apoi, în mod curios, îşi întoarce capul dinspre el, şi de unde stau pot vedea că zâmbeşte.

Ciudat.

— Îmi doresc să nu fi spus că voi ieşi la un pahar cu el în octombrie, îi zic lui Mo. De ce am spus asta?

— Eu nu sunt sigur că ai spus asta, ai făcut-o? Eu cred că el a ales s-o interpreteze aşa. Dar nu trebuie să-l vezi. Nu-i eşti datoare cu nimic.

— Voi doi vă amintiţi toate astea? întreb, brusc. Nu mi le imaginez?

Mo se opreşte pentru o clipă, dar Gerty nu ezită.

— Sigur că da. Îmi amintesc fiecare nenorocit de minut. Justin a fost rău cu tine. Îţi spunea unde să mergi şi cum să ajungi acolo, iar apoi te conducea acolo, pentru că tu nu ai fi putut să găseşti drumul singură. Făcea ca fiecare ceartă să fie din cauza ta şi nu renunţa până nu-ţi părea rău. Te părăsea şi apoi se întorcea din nou la tine, fără preaviz. Ţi-a spus că eşti obeză şi ciudată şi nimeni altcineva nu te-ar vrea, chiar dacă, în mod clar, eşti o zeiţă şi el ar fi trebuit să se simtă norocos să te aibă. Era oribil. Îl *uram.* Şi dacă tu nu ne-ai fi interzis să vorbim despre el, ţi-aş fi spus asta în fiecare nenorocită de zi.

— Oh, zic, cu voce stinsă.

— Aşa ai văzut şi tu lucrurile? vrea să ştie Mo, cu aerul unui meşter priceput la toate, care cu puţine unelte încearcă să

repare pagubele produse de o bombă ce a explodat.

— Eu... eu îmi amintesc că eram foarte fericită cu el. După cum îmi amintesc şi că eram... foarte, al naibii de nefericită.

— Nu se purta oribil cu tine *tot* timpul, începe Gerty.

— Nu ar fi fost capabil să te ţină lângă el dacă o făcea, continuă Mo. El ştia asta. E un tip inteligent, Tiffy. Ştia cum să...

— ... te joace, termină Gerty.

Mo tresare la cuvintele alese de ea.

— Dar cred că la un moment dat am fost fericiţi împreună.

Nu ştiu de ce simt că e important. Nu-mi place gândul că toţi mă vedeau în acea relaţie şi se gândeau că sunt o proastă să fiu cu cineva care mă tratează aşa.

— Sigur, încuviinţează Mo. În special la început.

— Aşa e, zic. La început.

Ne sorbim vinul în linişte o vreme. Mă simt foarte ciudat. De parcă ar trebui să plâng şi într-un fel vreau să plâng, dar în ochii mei e o presiune ciudată care face lacrimile imposibile.

— Ei bine. Mulţumesc. Ştiţi, că aţi încercat. Şi îmi cer iertare pentru... pentru că v-am oprit să vorbiţi despre el, zic, uitându-mă în jos, la picioare.

— E în regulă. Cel puţin asta însemna că aveai să ne mai vezi, spune Mo. Trebuia să ajungi la asta de una singură, Tiff. Oricât de tentant era să forţăm lucrurile şi să te îndepărtăm de Justin, tu te-ai fi întors la el în foarte scurt timp.

Îmi adun curajul să-i arunc o privire lui Gerty. Ea îmi susţine privirea; expresia ei e vehementă. Îmi pot imagina cât de greu i-a fost să se ţină de cuvânt şi să nu-l menţioneze pe Justin.

Mă întreb cum Dumnezeu a convins-o Mo să mă lase să fac asta pe cont propriu. El are dreptate, totuşi – i-aş fi respins dacă m-ar fi îndemnat să-l părăsesc pe Justin. Gândul e uşor dezgustător.

— Te descurci de minune, Tiff, zice Mo umplându-mi paharul. Doar reţine lucrurile pe care începi să le înţelegi. S-ar putea să fie dificil să-ţi aminteşti tot timpul, dar e important. Deci, fă tot ce poţi.

*

Cumva, când Mo face o afirmaţie, e de ajuns ca să pară adevărată.

E atât de greu să-mi amintesc. O săptămână fără nicio amintire bruscă sau apariţii ale lui Justin ca din întâmplare, şi

ezit. Şovăi. Aproape că mă răzgândesc de-a binelea şi decid că mi-am imaginat totul.

Din fericire, Mo e acolo ca să mă asculte. Enumerăm incidentele aşa cum îmi revin în memorie – certuri cu strigăte, împunsături subtile, căi încă şi mai subtile de a-mi eroda independenţa. Nu pot să cred cât de în neregulă era relaţia mea cu Justin, dar, mai mult de atât, nu pot să cred că nu am *observat.* O să-mi ia o vreme să înţeleg totul.

Slavă Domnului că există prieteni şi colegi de apartament. Leon nu are nici cea mai vagă idee despre ce se petrece, desigur, dar pare să fi observat că am nevoie să mi se distragă atenţia – găteşte mai mult şi, dacă nu vorbim o vreme, iniţiază un nou şir de bilete. De obicei eu eram cea care făcea asta – simt că Leon nu e neapărat dornic să înceapă o conversaţie. Acest bilet e pe frigider când ajung acasă împreună cu Rachel, care a venit să cineze la mine (ea pretinde că-i datorez nenumărate mese gratuite, pentru că i-am distrus viaţa comandând *Croşetează-ţi calea):*

Vânătoarea de Johnny White merge prost. Cel de-al patrulea Johnny White m-a îmbătat de-am ajuns sub masă la un local foarte murdar de lângă Ipswich. Aproape că am repetat accidentul nostru memorabil din baie: am adormit şi am plecat extrem de târziu, x

Rachel, care citeşte peste umărul meu, îşi ridică sprâncenele către mine.

— Memorabil, ei?

— Oh, taci. Ştii ce vrea să zică.

— Cred că ştiu. Vrea să zică: „Mă tot gândesc la tine în lenjerie. Tu te gândeşti la mine gol?”

Arunc o ceapă către ea.

— Toacă asta şi fă-te utilă, îi spun, dar nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

SEPTEMBRIE

Capitolul 34

Leon

Septembrie deja. Vara începe să se răcorească. Niciodată nu am crezut că timpul ar putea trece repede când Richie e în închisoare, dar el spune acelaşi lucru – zilele lui trec la fel de repede cum ar trebui, în loc să se perinde încet, obligându-l să simtă fiecare minut.

Totul e din cauza lui Gerty. Am întâlnit-o doar de câteva ori, dar vorbim la telefon la interval de câteva zile; deseori participă la conversaţie şi avocatul pe care l-a ales să se ocupe de caz. Cu Sal nu vorbeam aproape niciodată, pe când Gerty pare să realizeze în fiecare zi ceva nou. Uimitor.

Gerty e grosolană, dincolo de limitele impoliteţii, dar îmi place – nu pare să fie capabilă de minciună (spre deosebire de Sal?). Deseori trece pe la noi şi-mi lasă şi ea bilete, la fel ca Tiffy. Din fericire, e foarte uşor să le distingi. Astea două sunt unul lângă celălalt pe masa unde luăm micul dejun:

Hei! Îmi pare rău să aud de acea mahmureală de două zile – îţi înţeleg durerea şi-ţi recomand Wotsits. Cu toate astea... NICI VORBĂ să ţi se încreţească părul mai mult în zilele în care eşti mahmur! Asta chiar nu poate fi adevărat, pentru că nu e nicio parte bună într-o mahmureală. Şi din experienţa mea limitată a felului în care arăţi, pun pariu că, cu cât ţi se încreţeşte părul mai mult, cu atât mai bine arăţi. xx

Leon – spune-i lui Richie să mă sune. Nu mi-a furnizat răspunsurile la lista de zece pagini cu întrebări pe care i le-am adresat săptămâna trecută. Te rog să-i reaminteşti că sunt o persoană extrem de nerăbdătoare, care este de obicei plătită mult pentru reexaminarea lucrurilor. G.

Pe drumul de întoarcere din ultima vizită la Richie am trecut să văd un Johnny White. Locuieşte într-un azil de bătrâni din nordul Londrei şi mi-am dat seama rapid că nu e tipul pe care-l căutăm. Soţia şi cei şapte copii au fost un semn important (deşi, evident, neconcludent), dar apoi, după o conversaţie foarte dificilă, am descoperit că a fost în armată doar trei săptămâni, înainte să fie trimis acasă din cauza unei cangrene la picior.

Asta a dus la o lungă conversaţie despre cangrenă. Mă simţeam ca la serviciu, cu excepţia faptului că a fost mult mai jenant.

Acum, după o săptămână, domnul Prior nu se simte bine. Sunt surprinzător de mâhnit. Domnul Prior e foarte bătrân, deci înrăutăţirea stării lui e pe deplin previzibilă. Slujba mea e să-l facă să se simtă confortabil. A fost încă din prima zi când l-am cunoscut. Dar întotdeauna am crezut că-i voi găsi dragostea vieţii înainte să trebuiască să plece, şi niciunul din cei cinci Johnny White ai mei nu mi-a fost de niciun folos. Mai sunt trei, însă...

Am fost naiv. Kay a spus-o la vremea respectivă, sunt destul de sigur.

Pe centrala termică:

Deci, dacă ai ajuns până aici, probabil că ţi-ai dat seama că centrala termică e stricată. Dar nu-ţi face griji, Leon, am veşti excelente pentru tine! Deja am sunat un instalator; *şi ea va veni mâine seară s-o repare. Până atunci va trebui să faci duş cu APĂ RECE CA GHEAŢA, dar, dacă ai venit să te uiţi la centrală, s-ar putea s-o fi făcut deja, caz în care ai scăpat de ce e mai rău. Îţi recomand să te ghemuieşti pe fotoliu, cu o ceaşcă de ceai de mere aromat (Da, am cumpărat un nou ceai de fructe. Nu, nu avem deja prea multe în bufet.) şi cu minunata noastră pătură Brixton. Asta e ceea ce am făcut eu, şi a mers de minune. xx*

Nu ştiu cum să iau informaţia că pătura Brixton este pătura *noastră,* presupunând că Tiffy se referă la chestia uzată, multicoloră, pe care întotdeauna trebuie s-o arunc din pat. E cu certitudine unul dintre cele mai proaste obiecte din apartament.

Mă aşez pe fotoliu cu ultima specialitate de ceai de fructe şi mă gândesc la Tiffy, care a stat aici, chiar în acest loc, cu doar câteva ore înaintea mea. Părul ud, umerii goi. Înfăşurată doar în

prosop şi în această pătură.

Pătura nu e *atât* de rea. E... plină de caracter. Neobişnuită. Poate că mă răzgândesc în privinţa ei.

Capitolul 35

Tiffy

Aceasta e prima mea şedinţă de terapie cu Altcineva Decât Mo.

Mo însuşi a sugerat-o. El a zis că ar fi în avantajul meu să fac terapie propriu-zisă şi să vorbesc cu o persoană care nu mă cunoaşte deja. Iar apoi Rachel mi-a spus că, incredibil, în ciuda tuturor aşteptărilor, beneficiile angajaţilor includ până la cincisprezece şedinţe de terapie, plătite de Butterfingers. Nu am nici cea mai vagă idee de ce sunt dispuşi să asigure asta, dar nu şi să plătească salarii peste cel minim – poate că s-au săturat ca angajaţii să le plece din cauza stresului.

Deci, uite-mă aici. E foarte ciudat. Altcineva Decât Mo se numeşte Lucie şi poartă un pulover imens de crichet pe post de rochie, ceea ce mă face imediat s-o plac şi s-o întreb unde îşi face cumpărăturile. Am vorbit o vreme despre magazinele cu haine vintage din sudul Londrei, apoi ea mi-a adus apă, iar acum ne privim în biroul ei, aşezate faţă în faţă în fotolii asortate. Sunt extrem de îngrozită, deşi nu am nici cea mai vagă idee de ce.

— Deci, Tiffy, ce te aduce astăzi la mine? mă întreabă Lucie.

Deschid gura şi o închid din nou. Doamne, sunt atât de multe de explicat! De unde să încep?

— Începe cu asta, îmi sugerează Lucie. La fel ca Mo, e capabilă să citească gândurile celorlalţi – cred că-i învaţă asta când obţin acreditarea. Chestia care te-a făcut să vrei să ridici telefonul şi să faci o programare, adaugă ea.

— Vreau să repar orice dracu’ mi-a făcut fostul meu iubit, zic şi apoi mă opresc surprinsă. Cum de am reuşit să spun asta, direct, unei persoane total străine, la cinci minute după ce am cunoscut-o? Cât de jenant.

Dar Lucie nici măcar nu clipeşte.

— Sigur. Ai vrea să-mi spui puţin mai multe despre asta?

∴

— Eşti vindecată? mă întreabă Rachel trântind cafeaua pe biroul meu.

Ah, cafea, elixirul celor surmenaţi. Mai nou, ea a depăşit ceaiul în preferinţele mele – semn al orelor prea puţine de somn de care beneficiez. Îi trimit un sărut lui Rachel în timp ce ea se îndepărtează către computerul ei. Ca de obicei, continuăm conversaţia pe mesageria instantanee.

Tiffany [09:07]: A fost foarte ciudat. Efectiv i-am spus cele mai jenante chestii despre mine în primele zece minute după ce am cunoscut-o.

Rachel [09:08]: I-ai spus despre data când ţi-ai acoperit părul cu vomă în autobuzul de noapte?

Tiffany [09:10]: Ei bine, despre asta chiar n-a venit vorba.

Rachel [09:11]: Sau despre data când i-ai rupt penisul tipului ăluia la universitate?

Tiffany [09:12]: Nici despre asta, să ştii.

Rachel [09:12]: Asta e ceea ce a spus el.

Tiffany [09:13]: Gluma asta chiar funcţionează?

Rachel [09:15]: Ei, acum sunt liniştită că-ţi ştiu mai multe secrete jenante decât această impostoare ce atentează la sentimentele tale. În regulă. Continuă.

Tiffany [09:18]: Tipa chiar nu a *spus* multe. A vorbit chiar mai puţin decât Mo. Am crezut că-mi va spune ce e în neregulă cu mine. În schimb, m-am prins de unele chestii cumva de una singură... ceea ce sigur n-aş fi putut să fac dacă nu era ea acolo. Atât de ciudat.

Rachel [09:18]: Ce fel de chestii?

Tiffany [09:19]: Păi... Justin era crud uneori. Şi mă controla. Şi alte chestii urâte.

Rachel [09:22]: Pot doar să spun că, în mod oficial, îmi recunosc greşeala în privinţa lui Justin. Gerty are dreptate. Individul e o scursură umană.

Tiffany [09:23]: Îţi dai seama că tocmai ai tastat „Gerty are dreptate”?

Rachel [09:23]: Îţi interzic să-i spui.

Tiffany [09:23]: Captură de ecran deja trimisă.

Rachel [09:24]: Scorpie. În regulă, deci te vei duce din nou?

Tiffany [09:24]: Trei şedinţe săptămâna asta.

Rachel [09:24]: Fi-r-ar.

Tiffany [09:25]: Mi-e teamă că, întrucât prima amintire a survenit când m-a sărutat tipul ăla, Ken...

Rachel [09:26]: Da?

Tiffany [09:26]: Dacă asta o să se întâmple de fiecare dată de acum încolo? Dacă Justin m-a să zicem, reprogramat, şi eu NU VOI MAI FI ÎN STARE SĂ MAI SĂRUT VREUN BĂRBAT VREODATĂ?!

Rachel [09:29]: Înţeleg, e al naibii de înspăimântător.

Tiffany [09:30]: Mulţam, Rachel.

Rachel [09:31]: Ar trebui să vezi pe cineva în legătură cu asta.

Tiffany [09:33]: [emoji furios] Mersi, Rachel.

Rachel [09:34]: Ei, haide. Ştiu că asta te-a făcut să râzi. Adică, de-abia ce te-am văzut râzând, iar apoi încercând să transformi râsul într-o tuse, când ţi-ai dat seama că redactorul-şef trecea pe lângă tine.

Tiffany [09:36]: A mers, crezi?

— Tiffy? Ai o clipă liberă? mă cheamă redactorul-şef.

Drace. „Ai o clipă liberă?" e întotdeauna de rău. Dacă era urgent, dar neproblematic, m-ar fi strigat din capătul celălalt al încăperii sau mi-ar fi trimis un e-mail conţinând unul din acele semne de exclamare roşii, pasiv-agresive. Nu, „Ai o clipă liberă?" înseamnă că e confidenţial, iar asta aproape cu siguranţă înseamnă că e mai grav decât chicotitul la birou sau schimbul de mesaje cu Rachel despre săruturi.

Ce-a mai făcut Katherin? A postat o fotografie a vaginului ei pe Twitter, cum ameninţă de fiecare dată când îi cer să dea un alt interviu la cererea lui Martin?

Sau e una dintre nenumăratele cărţi pe care le-am ignorat complet în nebunia care a fost cu *Croşetează-ţi calea*? Nici măcar nu-mi mai pot aminti titlurile lor. Am schimbat datele de publicare de parcă jucam Bananagrams, fără să-mi treacă prin cap să-i cer permisiunea redactorului-şef. Asta trebuie să fie, nu-i aşa? Am ignorat cartea cuiva atât de mult timp, încât aceasta a ajuns la tipar fără niciun cuvânt în ea.

— Sigur, zic, ridicându-mă de pe scaun în ceea sper că pare a fi un mod alert şi profesionist.

Îl urmez către biroul său. El închide uşa după mine.

— Tiffy, începe el aşezându-se pe marginea mesei de lucru. Ştiu că au fost câteva luni aglomerate pentru tine.

Înghit.

— Oh, a fost bine, zic. Mulţumesc, totuşi!

Îmi aruncă o privire uşor ciudată, ceea ce e în întregime comprehensibil.

— Ai făcut o muncă fantastică cu cartea lui Katherin. Este chiar un exemplu de activitate editorială strălucită. Ai observat acel trend – nu, tu l-ai modelat. Excelent!

Clipesc uimită. Eu nici nu am observat acel trend, nici nu l-am modelat – am tot publicat cărţi despre arta croşetatului chiar de când am început să lucrez la Butterfingers.

— Mulţumesc? îngaim, simţindu-mă puţin vinovată.

— Suntem atât de impresionaţi de munca ta din ultima vreme, că ne-ar plăcea să te promovăm la funcţia de redactor plin.

Îmi ia câteva secunde bune să înţeleg cuvintele, şi când o fac scot un sunet foarte specific sufocării.

— Eşti bine? mă întreabă el încruntându-se.

Îmi dreg glasul.

— Sunt bine! Mulţumesc! spun cu voce piţigăiată. Adică, pur şi simplu nu mă aşteptam...

...să fiu promovată. Renunţasem complet la orice speranţă.

— O meriţi întru totul, zice el, zâmbind binevoitor.

Reuşesc că răspund cu un zâmbet. Nu prea ştiu ce să fac. Ceea ce *vreau* să fac este să întreb cât mai mulţi bani voi primi, dar nu este nicio cale respectabilă să pun acea întrebare.

— Mulţumesc foarte mult, mă extaziez în schimb şi apoi mă simt puţin patetic, pentru că, să fim serioşi, ei ar fi trebuit să mă promoveze acum doi ani şi apoi e nedemn să te umileşti. Mă ridic la întreaga mea înălţime şi-i zâmbesc mult mai hotărât.

— Mai bine m-aş întoarce la treabă, zic.

Oamenilor în vârstă întotdeauna le place să te audă zicând asta.

— Absolut, spune el. Cei de la resurse umane îţi vor trimite detaliile legate de creşterea salarială et cetera.

Îmi place cum sună acel „et cetera”.

Felicitări pentru promovare! mai bine mai târziu decât niciodată? Ţi-am făcut stroganoff cu ciuperci să sărbătoreşti. x

Zâmbesc. Biletul e lipit de frigider, care e deja acoperit de un strat gros de bilete. Preferatul meu acum e o mâzgălitură făcută de Leon care-l înfăţişează pe bărbatul din apartamentul cinci

stând pe o imensă grămadă de banane (încă nu ştim de ce păstrează atât de multe cutii de banane în spaţiul său de parcare).

Îmi sprijin fruntea de uşa frigiderului pentru o clipă, apoi îmi trec degetele peste straturile de bucăţele de hârtie şi Postit-uri. Sunt atât de multe! Glume, secrete, poveşti, dezvăluirea lentă a unor oameni ale căror vieţi se schimbă în paralel – sau, nu ştiu, sincron. Momente diferite, acelaşi loc.

Mă întind după un stilou.

Mulţumesc ☺ Am tot dansat de bucurie prin apartament, doar ca să ştii. Adică, m-am contorsionat destul de urât în încercarea de a face moonwalk[15]*. Nu ştiu de ce, nu-mi pot imagina că asta ar fi ceva la care ai participa vreodată...*

Pot să te întreb ce planuri ai weekendul ăsta? Bănuiesc că vei sta din nou cu mama ta? Doar mă întrebam dacă ai vrea poate să ieşim la un pahar sau ceva de genul ăsta, să serbăm împreună. xx

Chinul aşteptării răspunsului mă face să-mi doresc, pentru prima dată, ca Leon şi cu mine să fi comunicat prin WhatsApp ca oamenii normali. Ah, ce n-aş da să văd bifa dublă chiar acum! Apoi, când ajung acasă, lipit cu grijă sub biletul meu pe frigider:

Câte un moonwalk din bucătărie şi până în camera de zi mai fac şi eu din când în când.

Nu pot să vin la un pahar din păcate, pentru că sunt la vânătoare de Johnny White. Ăsta de acum se află în Brighton.

Apoi, chiar dedesubt, dar cu stilou de altă culoare:

Ar putea fi o idee ridicolă, dar dacă ai chef de o excursie la mare, poţi veni şi tu.

Stau în bucătărie, cu faţa spre frigider, categoric zâmbind.

Mi-ar plăcea la nebuniei Ador litoralul. În primul rând, permite purtarea unei pălării de soare sau a unei umbrele de soare, accesorii minunate pe care NU apuc să le etalez prea des. Unde vrei să ne întâlnim? xx

[15] Pas de dans făcut celebru de Michael Jackson.

Durează două zile ca să primesc răspunsul. Mă întreb dacă Leon îşi pierde curajul, dar apoi, în cele din urmă, scris repede cu cerneală albastră:

Gara Victoria, *la zece jumate, sâmbătă. E un rendez-vous! x*

Capitolul 36

Leon

„E un rendez-vous”? „E un rendez-vous”?

Ce mi s-a întâmplat? Ar fi trebui să scriu: „Ne vedem acolo”. În loc de asta, am zis că „e un rendez-vous”. Ceea ce nu e. Probabil. De asemenea, nu sunt o persoană care spune chestii precum „e un rendez-vous”, chiar şi atunci când e.

Îmi frec ochii şi ţopăi pe loc. Sunt sub panoul cu plecările din Gara Victoria din Londra, împreună cu o mulţime de oameni, dar în timp ce ei toţi se uită fix la panouri, eu sunt cu ochii pe ieşirea din metrou. Mă întreb dacă Tiffy mă va recunoaşte cu hainele pe mine. În legătură cu asta: e incredibil de cald pentru septembrie. N-ar fi trebuit să-mi pun jeanşii.

Verific traseul de la gara din Brighton pe care mi l-am salvat în telefon. Verific ora. Verific peronul la care va trage trenul. Mă mai agit puţin.

Când apare în cele din urmă, e imposibil s-o ratezi. Este îmbrăcată într-o jachetă galben-canar şi pantaloni strâmţi; părul ei portocaliu-roşcat e lăsat pe spate şi saltă în timpul mersului. E mai înaltă decât majoritatea oamenilor care se revarsă de peste tot în jurul ei şi poartă sandale galbene cu toc, care-i oferă alţi câţiva centimetri buni peste restul lumii.

Pare complet inconştientă de cât de multe priviri atrage, ceea ce face ca întregul efect să fie şi mai atrăgător.

Zâmbeşte şi-mi face cu mâna când mă observă. Continui să stau jenat, zâmbind în timp ce ea se apropie, apoi, în ultima clipă, sunt izbit de o dilemă: oare ar trebui să ne îmbrăţişăm ca salut? Aş fi putut să-mi petrec ultimele zece minute din timpul de aşteptare reflectând la asta. În schimb, am lăsat-o până când Tiffy e chiar în faţa mea şi mă priveşte în ochi, aşa că pot să-i observ obrajii îmbujoraţi de la căldura sufocantă din gară.

Ea ezită; prea târziu pentru o îmbrăţişare.
Tiffy:
— Hei.
Eu:
— Bună.
Iar apoi, simultan:
Tiffy:
— Scuze am întârziat...
Eu:
— N-am mai văzut sandalele astea galbene...
Tiffy:
— Scuze, spune tu.
Eu:
— Nu-ţi face griji, de-abia dacă ai întârziat.
Slavă Domnului că a vorbit peste mine. De ce aş atrage atenţia asupra faptului că majoritatea pantofilor ei îmi sunt familiari? Pare extrem de dubios.
Mergem către peron unul lângă celălalt. Continui să-i arunc ocheade; nu mă pot obişnui cu înălţimea ei, dintr-un motiv sau altul. Nu mi-am imaginat-o înaltă.
Tiffy se uită pieziş la mine, îmi surprinde privirea şi zâmbeşte.
Tiffy:
— Nu sunt cum te aşteptai?
Eu:
— Pardon?
Tiffy:
— Eu. Sunt cum te aşteptai să fiu?
Eu:
— Oh, eu...
Tiffy ridică din sprânceană.
Tiffy:
— Adică, înainte să mă fi văzut luna trecută.
Eu:
— Ei bine, nu mă aşteptam să fii aşa de...
Tiffy:
— Mare?
Eu:
— Voiam să spun goală. Dar, de asemenea, înaltă, da.
Tiffy râde.
Tiffy:

— Nu eram la fel de goală ca tine.

Eu, tresărind:

— Nu-mi aminti. Îmi pare rău pentru...

Ahhh. Cum să termin această propoziţie? S-ar putea să fie imaginaţia mea, dar obrajii ei par să se fi făcut ceva mai roz.

Tiffy:

— Serios, a fost vina mea. Tu doar făceai un duş nevinovat.

Eu:

— Nu e vina ta. Toată lumea mai adoarme.

Tiffy:

— În special când ai băut aproape o sticlă de gin.

Suntem în tren acum, deci conversaţia se opreşte cât înaintăm pe culoar. Ea alege locuri cu măsuţă; într-o fracţiune de secundă, decid că e mai puţin jenant că stăm faţă în faţă decât unul lângă celălalt, dar în timp ce mă aşez, îmi dau seama de greşeala mea. În acest fel, contactul vizual e inevitabil.

Îşi dă jos jacheta; dedesubt poartă o bluză acoperită cu flori verzi imense. Braţele-i sunt goale, iar bluza i se deschide într-un V adânc pe piept. Adolescentul meu interior încearcă să-mi controleze privirea, şi de-abia dacă mă pot opri la timp.

Eu:

— Deci – o întreagă sticlă de gin?

Tiffy:

— O, da. Păi, eram la o lansare de carte, apoi a apărut Justin, iar... în fine, rezultatul a fost o cantitate considerabilă de gin.

Mă încrunt.

Eu:

— Fostul? Asta nu e... ciudat?

Tiffy îşi scutură părul şi pare puţin tulburată.

Tiffy:

— Şi eu am crezut asta la început şi m-am întrebat dacă m-a urmărit sau ceva de genul ăsta, dar dacă voia să mă vadă putea pur şi simplu să vină la serviciul meu – sau după câte se pare, la apartamentul meu, judecând după buchetul de flori. În mod clar, sunt doar paranoică.

Eu:

— A spus el asta? Că eşti paranoică?

Tiffy, după o pauză:

— Nu, niciodată nu a spus exact asta.

Eu, pricepând:

— Stai aşa. Tu nu i-ai zis unde locuieşti?

Tiffy:

— Nu. Nu sunt sigură cum m-a găsit. Facebook, probabil.

Îşi dă ochii peste cap, de parcă ar fi o iritaţie minoră, dar eu încă mă încrunt. Nu sună prea bine. Am o bănuială urâtă, deoarece în viaţa mamei s-au tot perindat indivizi de soiul ăsta. Tipi care îţi spun că eşti nebună pentru că ai reţineri faţă de comportamentul lor, care ştiu unde locuieşti când n-ar avea de unde să ştie.

Eu:

— Aţi fost mult timp împreună?

Tiffy:

— Vreo doi ani. Totuşi, a fost foarte intens. O mulţime de despărţiri şi strigăte şi plâns şi chestii.

Pare destul de surprinsă de sine însăşi, îşi deschide gura de parcă ar vrea să se corecteze, apoi se răzgândeşte.

Tiffy:

— Da. A durat cam doi ani cu totul.

Eu:

— Şi prietenii tăi nu-l plac?

Tiffy:

— De fapt, niciodată nu l-au plăcut. Nici măcar la început. Gerty spunea că simte „vibraţii negative” chiar şi atunci când îl vedea doar de la distanţă.

Îmi place Gerty din ce în ce mai mult.

Tiffy:

— În fine, deci a apărut şi a încercat să mă ducă undeva la un pahar să-mi explice totul, ca de obicei.

Eu:

— Ai spus nu?

Tiffy încuviinţează din cap.

Tiffy:

— Am spus că trebuie să aştepte o vreme ca să mă poată invita la un pahar. Cel puţin vreo două luni.

Se uită pe geam, urmărind cu privirea cum Londra alunecă în spate.

Tiffy, încetişor:

— Pur şi simplu n-am putut să spun nu. Aşa e Justin. Te face să vrei ce vrea el. E foarte... Nu ştiu. El controlează încăperea din prima, ştii? E convingător.

Încerc să ignor sirenele de avertisment din capul meu. Situaţia nu-mi place deloc. Nu mi-am dat seama de lucrurile astea din bilete – dar poate că nici Tiffy însăşi nu şi-a dat seama de aceste lucruri până de curând. Oamenilor le poate lua timp să observe şi să înţeleagă abuzul emoţional.

Tiffy:

— În fine! Scuze. Doamne. Ciudat.

Zâmbeşte.

Tiffy:

— E o conversaţie prea profundă ca s-o porţi cu cineva pe care de-abia l-ai cunoscut.

Eu:

— Noi nu ne-am cunoscut acum.

Tiffy:

— Adevărat. A fost acel accident memorabil în baie.

O altă sprânceană ridicată.

Eu:

— Adică, pare că ne cunoaştem de secole.

Tiffy zâmbeşte la aceste cuvinte.

Tiffy:

— Aşa pare, nu-i aşa? Bănuiesc că de asta îmi e aşa de uşor să-ţi vorbesc.

Da. E adevărat: ne e uşor să vorbim, ceea ce mă surprinde încă şi mai mult decât pe ea, probabil pentru că nu există decât vreo trei oameni în lumea asta cu care mi-e uşor să vorbesc.

Capitolul 37

Tiffy

Nu înţeleg ce m-a determinat să vorbesc despre Justin aşa. Nu am menţionat nimic despre şedinţele de terapie sau amintirile mele în biletele către Leon – acele bilete mă fac să mă simt sentimentală şi-mi dau o stare de bine, nu le stric cu absurdităţile lui Justin –, dar acum, când suntem faţă în faţă, pare firesc să-i dezvălui lucrurile care mă preocupă. Expresia lui neutră mă încurajează să-i împărtăşesc din gândurile mele.

Nu mai spunem nimic în timp ce trenul accelerează prin zona

rurală. Am senzaţia că lui Leon îi place liniştea; nu pare jenantă, cum m-aş fi aşteptat, am impresia mai curând că asta e starea lui naturală. E ciudat, pentru că atunci când vorbeşte e cu adevărat atrăgător, chiar dacă într-un fel calm şi intens.

Se uită pe geam, mijindu-şi ochii din cauza soarelui, deci profit de ocazie să-l studiez. Are un aspect puţin neglijent, poartă un tricou gri uzat şi un colier din sfoară pe care nu pare să-l dea jos decât rareori. Mă întreb care-i este semnificaţia. Leon nu mi se pare a fi tipul care să poarte accesorii din alt motiv decât cel sentimental.

Mă surprinde privindu-l şi-mi întâmpină privirea. Am fluturi în stomac. Dintr-odată, liniştea pare diferită.

— Ce mai face domnul Prior? rostesc impulsiv.

Leon pare surprins.

— Domnul Prior?

— Da. Salvatorul meu care tricotează. Ultima oară când i-am vorbit a fost la spital. Îi zâmbesc ironic. Când erai ocupat să mă eviţi.

— Ah. Îşi masează spatele gâtului, uitându-se în jos, apoi îmi zâmbeşte puţin strâmb. E atât de rapid, încât aproape că-l ratez. Nu a fost cel mai frumos moment al meu, mărturiseşte el.

— Mm. Mă prefac că sunt severă. Te sperii, asta e?

— Puţin.

— Puţin! De ce?

Observ cum i se mişcă mărul lui Adam când înghite în sec; îşi dă părul în spate. Cred că se agită din cauza emoţiilor. E absolut adorabil.

— Eşti foarte...

Incapabil să continue, dă din mână.

— Gălăgioasă? Obraznică? Imensă?

El tresare.

— *Nu.* Nu, nu asta.

Aştept.

— Uite, zice el, ai aşteptat vreodată atât de mult să citeşti o carte încât să nu poţi efectiv s-o începi?

— Ah, mi se întâmplă tot timpul. Dacă aş fi avut vreun strop de autocontrol, niciodată n-aş fi reuşit să citesc ultimul volum din Harry Potter. Aşteptarea era *dureroasă.* Mă tot frăsuiam: Dacă nu-i la fel de bună ca restul? Dacă nu e ceea ce sper eu că va fi?

— Corect. Ei bine, cred că s-ar putea să fi fost... ceva de genul ăsta, spune el arătând înspre mine.

— Adică cu ţi-am stârnit toate gândurile astea?

— Da. Tu.

Mă uit la mâini, pe care le ţin în poală, încercând din răsputeri să nu zâmbesc.

— În ceea ce-l priveşte pe domnul Prior... îmi pare rău, murmură el. Chiar nu pot vorbi despre pacienţi.

— Oh, desigur. Ei bine, sper să-l găsim pe Johnny White al lui. Domnul Prior e *drăguţ.* Merită un final fericit.

În timp ce mergem mai departe, alunecând în şi din conversaţia noastră tihnită, îi mai arunc pe ascuns lui Leon câte o privire discretă peste masă. La un moment dat, ochii ni se întâlnesc în geam, şi amândoi ne întoarcem repede privirea, de parcă am văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vedem.

Când ajungem la Brighton, simt că aproape toată jena a dispărut, dar apoi el se întinde să-şi ia rucsacul de pe raft şi, dintr-odată, tricoul i se ridică, descoperindu-i marginea întunecată a chiloţilor Calvin Klein ce iese deasupra jeanşilor, şi eu revin la starea de a nu şti ce să mă mai fac. Încerc să-i demonstrez că măsuţa îmi acaparează tot interesul.

La Brighton străluceşte un soare palid de septembrie; nu e chiar toamnă încă. Din faţa gării pot vedea străzile cu case albe întinzându-se în faţa noastră, presărate cu tot felul de localuri şi cafenele pentru care orice londonez ar plăti o avere ca să le aibă la colţ.

Leon a aranjat întâlnirea cu domnul White la debarcader. Când ajungem pe malul mării, scot un ţipăt involuntar de entuziasm. Debarcaderul înaintează mult în marea gri-albăstruie, ca în tablourile reprezentând staţiunile de pe litoral de pe vremuri, unde victorienii obişnuiau să-şi petreacă timpul îmbrăcaţi în acele costume de baie ridicole, până la genunchi. E perfect. Îmi vâr mâna în geantă, îmi scot pălăria mare, cu boruri lăsate, din anii cincizeci, şi mi-o pun pe cap.

Leon mă priveşte amuzat.

— Ce mai pălărie!

— Ce mai zi! îi răspund eu întinzându-mi larg braţele. Niciun alt acoperământ pentru cap n-ar fi mai potrivit.

El zâmbeşte.

— Către debarcader?

Pălăria îmi saltă când încuviinţez hotărâtă.
— Către debarcader!

Capitolul 38

Leon

Îl identificăm pe Johnny White fără nicio dificultate. Un bărbat foarte bătrân stând la capătul debarcaderului. Fără exagerare, chiar la capăt, stând pe balustradă, cu picioarele atârnând peste ea – mă mir că nimeni nu i-a cerut să se mute de acolo. Pare destul de periculos.

Tiffy, pe de altă parte, nu este îngrijorată. Ea merge săltăreţ, cu pălăria fluturând.

Tiffy:

— Uite! Un Johnny White al meu! Pun pariu că el e cel adevărat. Pot să-mi dau seama.

Eu:

— Imposibil. Nu poţi să câştigi din prima.

Dar trebuie să recunosc, un tip din Brighton s-ar potrivi mai bine decât cel din Midlands care fuma iarbă.

Tiffy e chiar acolo, înainte să am timp să-mi adun gândurile sau să trec în revistă cele mai sigure metode de a deschide discuţia; s-a şi urcat pe balustradă să i se alăture.

Tiffy, către al şaselea JW:

— Bună ziua, sunteţi domnul White?

Bătrânul se întoarce. Zâmbeşte.

JW al şaselea:

— Într-adevăr. Dumneata eşti Leon?

Eu:

— Eu sunt Leon. Încântat să vă cunosc, domnule.

Zâmbetul lui JW al şaselea se lărgeşte.

JW al şaselea:

— Plăcerea e doar a mea! Vreţi să veniţi aici, lângă mine? E locul meu preferat.

Eu:

— E... sigur?

Tiffy deja şi-a lăsat picioarele peste balustradă.

Eu:

— Nu-şi fac oamenii griji? Că aţi putea să săriţi ori să cădeţi?

JW al şaselea:

— Oh, aici toată lumea mă cunoaşte.

Face cu mâna voios în direcţia bărbatului de la chioşcul cu vată de zahăr, care la fel de voios îi arată degetul mijlociu. JW al şaselea chicoteşte.

JW al şaselea:

— Aşadar, despre ce proiect de familie e vorba? Eşti nepotul meu de mult pierdut, tinere?

Eu:

— Puţin probabil. Deşi nu imposibil.

Tiffy îmi aruncă o privire curioasă. Nu pare momentul potrivit să-i povestesc despre multiplele goluri din istoricul familiei mele. Îmi schimb poziţia, e supărător de cald; căldura e mai puternică aici, cu soarele reflectat în apă, şi pot să simt transpiraţia înţepându-mă la baza părului.

Tiffy:

— Suntem aici pentru un prieten. Un anume domn... Prior?

Un pescăruş ţipă în spatele nostru, iar Johnny White al şaselea tresare.

JW al şaselea:

— Va trebui să-mi oferiţi mai multe informaţii de atât, mi-e teamă.

Eu:

— Robert Prior. Cred că a fost înrolat în acelaşi regiment ca dumneavoastră în timpul...

Zâmbetul lui JW al şaselea dispare. Îşi ridică mâna să mă oprească. JW al şaselea:

— Dacă nu vă supăraţi, aş prefera să vă opriţi. Ăsta nu e... subiectul meu de conversaţie preferat.

Tiffy, lin:

— Hei, domnule White, ce ziceţi să mergem undeva să ne răcorim? Nu am pielea potrivită pentru un astfel de soare.

Îşi întinde braţele să-i arate. Zâmbetul revine încet pe chipul bătrânului.

JW al şaselea:

— Un adevărat trandafir englezesc! Şi încă unul atât de frumos.

Se întoarce apoi spre mine.

JW al şaselea:

— Eşti un tip norocos să găseşti o femeie ca asta. Nu mai sunt ca pe vremuri.

Eu:

— Oh, ea nu e...

Tiffy:

— Nu sunt...

Eu:

— Noi suntem de fapt doar...

Tiffy:

— Colegi de apartament.

JW al şaselea:

— Oh!

Se uită la noi doi. Nu pare convins.

JW al şaselea:

— În orice caz. Cea mai bună cale să te răcoreşti pe aici e să te bagi în apă.

Gesticulează către plajă.

Eu:

— Nu mi-am adus şort de baie.

Dar, în acelaşi timp, Tiffy zice:

— Dacă o faceţi, o s-o fac şi eu, domnule White!

Mă uit fix la ea. Tiffy e plină de surprize. E mai degrabă deconcertant. Nu sunt sigur că-mi place această idee.

JW al şaselea, pe de altă parte, pare încântat de propunerea lui Tiffy. Ea deja îl ajută să se ridice de pe balustradă. Mă grăbesc s-o ajut, deoarece bătrânul nu se ţine prea bine pe picioare.

Străbaterea debarcaderului, pe lângă caruseluri şi chioşcuri, îmi dă suficient timp să-mi controlez emoţiile.

Eu:

— Unul dintre noi trebuie să stea pe mal să aibă grijă de lucruri.

JW al şaselea:

— Nicio grijă, o să le lăsăm la Radley.

Radley se dovedeşte a fi un bărbat cu un turban multicolor, de la standul retro cu marionetele Punch şi Judy. Tiffy îmi aruncă o privire încântată în timp ce ne prezentăm şi ne lăsăm bagajele. „Nu e minunat?” îmi şopteşte ea. Nu mă pot stăpâni să nu zâmbesc. Acest Johnny White devine repede favoritul

meu, trebuie să admit.

Îi urmez pe Tiffy şi pe Johnny, care-şi croiesc drum spre ţărm printre cearşafuri şi şezlonguri. Mă opresc pentru o clipă să-mi dau jos pantofii şi simt pietrele răcoroase sub tălpi. Soarele străluceşte jos deasupra apei, iar pietrişul ud sclipeşte argintiu. Părul lui Tiffy arde în nuanţe de roşu. Johnny White se chinuieşte să-şi dea jos cămaşa din mers.

Iar acum... Ahhh. Tiffy o face şi ea.

Capitolul 39

Tiffy

Nu m-am mai simţit aşa de prea mult timp. De fapt, dacă m-ai fi întrebat acum câteva luni, ţi-aş fi spus că mă pot simţi aşa doar cu Justin. Această voie bună, provocată de ceva ridicol de spontan – senzaţia de existenţă totală, când te abaţi de la plan şi închizi toate porţiunile creierului care te avertizează că nu-i o idee bună... Doamne, mi-a fost dor de asta! Râzând, împiedicându-mă, cu părul în faţă, îmi trag jos jeanşii şi mă feresc, în timp ce domnul White îşi azvârle pantalonii scurţi în direcţia grămezii noastre de haine improvizate.

Leon e în spatele nostru; îi arunc o privire şi-mi zâmbeşte şi el, ceea ce e suficient pentru mine. Domnul White a ajuns la chiloţi.

— Pregătit? strig către el.

E curent aici; părul îmi biciuieşte obrajii, iar vântul îmi gâdilă pielea goală a abdomenului.

Domnul White nu aşteaptă să i se spună de două ori. A şi intrat în mare – se mişcă foarte agil pentru un bărbat care trebuie să aibă cel puţin nouăzeci de ani. Mă uit înapoi la Leon, care e încă îmbrăcat, şi el se uită la mine într-un fel greu de citit.

— Haide! îi strig, alergând cu spatele în apă. Mă simt ameţită, aproape beată.

— E ridicol! strigă el.

Îmi întind larg braţele.

— Ce te opreşte?

Ar putea fi imaginaţia mea şi el e destul de departe ca să fiu

sigură, dar ochii săi nu par să fie fixaţi pe faţa mea. Îmi stăpânesc un zâmbet.

— Haide! strigă Johnny White din mare, unde el deja înoată bras. E plăcut!

— Nu am şort de baie! zice Leon, stând în apa mică.

— Care e diferenţa? strig, gesticulând la lenjeria mea, care, fiind neagră, simplă, fără dantelă de data asta, seamănă destul de mult cu costumele de baie pe care le poartă restul lumii.

Apa îmi ajunge până la şold, şi-mi muşc buza de cât de rece e.

— Poate că niciuna dacă eşti femeie, dar e puţin diferit dacă...

Probabil Leon îşi termină propoziţia, dar nu aud restul. Dintr-odată sunt sub apă, şi singurul lucru la care mă pot gândi e durerea care-mi mistuie glezna.

Scot un ţipăt şi înghit o gură de apă de mare, atât de sărată, că-mi arde gâtul; mâinile mi se agită necontrolat şi pentru o clipă piciorul zdravăn atinge fundul, însă apoi celălalt picior al meu încearcă şi el să-şi găsească un punct de sprijin, iar durerea mă face să cad din nou. Sunt răsucită, mă învârt; totul e doar crâmpeie de apă şi cer. Probabil am făcut o entorsă, îşi dă seama un colţ îndepărtat al creierului meu. „Nu te panica”, încearcă să-mi spună, dar e prea târziu, tuşesc, scuip apă şi ochii şi gâtul îmi ard, nu mă pot întoarce, nu pot să-mi găsesc un sprijin, glezna mea urlă de durere de fiecare dată când o mişc, în timp ce încerc să înot...

Cineva încearcă să mă apuce. Pot simţi două mâini puternice încercând să mă prindă; cineva îmi loveşte glezna rănită şi încerc să ţip, dar e de parcă gâtul mi s-ar fi blocat. E Leon, care mă ridică la suprafaţă; mă agăţ de el şi aproape cădem împreună, dar reuşeşte să împingă puternic din picioare şi să înoate, cu braţele strânse în jurul mijlocului meu, până la o adâncime mai mică, unde atinge fundul mării.

Sunt atât de ameţită, totul alunecă încoace şi încolo. Nu pot respira. Îl apuc de tricoul îmbibat de apă, vomitând şi tuşind, în timp ce el mă aşază pe pietrişul de pe plajă. Sunt atât de obosită – genul de oboseală de care suferi când eşti bolnav şi n-ai dormit toată noaptea, când ochii tăi chiar nu mai pot suporta să stea deschişi.

— Tiffy, zice Leon.

Nu mă pot opri din tuse. E prea multă apă blocată în gâtul meu – vomit jeturi pe pietrişul ud, vederea încă mi se învârte,

capul mi-e atât de greu, încât de-abia îl pot ţine ridicat. La mare distanţă, aproape uitată, glezna îmi zvâcneşte.

Suspin. Nu mai poate fi niciun pic de apă în interiorul meu. Leon îmi netezeşte părul, mi-l îndepărtează de pe faţă şi-şi apasă degetele uşor pe pielea gâtului meu, parcă verificând ceva; în cele din urmă mă înveleşte în jacheta mea, frecându-mi braţele cu materialul; mă doare pielea şi încerc să mă rostogolesc departe de el, dar mă ţine strâns.

— Eşti bine, îmi spune el. Deasupra mea, faţa lui alunecă încolo şi-ncoace. Cred că ţi-ai luxat glezna, Tiffy şi ai înghiţit multă apă, dar vei fi bine. Încearcă să respiri mai încet dacă poţi.

Mă străduiesc. În spatele lui apare faţa îngrijorată a lui Johnny White al şaselea. Şi-a pus deja pantalonii, acum se chinuieşte să-şi tragă puloverul peste cap.

— E vreun loc cald pe aproape, unde s-o putem duce? îl întreabă Leon.

— Hanul Bunny Hop, chiar acolo, spune domnul White. În timp ce eu vomit din nou, după care îmi odihnesc fruntea pe pietriş, el adaugă: O ştiu pe patroană. O să ne dea o cameră, fără nicio problemă.

— Grozav. Leon pare complet calm. O să te ridic, Tiffy. E în regulă?

Încuviinţez încet, deoarece capul îmi plesneşte de durere. Leon mă ridică şi mă duce cu ambele braţe. Respiraţia mi se domoleşte, îmi las capul să cadă pe pieptul lui. Plaja se perindă neclar în jurul meu; feţele se întorc către noi, pete şocate roz şi maro pe fundalul multicolor al prosoapelor şi al ochelarilor de soare. Închid ochii – mi-e mai rău dacă-i ţin deschişi.

Leon înjură în şoaptă.

— Unde sunt scările?

— Pe aici, zice Johnny White, undeva la stânga mea.

Aud scârţâitul frânelor şi zgomotul traficului aglomerat în timp ce traversăm drumul. Leon respiră greu, pieptul i se ridică şi cade pe obrazul meu. Prin contrast, respiraţia mea devine mai uşoară – nodul din gât şi ciudata greutate din plămâni par să se fi diminuat puţin.

— Babs! Babs! strigă Johnny White al şaselea.

Suntem înăuntru, şi căldura bruscă mă face să-mi dau seama cât de mult tremur.

— Mulţumesc, zice Leon.

E agitaţie peste tot în jurul meu. Pentru o clipă mă simt jenată şi încerc să mă dau jos din braţele lui Leon să merg, dar apoi capul mi se clatină şi mă agăţ din nou de tricoul lui, făcându-l să se împiedice.

— Uşurel, îmi spune.

Ţip. Mi-a lovit glezna de balustradă. El înjură şi mă trage mai aproape, astfel încât capul meu se sprijină din nou pe pieptul lui.

— Scuze, scuze, îmi şopteşte în timp ce urcă pe scară. Pot vedea pereţii roz-pal, acoperiţi cu picturi cu rame ostentative, toate numai poleială şi torsade şi înfloriturі, apoi o uşă, apoi Leon mă culcă pe un pat minunat de moale. Feţe necunoscute intră şi ies din raza mea vizuală. E o persoană în echipament de salvamar; cu privirea înceţoşată mă întreb dacă ea a fost aici tot timpul.

Leon ridică pernele în spatele meu, susţinându-mi greutatea cu un braţ.

— Poţi să stai în capul oaselor? mă întreabă încetişor.

— Eu...

Mă îneacă tusea, aşa că mă rostogolesc pe o parte.

— Cu grijă. El îmi mută părul ud înapoi după umeri. Mai e vreo pătură pe aici?

Cineva întinde pe mine nişte pături groase, ţepoase. Leon mă trage în sus, încercând să mă aşeze în capul oaselor.

— O să fiu mai mulţumit dacă stai dreaptă, zice el.

Faţa lui e aproape de a mea; pot să-i văd un început de barbă pe obraji. Se uită direct în ochii mei. Ai lui sunt blânzi, căprui-închis, mă duc cu gândul la ciocolata Lindt.

— Poţi face asta pentru mine? mă întreabă.

Mă mut mai sus pe perne, chinuindu-mă să apuc păturile cu degetele îngheţate.

— Ce zici de un ceai care să te încălzească? îmi propune el, uitându-se în jur după cineva care să mi-l aducă.

Unul dintre străini iese din cameră. Nu mai e niciun semn de Johnny White – sper că s-a dus să-şi ia nişte haine călduroase dar mai sunt în jur de un milion de oameni aici. Tuşesc din nou şi mă întorc cu spatele la toate feţele care se uită fix la mine.

— Haideţi să-i lăsăm nişte spaţiu. Puteţi ieşi cu toţii, vă rog? Da, nu vă faceţi griji, spune Leon, ridicându-se să-i conducă afară. Lăsaţi-mă s-o examinez în linişte, o să fie în regulă.

Necunoscuţii spun diverse lucruri despre ceea ce trebuie făcut dacă avem nevoie de ceva, după care ies unul câte unul.

— Îmi pare atât de rău, îngaim când uşa se închide după toţi.

Un nou acces de tuse; încă mi-e greu să vorbesc.

— Fără de-astea, zice Leon. Cum te simţi acum?

— Mi-e frig şi mă doare puţin.

— Nu te-am văzut căzând. Îţi aminteşti dacă te-ai lovit la cap de vreo piatră sau ceva de genul ăsta?

Îşi dă jos pantofii şi-şi ridică picioarele încrucişate la capătul patului. Abia acum observ că-i ud până la piele şi tremură şi el.

— Drace, eşti ud leoarcă!

— Linişteşte-mă că nu-ţi curge lichid cefalorahidian de nicăieri, apoi mă duc să mă schimb, bine?

Zâmbesc puţin.

— Scuze. Nu, nu cred că m-am lovit la cap. Doar mi-am răsucit glezna.

— Asta e bine. Şi-mi poţi spune unde suntem?

— La Brighton. Mă uit în jur. Hei, şi e singurul loc unde văd aproape la fel de mult tapet floral ca în casa mamei mele!

Articularea unei fraze complete mă face să tuşesc, dar merită să văd încruntarea lui Leon destinzându-se puţin în timp ce zâmbetul asimetric îi revine pe buze.

— O să consider c-ai dat răspunsul corect. Poţi să-mi spui numele tău întreg?

— Tiffany Rose Moore.

— Nu-ţi ştiam cel de-al doilea prenume. Rose – ţi se potriveşte.

— Nu ar trebui să pui întrebări la care cunoşti răspunsul?

— Cred că te plăceam mai mult când erai înecată şi ameţită. Leon se apleacă în faţă cu o mână ridicată şi îşi duce palma la obrazul meu. E un gest foarte intens, venit cumva din senin. Clipesc în timp ce el se uită drept în ochii mei, probabil verificând ceva. Te simţi vreun pic somnoroasă? mă întreabă.

— Mm. Nu chiar. Sunt obosită, dar nu somnoroasă.

El încuviinţează din cap, iar peste câteva clipe îşi lasă mâna jos de pe obrazul meu.

— O să-mi sun colega. Ea e medic şi de-abia şi-a încheiat stagiul la Urgenţe, deci cunoaşte perfect procedura de examinare a gleznei. E în regulă? Sunt aproape sigur că-i doar o luxaţie, ţinând seama de felul în care te-am văzut mişcându-te,

dar trebuie să verificăm.

— Mm. Sigur.

E ciudat să fii în cameră în timpul conversaţiei dintre Leon şi una dintre doctoriţele cu care lucrează. El nu e diferit – doar la fel de tăcut şi măsurat ca atunci când îmi vorbeşte, cu exact aceeaşi urmă melodioasă de accent irlandez –, dar pare mai... matur.

— În regulă, e o examinare destul de simplă, mă informează el după ce închide. Încruntat, se aşază din nou la marginea patului, mutând păturile ca să poată ajunge la glezna mea. Vrei să mă laşi să încerc? Să văd dacă trebuie să mergem la Urgenţe?

Înghit, dintr-odată puţin neliniştită.

— Bine.

Leon se opreşte să mă privească o clipă, de parcă s-ar teme să nu mă răzgândesc. Simt cum îmi ard obrajii. Apoi, el îşi apasă uşor degetele pe pielea gleznei mele, palpând uşor în puncte diferite, până când tresar de durere.

— Scuze, îmi spune, punând o mână rece pe piciorul meu.

Aproape instantaneu mi se face pielea de găină şi-mi ridic pătura, puţin ruşinată. Leon îmi răsuceşte piciorul foarte uşor dintr-o parte în cealaltă, ochii lui mişcându-se de la gleznă la faţa mea, în timp ce încearcă să-mi evalueze reacţia.

— Cât de dureros e, pe o scală de la unu la zece?

— Nu ştiu, cam şase?

Îmi vine să strig: „Opt, opt!”, dar nu vreau să par patetică.

Colţul gurii lui Leon se ridică puţin, şi am impresia că ştie exact ce fac. În timp ce continuă să mă examineze, îi privesc mâinile mişcându-se pe pielea mea şi mă întreb de ce niciodată nu mi-am dat seama cât de ciudat de intime sunt procedurile medicale ca aceasta, cât de mult se bazează pe atingere. Bănuiesc că în general operaţiunea se desfăşoară în cabinet, nu într-un pat dublu, iar pacientul şi cadrul medical nu sunt îmbrăcaţi sumar.

— Bine. Leon îmi aşază piciorul jos cu grijă. Aş spune că, oficial, ţi-ai luxat glezna. Probabil nu trebuie să te oboseşti cu cele cinci ore la Urgenţe, să fiu sincer. Dar am putea să mergem, dacă vrei.

Clatin din cap. Simt că sunt pe mâini sigure aici.

Cineva bate la uşă, apoi o doamnă de vârstă mijlocie apare cu

două căni aburinde şi o grămadă de haine.

— Oh, perfect. Mulţumesc.

Leon înşfacă cănile de la ea şi-mi dă una. E ciocolată fierbinte şi miroase minunat.

— Mi-am luat libertatea să ţi-o fac pe a ta irlandeză, zice femeia, făcându-mi cu ochiul. Eu sunt Babs. Cum te mai simţi?

Inspir adânc, tremurător.

— Cu mult mai bine, acum că sunt aici. Mulţumesc mult.

— Aţi putea să staţi cu ea doar cât mă schimb? o întreabă Leon pe Babs.

— Nu am nevoie... încep să tuşesc din nou.

— N-o scăpaţi din ochi, îi cere Leon pe un ton sever, apoi se duce în baie.

Capitolul 40

Leon

Mă sprijin de uşa băii, cu ochii închişi. Fără comoţie şi doar o gleznă luxată. Ar fi putut fi mult, mult mai rău.

Am timp să mă gândesc la cât de frig îmi e acum; îmi dau jos hainele ude şi dau drumul la duş. Îi tastez un mesaj rapid de mulţumire lui Socha. Telefonul, slavă Domnului, e încă funcţional, doar puţin umed – era în buzunarul pantalonilor.

Intru la duş şi mă oblig să stau sub jetul fierbinte până când mă opresc din tremurat. Ştiu că Babs o veghează; totuşi, mă îmbrac mai repede decât m-am îmbrăcat vreodată şi nici măcar nu pierd vremea să-mi pun cureaua. Pantalonii pe care mi i-a găsit Babs sunt ridicol de mari, dar o să-i port lăsaţi, în stilul anilor nouăzeci.

Când mă întorc în dormitor, Tiffy şi-a adunat părul într-un coc. Trandafiriul i-a reapărut pe buze şi în obraji. Îmi zâmbeşte, şi simt ceva mutându-se în pieptul meu. Greu de descris. E ca o piesă care a căzut fix la locul potrivit, declanşând un mecanism.

Eu:

— Cum e ciocolata caldă?

Tiffy împinge cealaltă cană de-a lungul noptierei către mine.

Tiffy:

— Încearc-o pe a ta şi vezi.

Cineva bate la uşă; iau ciocolata caldă cu mine şi mă duc să deschid. E Johnny White al şaselea, arătând foarte îngrijorat; şi el poartă pantaloni comic de largi.

JW al şaselea:

— Cum se simte fata noastră?

Presimt că Tiffy devine „fata noastră” cu uşurinţă – e genul de persoană pe care şi-o revendică până şi neamurile îndepărtate şi vecinii absenţi.

Tiffy:

— Sunt bine, domnule White! Nu vă faceţi griji pentru mine.

Reîncepe o repriză inoportună de tuse udă. JW al şaselea se foieşte în prag, arătând nefericit.

JW al şaselea:

— Îmi pare atât de rău. Mă simt responsabil – a fost ideea mea să mergem să înotăm. Ar fi trebuit să verific dacă amândoi ştiţi să înotaţi!

Tiffy, odată ce şi-a revenit:

— Ştiu să înot, domnule White. Doar am alunecat şi m-am panicat puţin, asta-i tot. Daţi vina pe piatra care mi-a lovit glezna, dacă simţiţi nevoia să daţi vina pe ceva.

JW al şaselea pare ceva mai puţin îngrijorat acum.

Babs:

— Ei bine, voi doi staţi aici în noaptea asta. Fără discuţii. E din partea casei.

Atât Tiffy, cât şi eu încercăm să protestăm, dar Tiffy are un nou acces, pe jumătate tuse, pe jumătate vomă cu stropi, care slăbeşte argumentul nostru că n-are nevoie să stea la pat.

Eu:

— În ceea ce mă priveşte, ar trebui să plec – nu aveţi nevoie de mine acum că...

Babs:

— Prostii. Nu e niciun deranj în plus pentru mine, nu-i aşa? În plus, Tiffy are nevoie de îngrijire, iar cunoştinţele mele medicale nu se extind cu mult dincolo de ceea ce poate face un pahar de whisky. John, vrei să te duc acasă?

JW al şaselea încearcă şi el să-şi obţină prin argumente scăparea de această favoare, dar Babs e unul dintre acei oameni extraordinar de cumsecade care nu acceptă „nu” ca răspuns. Trec cinci minute bune înainte ca ei să cadă de acord şi

să se îndrepte spre uşă. În cele din urmă, clicul uşii mă face să respir uşurat. Nu mi-am dat seama cât de mult vreau linişte.

Tiffy:

— Eşti bine?

Eu:

— Bine. Doar că nu sunt fan al...

Tiffy:

— Agitaţiei?

Încuviinţez din cap.

Tiffy zâmbeşte, trăgându-şi păturile mai aproape.

Tiffy:

— Eşti asistent, cum o poţi evita?

Eu:

— Munca e diferită. Dar tot mă epuizează. Am nevoie de linişte în restul timpului.

Tiffy:

— Eşti introvertit.

Mă strâmb. Nu sunt fan al acelor tipologii Myers-Briggs care-ţi clasifică personalitatea, de parcă ar fi horoscoape pentru oamenii de afaceri.

Eu:

— Bănuiesc că da.

Tiffy:

— Eu sunt opusul. Nu pot să procesez nimic fără să-i sun pe Gerty sau pe Mo sau pe Rachel.

Eu:

— Vrei să suni pe cineva acum?

Tiffy:

— Oh, drace, telefonul meu era în...

Îşi observă hainele, aduse de pe mal de unul dintre sutele de străini serviabili care ne-au urmat de pe plajă în procesiune. Bate din palme de bucurie.

Tiffy:

— Ai putea să-mi dai pantalonii?

I-i întind şi privesc cum răscoleşte prin buzunare după telefon.

Eu:

— Mă duc să aduc ceva pentru prânz. De cât timp ai nevoie?

Tiffy îşi fereşte din ochi câteva fire răzleţe de păr şi, cu telefonul în mână, se uită la mine. Mecanismul acela îmi cântă din nou în piept. Tiffy:

— Jumătate de oră?
Eu:
— Ne-am înţeles.

Capitolul 41

Tiffy

— Eşti bine? este prima întrebare a lui Mo. Ai fost la Urgenţe?
Gerty, pe de altă parte, se concentrează asupra problemei adevărate.
— De ce nu ne-ai spus despre incidentul de la baie până acum? Eşti îndrăgostită de tipul ăsta cu care împărţi patul şi o ascunzi pentru că o să ajungi să te culci cu el, iar eu ţi-am spus explicit că prima regulă a subînchirierii este să nu faci sex cu colegul de apartament?
— Da, sunt bine, şi nu, dar Leon mi-a examinat glezna cu ajutorul unei prietene de-a lui care e doctoriţă. Am nevoie doar de multă odihnă, se pare. Şi de whisky, în funcţie de cui îi ceri opinia medicală.
— Întrebarea mea acum, insistă Gerty.
— Nu, nu sunt îndrăgostită de el, îi spun, mutându-mi greutatea pe pat şi tresărind din cauza durerii de gleznă. Şi n-o să mă culc cu el. E prietenul meu.
— E singur?
— Ei bine, da, de fapt. Dar...
— Scuze, dar doar ca să verific, Tiffy, te-a examinat cineva pentru...
— Mai taci, Mo, îl întrerupe Gerty. E cu un asistent medical. Totul e în regulă. Tiffy, eşti sigură că nu suferi de sindromul Stockholm?
— Poftim?
— Un asistent de la Urgenţe e foarte diferit de un asistent de la îngrijirea paliativă...
— Sindromul Stockholm?
— Da, spune Gerty. Tipul ăsta ţi-a oferit o casă când erai fără adăpost. Eşti obligată să dormi în patul lui, iar acum crezi că eşti îndrăgostită de el.

— Eu *nu cred* că sunt îndrăgostită de el, îi reamintesc răbdătoare. Ţi-am spus, e prietenul meu.

— Dar ăsta a fost un rendez-vous, îmi atrage atenţia Gerty.

— Tiffy, tu pari bine, dar eu vreau numai să mai verific o dată. Sunt pe site-ul NHS Choices[16] acum – poţi să-ţi susţii greutatea pe glezna cu pricina?

— Tu împreună cu Google nu sunteţi mai buni decât un asistent medical cu doctorul la telefon, îi spune Gerty lui Mo.

— Nu a fost un rendez-vous, zic, chiar dacă sunt destul de sigură că a fost.

Îmi doresc ca Mo şi Gerty să nu-şi fi făcut acest nou obicei de a răspunde la telefon împreună, de câte ori sunt amândoi acasă. L-am sunat pe Mo pentru că voiam să vorbesc cu Mo. Nu că nu mi-ar fi plăcut să vorbesc cu Gerty, doar că e o experienţă foarte diferită şi nu neapărat una pe care ţi-o doreşti după ce aproape că te-ai înecat.

— Va trebui să-mi explici această chestie cu Johnny White din nou, îmi spune Gerty.

Verific ora pe ecranul telefonului. Mai sunt doar cinci minute până se întoarce Leon cu prânzul.

— Ascultaţi, trebuie să închid, zic. Dar, Mo, sunt bine. Şi, Gerty, linişteşte-ţi instinctul protector, te rog. Leon nu încearcă să se culce cu mine sau să mă prindă în cursă, sau să mă închidă în subsolul lui, bine? De fapt, am foarte puţine motive să cred că e interesat de mine vreun pic.

— Dar tu eşti interesată de el? insistă Gerty.

— La revedere, Gerty!

— Ai grijă de tine, Tiffy, reuşeşte Mo să spună înainte ca Gerty să închidă (ea nu e înnebunită după formulele lungi de rămas-bun).

Apelez îndată numărul lui Rachel.

*

— Deci, punctul-cheie este că încă nu ai avut vreo interacţiune cu Leon care să nu implice dezbrăcarea ta până la lenjerie, conchide Rachel.

— Mm, fac eu zâmbind.

— Mai bine ţi-ai ţine hainele pe tine de acum încolo. O să creadă că eşti o – cum se numesc oamenii ăia cărora le place să se expună în parc?

[16] Site-ul oficial al Serviciului Naţional de Sănătate (NHS) al Marii Britanii.

— Hei! protestez. Eu nu...

— Doar spun ce gândeşte toată lumea, draga mea. Deci nu dai ortul popii?

— Chiar mă simt bine. Doar am dureri şi sunt epuizată.

— În regulă. În cazul ăsta, profită din plin de şederea ta gratuită la hotel şi sună-mă dacă te trezeşti dându-ţi jos sutienul accidental la cină.

Se aude o bătaie la uşă.

— Drace. Trebuie să închid, pa! şoptesc la telefon. Intră, strig apoi.

Am reuşit să-mi pun puloverul pe care mi l-a adus Babs când Leon era plecat, deci acum arăt decent, cel puţin de la mijloc în sus.

Leon îmi zâmbeşte şi ridică o sacoşă conţinând ceva ce miroase a peşte şi cartofi prăjiţi. Suspin de plăcere.

— Mâncare adecvată pentru litoral!

— Şi...

Vâră mâna în sacoşă şi scoate o pungă pe care mi-o întinde. Mă uit înăuntru: brioşe „catifea roşie” cu glazură din cremă de brânză.

— Prăjituri! Cele mai bune prăjituri!

— La sfatul doctorului. Leon se opreşte, apoi continuă: Ei bine, Socha a zis: „Dă-i ceva de mâncare”. Peştele prăjit şi brioşele au fost oarecum licenţă artistică.

Părul lui e aproape uscat; sarea l-a făcut şi mai creţ, aşa că nu stă cu niciun chip după urechi. Mă surprinde privindu-l când încearcă să şi-l netezească la loc şi-mi zâmbeşte trist.

— Nu trebuia să mă vezi aşa.

— Da, şi halul ăsta este exact cum trebuia tu să mă vezi, îi spun, gesticulând spre puloverul meu lălâu, faţa palidă şi părul neîngrijit şi încurcat. „Şobolan înecat” e aspectul meu favorit.

— De sirenă? sugerează Leon.

— E ciudat că spui asta. Chiar am o coadă de peşte aici, zic, bătând uşor pătura care-mi acoperă picioarele.

Cu un zâmbet larg, Leon întinde peştele şi cartofii prăjiţi între noi. Îşi dă jos pantofii şi se aşază, având grijă să-mi evite glezna umflată.

Mâncarea e perfectă. Exact de asta aveam nevoie, deşi nu mi-am dat seama până când nu am mirosit-o. Leon a luat aproape toate adaosurile pe careţi-le poţi imagina pe lângă peşte şi

cartofi prăjiţi – piure de mazăre, rondele de ceapă, sos de curry, ceapă marinată, chiar şi unul din acei cârnaţi care arată de parcă ar fi din plastic, pe care îi au întotdeauna în vitrină – şi mâncăm tot. Când vine vorba de brioşe, terminarea ultimei îmbucături necesită un efort mintal serios.

— Să te apropii atât de mult de moarte e epuizant, declar dintr-odată copleşită de somnolenţă.

— Trage un pui de somn, mă sfătuieşte Leon.

— Nu eşti îngrijorat că aş putea să adorm şi să nu mă mai trezesc vreodată? întreb, simţind cum pleoapele mi se închid deja.

Să-ţi fie cald şi să fii sătul e minunat. Niciodată n-o să mai cred că stările astea sunt de la sine înţelese.

— Doar c-o să te trezesc la fiecare cinci minute să verific dacă nu cumva ai vreun traumatism cerebral, mă avertizează el.

Ochii mi se deschid instantaneu.

— La fiecare cinci minute?

Leon chicoteşte în timp ce-şi adună lucrurile, apoi se îndreaptă către uşă.

— Ne vedem peste câteva ore.

— Oh. Asistenţii nu ar trebui să facă glume, strig după el, dar nu cred că mă aude. Poate că doar cred că am spus-o. Aţipesc chiar în momentul în care aud uşa închizându-se în urma lui.

∴

Mă trezesc cu o tresărire ce-mi trimite un şoc de durere prin gleznă. Ţip, mă uit în jur. Tapet floral. Sunt acasă? Cine e tipul din fotoliul de lângă uşă, care citeşte...

— *Amurg*[17]?

Leon mă priveşte chiorâş şi-şi pune cartea în poală.

— Ai trecut de la inconştienţă la critică foarte repede.

— Preţ de o clipă am crezut că-i un vis ciudat, îi spun. Dar versiunea ta din visul meu ar fi preferat cărţi mult mai bune.

— E tot ce a putut să-mi ofere Babs. Cum te simţi?

Reflectez asupra întrebării. Glezna îmi pulsează, gâtul mă doare şi am un gust sărat oribil, dar durerea de cap a dispărut. Simt totuşi că muşchii abdomenului mă vor durea de la atâta tuse.

— Chiar mult mai bine.

El zâmbeşte la auzul acestor cuvinte. E foarte drăguţ când

[17] Roman (2005) de Stephenie Meyer.

zâmbeşte. Când e serios, chipul îi e puţin sever – fruntea, pometii, maxilarul sunt ca sculptate cu o daltă fină –, dar când zâmbeşte emană blândeţe, îi observi doar buzele şi ochii întunecaţi şi dinţii albi.

Verific ora pe telefon, mai mult ca să întrerup contactul vizual decât pentru orice altceva – dintr-odată sunt foarte conştientă de faptul că sunt întinsă în pat, cu părul ciufulit şi picioarele dezgolite, doar pe jumătate ascunse sub pături.

— Şase şi jumătate?

— Ţi-a fost somn.

— Ce ai făcut în tot acest timp? îl întreb. El îmi arată semnul de carte – aproape că a citit întregul *Amurg*.

— Această Bella Swan e o tipă foarte populară pentru una care se pretinde atât de neatrăgătoare, remarcă el. Se pare că fiecare tip singur din carte şi care nu-i e tată e îndrăgostit de ea.

Încuviinţez solemn din cap.

— Est*e foarte* greu să fii Bella.

— Să ai iubiţi sclipicioşi nu poate fi uşor, încuviinţează Leon. Vrei să încerci să calci pe glezna cu buba?

— Nu pot să stau în pat pentru totdeauna?

— Cină şi nişte whisky dacă poţi ajunge la parter.

Îi arunc o privire. El mi-o întoarce perfect liniştit, şi-mi dau seama că trebuie să fie un asistent extraordinar.

— Bine. Dar trebuie să te întorci mai întâi, ca să-mi pot pune pantalonii.

Nu precizează că deja a văzut mult prea multe ca întorsul să mai fie necesar; fără o vorbă, îşi întoarce invers fotoliul şi redeschide *Amurg.*

Capitolul 42

Leon

„În niciun caz să nu te îmbeţi”, îmi repet, dar tot nu mă pot opri din sorbitul băuturii. E un whisky cu gheaţă. Oribil. Sau ar fi fost dacă Babs nu ar fi spus că e din partea casei, ceea ce instantaneu l-a făcut mult mai apetisant.

Suntem la o masă şubredă de lemn cu vedere la mare, având

în mijloc un ceainic cu o lumânare mare şi groasă înăuntru. Tiffy e încântată de sfeşnicul cu o formă atât de originală. Motiv pentru o conversaţie însufleţită cu personalul despre designul de interior (sau despre „interioare”, cum le spun ei).

Tiffy are piciorul sus şi-l sprijină pe o pernă, conform indicaţiilor lui Socha. Celălalt picior e şi el ridicat acum – ea stă aproape orizontal la masă, cu părul lăsat pe spate, parcă în flăcări pe fundalul apusului de deasupra mării. Arată ca o pictură renascentistă. Whisky-ul i-a readus culoarea în obraji şi i-a colorat uşor pieptul, la care nu mă pot opri să mă uit de câte ori ea e atentă la altceva.

M-am gândit numai la ea toată ziua, chiar şi înainte de toată faza cu înecul. Căutarea lui Johnny White pentru domnul Prior a devenit secundară – săptămâna trecută acest proiect era ceea ce Kay ar fi numit o „fixaţie” de-a mea. Acum pare să fie un lucru pe care mi-l doresc, pentru că l-am împărtăşit cu Tiffy.

Îmi povesteşte despre părinţii ei. Din când în când îşi lasă capul pe spate şi-şi dă părul mai jos peste marginea scaunului, pe jumătate închizându-şi ochii.

Tiffy:

— Aromaterapia e singura care a prins. Mama a făcut lumânări o vreme, dar nu se pot scoate bani din asta; după un timp, a avut un soi de cădere nervoasă şi a declarat c-o să le cumpere iarăşi pe cele de la Poundland şi că nimeni nu are permisiunea să-i spună: „Ţi-am spus eu”. Apoi a trecut printr-o perioadă foarte ciudată, când s-a apucat de şedinţe de spiritism.

Am încetat brusc să mă holbez la ea.

Eu:

— Şedinţe de spiritism?

Tiffy:

— Mda, ştii tu, când stai în jurul mesei şi încerci să comunici cu cei decedaţi?

Chelnerul apare la scaunul pe care Tiffy îşi ţine piciorul. Se uită la el uşor nedumerit, dar nu spune nimic. Am impresia că angajaţii s-au obişnuit să vadă orice pe-aici, inclusiv oameni uzi care stau cu picioarele ridicate în timp ce mănâncă.

Chelnerul:

— Nu aţi dori nişte budincă?

Tiffy:

— Oh, nu, sunt plină, mulţumesc.

Chelnerul:

— Babs zice că-i din partea casei.

Tiffy, fără pauză:

— Budincă de caramel lipicioasă, vă rog.

Eu:

— Aici la fel.

Tiffy:

— Toate chestiile astea gratis! E ca un vis îndeplinit. Ar trebui să mă înec mai des.

Eu:

— Te rog să n-o faci.

Ea îşi înalţă capul ca să mă vadă mai bine; ochii îi sunt puţin adormiţi, şi mă priveşte cu câteva secunde mai mult decât strictul necesar.

Îmi dreg glasul. Înghit în sec. Caut un subiect.

Eu:

— Mama ta a ţinut şedinţe de spiritism?

Tiffy:

— Oh, da. Vreo doi ani la rând, cât eram în şcoala generală, când veneam acasă găseam toate draperiile trase şi o mulţime de oameni zicând: „Te rog să-ţi faci simţită prezenţa” şi: „Bate o dată pentru da, de două ori pentru nu”. Bănuiesc că cel puţin şaizeci la sută dintre manifestări erau de fapt provocate de venirea mea acasă şi de faptul că-mi aruncam geanta în dulapul de sub scară.

Eu:

— Şi ce a urmat după spiritism?

Tiffy se gândeşte. E adusă budinca, o porţie enormă îmbibată de sos caramel. Tiffy scoate un sunet emoţionat care-mi face stomacul să se strângă. Ridicol. Nu mă pot lăsa excitat de o femeie care suspină după budincă. Trebuie să mă adun. Mai beau din whisky.

Tiffy, cu gura plină de budincă:

— A făcut draperii o vreme. Dar costurile materialelor erau enorme, aşa că a trecut la milieuri. Iar apoi a venit aromaterapia.

Eu:

— De aceea avem atât de multe lumânări parfumate?

Tiffy zâmbeşte.

Tiffy:

— Mda, cele din baie sunt toate alese cu grijă, cu arome ce te ajută să te relaxezi.

Eu:

— Asupra mea au efectul opus. Trebuie să le mut de câte ori vreau să fac duş.

Tiffy îmi aruncă o privire obraznică pe deasupra lingurii.

Tiffy:

— Unii oameni nu pot fi ajutaţi de aromaterapie. Ştii, mama mi-a ales şi parfumul. Îmi „reflectă şi amplifică personalitatea”, din câte s-ar părea.

Mă gândesc la acea primă zi, când am intrat în apartament şi i-am mirosit parfumul – flori tăiate şi bazar de mirodenii – şi cât de ciudat a fost să simt mirosul altcuiva în apartamentul meu. Nu mai e ciudat acum. Ar fi straniu să ajung acasă şi să miros altceva.

Eu:

— Şi ce conţine?

Tiffy, prompt:

— Nota principală e de trandafir, apoi mosc, apoi cuişoare. Ceea ce înseamnă, conform mamei...

Îşi încreţeşte puţin nasul îngândurată.

Tiffy:

— Speranţă, foc, putere.

Pare amuzată.

Tiffy:

— Asta sunt eu, se pare.

Eu:

— Pare corect.

Ea îşi dă ochii peste cap.

Tiffy:

— „Falită, guralivă, încăpăţânată” mi s-ar potrivi mai bine – oricum, probabil că la asta s-a gândit.

Eu, în mod clar ameţit acum:

— Cum aş fi eu, atunci?

Tiffy îşi înclină capul. Se uită drept la mine din nou, cu o intensitate ce mă face pe jumătate să-mi întorc privirea, pe jumătate să mă aplec peste masă şi s-o sărut pe deasupra lumânării din ceainic.

Tiffy:

— Ei bine e speranţă acolo, cu certitudine. Fratele tău se

bazează pe ea.

Asta mă ia prin surprindere. Sunt foarte puţini oameni care ştiu despre Richie; şi mai puţini sunt cei care l-ar aduce în discuţie spontan. Ea mă priveşte, îmi testează reacţia, de parcă ar fi gata să se retragă dacă m-a rănit. Zâmbesc. Mă simt bine să vorbesc despre el aşa. De parcă ar fi normal.

Eu:

— Deci voi primi parfum de trandafir în loţiunea de după bărbierit?

Tiffy se strâmbă.

Tiffy:

— Probabil că pentru bărbaţi e un set complet diferit de arome. Mi-e teamă că mă pricep doar la arta parfumeriei pentru femei.

Aş vrea s-o presez să continue cu enumerarea trăsăturilor – vreau să aud ce crede despre mine –, dar ar fi un semn de vanitate. În loc de asta, stăm în tăcere, privind cum flama lumânării licăreşte între noi în ceainicul său, iar eu mai sorb din whisky.

Capitolul 43

Tiffy

Nu sunt beată, dar nu sunt nici prea trează. Oamenii spun întotdeauna că înotatul în mare îţi face foame – ei bine, faptul că aproape te-ai înecat te face să nu rezişti la băutură.

Plus că, whisky-ul cu gheaţă e într-adevăr foarte tare.

Nu mă pot opri din chicotit. Leon e cu certitudine ameţit şi el; şi-a relaxat umerii, iar acel zâmbet din colţul gurii e aproape permanent acum. În plus, nu mai încearcă să-şi netezească părul, aşa că destul de frecvent o nouă buclă se eliberează şi se ridică în lateral.

Îmi povesteşte despre copilăria lui, petrecută la Cork, şi despre capcanele elaborate pe care le inventau el şi Richie pentru a-l enerva pe iubitul mamei lor (care este şi motivul pentru care chicotesc).

— Deci, stai aşa, întindeaţi sârmă de-a latul holului? Nu se

împiedicau şi toţi ceilalţi?

Leon clatină din cap.

— Ne strecuram şi o întindeam după ce mama ne băga în pat. Whizz întotdeauna stătea până târziu la bodegă. Era un adevărat curs de înjurături să-l auzi când se împiedica.

Râd.

— Îl chema Whizz?

— Îhî. Deşi, bănuiesc că nu din naştere. Expresia lui devine serioasă. El a fost unul dintre cei mai răi pentru mama. Se purta îngrozitor cu ea, nu contenea să-i spună cât de proastă e. Şi totuşi ea i-a fost întotdeauna loială. L-a dat afară de nenumărate ori, dar de fiecare dată l-a primit înapoi. Mama urma un curs de formare pentru adulţi când şi-au început relaţia, dar curând el a făcut-o să-l abandoneze.

Mă încrunt. Dintr-odată, istorioarele cu capcanele născocite de ei nu mai sunt atât de amuzante.

— Serios? Ce dobitoc nenorocit!

Leon pare puţin surprins.

— Am spus ceva greşit? întreb.

— Nu. El zâmbeşte. Nu, doar uimitor. Din nou. L-ai bate pe Whizz la concursul de înjurături.

Îmi înclin capul.

— Păi da, mersi. Dar tatăl tău şi al lui Richie? Nu ştia ce se petrece?

Leon e aproape la fel de orizontal ca mine acum – şi-a ridicat şi el picioarele pe scaunul pe care-mi odihnesc eu glezna – şi-şi leagănă paharul de whisky între degete, învârtindu-l încoace şi încolo în lumina lumânării. Suntem printre ultimii clienţi ai restaurantului; chelnerii debarasează discret mesele de la capătul celălalt al sălii.

— El a plecat când s-a născut Richie, s-a mutat în Statele Unite. Aveam doi ani. Nu mi-l amintesc, sau... doar o formă ciudată şi un soi de... Dând din mână, Leon oftează: Câte un sentiment. Mama aproape niciodată nu vorbeşte despre el – tot ce ştiu e că era un instalator din Dublin.

Deschid larg ochii. Nu-mi pot imagina cum ar fi să ştiu doar atât despre tatăl meu, dar Leon o spune de parcă n-ar fi mare lucru. El îmi observă expresia şi ridică din umeri.

— Niciodată nu a fost important pentru mine. Să descopăr mai multe despre el. L-a deranjat pe Richie când era adolescent,

dar nu ştiu ce a făcut în legătură cu asta – nu vorbim despre aşa ceva.

Pare că sunt mai multe de spus aici, dar nu vreau să-l forţez şi să stric seara. Întind mâna şi o pun peste încheietura lui pentru o clipă; el îmi aruncă o altă privire surprinsă şi curioasă. Chelnerul se apropie, poate că simţind că discuţia noastră fără ţintă e puţin probabil să ajungă undeva dacă nu intervine el să ne încurajeze. Începe să strângă şi de pe masa noastră; îmi iau mâna cu întârziere de pe încheietura mâinii lui Leon.

— Ar trebui să ne ducem la culcare, nu-i aşa? îi spun.

— Probabil. Mai e Babs pe aici? îl întreabă el pe chelner.

Acesta clatină din cap.

— S-a dus acasă.

— Ah. A spus care este camera mea? A zis că Tiffy şi cu mine putem rămâne.

Chelnerul se uită la mine, apoi la Leon, apoi la mine din nou.

— Eh, face el. Cred... a presupus... că sunteţi...

Îi ia o vreme lui Leon să se prindă. Când se prinde, geme şi-şi acoperă faţa cu palma.

— E în ordine, spun chicotind din nou, suntem obişnuiţi să împărţim patul.

— În regulă, zice chelnerul, privindu-ne mai nedumerit ca oricând. Păi... asta-i bine, nu?

— Nu în *acelaşi timp*, precizează Leon. Împărţim patul la *ore diferite.*

— În regulă, repetă chelnerul. Ei bine, eh, să...? Aveţi nevoie de ceva?

Leon dă din mână cu bunăvoinţă.

— Nu, mergeţi acasă. Pur şi simplu o să dorm pe podea.

— E un pat mare, îi zic. E în regulă, putem să-l împărţim.

Scot un scâncet – am fost mult prea ambiţioasă încercând să pun greutate pe glezna mea luxată când mă ridicam de la masă. Leon e lângă mine într-o clipă. Are reacţii foarte rapide pentru un bărbat care a consumat destul de mult whisky.

— Sunt bine, îi spun, dar îl las să-şi pună braţul în jurul meu ca să mă sprijine în timp ce mă deplasez prin sărituri.

Când ajungem la scară el zice: „La naiba!” şi mă ridică din nou să mă ducă în braţe.

Eu ţip surprinsă şi apoi izbucnesc în râs. Nu-i spun să mă lase jos – nu vreau să o facă. Din nou, văd balustrada lustruită şi

tablourile excentrice în ramele lor poleite alunecând pe lângă noi, în timp ce Leon mă zgâlţâie pe scări; din nou el deschide uşa către camera mea – camera noastră – cu cotul şi mă trece prin cadru, lovind din nou uşa ca s-o închidă în spatele lui.

Mă depune pe pat. Camera e în penumbră, lumina de la stâlpul de afară lăsând triunghiuri galben-pal peste pilotă şi trecând aurie prin părul lui Leon. Ochii lui mari, căprui se uită fix la mine, faţa lui e la doar câţiva centimetri de a mea când îşi scoate uşor braţul de sub mine ca să-mi aşeze capul pe perne.

El nu se mişcă. Ne uităm lung unul la celălalt, doar o suflare sau două între noi. Clipa e plină de suspans, încărcată de posibilităţi. O mică scânteie de panică se aprinde undeva în adâncul minţii mele – dacă nu o pot face fără să mă sperii? –, dar îmi doresc enorm să mă sărute, şi panica se stinge din nou, din fericire. Îi pot simţi respiraţia pe buze, îi pot vedea genele în semiîntuneric.

Apoi el îşi închide ochii şi se retrage, întorcându-şi capul în lateral cu un oftat rapid, de parcă şi-ar ţine răsuflarea.

Off. Mă retrag şi eu, dintr-odată nesigură, iar acea tăcere tensionată dintre noi se sparge. Oare am interpretat greşit întreaga chestie cu privitul în ochi, cu uitatul lung unul la celălalt, cu buzele aproape atingându-se?

Pielea mea e fierbinte, pulsul, neregulat. El îmi aruncă din nou o privire; îi observ pasiunea încă prezentă în ochi şi mica încruntare dintre sprâncene. Sunt sigură că se gândea să mă sărute. Poate că am făcut ceva greşit – la urma urmei, mi-am ieşit puţin din mână. Sau poate că blestemul lui Justin merge până la distrugerea săruturilor înainte ca acestea măcar să înceapă.

Leon se întinde pe pat; arată teribil de stingherit, şi, în timp ce el îşi răsuceşte poalele cămăşii, eu mă întreb dacă ar trebui să preiau iniţiativa şi să-l sărut, ar trebui doar să mă lipesc de el şi să-i întorc faţa spre mine. Dar dacă am interpretat greşit situaţia şi aceasta este una din acele dăţi când ar trebui să las lucrurile baltă?

Mă întind cu grijă lângă el.

— Ar trebui probabil să ne culcăm? zic.

— Da. Vocea lui e joasă şi şoptită.

Îmi dreg glasul. Ei bine, bănuiesc că asta e.

El îşi schimbă poziţia puţin. Braţul lui îl atinge pe al meu;

pielea mi se înfioară. Îl aud inspirând când ne atingem, doar un icnet în tăcere, surprins, apoi el se ridică, îndreptându-se către baie, iar eu sunt lăsată aici, cu pielea-mi înfiorată şi cu inima bătându-mi neregulat, uitându-mă fix în tavan.

Capitolul 44

Leon

Respiraţia ei încetineşte. Risc să-i arunc o privire cu coada ochiului; pot doar să disting tremurul uşor al pleoapelor ei în timp ce visează. E adormită, deci. Expir încet, încercând să mă relaxez.

Sper din tot sufletul că nu am dat-o în bară.

A fost ceva ce nu-mi stă în fire, să o ridic aşa, să o culc în pat. Doar părea că... nu ştiu. Tiffy e atât de impulsivă, încât e contagios. Dar apoi, desigur, fiind eu însumi, impulsivitatea mi s-a terminat în momentul crucial, fiind înlocuită de indecizia familiară şi panicată. Ea e beată şi rănită – eu nu sărut femei bete şi rănite. Se face asta? Poate că voi o faceţi. Poate că ea îşi dorea asta?

Richie are reputaţia de romantic, dar eu am fost cel romantic dintotdeauna. Obişnuia să mă numească laş când eram adolescenţi: el fugărea orice fată care-i arunca nu mai mult de o privire, eu tânjeam după fata pe care am plăcut-o din şcoala primară şi cu care am fost prea speriat ca să vorbesc. Întotdeauna am fost cel care gândeşte înainte să se îndrăgostească – deşi amândoi ne îndrăgostim la fel de tare.

Înghit în sec. Mă gândesc la senzaţia pe care mi-o dă braţul lui Tiffy lipit de al meu, la felul cum mi se ridică părul de pe antebraţ la cea mai mică atingere a pielii ei. Mă uit fix în tavan. Îmi dau seama cu întârziere că draperiile sunt încă deschise, astfel că fâşiile de lumină de pe stradă ne inundă camera.

În timp ce stau întins, privind cum se mişcă petele de lumină pe pardoseală, îmi dau seama că nu mai eram îndrăgostit de Kay de foarte multă vreme. Am iubit-o, m-am simţit apropiat de ea, mi-a plăcut să fie parte din viaţa mea. Asta era sigur şi uşor. Dar am uitat de nebunia arzătoare de tip „nu mă pot gândi la

nimic altceva” din primele zile după ce cunoşti pe cineva. Nu mai rămăsese nici măcar o scânteie din aceasta cu Kay în ultimul an.

Mă uit la Tiffy din nou, observ umbrele pe care i le lasă genele pe obraji şi mă gândesc la ce mi-a spus despre Justin. Biletele m-au făcut să cred că nu a fost tocmai bun cu ea – de ce a trebuit să-i restituie banii ăia dintr-odată? Dar nimic nu a fost la fel de alarmant ca povestea pe care mi-a spus-o în tren. Pe de altă parte, oricât de importante ar fi acestea pentru mine, nu sunt decât bilete. E mai uşor să minţi în scris, şi nu e nimeni care să-şi dea seama.

Capul mi-e prea plin de panică, regret şi ameţeală de la whisky ca să pot dormi. Mă uit fix în tavan. Ascult respiraţia lui Tiffy. Îmi imaginez toate felurile în care ar fi putut să se întâmple: dacă ne sărutam şi ea m-ar fi oprit, dacă ne sărutam şi ea nu m-ar fi oprit...

Mai bine nu continui în această direcţie total nepotrivită.

Tiffy se întoarce, trăgând pilota după ea. Jumătate din corpul meu e acum expus aerului nocturn. Totuşi, nu pot să-i port pică. Important e ca ea să se încălzească după ce aproape că s-a înecat.

Se întoarce din nou. Mai multă pilotă. Acum doar braţul meu drept mai e acoperit. În mod sigur nu pot dormi aşa.

Va trebui doar să o trag înapoi. Încerc uşurel mai întâi, dar e de parcă am juca lupta cu odgonul. Ţine pilota ca într-o menghină. Cum poate fi atât de puternică când e inconştientă?

Va trebui să optez pentru o smucitură categorică. Poate că nu se va trezi. Poate doar va...

Tiffy:

— Auu!

Ea a venit cu tot cu pilota, rostogolindu-se, la rândul meu se pare că am migrat către mijloc, aşa că acum suntem faţă în faţă în întuneric, ispititor de aproape.

Respiraţia mi se înteţeşte. Obrajii ei sunt îmbujoraţi, ochii, somnoroşi.

Cu întârziere îmi dau seama că tocmai a scos un ţipăt de durere. Mişcarea trebuie să-i fi smucit glezna.

Eu:

— Scuze! Scuze!

Tiffy, confuză:

— Ai încercat să dai jos pilota de pe mine?

Eu:

— Nu! Am încercat s-o trag înapoi.

Tiffy clipeşte. Chiar vreau s-o sărut. Aş putea s-o sărut acum? Probabil s-a mai dezmeticit. Dar apoi ea tresare la durerea din gleznă şi mă simt ca cea mai rea fiinţă umană din lume.

Tiffy:

— S-o tragi înapoi de unde?

Eu:

— Ei bine, tu într-un fel... ai furat-o pe toată.

Tiffy:

— Oh! Scuze. Data viitoare, trezeşte-mă şi spune-mi. O să adorm imediat la loc.

Eu:

— Oh, în regulă. Sigur. Scuze.

Tiffy îmi aruncă o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate adormită în timp ce se întoarce la loc, trăgându-şi pilota până sub bărbie. Îmi ascund faţa în pernă. Nu vreau să mă vadă că zâmbesc ca un adolescent îndrăgostit, pentru că ea tocmai a spus „data viitoare”.

Capitolul 45

Tiffy

Mă trezesc în lumina zilei, ceea ce e mult mai puţin plăcut decât pretind unii şi alţii. Nu am tras draperiile aseară. Din instinct mă întorc cu spatele spre geam, rostogolindu-mă, şi-mi dau seama că partea dreaptă a patului e goală.

Mai întâi pare complet normal: mă trezesc în fiecare zi în patul lui Leon fără ca el să fie acolo, la urma urmei. Creierul meu adormit începe: „Oh, desigur – nu, stai aşa...”

E un bilet pe perna lui.

Plecat în căutarea micului dejun. Mă întorc curând, aducând produse de patiserie. x

Cu un surâs larg, mă rostogolesc pe cealaltă parte să verific

ora pe telefonul de pe noptieră.

Drace. Douăzeci şi şapte de apeluri pierdute, toate de la un număr necunoscut.

Ce...?

Mă dau jos din pat cu inima bătând tare, apoi scâncesc de durere când îmi lovesc glezna. La naiba. Sun mesageria vocală, o presimţire rea înflorindu-mi la baza abdomenului. E de parcă... ieri a fost prea bine ca să fie adevărat. Ceva groaznic s-a întâmplat... ştiam că nu trebuia...

— Tiffy, eşti bine? Am văzut statusul lui Rachel de pe Facebook. Aproape că te-ai înecat?

E Iustin. Ascult încremenită restul mesajului.

— Uite, ştiu că nu ai chef de mine acum. Dar trebuie să ştiu că eşti bine. Sună-mă înapoi.

Sunt mai multe ca acesta. Încă douăsprezece, ca să fiu mai exactă. I-am şters numărul după o şedinţă de consiliere cu un efect impresionant de eliberare a puterii mele feminine, asta explică de ce mă sună de pe un număr necunoscut. Totuşi, cred că ştiam cine mi-a lăsat mesajele. Nimeni altcineva nu m-a mai sunat de atâtea ori până acum cu excepţia lui Justin – de obicei după o ceartă sau o despărţire.

— Tiffy. E ridicol. Dacă aş şti unde eşti aş veni acolo. Sună-mă, bine?

Mă înfior. Asta pare... mă simt groaznic. De parcă ziua de ieri cu Leon n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Cum ar fi dacă Justin ar afla unde am fost şi ce am făcut?

Mă scutur. Îmi dau seama că nu are sens când mă gândesc mai bine. Mă sperii singură din nou. Îi tastez un mesaj.

Sunt bine, mi-am luxat uşor glezna. Te rog nu mă mai suna.

În câteva clipe el răspunde.

Oh, slavă Domnului! Vezi ce păţeşti dacă nu sunt acolo ca să am grijă de tine, hei? M-ai făcut să mă îngrijorez atât de mult! Voi fi cuminte şi-ţi voi respecta regulile, niciun contact până în octombrie. Doar să ştii că mă voi gândi la tine. xx

Mă uit fix la mesaj o vreme. „Vezi ce păţeşti?” De parcă aş fi aşa o neîndemânatică. Ieri Leon m-a scos din mare, şi totuşi asta e prima dată din tot weekendul când m-am simţit ca o fată

ce trebuie salvată.

La naiba! Apăs tasta cu hotărâre şterg toate mesajele vocale din telefon.

Ţopăi până în baie. Nu este cea mai respectabilă metodă de a te deplasa – lămpile demodate de pe pereţi vibrează puţin în timp ce înaintez dar are un efect terapeutic. *Ţop, ţop, top. Justin*, *cap de mop.* Trântesc uşa băii cu o forţă satisfăcătoare.

Slavă Domnului că Leon a ieşit în căutarea micului dejun, pe de o parte, pentru că n-a fost martorul acestei dimineţi dezastruoase şi, pe de alta, pentru că sper să aducă ceva cu un milion de calorii, care să mă facă să mă simt mai bine.

Odată ce mi-am făcut duş şi m-am îmbrăcat în hainele de ieri – care, pentru că sunt acoperite de pietriş granulat aspru, mă ajută să bifez exfolierea pe lista mea cu lucruri de făcut – ţopăi către pat şi mă arunc pe el cu un zgomot surd, îngropându-mi faţa în pernă. Off. Ziua de ieri a fost atât de grozavă, iar acum mă simt oribil şi murdară, de parcă acele mesaje vocale m-au pângărit. Totuşi, l-am blocat, un lucru de care n-aş fi fost în stare acum câteva luni. Poate că ar trebui să mă bucur că toate acele mesaje vocale m-au determinat să o fac.

Mă aşez pe coate şi mă întind după biletul pe care mi l-a scris Leon. E pe hârtia hotelului; *Bunny Hop Inn* e marcat în litere stilizate pe margine. Totuşi, scrisul lui e exact acelaşi ca de fiecare dată, cu literele acelea îngrijite, minuscule şi rotunjite. Într-o clipă de sentimentalitate jenantă, împăturesc hârtia în jumătate şi mă întind s-o pun în poşetă.

O bătaie uşoară la uşă.

— Intră, răspund.

El e îmbrăcat cu un tricou gigantic imprimat cu o fotografie reprezentând trei pietre subţiri şi alungite şi BRIGHTON ROCKS în litere mari dedesubt. Dispoziţia mea se îmbunătăţeşte brusc. Nimic nu-ţi luminează mai tare dimineaţa decât un tip îmbrăcat într-un tricou neobişnuit – mai ales când ţine o sacoşă de hârtie foarte promiţătoare cu inscripţia *Patisserie Valerie.*

— Unul dintre cele mai bune din colecţia lui Babs? zic, arătând către tricou.

— Noul meu stilist personal, îmi răspunde Leon.

Îmi întinde punga de produse de patiserie şi se aşază la capătul patului, netezindu-şi părul spre spate. E agitat din nou. De ce mi se pare fâţâiala lui neliniştită atât de adorabilă?

— Ai ajuns cu bine la duş? mă întreabă în cele din urmă, arătând din cap spre părul meu ud. Cu piciorul tău, adică?

— Mi-am făcut duş în stil flamingo, îi spun ridicând un genunchi spre el, ceea ce-l face să zâmbească. Atunci când obţin un zâmbet din acela asimetric din partea lui am impresia că am câştigat la un joc pe care nici măcar nu eram conştientă că-l jucam. Uşa nu se încuie, totuşi, adaug peste câteva clipe. Am crezut c-o să intri peste mine, dar, din cât se pare, karma era ocupată în altă parte în această dimineaţă.

El scoate un sunet gâtuit în genul unui *mmhmm* şi continuă să-şi mănânce cornul. Îmi stăpânesc un zâmbet. Un efect advers al faptului că fâţâiala lui neliniştită mi se pare adorabilă e acela că nu mă pot abţine să spun lucruri despre care ştiu că-l vor face să se fâţâie jenat.

— Oricum, în principiu m-ai văzut goală, continui. De două ori. Deja. Deci n-ai fi avut nicio surpriză majoră.

Se uită la mine de data asta.

— „În principiu”, subliniază el, nu e acelaşi lucru cu „efectiv”. Sunt nişte diferenţe esenţiale.

Simt un fior în stomac. Orice ar fi fost stânjeneala de aseară, în mod clar nu mi-am imaginat tensiunea erotică. Aerul e încărcat de ea.

— Ar trebui să mă îngrijoreze lipsa surprizelor, îmi spune el. Tu *efectiv* m-ai văzut gol.

— M-am întrebat... când am intrat peste tine în duş, ai...

El dispare în direcţia băii atât de repede, încât de-abia dacă aud scuza pe care o inventează în timp ce pleacă. Când închide uşa în spatele său şi porneşte duşul, zâmbesc. Bănuiesc că acesta e răspunsul pe care-l căutam. Rachel va fi încântată.

Capitolul 46

Leon

Până acum nu m-am gândit atâta la biletele astea. Era *mult* mai uşor când îi scriam gânduri la întâmplare unei prietene pe care n-o întâlnisem niciodată. Acum compun mesaje, cu multă grijă, pentru femeia care şi-a stabilit reşedinţa în majoritatea

gândurilor mele în orele de veghe.

E groaznic. Stau cu stiloul pregătit, cu biletul în faţă, şi dintr-odată uit toate cuvintele. Mesajele ei sunt obraznice, pline de cochetărie, în mod clar reprezentative pentru personalitatea ei. Acesta a fost primul după weekendul petrecut la Brighton, lipit cu Blu-Tack de uşa de la dormitor:

Hei, colega! Cum a mers tranziţia înapoi spre viaţa nocturnă? Văd că Fatima şi familia ei au răscolit din nou prin tomberoane cât timp am fost plecaţi – ce obrăznicături!

Voiam să-ţi mulţumesc din nou pentru că m-ai scos din mare. Asigură-te că vei cădea într-o întindere mare de apă la un moment dat, ca să-ţi pot întoarce favoarea, ştii, în numele egalităţii. În plus, simt că ai arăta mult mai bine decât domnul Darcy în momentul în care de-abia a ieşit din lac. xx

Biletele mele sunt preţioase şi gândite prea mult. Le scriu când ajung de la muncă, apoi le rescriu înainte să ies pe uşă, apoi le regret toată noaptea la spital. Până când ajung acasă şi, găsind răspunsul, instantaneu mă simt mai bine din nou. Astfel ciclul se repetă.

În cele din urmă, miercuri îmi adun curajul să-l las pe acesta pe blatul de bucătărie:

Planuri de weekend? x

Neîncrederea în propriile forţe m-a paralizat de îndată ce am părăsit clădirea, dar am ajuns destul de departe pentru ca întoarcerea să fie de neconceput. În retrospectivă, a fost un bilet foarte scurt. Poate că prea scurt ca sensul să fie clar? Poate că jignitor de scurt? De ce e atât de dificil?

Acum, totuşi, mă simt mai bine.

Păi, weekendul ăsta stau acasă. Vrei să vii şi să-mi găteşti stroganoff cu ciuperci? Eu l-am mâncat întotdeauna doar reîncălzit, pun pariu că e şi mai bun proaspăt scos din cuptor. xx

Mă întind după un bilet şi-mi mâzgălesc răspunsul.

Tiffin la desert? x

Richie:

— Eşti agitat, nu-i aşa?

Eu:

— Nu! Nu, nu.

Richie pufăie. E bine dispus – el e în general bine dispus acum. O sună pe Gerty o dată la două zile ca să afle noutăţi despre recurs. Atât de multe de discutat, încât apelurile o dată la două zile sunt, s-ar părea, esenţiale. Dovezi reexaminate. Martori care s-au oferit să spună în faţa instanţei ce-au văzut. Şi, în cele din urmă, filmările obţinute de la camerele de supraveghere.

Eu:

— În regulă. Puţin agitat.

Richie:

— O să te descurci grozav, frăţioare. Ştii că-i place de tine. Care e planul? Azi e seara cea mare?

Eu:

— Sigur că nu. Mult prea devreme.

Richie:

— Te-ai ras pe picioare pentru orice eventualitate?

Nu binevoiesc să-i răspund la asta. Richie chicoteşte.

Richie:

— Îmi place de ea, frăţioare. Ai o fată bună.

Eu:

— Nu sunt sigur că „o am” deja.

Richie:

— Poftim? Crezi că – fostul?

Eu:

— Nu-l mai iubeşte. Dar e complicat. Sunt puţin îngrijorat pentru ea. Richie:

— A fost un nemernic?

Eu:

— Mm.

Richie:

— A rănit-o?

Mi se întoarce stomacul pe dos la gândul ăsta.

Eu:

— Într-o anumită măsură, cred. Tiffy nu mi-a dat prea multe detalii, dar... nu-mi place deloc tipul.

Richie:

— Fir-ar să fie! Oare avem de-a face cu un soi de situaţie posttraumatică?

Eu:

— Crezi asta?

Richie:

— Vorbeşti cu regele transpiraţiilor nocturne. Habar n-am, nu am cunoscut-o, dar dacă ea încă procesează unele chestii care i s-au întâmplat, tot ce poţi să faci este să-i fii în preajmă şi să o laşi să decidă când e pregătită.

Trauma procesului şi prima lună în închisoare l-au lovit pe Richie la şase săptămâni după sentinţă. Mâini tremurânde, spaime subite, amintiri sâcâitoare, tresăritul la cele mai uşoare zgomote. Ultima parte l-a enervat întotdeauna cel mai mult – el pare să creadă că această manifestare a sindromului de stres posttraumatic ar trebui să fie rezervată pentru oamenii ale căror traume au implicat zgomote puternice, de exemplu, pentru soldaţi.

Richie:

— Şi nu încerca să iei această decizie pentru ea. Nu presupune că deocamdată nu se poate simţi bine. E alegerea ei.

Eu:

— Eşti un tip cumsecade, Richard Twomey.

Richie:

— Ţine minte că ai zis asta şi spune-le-o şi judecătorilor peste trei săptămâni, frate.

∴

Ajung în apartament în jur de cinci; Tiffy e cu Mo şi cu Gerty toată ziua. E ciudat să fiu aici la sfârşit de săptămână. E apartamentul ei acum.

Mă răzgândesc înainte să-mi rad picioarele, dar petrec excesiv de mult timp cu pregătirile. Nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc unde vom dormi fiecare la noapte. O să mă duc la mama, sau o să dorm aici? Noi deja am împărţit patul în Brighton...

Mă gândesc să-i dau un mesaj prin care să-i spun că voi sta la mama diseară, pentru a-i arăta bunăvoinţă. Dar decid că asta bagă relaţia în mormânt mai devreme decât este necesar; ar însemna să hotărăsc în locul ei, exact lucrul pe care m-a sfătuit Richie să nu-l fac, aşa c-o las baltă.

Cheie în uşă. Încerc să sar de pe fotoliul-sac, dar asta ar fi

imposibil chiar şi pentru o persoană cu coapse de oţel; când intră, Tiffy mă găseşte pe jumătate ghemuit, încercând să mă eliberez.

Tiffy, râzând:

— E ca nisipurile mişcătoare, nu-i aşa?

Arată superb. O bluză strâmtă albastră, o fustă gri subţire şi pantofi roz-aprins pe care se chinuieşte să-i scoată folosindu-se doar de piciorul teafăr.

Dau s-o ajut, dar ea mă îndepărtează, cocoţându-se pe blatul de la bucătărie ca să-şi facă sarcina mai uşoară. Glezna ei arată mai mobilă, totuşi – semn bun. Pare să se vindece cum trebuie.

Îşi ridică sprâncenele la mine.

Tiffy:

— Îmi studiezi gleznele?

Eu:

— Din interes pur medical.

Amuzată, coboară de pe blat şi se duce şchiopătând să examineze oala de pe plită.

Tiffy:

— Miroase minunat.

Eu:

— Ceva mi-a spus că ţi-ar plăcea stroganoff cu ciuperci.

Ea zâmbeşte peste umăr, iar eu vreau să mă duc în spatele ei, să-i cuprind mijlocul cu braţele şi să-i sărut gâtul. Rezist tentaţiei, ţinând cont că ar fi un gest foarte obraznic şi nepotrivit.

Tiffy:

— Asta era în cutia ta la parter, apropo.

Arată către un plic alb care mi-e adresat. Îl deschid. E o invitaţie scrisă cu litere grijulii, uşor nesigure.

Dragă Leon,

Dau petrecere duminică pentru că voi face opt ani. Te rog să vii!!! Adu-o pe prietena ta Tiffy căreia îi place tricotatul. Scuze că asta ajunge târziu mama zice că invitaţia ta de-adevărat a fost pierdută la St. Mark de o asistentă nepriceputǎ şi apoi ei au spus că nu ne pot da adresa ta, dar ei au spus că vor trimite asta în locul nostru deci sper că au reuşit oricum te rog vino!!

Holly xoxoxoxoxox

Zâmbesc şi i-o arăt lui Tiffy.

Eu:

— Poate că nu e ceea ce ai planificat pentru mâine?

Tiffy, părând încântată:

— Mă ţine minte!

Eu:

— E de-a dreptul obsedată de tine. Totuşi, nu trebuie să mergem. Tiffy:

— Glumeşti? Sigur că mergem. Te rog. Faci doar o dată opt ani, Leon.

Capitolul 47

Tiffy

Chiar nu-mi imaginam că mâncatul tiffin-ului de ciocolată poate avea o asemenea încărcătură sexuală. Stăm pe canapea în faţa televizorului nostru (care practic e doar un raft ornamental inedit) cu paharele de vin în mâini şi cu picioarele atingându-ni-se. Nu sunt prea departe de a sta la el în poală, de fapt. Ăsta e, în mod cert, locul unde *vreau* să stau.

— Haide, zic, impulsionându-l cu genunchiul. Spune-mi adevărul.

Leon şovăie. Îmi mijesc ochii spre el şi alunec mai aproape, privirea mea mutându-se către buzele lui. El face acelaşi lucru – succesiunea ochi-buze-ochi are o forţă incredibilă; suntem suspendaţi în acea clipă, de parcă am fi în punctul cel mai înalt al rotaţiei unui leagăn cu frânghii, aşteptând ca gravitaţia să-şi facă efectul, simţind atracţia, dar rămânând deocamdată pe loc. Nicio îndoială de data asta: ştiu că se gândeşte să mă sărute.

— Spune-mi, îi cer.

El îşi înclină capul, dar în ultimul moment mă retrag puţin; Leon scoate un pufnet uşor, pe jumătate amuzat, pe jumătate frustrat.

— Mult mai scundă, îmi zice fără nicio tragere de inimă, retrăgându-se la rândul lui şi întinzându-se după o altă pătrăţică de tiffin.

Îl privesc lingându-şi ciocolata de pe degete. Uimitor, într-

adevăr – întotdeauna mi s-a părut ciudat că în filme oamenii cred că dacă lingi lucruri aşa e sexy, dar uite-l pe Leon dovedindu-mi că mă înşel.

— Mai scundă? Atât? Mi-ai spus asta deja.

— Şi... mai îndesată.

— Mai îndesată! jubilez eu, deoarece voiam să aud exact genul ăsta de comentarii. Credeai că aveam să fiu îndesată?

— Păi... aşa am presupus, zice Leon, mutându-se brusc şi trăgându-mă spre el, în aşa fel încât aproape că mă strânge la piept.

Mă sprijin pe el, savurând senzaţia.

— Scundă şi îndesată. Şi mai ce?

— Credeam că te îmbraci ciudat.

— Păi chiar aşa fac, îi amintesc, gesticulând către rufele puse la uscat în colţ; printre ele se numără pantalonii mei roşu-aprins şi puloverul tricotat în culorile curcubeului pe care mi l-a luat Mo de ziua mea anul trecut (deşi nici măcar eu nu le-aş purta pe amândouă în acelaşi timp).

— Totuşi, ţie îţi vin perfect, insistă el. De parcă o faci intenţionat. Îţi alegi o vestimentaţie care să te reprezinte.

Râd.

— Ei bine, mulţumesc.

— Şi tu? întreabă el, dându-mi puţin drumul din strânsoare ca să bea o gură de vin.

— Şi eu, ce anume?

— Cum ai crezut c-o să arăt?

— Am trişat şi te-am căutat pe Facebook, recunosc.

Leon pare şocat, cu vinul la jumătatea drumului spre gură.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta!

— Sigur că n-ai făcut-o. Adică, eu aş vrea să ştiu cum arată cineva, dacă se mută la mine şi doarme în patul meu, dar ţie nu-ţi prea pasă de aspect, nu-i aşa?

Leon cade pe gânduri.

— Mi-a păsat de aspectul tău odată ce l-am văzut. Pe de altă parte, de ce ar fi contat asta? Prima regulă a subînchirierii era că nu aveam să ne întâlnim.

Râd fără să vreau.

— Am încălcat-o pe prima, atunci.

— Pe prima?

— Nu-ţi face griji.

Flutur nepăsătoare din mână. Nu-mi surâde ideea să-i explic „prima regulă” a lui Gerty ori să-i dezvălui cât de mult timp mi-am petrecut gândindu-mă la încălcarea ei.

— Ah, zice Leon dintr-odată, aruncând o privire spre ceasul meu cu Peter Pan de pe frigider. E douăşpe jumate. E târziu. Se uită la mine îngrijorat. Am pierdut noţiunea timpului.

Ridic din umeri.

— E în regulă?

— Nu mă pot întoarce la apartamentul mamei acum – ultimul tren a fost la douăşpe şi zece. Părând mâhnit, murmură: Aş putea să... să dorm pe canapea? Dacă e în regulă?

— Pe canapea? De ce?

— Ca să poţi avea patul?

— Canapeaua asta e minusculă. Ar trebui să te ghemuieşti în poziţie fetală. Inima îmi bate cu putere când continui: Tu ai partea ta, eu o am pe a mea. Am respectat regula cu dormitul pe stânga şi dreapta tot anul, de ce ar trebui s-o schimbăm acum?

Ochii lui se plimbă încoace şi încolo pe faţa mea, de parcă ar încerca să mă citească.

— E doar un pat, zic, mutându-mă mai aproape din nou. Am mai împărţit patul până acum.

— Nu sunt sigur... dacă acum va fi la fel de simplu, spune el cu o voce puţin gâtuită.

Din impuls, mă aplec şi-mi apăs uşor buzele pe obrazul lui, apoi din nou şi din nou, până ce am sărutat o cale de la pometi până la marginea buzelor sale.

Mă las pe spate şi-i întâlnesc ochii. Pielea mea freamătă deja, însă privirea pe care mi-o aruncă trimite un şoc prin mine, iar acum simt de parcă optzeci la sută din corpul meu zvâcneşte în armonie cu bătăile inimii. Înghit. Suntem atât de aproape pe cât pot fi două fiinţe umane fără să se sărute. Nu e nici măcar o licărire de panică de data asta, doar dorinţă minunată şi arzătoare.

Deci, în cele din urmă, îl sărut.

Când l-am sărutat pe obraz, planificasem ca primul nostru sărut propriu-zis să fie blând şi lent, genul de sărut pe care-l simţi până în degetele de la picioare, dar când ajung acolo de-adevăratelea, e clar că am aşteptat prea mult şi am mâncat erotic prea mult tiffin ca să-mi pot respecta intenţiile. Ăsta e un

sărut adevărat, genul care promite dezbrăcare inevitabilă, genul care în general se întâmplă în drumul împiedicat către pat. Aşadar, nu sunt surprinsă să descopăr că, atunci când ne întrerupem pentru a inspira, sunt călare pe el; părul meu atârnă de fiecare parte a noastră, fusta mea lungă mi s-a adunat la coapse, mâinile lui de pe spatele meu mă trag atât de aproape pe cât e posibil să fiu.

Nu ne oprim pentru mult timp. Mă răsucesc să-mi las paharul de vin fără menajamente pe măsuţa de cafea şi mă mişc puţin ca să nu mă doară glezna, apoi ne sărutăm din nou, flămânzi, iar corpul meu răspunde cu o ardoare pe care sunt absolut convinsă că n-am mai simţit-o până acum. Mâna lui se mută pe ceafa mea, atingându-mi în trecere sânul, şi abia îmi pot reţine un scâncet când mă izbeşte senzaţia. Toate par s-o fi luat-o razna.

Nu am nici cea mai vagă idee ce urmează să se întâmple. De fapt, nici nu pot să mă gândesc la situaţie. Sunt incredibil de recunoscătoare pentru asta – orice amintire de-a foştilor iubiţi a dispărut cu totul. Corpul lui Leon e ferm şi cald, şi singurul lucru la care mă pot gândi este să scap de toate aceste haine care-mi stau în cale ca să mă pot lipi de el. De data asta, când mă îndrept să-i deschei cămaşa, el îşi desprinde mâna de pe talia mea ca să mă ajute, dând-o jos şi aruncând-o peste speteaza canapelei, unde atârnă ca un drapel. Îmi trec mâinile peste pieptul lui, minunându-mă că sunt capabilă să-l ating aşa. Mă separ de el doar cât să-mi scot bluza.

El inspiră brusc şi, în timp ce mă aplec să-l sărut din nou, mă opreşte, cu mâinile pe partea superioară a braţelor mele, cu ochii pe corpul meu. Port un furou subţire sub bluză, iar decolteul acestuia urmează linia sutienului, coborând într-un V adânc.

— Doamne, îngaimă el răguşit. Uită-te la tine.

— Nimic din ce n-ai mai văzut, îi reamintesc, deja aplecându-mă nerăbdătoare pentru un alt sărut.

Leon mă ţine la distanţă, uitându-se fix la pieptul meu. Când scot un mic sunet frustrat, vine să-şi lipească buzele de clavicula mea, apoi mai jos, sărutându-mi sânii pe îndelete, aşa că renunţ la orice obiecţie.

Mi-e imposibil să formez gânduri pentru o durată mai mare de aproximativ două secunde. Se evaporă imediat. Pot simţi

secţiuni majore din creierul meu lăsând baltă orice altceva şi concentrându-se asupra sexului. Partea creierului meu care procesează durerea, de exemplu, a uitat cu desăvârşire de gleznă şi e acum mult mai interesată de ceea ce fac cu exactitudine buzele lui Leon, în timp ce săruturile lui coboară mai jos şi mai jos către marginea sutienului meu. Secţiunea care de obicei este ocupată să se întrebe dacă arăt grasă pare să fi murit cu totul. Trebuie să recurg la gemete, pentru că centrul vorbirii din creierul meu e şi el inert.

Mâinile lui Leon coboară sub mijlocul fustei mele, atingând mătasea lenjeriei. Mi-am pus lenjerie frumoasă, evident. Poate că n-am planificat întreaga scenă, dar m-am pregătit pentru orice eventualitate.

Mă retrag şi-mi smulg furoul – doar el ne stă în cale acum. Dacă e să ne dezbrăcăm în continuare va trebui să mă opresc din a-l călări, însă nu vreau s-o fac. Creierul meu face un efort teribil să gândească pe termen lung, dar e inutil, evident, deci abandonez problema sperând că Leon are o soluţie.

— Pat? murmură el cu buzele lipite de gâtul meu.

Încuviinţez din cap, dar când se mişcă sub mine mormăi o obiecţie, lăsându-mi jos capul ca să-l sărut din nou. Îi pot simţi zâmbetul pe buzele mele.

— Nu putem ajunge în pat dacă nu te mişti, îmi reaminteşte el încercând să-mi dea un imbold.

Obiectez incoerent din nou. El chicoteşte, fără să se desprindă din sărut.

— Canapea?

Mai bine. Ştiam că Leon o să găsească o soluţie. Fără tragere de inimă, alunec din poala lui ca să se poată mişca. Mâinile lui trag de materialul fustei mele, căutând un fermoar sau un nasture.

— Are un fermoar ascuns, zic, răsucindu-mă să-l găsesc în lateral, de-a lungul şoldului.

— Diabolicele haine femeieşti, declară Leon, ajutându-mă să-mi trag fusta jos odată ce e descheiată.

Ca şi mai devreme, mă mişc pentru a mă lipi din nou de el, dar el mă opreşte ca să mă poată vedea mai bine. Privirea din ochii lui îmi face obrajii să se îmbujoreze. Îi desfac cureaua şi inspiră brusc, privirea lui e înapoi pe faţa mea, în momentul în care-i deschei jeanşii.

— Puţin ajutor? spun cu o sprânceană ridicată, în timp ce mânui stângaci nasturii.

— Îţi las ţie partea asta. Nu te grăbi.

Zâmbesc. Îşi trage jos jeanşii, apoi mă trage şi pe mine să mă întind lângă el pe canapea. Suntem o grămadă de membre şi perne şi piele. Categoric nu încăpem. Nu e deloc spaţiu. Râdem acum, dar numai printre săruturi; în toate locurile unde corpul lui îl atinge pe al meu am impresia că cineva mi-a reprogramat nervii să simtă de cinci ori mai multe decât de obicei.

— A cui idee a fost canapeaua? întreabă Leon.

Capul lui e la nivelul pieptului meu; mă sărută de-a lungul marginii de jos a sutienului acum, făcându-mă să gem. Mă simt incredibil de inconfortabil, dar disconfortul e un preţ pe care n-am nici cea mai mică problemă să-l plătesc.

De-abia când mă loveşte cu cotul în abdomen, în încercarea de a se aşeza în aşa fel încât să aibă suficient spaţiu să mă sărute, îl întrerup.

— Pat, zic cu hotărâre.

— Femeie practică.

Ne ia alte zece minute să ne deplasăm într-acolo. El se ridică primul, apoi, în timp ce eu mă pregătesc să-mi pun picioarele jos, se apleacă să mă ia în braţe.

— Pot merge bine, protestez.

— E chestia noastră. În plus, e mai repede.

Are dreptate – m-a culcat pe pat în câteva secunde şi a venit deasupra mea, cu buzele lui fierbinţi pe ale mele, mâna lui pe sânul meu. Fără râsete acum. De-abia dacă pot respira, sunt atât de excitată. E absurd. E imposibil să mai aştept.

În momentul acela se aude soneria de la uşă.

Capitolul 48

Leon

Îngheţăm amândoi. Îmi ridic capul să mă uit la ea. Obrajii ei sunt roşii, îmbujoraţi, buzele, umflate de la sărutări, iar părul ei se întinde într-o dezordine portocalie în contrast cu pernele albe. Imposibil de sexy.

Eu:

— E pentru tine?

Tiffy:

— Poftim? Nu!

Eu:

— Dar niciunul dintre cunoscuţii mei nu-şi închipuie că sunt aici în weekend!

— Tiffy suspină.

Tiffy:

— Nu-mi pune întrebări complicate. Nu pot... gândi chiar acum.

Îmi apăs buzele peste ale ei din nou, dar soneria sună a doua oară. Înjur. Mă rostogolesc pe o parte; încerc să mă calmez.

Tiffy se rostogoleşte cu mine, aşa că e deasupra mea acum.

Tiffy:

— O să plece.

Dintr-odată, asta pare clar cea mai bună sugestie. Corpul ei e incredibil. Nu mă pot opri din a-l atinge – ştiu că sunt mult prea haotic, mâinile mi se plimbă pe tot corpul ei, dar nu vreau să ratez nimic. Ar trebui să am cel puţin încă zece mâini, în mod ideal.

Soneria sună din nou. Şi din nou. La intervale de cinci secunde. Tiffy se aruncă înapoi pe partea ei de pat cu un mârâit.

Tiffy:

— Cine dracu’ e?

Eu:

— Ar trebui să răspundem.

Ea se întinde şi-şi trece degetul de la buricul meu către chiloţi. Mintea mi se goleşte complet. O vreau. O vreau. O vreau. Vreau...

Sonerie, sonerie, sonerie, sonerie.

Tiffy:

— Drace! Mă duc eu.

Eu:

— Nu, mă duc eu. Pot să mă acopăr cu un prosop şi să pretind că eram la duş.

Tiffy se uită la mine.

Tiffy:

— Cum naiba te poţi gândi la ceva de genul ăsta chiar acum? Creierul meu nu mai funcţionează. În mod clar, eşti mult mai

înnebunitor decât mine.

Stă întinsă acolo, cu bustul gol, doar un petic de lenjerie de mătase între cum e acum şi goliciune. E nevoie de toată forţa mea interioară şi de bâzâitul acela insistent ca să mă stăpânesc.

Eu:

— Crede-mă. Eşti foarte înnebunitoare.

Tiffy mă sărută. Soneria acum sună continuu – nici măcar nu se mai opreşte. Persoana stă cu degetul apăsat pe buton.

Oricine ar fi, îl urăsc.

Mă îndepărtez de Tiffy, înjur din nou şi mă întind după prosopul de pe calorifer, apoi mă împleticesc spre vestibul. Trebuie să mă adun. Doar voi răspunde la uşă, îi voi da un pumn persoanei ce ne-a întrerupt, apoi mă voi întoarce în pat. Un plan bun, temeinic.

Apăs butonul interfonului, apoi deschid uşa de la intrare şi aştept, îmi trece prin minte cu întârziere că, de vreme ce părul meu e uscat, nu arăt ca şi cum de-abia am ieşit de la duş.

Nu l-am mai văzut niciodată pe tipul care apare în uşă. De asemenea, nu e genul de tip pe care m-aş încumeta să-l lovesc. E înalt, cu nişte muşchi care sugerează că-şi petrece mult timp la sală. Păr castaniu, barbă aranjată perfect, cămaşă scumpă. Ochi furioşi.

Dintr-odată am un presentiment negativ. Îmi doresc să fi purtat mai mult decât un prosop.

Eu:

— Vă pot ajuta?

Pare confuz.

Tipul cu ochi furioşi:

— Nu e acesta apartamentul lui Tiffy?

Eu:

— Ba da. Sunt colegul ei de apartament.

Tipul cu ochi furioşi nu pare deloc fericit să audă vestea.

Tipul cu ochi furioşi:

— Ei bine, e acasă?

Eu:

— Scuze, nu v-am auzit numele? îmi aruncă o privire lungă, furioasă.

Tipul cu ochi furioşi:

— Sunt Justin.

Ah.

Eu:

— Nu, nu e acasă.

Justin:

— Credeam că apartamentul era al ei în weekend.

Eu:

— Ţi-a spus ea asta?

Justin pare ezitant pentru o clipă. O ascunde bine, totuşi.

Justin:

— Mda, a pomenit de asta când am văzut-o ultima oară. Aranjamentul vostru. Întreaga chestie cu împărţitul patului.

În niciun caz nu i-ar fi spus. Tiffy ştia foarte bine că nu i-ar fi plăcut să audă aşa ceva. Limbajul corporal extrem de ostil sugerează că lui într-adevăr nu-i place s-o audă.

Eu:

— Împărţitul camerei. Dar da. În mod normal e aici în weekend, dar acum e plecată.

Justin:

— Unde?

Ridic din umeri. Arăt plictisit. În acelaşi timp, mă îndrept de spate, doar ca să-şi dea seama că suntem de aceeaşi înălţime. E o reacţie de om al cavernelor din partea mea, dar e plăcut oricum.

Eu:

— De unde să ştiu eu?

Justin, pe neaşteptate:

— Pot vedea apartamentul?

Eu:

— Poftim?

Justin:

— Pot vedea apartamentul? Doar să arunc o privire.

Deja se îndreaptă spre mine de parcă ar intra. Bănuiesc că aşa obţine întotdeauna ce vrea: cerând lucruri exagerate şi apoi repezindu-se să le ia.

Nu mă mişc. În cele din urmă, trebuie să se oprească din mers, pentru că sunt direct în calea lui.

Eu:

— Nu. Scuze. Nu poţi.

Îmi simte acum ostilitatea. E scos din sărite. Era deja furios când a ajuns aici; e ca un câine în lesă gata să se năpustească la luptă.

Justin:
— De ce nu?
Eu:
— Pentru că e apartamentul meu.
Justin:
— Şi al lui Tiffy. Ea e...
Eu:
— Ce anume?
Justin nu termină minciuna. Îşi dă seama că ştiu dacă Tiffy e singură sau într-o relaţie.
Justin:
— E complicat. Dar suntem foarte apropiaţi. Îţi pot promite că nu s-ar supăra să arunc o privire prin apartament, să verific dacă e destul de bun pentru ea. Bănuiesc că aveţi un contract de subînchiriere, voi doi? Semnat de proprietar?
Nu vreau să intru într-o asemenea discuţie cu tipul ăsta. Pe deasupra, nu am contract de subînchiriere. Proprietarul n-a mai luat legătura cu mine de ani de zile, deci pur şi simplu nu i-am menţionat subiectul lui Tiffy.
Eu:
— Nu poţi intra.
Justin se pregăteşte să mă înfrunte. Nu port altceva decât un prosop în jurul taliei; suntem faţă în faţă. Chiar nu cred că Tiffy s-ar bucura să se ajungă la o luptă.
Eu:
— Am o tipă acolo, omule.
Justin îşi dă brusc capul pe spate. Nu se aştepta la asta.
Justin:
— Ai?
Eu:
— Da. Deci aş aprecia dacă...
Îşi mijeşte ochii.
Justin:
— Cine e?
Oh, pentru numele lui Dumnezeu!
Eu:
— De ce ţi-ar păsa?
Justin:
— Nu e Tiffy, atunci?
Eu:

— De ce ai crede că e Tiffy? Doar ce ţi-am spus...

Justin:

— Da. E plecată weekendul ăsta. Doar că ştiu că nu e cu părinţii ei, şi Tiffy nu părăseşte Londra de una singură pentru nimic în lume, exceptând o vizită acasă. Deci...

Încearcă să mă împingă în lateral, dar sunt pregătit pentru asta. Îmi las greutatea peste el, dezechilibrându-l.

Eu:

— Ieşi de aici. Acum. Nu ştiu care e problema ta, dar din clipa în care ai intrat în apartamentul meu ai încălcat legea, deci dacă nu vrei să chem poliţia – dacă nu a făcut-o deja femeia din dormitorul meu – atunci ieşi dracului afară!

Îi văd nările umflându-se. Vrea să sară la bătaie; are nevoie de toată energia să se abţină. Nu e un gen plăcut de bărbat. Totuşi, observ că şi eu sunt pregătit pentru luptă. Aproape că sper că mă va lovi.

N-o face însă. Ochii îi alunecă către uşa de la dormitor, apoi observă jeanşii mei întinşi pe jos. Cămaşa mea, agăţată de lampa-maimuţă ridicolă a lui Tiffy. Slavă Domnului că hainele lui Tiffy nu sunt vizibile – el le-ar recunoaşte, îmi imaginez. Ce gând neplăcut.

Justin:

— Mă voi întoarce să o văd pe Tiffy.

Se retrage.

Eu:

— Poate suni mai întâi data viitoare să verifici dacă e acasă. Şi dacă vrea să te vadă.

Trântesc uşa în spatele lui.

Capitolul 49

Tiffy

Sigur, nimeni nu ar spune că-i plăcut ca fostul tău iubit să apară în timp ce tu te laşi dusă de val cu noul iubit. Nimeni nu şi-ar dori că aşa ceva să se întâmple, exceptând poate din motive sexuale ciudate.

Dar, fără îndoială, nimeni altcineva nu ar fi chiar atât de

supărat.

Tremur – nu doar mâinile, ci şi picioarele, până deasupra genunchilor. Încerc să mă îmbrac cât de încet pot, paralizată la gândul că Justin poate să vină aici şi să mă vadă doar în chiloţi, dar ajung numai la jumătate înainte ca frica de a fi auzită să învingă acest impuls. Mă prăbuşesc înapoi în pat, doar în lenjerie şi un pulover gigantic cu Moş Crăciun pe el (era cel mai apropiat lucru din dulap).

Când uşa apartamentului se trânteşte, sar de parcă cineva a apăsat pe trăgaci. E ridicol. Faţa mea e udată de lacrimi şi chiar sunt foarte speriată.

Leon bate uşor la uşa dormitorului.

— Sunt doar eu. Pot să intru?

Inspir adânc, tremurat şi-mi şterg lacrimile de pe obraji.

— Da, intră.

El îmi aruncă o privire şi face ce-am făcut eu – se îndreaptă spre dulap şi trage afară cel mai apropiat lucru. Odată ce s-a îmbrăcat, vine să se aşeze la capătul opus al patului. Sunt recunoscătoare. Dintr-odată nu vreau să fiu lângă nicio persoană goală.

— Sigur a plecat? îl întreb.

— Am aşteptat până am auzit şi uşa clădirii închizându-se, îmi spune Leon. A plecat.

— Se va întoarce, totuşi. Şi nu pot face faţă ideii că-l voi revedea. Nu pot... îl urăsc.

Inspir iarăşi adânc, tremurat, simţind cum îmi izvorăsc din nou lacrimile. De ce era atât *de furios*? Oare a fost întotdeauna aşa şi eu doar am uitat?

Întind o mână către Leon; vreau să fiu ţinută în braţe. Se mută din capătul opus al patului şi mă trage către el, culcându-mă; acum e în spatele meu, corpul meu e înconjurat de al lui.

— Poate că simte că-şi pierde controlul asupra ta, îmi şopteşte. E speriat.

— Ei bine, eu nu mă întorc de data asta.

Leon îmi sărută umărul.

— Vrei să-l sun pe Mo? Sau pe Gerty?

— O să stai cu mine?

— Desigur.

— Nu vreau decât să mă culc.

— Atunci ne culcăm. Se întinde după pătura din Brixton,

trăgând-o peste noi şi apoi se apleacă să stingă lampa. Trezeşte-mă dacă ai nevoie de mine.

∴

Nu ştiu cum, dar dorm toată noaptea, trezindu-mă abia când tipul de la etaj începe să facă orice face el de obicei la şapte dimineaţa (se aude ca un soi de aerobic energic ce implică o mulţime de sărituri. Aş fi furioasă, dar e cu mult mai bine decât alarma care mă trezeşte ca să mă duc la muncă).

Leon e plecat. Mă aşez, cu ochii împăienjeniţi de la faptul că am adormit după ce am plâns, şi încerc să înţeleg realitatea. În timp ce-mi derulez prin minte evenimentele de ieri – din păcate terminând cu partea bună cu canapeaua şi amintindu-mi de sosirea lui Justin – Leon îşi iţeşte capul în dormitor.

— Ceai?

— L-ai făcut tu?

— Nu, l-am pus pe spiriduşul de casă să-l facă.

Zâmbesc la auzul acestor cuvinte.

— Nu-ţi face griji. I-am spus să-l facă pe al tău deosebit de tare, adaugă el. Pot intra?

— Sigur că poţi. E şi dormitorul tău.

— Nu şi atunci când tu eşti aici.

Îmi întinde o ceaşcă de ceai potrivit de tare. Asta e prima ceaşcă de ceai pe care mi-a făcut-o el vreodată, dar, aşa cum eu ştiu cât de mult lapte îi place în ceai, trebuie să-şi fi dat seama cum îl beau pe al meu. E ciudat cât de uşor poţi cunoaşte pe cineva din resturile pe care le lasă în urmă.

— Îmi pare rău pentru aseară, încep.

Leon clatină din cap.

— Nici să nu te gândeşti. Nu este vina ta, nu-i aşa?

— Păi, am ieşit cu el. De bunăvoie.

Tonul vocii mele e senin, dar Leon se încruntă.

— Relaţiile ca aceasta încetează să fie „de bunăvoie” destul de repede. Sunt o mulţime de căi prin care cineva te poate face să stai cu el sau să crezi că vrei s-o faci.

Îmi înclin capul să mă uit la el: stă la marginea patului cu coatele pe genunchi, cu ambele mâini în jurul căniі de ceai. Îmi vorbeşte pe jumătate peste umăr, şi de fiecare dată când îmi întâlneşte privirea vreau să zâmbesc. S-a pieptănat – părul lui e mai îngrijit decât l-am văzut vreodată, netezit după urechi şi răsucindu-se în bucle la baza gâtului.

— Pari bine informat, zic cu grijă.

— Mama, îmi răspunde el privindu-mă în ochi. Ea şi-a petrecut o mulţime de timp cu bărbaţi care au maltratat-o.

Cuvântul mă face să tresar. Leon observă.

— Scuze.

— Justin niciodată nu m-a lovit sau ceva asemănător, mă grăbesc să-i spun, simţind cum roşesc.

Iată-mă, făcând caz în legătură cu un iubit care o face puţin pe şeful cu mine, când mama lui Leon a trecut prin...

— Nu la genul ăsta de maltratare m-am referit, ci la cea emoţională, precizează el.

— Oh. Asta a fost, cu Justin?

Da, îmi zic, înainte să am timp să mă îndoiesc de mine. La naiba, sigur că a fost. Lucie şi Mo şi Gerty au tot spus-o fără să o spună direct de luni de zile, nu-i aşa? Înghit o gură de ceai, ascunzându-mă după cană.

— Era o situaţie îngrozitoare, murmură Leon, uitându-se fix la ceaiul său. E mai bine acum. O mulţime de şedinţe de consiliere. Prieteni buni. Căutatul cauzei problemei.

— Mm. Şi eu încerc chestia asta cu consilierea.

El încuviinţează din cap.

— Asta e bine. O să te ajute.

— Cred că mă ajută deja. A fost ideea lui Mo, iar el are întotdeauna dreptate.

Chiar, mi-ar prinde bine una din îmbrăţişările audio ale lui Mo. În timp ce mă uit în jur după telefon, Leon mi-l arată pe noptieră.

— Te las un minut. Şi nu-ţi face griji în legătură cu ziua lui Holly. Pun pariu că e probabil ultimul lucru pe care...

Se opreşte văzându-mi expresia indignată.

— Crezi că voi rata ziua lui Holly din cauza a ce s-a întâmplat aseară?

— Păi, am crezut că probabil ţi-a tăiat cheful, şi...

Clatin din cap.

— Categoric nu. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să las aceste... chestii legate de Justin să stea în calea lucrurilor importante.

El zâmbeşte, privirea lui întârziind pe faţa mea.

— Ei bine, în regulă. Mulţumesc.

— Trebuie să plecăm suficient de devreme ca să cumpărăm

un cadou! strig după el în timp ce pleacă.

— I-am oferit darul sănătăţii! îmi răspunde el prin uşă.

— Asta nu va fi de ajuns – trebuie să fie ceva de la Claire's Accesories!

Capitolul 50

Leon

Mama lui Holly stă într-o căsuţă dărăpănată din Southwark. Vopseaua se cojeşte peste tot şi câteva tablouri se sprijină de pereţi, neagăţate, dar pare primitoare. Doar puţin demodată.

Când ajungem, şuvoaie de copii ţâşnesc prin uşa din faţă sau intră în fugă. Mă simt puţin copleşit. Încă întorc pe toate părţile noaptea trecută, încă vibrez de adrenalină de la altercaţia cu Justin. Am denunţat incidentul la poliţie, dar vreau să fac mai multe. Ar trebui să obţină un ordin de restricţie. Totuşi, nu i-o pot sugera. E alegerea ei. Sunt neputincios.

Intrăm în casă. Se văd multe pălării de petrecere şi câţiva copilaşi plângând, posibil tachinaţi până la lacrimi de obrăznicăturile de opt ani.

Eu:

— O vezi pe Holly?

Tiffy stă pe vârfurile de la un picior (cel sănătos).

Tiffy:

— E ea? În costumul Star Wars?

Eu:

— Star Trek. Şi nu. Poate acolo lângă bucătărie?

Tiffy:

— Sunt aproape sigură că e băiat. Mi-ai spus că avem nevoie de costume?

Eu:

— Şi tu ai citit invitaţia!

Fără să mă bage în seamă, Tiffy ridică o pălărie de văcar abandonată şi mi-o pune pe cap.

Mă întorc către oglinda de pe hol ca să admir rezultatul. Pălăria stă cocoţată nesigur peste claia mea de păr. O dau jos şi i-o pun lui Tiffy.

Mult mai bine. Un soi de văcăriţă sexy. Foarte stereotipic, desigur, dar sexy.

Tiffy îşi verifică reflexia şi-şi trage mai jos pălăria.

Tiffy:

— Bine. Eşti vrăjitor atunci.

Trage o capă cu stele şi semiluni de pe spătarul scaunului şi se întinde să mi-o îmbrace pe umeri, legând-o cu o fundă la baza gâtului. Atingerea degetelor ei e de ajuns ca să-mi aducă aminte de aseară. E un loc foarte nepotrivit pentru acest gen de gânduri, deci încerc să le gonesc, însă Tiffy nu mă ajută. Îşi trece mâinile în jos pe pieptul meu, într-un gest ce mi-e familiar de la timpul petrecut pe canapea.

O apuc de mână.

Eu:

— Nu putem face asta.

Tiffy îşi ridică o sprânceană, poznaşă.

Tiffy:

— Ce să facem?

Cel puţin, dacă planifică să mă tortureze aşa, înseamnă că se simte mai bine.

În cele din urmă, o zăresc pe Holly stând pe scări şi-mi dau seama de ce a fost atât de greu de observat. E complet schimbată. Ochi strălucitori. Păr mai des şi mai sănătos, ce-i cade în faţă, doar ca să fie suflat fără milă în spate în timp ce vorbeşte. Chiar arată puţin dolofană.

Holly:

— LEON!

Coboară în fugă la parter, apoi se opreşte la baza scării. E îmbrăcată ca Elsa din *Frozen*, ca toate fetele ce găzduiesc o petrecere aniversară în Occident din 2013 încoace. E puţin cam mare pentru costum, dar ea şi-a petrecut prima parte a copilăriei în spital, deci nu contează.

Holly:

— Unde e Tiffy?

Eu:

— E şi ea aici. Doar că s-a dus la baie.

Mulţumită, fetiţa mă ia de braţ şi mă târăşte către camera de zi, unde încearcă să mă hrănească cu mici rulouri cu cârnaţi care au fost atinse de mulţi copii murdari.

Holly:

— Ieşi deja cu Tiffy?

Mă uit fix la ea; paharul de plastic cu suc tropical mi s-a oprit la jumătatea drumului către gură.

Holly îşi dă ochii peste cap, convingându-mă astfel că e aceeaşi persoană, nu o sosie mai rotunjoară.

Holly:

— Haide. Voi doi sunteţi Suflete Pereche!

Mă uit în jur nervos, sperând că Tiffy nu este în raza noastră auditivă. Dar şi zâmbesc, se pare. Mă gândesc în treacăt la reacţia pe care am avut-o la comentariile similare despre mine şi Kay – în general era genul de răspuns care o făcea pe Kay să declare că mi-e frică de angajamente. E adevărat că, acele comentarii rareori veneau din gura unei fetiţe precoce purtând o cosiţă falsă în jurul gâtului (bănuiesc că i-a căzut de pe creştet acum ceva vreme).

Eu:

— Că veni vorba...

Holly:

— Da! Ştiam eu! I-ai spus c-o iubeşti?

Eu:

— E puţin cam devreme pentru asta.

Holly:

— Nu şi dacă eşti îndrăgostit de ea de secole.

Pauză.

Holly:

— Ceea ce eşti. Printre altele.

Eu, cu blândeţe:

— Nu sunt sigur în legătură cu asta, Holly. Suntem prieteni.

Holly:

— Prieteni care se iubesc.

Eu:

— Holly...

Holly:

— Ei bine, i-ai spus că o placi?

Eu:

— Precis ştie.

Holly mijeşte ochii.

Holly:

— Ştie, Leon?

Mă simt uşor tulburat. Da? Ştie? Sărutatul e un indiciu

limpede, nu? Holly:

— Eşti groaznic când vine vorba să le spui oamenilor ce simţi cu adevărat pentru ei. De-abia dacă mi-ai spus vreodată că mă placi mai mult decât pe toţi ceilalţi pacienţi. Dar ştiu că e aşa.

Îşi întinde larg mâinile, de parcă ar zice: „Exemplu grăitor!” încerc să nu zâmbesc.

Eu:

— Ei bine, mă voi asigura că ştie.

Holly:

— Nu contează. O să-i spun eu oricum.

În clipa următoare pleacă, strecurându-se prin mulţime. Drace.

Eu:

— Holly! Holly! Nu spune nici...

În cele din urmă, le găsesc împreună în bucătărie. Dau buzna la sfârşitul a ceea ce e în mod clar o intervenţie din partea lui Holly. Tiffy e aplecată s-o audă mai bine, surâde, părul îi străluceşte în roşu-auriu sub luminile prea strălucitoare din încăpere.

Holly:

— Eu doar vreau să ştii că el e de treabă şi tu eşti de treabă.

Se ridică pe vârfuri şi adaugă, într-o şoaptă de scenă:

Holly:

— Deci asta înseamnă că nu e niciun preş.

Tiffy se uită la mine întrebătoare.

Strâng din buze în timp ce ceva cald şi înduioşător mi se sedimentează în piept. Intru şi o trag pe Tiffy către mine, întinzându-mă să-i ciufulesc părul lui Holly. Copil ciudat, clarvăzător.

Capitolul 51

Tiffy

Mo şi Gerty trec pe la noi după-amiază, odată ce Leon a plecat către apartamentul mamei lui, iar eu le împărtăşesc dramele de aseară la o sticlă foarte necesară de vin. Mo reuşeşte să încuviinţeze mai înţelegător ca oricând; Gerty, pe de

altă parte, înjură necontenit. Are nişte nume obscene cu adevărat inventive pentru Justin. Cred că le păstra de ceva timp.

— Vrei să stai la noi noaptea asta? îmi propune Mo. Poţi dormi în patul meu.

— Mulţumesc, dar nu, sunt bine. Nu vreau să fug. Ştiu că nu vrea să mă rănească sau ceva de genul ăsta.

Mo nu pare prea convins.

— Dacă eşti sigură, zice el.

— Sună-ne oricând şi comandăm un taxi să te aducă, îmi spune Gerty terminându-şi vinul. Şi dă-mi un telefon dimineaţă. Trebuie să-mi spui totul despre partida de sex cu Leon.

Mă uit fix la ea.

— Poftim!

— Ştiam eu! Mi-am dat seama, zice ea, părând mulţumită de sine.

— Ei bine, de fapt, n-am făcut sex, îi spun scoţându-mi limba. Deci radarul a dat eroare – din nou.

Ea îşi mijeşte ochii.

— Totuşi, a fost implicată nuditatea. Şi... atingerea.

— Chiar pe canapeaua asta.

Ea sare ca înţepată. Mo şi cu mine râdem pe înfundate.

— Ei bine, îmi spune Gerty scuturându-şi cu dezgust jeanşii mulaţi, ne vedem cu Leon marţi. Atunci o să-l interogăm ca la carte şi-o să ne lămurim dacă intenţiile lui în ceea ce te priveşte sunt aşa cum ar trebui să fie.

— Stai aşa, ce faceţi?

— O să-i vorbesc despre stadiul în care se află cazul.

— Iar Mo te însoţeşte pentru că...

Mă uit la Mo.

— Pentru că vreau să-l cunosc pe Leon, zice el, deloc stânjenit. Care-i problema? Toţi ceilalţi l-au cunoscut.

— Da, dar... dar... îmi mijesc ochii. El e colegul *meu* de apartament.

— Şi clientul *meu*, precizează Gerty, înşfăcându-şi poşeta de pe blat. Uite, poate că cunoaşterea lui Leon înseamnă o mare chestie pentru tine, dar putem să-i trimitem un mesaj ca să ne întâlnim la masă ca oamenii normali.

În mod iritant, n-am un răspuns la asta. Şi eu chiar nu pot să le reproşez că sunt exagerat de protectori în aceste circumstanţe – fără asta, fără ei, probabil că încă aş fi plâns

până adormeam în apartamentul lui Justin. Totuşi, nu sunt sigură că am ajuns la stadiul de a accepta uşor o întâlnire între Leon şi prietenii mei, iar intervenţia lor e iritantă.

Dau totul uitării marţi, când, la întoarcerea de la editură, găsesc acest bilet pe măsuţa de cafea:

CHIAR S-AU ÎNTÂMPLAT LUCRURI RELE. (Mo m-a rugat să-ţi reamintesc.)

Însă ai trecut prin acele lucruri rele, iar acum eşti mai puternică din această cauză. (Gerty m-a pus să-ţi transmit... deşi versiunea ei avea mai multe înjurături.)

Eşti minunată, şi niciodată nu te-aş răni cum te-a rănit el.

(Această parte îmi aparţine.)

Leon xx

— O să mă adori, zice Rachel, ridicându-se pe vârfuri să-mi vorbească peste peretele meu de plante în ghivece.

Mă frec la ochi. De-abia am încheiat o convorbire cu Martin, care şi-a făcut obiceiul să mă sune, mai degrabă decât să se deplaseze până în capătul holului. Probabil crede că aşa pare foarte ocupat şi important – mult prea ocupat şi important ca să-şi ridice fundul şi să vină să-mi vorbească. Totuşi, acum am puterea să-i blochez apelurile, iar dacă realmente trebuie să vorbesc cu el, mă pot strâmba la Rachel în acelaşi timp, deci sunt şi aspecte pozitive.

— De ce? Ce ai făcut? Mi-ai cumpărat un castel?

Rachel se uită lung la mine.

— E *atât de ciudat* că tocmai ai spus asta.

Eu mă uit lung înapoi la ea.

— De ce? Chiar mi-ai cumpărat un castel?

— Evident că nu, spune ea revenindu-şi, pentru că dacă mi-aş putea permite un castel, mi-aş cumpăra mie unul mai întâi, fără supărare – dar asta chiar *implică* un castel.

Mă întind după cană şi-mi scot picioarele de sub birou. Această conversaţie necesită ceai. O luăm pe traseul obişnuit către bucătărie: trecem pe lângă sala colorată ca să evităm birourile redactorului-şef şi directorului general, ne ascundem după stâlpul de lângă fotocopiator astfel încât Hana să nu ne observe, apoi ne îndreptăm către bucătărie dintr-un unghi din care să putem vedea dacă vreun membru de-al conducerii stă

ascuns acolo.

— Haide! Haide! Vorbeşte! o îndemn pe Rachel când intrăm în spaţiul sigur al bucătăriei.

— Ei bine. Ştii de ilustratorul ăla pe care l-am angajat pentru a doua carte a zidarului transformat în decorator, care e Lord Cineva?

— Sigur. Domnul Lord Ilustrator, zic.

Aşa îi spunem noi două.

— Ei bine, Domnul Lord a venit cu soluţia ideală pentru şedinţa foto a lui Katherin.

Echipa de marketing vrea să prezinte creaţiile din cartea lui Katherin. Presa tradiţională a fost reticentă să ni se alăture – ei încă nu prea îşi dau seama cum se transformă în vânzări laudele vedetelor de pe YouTube ca Tasha Chai-Latte – deci noi vom finanţa şedinţa foto şi vom „disemina pozele pe platformele de socializare”. Tasha a promis să le distribuie pe blogul ei; cum nu a mai rămas decât puţin peste o săptămână până la data publicării, departamentele de marketing şi promovare cu publicul au căderi nervoase periodice în legătură cu organizarea şedinţei foto.

— El *deţine un castel galez*, termină Rachel. În Ţara Galilor. Pe care îl putem folosi.

— Vorbeşti serios? Gratis?

— Categoric. Weekendul ăsta. Şi pentru că e atât de departe, el a spus că putem sta acolo în noaptea de sâmbătă spre duminică! În castel! Iar partea cea mai grozavă e că Martin nu poate scăpa de mine pe motiv că sunt doar bietul designer... pentru că Domnul Lord Ilustrator insistă s-o aduc pe Katherin! Rachel bate din palme încântată. Şi tu vei veni, evident, deoarece Katherin nu va face nimic dacă nu eşti acolo s-o protejezi de oamenii îngrozitori precum Martin şi Hana. Un weekend la un castel galez! Un weekend la un castel galez!

Îi spun să tacă, întrucât s-a apucat să cânte destul de tare şi să schiţeze paşii unui soi de dans de castel (care implică o bună măsură de scuturat din şolduri). Deşi ne-am asigurat că nu e niciun membru al conducerii în bucătărie, niciodată nu ştii când pot să apară. E aşa cum se spune despre şobolani – în orice clipă poţi fi sigur că e unul la doi metri distanţă de tine.

— Acum mai trebuie doar să găsim modele dispuse să lucreze gratis în cele două zile, continuă Rachel. Nici nu-mi vine să-i

spun lui Martin. Nu vreau să înceapă să-i placă de mine. O să dea peste cap întregul echilibru al biroului.

— Spune-i! o încurajez. E o idee grozavă.

Şi este. Însă Rachel are dreptate. Katherin nu se va duce fără mine, iar asta înseamnă un weekend întreg departe de casă. Eu speram că aş putea petrece o parte din el cu Leon. În pielea goală.

Rachel îşi ridică o sprânceană, observându-mi expresia.

— Aha, face ea.

— Nu, nu, e grozav. Încerc să mă adun. Un weekend departe cu tine şi Katherin va fi amuzant. În plus, e o vizită gratuită la castel! O să mă prefac că sunt în căutarea viitoarei mele case.

În timp ce aşteaptă ca apa pentru ceai să fiarbă, Rachel se sprijină cu spatele de frigider şi mă priveşte cu atenţie.

— Chiar îţi place tipul ăsta, nu-i aşa?

Mă preocup de scoaterea pliculeţelor de ceai. De fapt, *chiar* îmi place. E oarecum înspăimântător. Plăcut-înspăimântător, în general, dar şi un pic înspăimântător-înspăimântător.

— Păi atunci, ia-l cu tine, ca să nu-ţi lipsească două zile.

Îmi ridic privirea.

— *Să-l iau*? Cum o să pot convinge Puterile Care se Ocupă de Costurile Transportului?

— Adu-mi aminte cum arată armăsarul ăsta, îmi spune Rachel, dându-se la o parte ca să pot scoate laptele din frigider. Înalt, brunet, chipeş, cu un zâmbet misterios, atrăgător? Doar Rachel ar putea să spună „armăsar” fără ironie. Crezi că ar poza gratis? mă întreabă ea.

Aproape că scuip prima gură de ceai. Rachel zâmbeşte şi-mi întinde un prosop de hârtie ca să repar daunele aduse rujului.

— Leon? Model?

— De ce nu?

— Ei bine... Pentru că... El ar urî asta, cu siguranţă. Sau... poate că nu chiar – îi pasă atât de puţin de ceea ce cred alţii, încât probabil nu l-ar deranja să i se facă fotografii care să fie postate pe internet.

Dar dacă ar fi de acord, ar însemna să-l invit la un weekend întreg împreună – chiar dacă e unul puţin neconvenţional. Şi asta cu certitudine pare... *serios.* Ca o relaţie. Gândul îmi pune un nod în gât şi-mi stârneşte o uşoară fluturare de panică în abdomen. Îl alung, iritată pe mine însămi.

— Haide, întreabă-l, insistă Rachel. Pun pariu că va spune da, dacă aşa va petrece mai mult timp cu tine. Şi eu o s-o rezolv cu Martin. Odată ce-i ofer castelul, o să mă pupe în bot zile în şir.

∴

E foarte dificil să ştii exact cum să începi această conversaţie. Iniţial am crezut c-o să vină de la sine, dar în mod ciudat castelele şi/sau pozatul nu intervin în discuţie, iar acum e şapte patruzeci şi mai am doar cinci minute până ce Leon trebuie să se îndrepte spre muncă.

Totuşi, nu mă sustrag de la formularea întrebării. Din noaptea în care a apărut Justin, lucrurile s-au schimbat cu Leon; e mai mult decât tensiune sexuală şi flirt prin bilete, şi, dintr-un motiv sau altul, asta mi se pare puţin înspăimântător. Ori de câte ori mă gândesc la el mă inundă un val de fericire de neoprit, urmat de o panică vecină cu claustrofobia. Dar asta e probabil o complicaţie provocată de relaţia cu Justin, şi, sincer, refuz să mă mai las trasă înapoi.

— Deci, încep. Îmi înfăşor bluza mai strâns în jurul meu, deoarece sunt pe balcon; a devenit locul meu preferat pentru telefoanele de seară. Eşti liber weekendul ăsta, nu-i aşa?

— Mmhmm, face el.

la masa de seară la cantina spitalului în timp ce vorbeşte cu mine, deci e şi mai puţin vorbăreţ ca de obicei, lucru care acum e în avantajul meu. Mă gândesc că propunerea trebuie să fie auzită în întregime, înainte să poată fi discutată.

— Păi, în weekend trebuie să merg la un castel galez pentru o şedinţă de fotografiere a tricotajelor lui Katherin. Nu pot refuza, pentru că sunt asistenta ei personală, şi, în ciuda faptului că sunt plătită derizoriu, se presupune că voi munci la sfârşit de săptămână ori de câte ori mi se cere. Aşa merge treaba.

O clipă de linişte.

— Mm, în regulă, zice Leon.

Nu pare iritat. Nici n-ar trebui să fie, dacă stau să mă gândesc, nu e ca şi cum l-aş lăsa baltă, e munca mea. Şi dacă cineva înţelege asta, acesta e Leon.

Mă relaxez puţin.

— Dar chiar vreau să te văd, zic, înainte să mă pot îndoi de mine însămi. Iar Rachel a venit cu o idee potenţial groaznică, însă care s-ar putea dovedi foarte distractivă.

— Mm? face Leon, părând puţin nervos.

A auzit destule despre Rachel ca să ştie că ideile ei deseori implică cantităţi mari de alcool şi imprudenţă.

— Cum ţi s-ar părea un weekend gratis la un castel galez cu mine? În schimb, trebuie doar să pozezi ca model pentru nişte tricotaje cât timp eşti acolo, fotografiile urmând să fie postate pe conturile Butterfingers de pe platformele de socializare.

Aud în telefon un zgomot puternic de înecare.

— Urăşti ideea, zic, simţind cum obrajii îmi devin stacojii.

Tăcere prelungită. N-ar fi trebuit să sugerez asta niciodată – lui Leon îi plac serile liniştite acasă, cu vin şi conversaţii plăcute, nu să se perinde prin faţa aparatelor de fotografiat.

— Nu urăsc ideea, spune el. Doar... o absorb.

Aştept, oferindu-i puţin timp. Pauza e chinuitoare; în cele din urmă, când ştiu deja precis cum se va sfârşi această conversaţie jenantă, Leon adaugă:

— Bine.

Clipesc. Sub balcon, vulpoiul Fabio hoinăreşte, apoi trece o maşină de poliţie cu sirenele urlând asurzitor.

— În regulă, atunci? zic, când se face suficient de linişte încât să mă audă. O vei face?

— Pare un preţ relativ scăzut pentru un weekend cu tine. În plus, singura persoană care probabil m-ar tachina pentru asta e Richie, iar el nu are acces la internet.

— Vorbeşti serios?

— Vei poza şi tu?

— Oh, Martin probabil crede că-s prea masivă, îi spun dând din mână. Voi fi acolo doar ca damă de companie a lui Katherin.

— Îl voi cunoaşte pe acest Martin pe care-l plăcem atât de mult? Iar tu vei fi acolo pe post de...?

— Damă de companie a lui Katherin. Aşa îmi spune Rachel. Şi da, Martin va coordona întreaga activitate. O să aibă un comportament mai nesuferit decât de obicei, pentru că o să fie responsabil.

— Excelent, râde Leon. Pot să petrec timpul în care pozez făcând planuri pentru debarcarea lui.

OCTOMBRIE

Capitolul 52

Leon

Deci. Stau între două armuri, îmbrăcat într-un pulover de lână, focalizându-mi privirea la o distanţă medie.

Viaţa mea a devenit mai ciudată odată ce Tiffy a intrat în ea. Niciodată nu mi-a fost frică de o viaţă ciudată, dar în ultima vreme am început să mă simt mai degrabă... confortabil. Rigid în obiceiuri, cum obişnuia să spună Kay.

Nu pot rămâne aşa mult timp cu Tiffy prin preajmă.

Ea o ajută pe Katherin să ne aranjeze pe noi, modelele. Celelalte două sunt nişte adolescente subţiri; Martin se uită lung la ele de parcă ar fi comestibile. Sunt de treabă, dar conversaţia s-a stins după ce am trecut în revistă ultimul sezon din *Bake Off*[18]; număr clipele până când Tiffy va veni să-mi aranjeze puloverul de lână în moduri insesizabile, care (sunt destul de sigur) nu constituie decât scuze ca să mă atingă.

Domnul Lord Ilustrator se plimbă prin platou. E un gentleman simpatic şi elegant; castelul său e puţin cam dărăpănat, dar are spaţii şi vederi grandioase convenabile, deci toată lumea pare mulţumită.

Cu excepţia lui Martin. Glumeam cu Tiffy în legătură cu planificarea căderii sale, dar când nu salivează în faţa celorlalte modele, arată de parcă ar căuta calea cea mai uşoară de a mă împinge de pe creneluri. Nu-mi pot da seama ce se întâmplă. Nimeni de aici nu ştie despre Tiffy şi despre mine – ne-am gândit că aşa e cel mai simplu. Dar mă întreb dacă nu cumva el şi-a dat seama. Totuşi, dacă o ştie, de ce i-ar păsa suficient de mult încât să se uite duşmănos la mine atâta timp?

Asta e. Fac ce mi se spune şi mă uit lung într-o direcţie uşor diferită. Mă bucur că nu sunt în apartament weekendul ăsta;

[18] Concurs foarte popular de gătit din Marea Britanie.

aveam un sentiment neplăcut că Justin o să apară. O va face în cele din urmă. În mod clar nu s-a terminat sâmbăta trecută. Şi totuşi, a fost linişte de atunci. Fără flori, fără mesaje, fără apariţii surprinzătoare acolo unde se află Tiffy. E dubios. Sunt îngrijorat că el aşteaptă momentul propice ca să atace. Bărbaţii de genul ăsta nu pleacă după o mică sperietură.

Încerc să nu casc (sunt treaz de multe, multe ore, doar cu scurte aţipeli). Îmi las privirea să alunece în direcţia lui Tiffy. În cizme de cauciuc şi în jeanşi albaştri decoloraţi, se odihneşte într-o rână pe un jilţ enorm în stil *Urzeala tronurilor* pe care probabil nimeni n-are voie să stea, amplasat în colţul sălii de arme. Surprind o bucăţică din pielea ei mătăsoasă când se mişcă şi bluza i se deschide. Înghit în sec. Îmi întorc privirea către acea distanţă medie specifică pentru care tot insistă fotograful.

Martin:

— În regulă, să luăm o pauză de douăzeci de minute!

Fug, înainte să-mi poruncească să fac altceva decât să vorbesc cu Tiffy (până acum a trebuit să-mi petrec pauzele mutând arme vechi, aspirând paie rătăcite şi verificând zgârietura minusculă de pe degetul uneia dintre adolescentele sfrijite).

Eu, apropiindu-mă de jilţul lui Tiffy:

— Ce are tipul ăsta cu mine?

Tiffy clatină din cap şi-şi dă picioarele în lateral ca să se ridice.

Tiffy:

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Dar e şi mai dobitoc cu tine decât cu restul, nu-i aşa?

Rachel, în şoaptă, din spatele meu:

— Fugiţi! Dispăreţi! Vine!

Tiffy nu aşteaptă să i se spună de două ori. Mă înşfacă de mână şi mă trage după ea în direcţia holului de la intrare (o cavernă gigantică din piatră cu trei scări).

Katherin, ţipând după noi:

— Mă laşi să mă descurc cu el de una singură?

Tiffy:

— Pe toţi dracii, femeie! Doar imaginează-ţi că e un deputat conservator din anii şaptezeci, în regulă?

Nu mă întorc să văd reacţia lui Katherin, dar o pot auzi pe Rachel izbucnind în râs. Tiffy mă trage într-o nişă ornată, care

arată de parcă ar fi găzduit cândva o statuie, şi mă sărută apăsat pe gură.

Tiffy:

— Nu mai suport să mă holbez la tine toată ziua. Şi sunt extrem de geloasă pe oricine altcineva o mai face.

Mă simt ca şi când aş fi băut ceva cald – senzaţia se întinde în jos din pieptul meu şi-mi întinde buzele într-un zâmbet. Nu ştiu exact ce să spun, aşa că în loc de asta o sărut. Corpul ei îl împinge pe al meu la peretele rece de piatră, braţele ei îmi înconjoară gâtul.

Tiffy, lângă gura mea:

— Weekendul viitor.

Eu:

— Hm?

(Sunt preocupat să o sărut.)

Tiffy:

— Vom fi numai noi doi. Singuri. În apartamentul nostru. Şi dacă cineva ne întrerupe sau te târăşte să tratezi degetul zgâriat a unei tipe de optsprezece ani, îl voi executa personal.

Se opreşte.

Tiffy:

— Scuze. Decorul ăsta din castel mi s-a urcat la cap.

Mă retrag, îi cercetez faţa. Nu i-am spus? Trebuie să-i fi spus.

Tiffy:

— Ce? Ce este?

Eu:

— Procesul lui Richie e vineri. Scuze. Stau cu mama în weekendul de după – nu ţi-am spus?

Simt o frică familiară. Acesta va fi începutul unei conversaţii neplăcute – am uitat să-i spun ceva, îi schimb planurile...

Tiffy:

— Nu! Vorbeşti serios?

Mi se răsuceşte stomacul. Mă întind s-o trag spre mine din nou, dar ea îmi dă peste mână, cu ochii mari.

Tiffy:

— Nu mi-ai spus! Leon, nu am ştiut. Îmi pare atât de rău, dar lansarea cărţii lui Katherin...

Sunt confuz acum. De ce îi pare rău?

Tiffy:

— Voiam să fiu acolo, dar vineri e lansarea cărţii lui Katherin.

Nu pot să cred. Îi vei spune lui Richie să mă sune când sunt în apartament, ca să-mi pot cere iertare cum se cuvine?

Eu:

— Pentru ce?

Tiffy îşi dă ochii peste cap nerăbdătoare.

Tiffy:

— Pentru că nu voi putea veni la recursul lui!

Mă uit lung la ea. Clipesc puţin. Mă relaxez când îmi dau seama că, de fapt, nu este furioasă pe mine.

Eu:

— Nu m-aş fi aşteptat niciodată...

Tiffy:

— Glumeşti? Nu credeai că aş fi acolo? E vorba de Richie!

Eu:

— Chiar voiai să vii?

Tiffy:

— Da, Leon. Chiar voiam să vin.

O înţep în obraz cu un deget.

Tiffy, deja râzând:

— Au! Pentru ce a fost asta?

Eu:

— Eşti adevărată? O femeie adevărată?

Tiffy:

— Da, sunt adevărată, fraiere.

Eu:

— Neverosimil. Cum de eşti atât de binevoitoare şi, pe lângă asta, foarte frumoasă? Eşti o făptură de basm, nu-i aşa? O să te transformi într-un căpcăun la miezul nopţii?

Tiffy:

— Opreşte-te. Pe toţi dracii, ai standarde scăzute! De ce nu aş vrea să vin la recursul fratelui tău? Şi el e prietenul meu. De fapt, am vorbit cu el înainte să vorbesc cu tine, ţin să te anunţ.

Eu:

— Mă bucur că nu l-ai cunoscut pe el mai întâi. E mult mai atrăgător decât mine.

Tiffy ridică din sprâncene.

Tiffy:

— *De asta* nu mi-ai spus de data recursului?

Mă foiesc jenat. Credeam că i-am spus. Ea îmi strânge braţul.

Tiffy:

— E în regulă, sincer, doar te tachinez.

Mă gândesc la lunile de bileţele şi resturi de la cină, la faptul că nu o cunoscusem niciodată. Mă simt atât de diferit acum că am întâlnit-o. Nu pot să cred că am pierdut tot acest timp – nu doar acele luni, ci şi anii de dinainte, în care mi-am irosit tinereţea aşteptând zadarnic.

Eu:

— Nu, ar fi trebuit să-ţi spun. Ar trebui să devenim mai buni la asta. Nu mai putem să ne bazăm pe furatul unei zile împreună când şi când. Sau pe ciocnirile accidentale.

O idee mă face să mă opresc. Aş putea din când în când să lucrez în tura de zi? Să stau în apartament o noapte pe săptămână? Deschid gura să i-o împărtăşesc, dar ochii lui Tiffy s-au mărit şi au devenit serioşi, aproape supăraţi. Îngheţ, dintr-odată sigur că sunt pe cale să fac o boacănă. Peste o clipă:

Tiffy, senină:

— Ce zici de un calendar pe frigider?

Corect. E probabil soluţia mai potrivită – ne aflăm doar în primele zile. Sunt mult prea dornic.

Mă bucur că n-am apucat să spun nimic.

Capitolul 53

Tiffy

Mă uit lung la tavanul foarte îndepărtat, foarte crăpat. E al naibii de frig aici, chiar sub pilotă şi trei pături, cu căldura corpului lui Rachel la stânga mea, ca un calorifer în formă umană.

A fost o zi extrem de frustrantă. E neobişnuit să-ţi petreci opt ore întregi uitându-te lung la persoana pe care o placi. Dacă e să fim sinceri, mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei visând ca toţi ceilalţi oameni din castel să se evapore, lăsându-ne doar pe mine şi pe Leon, goi (vaporizatorul ne-a luat şi hainele), cu multe locuri captivante în care să facem sex.

Sunt încă dată peste cap de Justin, şi pe măsură ce lucrurile progresează cu Leon pot simţi cum *plăcut-înspăimântător* se înclină tot mai des către înspăimântător-înspăimântător. Când

Leon a sugerat că trebuie să ne facem mai mult timp unul pentru celălalt, de exemplu, sentimentul de panică, de captivitate a reapărut pe loc. Dar sub acesta, când gândesc limpede, am un sentiment minunat în legătură cu Leon. El e acolo unde îmi fuge mintea când mă simt cel mai bine. Îmi întăreşte hotărârea de a trece peste ce s-a întâmplat cu Justin, pentru că nu vreau să port greutatea trecutului când sunt cu Leon. Vreau să fiu fără probleme şi liberă să fac ce şi când vreau şi fără griji. Şi goală.

— Opreşte-te, mormăie Rachel în pernă.

— Ce să opresc?

Dacă mi-aş fi dat seama că e trează aş fi gândit în tot acest timp cu voce tare.

— Frustrarea ta sexuală mă face să mă simt tensionată, zice Rachel, întorcându-se şi trăgând cu ea o parte cât mai mare de pilotă.

O apuc şi trag înapoi câţiva centimetri.

— Nu sunt frustrată.

— Te rog. Pun pariu că doar aşteptai să adorm ca să te poţi freca de piciorul meu.

O înţep cu un picior foarte rece. Ea ţipă.

— Frustrarea mea sexuală nu te poate opri să dormi, zic, cedând punctul. Dacă asta era posibil, nimeni n-ar fi putut să doarmă vreo clipă în epoca victoriană.

Ea se întoarce să se uite chiorâş la mine, apoi se rostogoleşte la loc.

— Eşti ciudată. Du-te, strecoară-te şi găseşte-ţi iubitul.

— Nu e iubitul meu, zic automat, în felul în care înveţi să o faci încă de la vârsta de opt ani.

— Prietenul tău special. Craiul tău. Gagiul tău...

— Mă duc, rostesc printre dinţi, dând la o parte pilota.

Hana sforăie uşor în celălalt pat. Chiar arată ca o persoană destul de drăguţă când doarme, dar e dificil să arăţi răutăcioasă când salivezi pe pernă.

Leon şi cu mine am pus la cale un plan să ne vedem în această noapte. Martin l-a mutat pe Leon într-o cameră dublă pe care o împarte cu fotograful, ceea ce înseamnă că nu ne putem strecura împreună în pat. Dar, cu Hana şi fotograful adormiţi, putem foarte bine să ne furişăm afară şi să pornim într-o aventură prin castel. Ideea era că ne vom odihni puţin fiecare,

iar apoi ne vom întâlni la trei dimineaţa, dar am fost mult prea emoţionată ca să dorm. Totuşi, aspectul „de-abia m-am trezit” nu e nici pe aproape unul atât de avantajos pe cât vrea Hollywoodul să credem, deci nu e chiar rău că am stat trează ore în şir, gândindu-mă la lucruri necuviincioase.

Totuşi, nu luasem în considerare că ar putea fi al naibii de frig. Mi-am imaginat c-o să-mi port doar lenjeria şi un halat – mi-am adus lenjerie sexy, un neglijeu şi toate cele dar chiar acum sunt în pantaloni de pijama de molton, ciorapi de lână şi trei pulovere pe care nici în ruptul capului nu le dau jos. Prin urmare, aplic nişte luciu de buze, îmi aranjez părul cu mâna şi deschid uşor uşa.

Scârţâie atât de tare încât e aproape un clişeu, dar Hana nu se trezeşte. Mă strecor pe uşa întredeschisă şi o închid după mine, tresărind la auzul scârţâitului care mi se pare foarte puternic.

Urmează să ne întâlnim la bucătărie, pentru că, în caz că am fi surprinşi, avem o scuză bună (luând în considerare cantitatea de biscuiţi pe care o mănânc la muncă, nimănui nu-i va veni greu să creadă că aveam nevoie de o gustare la miezul nopţii). Merg repede pe culoarul acoperit cu covor, atentă la uşile înşirate pe ambele laturi.

Nu e nimeni. Mersul rapid mă încălzeşte puţin; cobor şi scările în grabă, iar până când ajung la bucătărie rămân aproape fără suflu.

Bucătăria e singura parte a castelului care arată îngrijită. A fost refăcută recent şi, spre încântarea mea totală, are în capăt o sobă imensă Aga. Îmi lipesc corpul de ea, ca o fetiţă care a găsit un vechi membru al trupei One Direction într-un club de noapte şi n-are de gând să plece de acolo fără el.

— Chiar ar trebui să fiu atât de gelos? murmură Leon din spatele meu.

Mă uit peste umăr. Stă în uşă, cu părul netezit către spate, într-un tricou larg şi pantaloni de trening.

— Căldura corpului tău e mai mare decât temperatura sobei ăsteia? Dacă da, sunt a ta, îi spun, întorcându-mă să-mi încălzesc fundul şi spatele gambelor şi să-l văd mai bine.

El se apropie, relaxat, fără grabă. Uneori emană această încredere în sine subtilă – n-o arată prea des, dar când o face e imposibil de sexy. Mă sărută, şi mă încălzesc şi mai mult.

— Ai reuşit să te strecori fără probleme? îl întreb în timp ce-mi dau părul în spate, peste umeri.

— Larry fotograful doarme foarte profund, murmură Leon găsindu-mi din nou gura şi sărutându-mă încet.

Inima îmi bate cu putere. Mă simt uşor ameţită, de parcă tot sângele care de obicei se află în capul meu a decis că trebuie să ajungă în alte locuri. Buzele noastre de-abia dacă s-au desprins cât Leon m-a ridicat, astfel încât stau pe plită şi-mi înfăşor picioarele în jurul lui, unindu-mi gleznele în spatele corpului său. El se lipeşte de mine.

Treptat devin conştientă de căldura sobei care trece prin pantalonii mei de pijama şi începe să-mi ardă fundul.

— Ah. Arde, zic împingându-mă în faţă, astfel încât Leon să-mi preia greutatea.

El mă ridică în braţe şi mă mută în schimb pe bufet, buzele lui începând să deseneze trasee pe tot corpul meu – gât şi piept, buze din nou, gât, claviculă, buze. Capul începe să mi se învârtă; de-abia gândesc. Mâinile lui găsesc deschiderea îngustă dintre puloverele şi pantalonii mei de pijama şi-mi ating pielea, moment în care „de-abia dacă gândesc” se transformă în „nu gândesc deloc”.

— E rău să faci sex pe suprafaţa pe care alţi oameni pregătesc mâncarea? mă întreabă el gâfâind.

— Nu! E doar... curat! Igienic, zic, trăgându-l înapoi spre mine.

— Bine.

Dintr-o mişcare, toate puloverele mele sunt jos. Nu-mi mai e frig. De fapt, aş putea să port mai puţine haine. De ce naiba nu m-am îmbrăcat cu neglijeul?

Îi smulg tricoul şi trag de elasticul pantalonilor lui de trening până ce-i dă jos şi pe aceia. În timp ce mă lipesc de el, se opreşte pentru o clipă.

— În regulă? mă întreabă cu glas răguşit. Pot vedea cât control necesită această întrebare; îi răspund cu un alt sărut. Da? insistă el, cu gura pe a mea. Asta înseamnă că e în regulă?

— Da. Acum nu mai vorbi, îi cer, iar el se supune.

Suntem atât de aproape. Sunt aproape goală, el e aproape gol, mintea mea e plină de Leon. Asta este. Se întâmplă. Reprezentanta epocii victoriene dinăuntrul meu, frustrată sexual, aproape că plânge de recunoştinţă, în timp ce Leon mă trage către el de coapse, astfel încât sunt lipită de el, corpul lui

e între picioarele mele.

Şi apoi, se întâmplă. Amintirea.

Înţepenesc. El nu observă din prima, şi pentru trei secunde complet oribile mâinile lui încă se mişcă pe corpul meu, buzele lui sunt încă lipite apăsat de ale mele. E foarte greu să descriu sentimentul. Panică, poate, dar sunt complet nemişcată şi mă simt ciudat de inertă. Sunt îngheţată, captivă şi am senzaţia ciudată că o anume parte crucială a mea s-a detaşat.

Mâinile lui Leon încetinesc, oprindu-se de fiecare parte a feţei mele. Îmi ridică uşor capul să-l privesc.

— Ah.

Se desprinde de mine chiar în momentul în care încep să tremur toată.

Nu reuşesc să aduc înapoi acea parte din mine. Nu ştiu de unde a venit acest sentiment – într-o clipă eram pe punctul de a face sex, lucru la care visasem toată săptămâna, iar în următoarea... mi-am amintit ceva. Un corp care nu era a lui Leon, mâini care făceau acelaşi lucru, dar nu le voiam acolo.

— Vrei spaţiu, sau o îmbrăţişare? mă întreabă el simplu, stând acum la jumătate de metru distanţă.

— Îmbrăţişare, reuşesc să îngaim.

El mă strânge la piept, întinzându-se după grămada de pulovere de pe blat. Îmi pune unul pe umeri şi mă îmbrăţişează strâns. Frustrarea pe care trebuie să o simtă e trădată doar de bătăile inimii lui care-mi răsună în ureche.

— Îmi pare rău, mormăi la pieptul lui.

— Nu ar trebui niciodată să spui asta. Să nu-ţi ceri iertare. În regulă?

Zâmbesc tremurat, lipindu-mi buzele de pielea lui.

— În regulă.

Capitolul 54

Leon

N-am un temperament coleric. În general, sunt destul de temperat şi greu de scos din fire. Eu sunt cel care întotdeauna îl opreşte pe Richie să se bată (de obicei pentru o femeie, care s-

ar putea să aibă sau nu nevoie de ajutor). Dar acum pare să mă domine un instinct primitiv, şi îmi ia un efort enorm să-mi menţin corpul relaxat şi mişcările blânde. Postura ostilă şi tensiunea n-o vor ajuta pe Tiffy.

Dar vreau să-l rănesc. Cu adevărat. Nu ştiu ce i-a făcut lui Tiffy, ce anume i-a declanşat emoţiile de data asta, dar orice ar fi fost, a rănit-o atât de mult, încât tremură din toate încheieturile ca un pisic venit din frig.

Ea îşi ridică capul, ştergându-şi faţa.

Tiffy:

— Scu... Mm. Adică. Bună.

Eu:

— Bună. Vrei un ceai?

Ea încuviinţează din cap. Nu vreau să-i dau drumul, dar să o ţin în continuare, după ce ea nu se mai aşteaptă s-o fac, e probabil un plan prost. Mă îmbrac din nou şi mă îndrept către ceainic.

Tiffy:

— Asta a fost...

Aştept. Ceainicul începe să fiarbă, doar un bolborosit uşor.

Tiffy:

— Asta a fost într-adevăr oribil. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat.

Eu:

— A fost o nouă amintire? Sau un lucru despre care ai vorbit deja cu psihologul?

Ea clatină din cap, încruntându-se.

Tiffy:

— Nu a fost ca o amintire, nu e ca ceva care mi-a trecut prin minte...

Eu:

— Mai mult ca o memorie a muşchilor?

Ea îşi ridică privirea.

Tiffy:

— Da. Exact.

Torn ceaiurile. Deschid frigiderul să caut nişte lapte, dar mă opresc. Este plin de tăvi cu mici brioşe roz ornate cu „F şi J”.

Tiffy vine să mi se alăture, strecurându-şi un braţ pe după mijlocul meu.

Tiffy:

— Oh. Astea trebuie să fie pentru nunta ce are loc după ce plecăm. Eu:

— Cât de atenţi crezi că au fost la cantitate?

Tiffy râde. Nu e chiar un râs complet şi e puţin udat de lacrimi, dar tot e bun.

Tiffy:

— Probabil foarte atenţi. Deşi sunt atât de multe.

Eu:

— Prea multe. Aş estima... trei sute.

Tiffy:

— Nimeni nu invită trei sute de oameni la nuntă. Doar dacă sunt cu adevărat faimoşi sau indieni.

Eu:

— O fi nunta unui indian faimos?

Tiffy:

— Domnul Lord Ilustrator nu a spus asta în mod explicit.

Sustrag două brioşe şi-i dau una lui Tiffy. Ochii ei sunt încă puţin roz de la plâns, dar zâmbeşte acum şi mănâncă brioşa dintr-o îmbucătură. Îmi imaginez că are nevoie de zahăr.

Mâncăm în linişte o vreme, sprijiniţi de sobă unul lângă altul.

Tiffy:

— Deci... în opinia ta de profesionist...

Eu:

— În calitate de asistent în îngrijire paliativă?

Tiffy:

— În calitate de persoană cu o oarecare pregătire medicală...

Oh, nu. Aceste conversaţii nu merg bine niciodată. Oamenii întotdeauna presupun că învăţăm toată medicina din lume la şcoala sanitară şi că ne-o amintim cinci ani mai târziu.

Tiffy:

— Mă voi speria aşa de fiecare dată când suntem pe punctul de a face sex? Pentru că ăsta e, la propriu, cel mai deprimant gând din câte pot să existe.

Eu, cu grijă:

— Bănuiesc că nu. Poate că doar ne va lua ceva timp să ne dăm seama, care sunt declanşatorii şi cum să-i evităm, până când te simţi mai în siguranţă.

Ea se uită la mine brusc.

Tiffy:

— Eu nu sunt... nu vreau să crezi... el niciodată, ştii tu. Nu m-a

rănit.

Aş vrea s-o contrazic. Se pare că a rănit-o considerabil. Dar în mod clar nu e treaba mea, aşa că-i aduc o altă brioşă şi i-o ridic ca să muşte din ea.

Eu:

— Nu presupun nimic. Doar vreau să te simţi mai bine.

Tiffy se uită lung la mine, apoi, de nicăieri, mă înţeapă în obraz.

Eu, cu un ţipăt:

— Hei!

Înţepatul în obraz e mult mai alarmant decât aş fi crezut când i-am făcut-o ei mai devreme.

Tiffy:

— Nu eşti adevărat, nu-i aşa? Eşti ireal de cumsecade.

Eu:

— Nu sunt. Sunt un bătrân morocănos, căruia îi displac majoritatea oamenilor.

Tiffy:

— Majoritatea?

Eu:

— E un număr mic de excepţii.

Tiffy:

— Cum le alegi? Excepţiile?

Ridic din umeri, simţindu-mă inconfortabil.

Tiffy:

— Chiar. Serios. De ce eu?

Eu:

— Hm. Ei bine. Bănuiesc... Sunt câţiva oameni cu care mă simt pur şi simplu confortabil. Nu prea mulţi. Dar tu ai fost unul dintre ei, chiar dinainte să te cunosc.

Tiffy se uită la mine cu capul înclinat, fixându-mă atât de multă vreme, încât mă răsucesc pe loc, nerăbdător să abandonez subiectul, în cele din urmă, ea se apleacă şi mă sărută încet, făcându-mă să descopăr că are gust de glazură.

Tiffy:

— O să merite aşteptarea. O să vezi.

De parcă m-am îndoit vreodată.

Capitolul 55

Tiffy

Mă las pe spate pe scaunul de la birou, luându-mi ochii de pe ecran. M-am uitat la el mult prea mult timp – pozele cu tricotajele de la castel au fost preluate de rubrica „Femail” a ziarului *Daily Mail*, şi e ciudat. Katherin e oficial celebră. Nu pot să cred cât de repede s-a întâmplat; pe de altă parte, nu mă pot opri din citit comentariile altor femei despre cât de sexy e Leon în acele fotografii. Evident, ştiu deja că e sexy, dar e deopotrivă oribil şi oarecum grozav să primesc validare externă.

Mă întreb ce părere are el despre asta. Sper că e prea înapoiat din punct de vedere tehnologic ca să deruleze până la secţiunea de comentarii a lui *Daily Mail*, pentru că unele comentarii sunt chiar dintr-acelea interzise minorilor. Bineînţeles, sunt şi câteva comentarii rasiste, şi toată discuţia se abate pentru scurt timp către o dispută legată de încălzirea globală, ce e considerată a fi o conspiraţie liberală, iar înainte să-mi dau seama m-am tot rotit până în canalizarea internetului şi am pierdut jumătate de oră urmărind dispute bizare – Trump e neonazist? Urechile lui Leon sunt prea mari?

După muncă mă duc la şedinţa de consiliere. Ca de obicei, Lucie stă o vreme într-o tăcere inconfortabilă, apoi, aparent spontan, încep să-i spun lucruri îngrozitoare, dureroase, la care în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu suport să mă gândesc. Cu câtă viclenie m-a făcut Justin să cred că am probleme cu memoria, putând astfel să pretindă întotdeauna că nu-mi amintesc corect! Cu câtă îndrăzneală m-a convins că am aruncat o grămadă de haine, când de fapt, el ascundea după dulap chestiile pe care nu-i plăcea să le port!

Cât de subtil a transformat sexul în ceva ce-i datoram, chiar şi atunci când mă făcea atât de tristă, încât nu mai puteam gândi limpede.

Totuşi, e ceva normal pentru Lucie. Ea doar încuviinţează din cap. Sau îşi înclină capul. Sau uneori – în cazuri extreme, când am spus un lucru a cărui exprimare aproape că-mi provoacă durere fizică – ea zice un „da” încurajator.

De data asta, la finalul şedinţei mă întreabă cum cred că mă

descurc. Încep cu chestiile obişnuite – „Oh, a fost grozav, sincer, mulţumesc foarte mult”, ca atunci când coafeza te întreabă dacă îţi place cum te-a tuns. Dar Lucie se uită lung la mine, făcându-mă să mă întreb: „Chiar aşa, cum mă descurc?” Acum vreo două luni nu-i puteam face faţă lui Justin când a vrut să mă scoată la un pahar. Consumam atât de multă energie mintală să ţin amintirile sub control. Nu eram dispusă să admit că m-a maltratat. Iar acum, uite-mă, vorbind cu Cineva Care nu este Mo despre faptul că ceea ce s-a întâmplat cu Justin nu a fost vina mea.

În metrou, pe drumul spre casă, ascult muzica lui Kelly Clarkson. Cu faţa spre reflexia mea din geam, îmi trag umerii în spate şi-mi întâlnesc privirea, ca în prima călătorie cu trenul de la apartamentul lui Justin la al meu. Da, am ochii roşii de la şedinţa de consiliere, dar de data asta nu port ochelari de soare.

Ştii ce? Sunt extrem de mândră de mine.

Întrebarea legată de ce reacţia lui Leon la fotografiile din „Femail” îşi primeşte răspunsul când ajung în apartament. El mi-a lăsat acest bilet pe frigider:

Nu am gătit cina. Prea faimos pentru asta acum.

(Am făcut comandă la Deliveroo pentru a sărbători succesul tău/al lui Katherin. Mâncare thailandeză delicioasă în frigider pentru tine.) x

Ei bine, se pare că succesul nu i s-a urcat la cap, şi asta e ceva. Pun mâncarea thailandeză la microunde, fredonând „Stronger (What Doesn’t Kill You)[19]”, şi mă întind după un pix în timp ce cuptorul zbârnâie. Leon lucrează până miercuri, apoi se duce la apartamentul mamei lui; nu-l voi vedea în persoană până la procesul lui Richie de vineri. Se duce să-l viziteze pe ultimul Johnny White mâine-dimineaţă, planificând să ia primul tren ca să poată ajunge la Cardiff şi să revină la timp pentru a trage un pui de somn înainte de a merge la serviciu. Aş sublinia că n-are parte de suficient somn, dar pot să-mi dau seama că nu doarme bine chiar şi când e aici, deci poate că e preferabil pentru el să-şi vadă de treabă. A terminat în sfârşit *Clopotul de sticlă*, semn cert că e treaz pe timp de zi şi pare să supravieţuiască cu precădere datorită cafeinei – de obicei, în

[19] „Mai puternică (Ce nu te omoară)“, melodie interpretată de Kelly Clarkson.

acest moment al lunii cafeaua instant nu e pe terminate.

Sunt concisă.

Mă bucur că te-ai adaptat atât de bine la noua ta viaţă de celebritate. Eu, pe de altă parte, sunt acum stânjenitor de geloasă pe cele vreo sută de femei de pe internet care cred că eşti „atât de delicios lol” şi am decis că prefer momentele când doar eu pot să mă holbez la tine.

Îţi ţin pumnii ca Johnny White al optulea să fie cel pe care-l cauţi! xx

Când vine răspunsul în seara următoare, pot să-mi dau seama că Leon e epuizat. E ceva în scrisul lui – e mai lăbărţat decât de obicei, de parcă nu a reuşit să-şi adune energia necesară ca să ţină strâns stiloul.

Johnny White al optulea nu este cel pe care-l căutăm. De fapt, e foarte neplăcut şi homofob. De asemenea, m-a făcut să mănânc o mulţime de rulouri expirate cu smochine.

Richie te salută. El e bine. Rezistă. x

Hm. Richie s-ar putea să reziste, dar nu sunt sigură că Leon o face.

Capitolul 56

Leon

Întârzii la muncă. Am vorbit cu Richie timp de douăzeci de minute pe care nu şi le putea cu adevărat permite despre sindromul stresului posttraumatic. Este prima dată după mult timp în care am discutat despre altceva decât cazul său, ceea ce e ciudat, pentru că recursul este peste trei zile. Mă gândesc că Gerty i-a vorbit despre asta atât de des, încât el chiar şi-a dorit o schimbare de subiect.

L-am întrebat şi despre ordinele de restricţie. Răspunsul a fost fără echivoc: este decizia lui Tiffy. Ar fi o idee proastă să las impresia că-i impun decizii – trebuie s-o las să ajungă la această concluzie de una singură. Încă urăsc faptul că fostul ei ştie unde

locuieşte, dar trebuie să-mi amintesc că nu e treaba mea să o spun.

Sunt în mare întârziere. Îmi închei cămaşa în timp ce ies din clădire. Sunt expert în plecarea eficientă la serviciu. Important e să economisesc fiecare secundă şi să sar peste masă, ceea ce se va întoarce împotriva mea la ora unsprezece, când voi constata că asistentele de zi au mâncat toţi biscuiţii.

Ciudatul din apartamentul cinci:

— Leon!

Mă uit în sus, în timp ce uşa clădirii se închide cu zgomot în spatele meu. E ciudatul din apartamentul cinci, cel care (după Tiffy) face aerobic energic la ora şapte fix şi adună cutii de banane goale în spaţiul lui de parcare. Sunt surprins să descopăr că-mi ştie numele.

Eu:

— Bună ziua!

Ciudatul din apartamentul cinci:

— N-aş fi crezut că eşti asistent!

Eu:

— În regulă. Întârzii la muncă, deci...

Ciudatul din apartamentul cinci îşi flutură telefonul spre mine, de parcă ar trebui să fiu capabil să desluşesc ce e pe ecran.

Ciudatul, pe un ton triumfător:

— Eşti faimos!

Eu:

— Poftim?

Ciudatul:

— Eşti în *Daily Mail*! Purtând un pulover efeminat de persoană faimoasă!

Eu:

— Efeminat nu mai e un termen corect din punct de vedere politic, tipule ciudat din apartamentul cinci. Trebuie să plec. Bucură-te de restul articolelor din „Femail”!

Fug cât de repede pot. Decid, gândindu-mă mai bine, să nu urmez o viaţă de vedetă.

∴

Domnul Prior e treaz suficient de mult timp încât să vadă pozele. Va aţipi din nou curând, dar ştiu că acestea îl vor distra, aşa că i le arăt pe ecranul telefonului.

Hm. Paisprezece mii de like-uri pe o fotografie cu mine

uitându-mă în zare într-un tricou negru şi o eşarfă croşetată enormă. Ciudat.

Domnul Prior:

— Foarte elegant, Leon!

Eu:

— Oh, mulţumesc.

Domnul Prior:

— Acum, am dreptate că o anumită tânără frumoasă te-a convins să te umileşti în acest fel?

Eu:

— Eh. Mm. A fost ideea lui Tiffy.

Domnul Prior:

— Ah, colega de apartament. Şi... iubita?

Eu:

— Nu, nu, nu „iubita”. Încă nu.

Domnul Prior:

— Nu? Ultima oară când am vorbit am avut impresia că eraţi destul de îndrăgostiţi unul de celălalt.

Îi verific fişa, menţinându-mi faţa lipsită de expresie. Analize hepatice proaste. Nu e de bine. E de aşteptat, dar nu e bine.

Eu:

— Păi... da. Sunt. Doar că nu vreau să grăbesc lucrurile. Cred că nici ea nu vrea asta.

Domnul Prior se încruntă. Ochii lui mici aproape că dispar în cutele sprâncenelor.

Domnul Prior:

— Pot să-ţi dau un sfat, Leon?

Încuviinţez din cap.

Domnul Prior:

— Nu-ţi lăsa... reticenţa naturală să te blocheze. Spune-i clar ce simţi pentru ea. La urma urmei, eşti un soi de carte închisă, Leon.

Eu:

— Carte închisă?

Observ că mâinile domnului Prior tremură în timp ce-şi netezeşte aşternutul şi încerc să nu mă gândesc la prognostic.

Domnul Prior:

— Tăcut. Melancolic. Sunt sigur că i se par trăsături foarte atrăgătoare, dar nu le lăsa să devină o barieră între voi. Am amânat prea mult să-i spun – am lăsat lucrurile pentru prea

târziu, iar acum îmi doresc doar să fi spus ce voiam să spun când încă puteam s-o fac. Mă gândesc la felul în care mi-ar fi putut decurge viaţa. Nu că nu aş fi mulţumit de soarta mea, dar... iroseşti înspăimântător de mult timp când eşti tânăr.

Nu poţi face nimic pe aici fără ca cineva să-ţi împărtăşească din înţelepciunea sa. Dar domnul Prior m-a făcut să fiu puţin nervos.

După ce ne-am întors din Ţara Galilor am simţit că n-ar trebui să grăbesc lucrurile cu Tiffy. Dar poate că mă înfrânez prea mult. Tind să o fac, din câte se pare. Îmi doresc acum să fi pomenit despre trecerea la tura de zi. Totuşi, m-am dus la un castel din Ţara Galilor pentru ea şi am pozat pe fundalul unui copac bătut de vânt într-un cardigan larg. Asta îmi expune sentimentele cu claritate, nu-i aşa?

∴

Richie:

— Nu eşti o persoană deschisă în mod *natural.*

Eu:

— Sunt! Sunt... sociabil. Expresiv. O carte deschisă.

Richie:

— Nu te descurci rău la vechiul joc de-a vorbitul despre sentimente cu mine, dar asta nu se pune şi de obicei se întâmplă pentru că o fac eu primul. Ar trebui să-mi urmezi exemplul, frate. Niciodată n-am avut timp pentru faza cu „greu de obţinut”. „Uşor de obţinut” şi „vorbesc pe şleau” au mers întotdeauna la fix.

Mă simt prins pe picior greşit. Aveam o stare bună în legătură cu Tiffy, pe când acum sunt îngrijorat. N-ar fi trebuit să-i relatez lui Richie ce a spus domnul Prior, dar ţineam să-i aflu părerea. Richie scria cântece de dragoste cu care să le farmece pe fete pe holurile şcolii când avea zece ani.

Eu:

— Ce-ar trebui să fac, atunci?

Richie:

— Drăcia dracului, frăţioare, spune-i că o placi şi că vrei să scoţi relaţia dintre voi la lumină! În mod clar vrei, deci nu poate fi atât de greu. Acum trebuie să plec. Gerty m-a obligat să-i povestesc despre cele zece minute de după plecarea din club, *din nou*, serios, nu sunt sigur că femeia asta aparţine speciei umane.

Eu:

— Femeia asta e...

Richie:

— Nu-ţi face griji, nu-ţi face griji. N-o să accept un cuvânt împotriva ei. Aveam de gând să spun că e supraom.

Eu:

— Bine.

Richie:

— Şi sexy.

Eu:

— Nici măcar să nu...

Richie râde din adâncul inimii. Mă trezesc zâmbind; niciodată nu mă pot împiedica să zâmbesc atunci când el râde aşa.

Richie:

— O să fiu cuminte, o să fiu cuminte. Dar dacă mă scoate de aici, o invit la cină. Sau o cer de nevastă, poate.

Zâmbetul îmi păleşte puţin. Simt un fior de îngrijorare. Recursul chiar are loc. Peste două zile. Nu mi-am permis să-mi imaginez scenariul în care Richie e declarat nevinovat, dar creierul meu tot o face, împotriva voinţei mele. O să-l aduc acasă să stea pe fotoliul cu imprimeu al lui Tiffy, o să bem bere, iar el o să fie din nou frăţiorul meu.

Nu-mi găsesc cuvintele pentru ceea ce vreau să-i spun. „Să nu-ţi faci speranţe”? Dar sigur îşi va face – şi eu mi-am făcut. Asta e şi ideea. Deci... „Nu te lăsa doborât dacă nu merge”? De asemenea, ridicol. Nu există niciun cuvânt potrivit pentru magnitudinea problemei.

Eu:

— Ne vedem vineri.

Richie:

— Asta-i cartea deschisă pe care o cunosc şi o iubesc. Ne vedem vineri, frate.

Capitolul 57

Tiffy

E vineri, dis-de-dimineaţă. E ziua cea mare.

Leon e în apartamentul mamei lui – se duc împreună la tribunal. Rachel şi Mo sunt la mine. Mo mă însoţeşte la lansarea de carte – ţinând cont de tot ce-am făcut pentru această carte, nici măcar Martin nu ar putea să-mi interzică să aduc un însoţitor.

Gerty vine împreună cu Mo pentru o îmbrăţişare rapidă şi superficială şi o discuţie foarte grăbită despre cazul lui Richie. Poartă deja peruca ei ridicolă de avocat, de parcă ar fi o imitaţie a unei picturi din secolul optsprezece.

Mo, în smoching, arată adorabil. Îmi place când Mo se îmbracă elegant. E ca atunci când vezi fotografii de căţei îmbrăcaţi ca nişte oameni. În mod clar nu se simte în largul lui, îmi dau seama că abia aşteaptă să-şi dea jos cel puţin pantofii, dar când îndrăzneşte să se întindă spre şireturi Gerty mârâie la el, iar el se retrage scâncind. E vizibil uşurat în momentul în care ea iese pe uşă.

— Doar ca să ştii, Mo şi Gerty sigur şi-o trag, îmi spune Rachel întinzându-mi peria.

Mă uit lung la ea în oglindă. (Nu sunt nici pe departe suficiente oglinzi în acest apartament. Ar fi trebuit să ne pregătim în apartamentul lui Rachel, care are un perete întreg de dulapuri cu uşi-oglindă în dormitor, din motive pe care le bănuiesc a fi sexuale, dar ea refuză s-o primească pe Gerty de când aceasta a făcut un comentariu despre dezordinea care domnea la petrecerea ei aniversară.)

— Mo şi Gerty *nu* şi-o trag, spun luând peria.

Încerc să-mi îmblânzesc pletele într-un coc elegant din una dintre cărţile noastre din seria „Fă-o singur”. Autorul mi-a promis că e uşor, dar de cincisprezece minute sunt tot la pasul al doilea. Sunt douăzeci şi doi de paşi în total şi mai avem doar jumătate de oră.

— Ba da, zice Rachel ca fapt divers. Ştii că-mi pot da seama întotdeauna.

Abia dacă mă pot abţine s-o informez pe Rachel că şi Gerty crede că ea poate „să-şi dea seama întotdeauna” când un prieten se culcă cu cineva. Nu vreau asta să devină o competiţie, mai ales că încă nu am făcut sex cu Leon.

— Păi, locuiesc împreună, zic, cu gura plină de ace de păr. Se simt mai confortabil unul în prezenţa celuilalt.

— Ajung la un stadiu atât de confortabil doar dacă se

dezbracă unul în prezenţa celuilalt, insistă Rachel.

— E ciudat şi scârbos. Oricum, sunt destul de sigură că Mo e indiferent faţă de relaţiile sexuale.

Cu întârziere, verific dacă uşa băii e închisă. Mo e în camera de zi. Şi-a petrecut ultima oră arătând când răbdător, când plictisit, în momentele în care credea că nu ne uităm la el.

— Tu *vrei* să crezi asta, pentru că-l vezi ca pe un frate. Dar în mod clar nu este indiferent faţă de relaţiile sexuale. S-a dat la prietena mea Kelly la petrecerea de vara trecută.

— Nu-i momentul să mă loveşti cu asemenea dezvăluiri! o cert, scuipând acele de păr.

Le-am pus între dinţi mult prea devreme. Intervin abia la pasul patru, iar pasul trei încă mă înnebuneşte.

— Vino aici, îmi spune Rachel.

Răsuflu uşurată. Slavă Domnului!

— Chiar m-ai lăsat să aştept de data asta, îi zic în timp ce ea preia peria, netezeşte stricăciunile pe care le-am provocat până acum şi răsfoieşte cu o mână instrucţiunile cocului.

— Cum altfel o să înveţi vreodată? râde ea.

*

E zece dimineaţa. E bizar să porţi haine elegante atât de devreme. Dintr-un motiv sau altul sunt incredibil de paranoică să nu picur ceai pe partea din faţă a rochiei mele noi şi foarte şic, deşi sunt destul de sigură că dacă aş fi băut un martini n-aş fi avut aceleaşi griji. Doar că e ciudat să bei din cană în timp ce porţi mătase.

Rachel s-a autodepăşit – părul meu e complet neted şi strălucitor, strâns la baza gâtului într-o serie de vârtejuri misterioase, chiar ca în fotografie. Totuşi, efectul secundar e că-mi lasă expusă o porţiune considerabilă din decolteu. Când am probat această rochie aveam părul lăsat – chiar nu am observat cât de multă piele lasă descoperită mânecile lăsate de pe umăr şi decolteul în formă de inimă. Ei bine, e şi momentul meu – sunt redactorul responsabil cu achiziţia drepturilor. Sunt complet îndreptăţită să mă îmbrac nepotrivit.

Alarma de la telefon îmi aminteşte că trebuie s-o verific pe Katherin. O sun, încercând să nu observ că e mai sus decât mama pe lista celor mai des apelate numere.

— Eşti gata? o întreb de îndată ce răspunde.

— Aproape! îmi spune ea. Doar am făcut o modificare rapidă

ţinutei, şi...

— *Ce* modificare rapidă? întreb suspicioasă.

— Păi, când am probat-o din nou, mi-am dat seama cât de mohorâtă şi plictisitoare arată în lumina puternică a zilei această rochie pe care au ales-o oamenii tăi de la promovare, deci am modificat tivul şi decolteul.

Deschid gura s-o dojenesc, iar apoi o închid din nou. În primul rând, răul e deja făcut – şi dacă este tivită, rochia nu mai poate fi salvată. Iar în al doilea rând, alegerea riscantă a rochiei mele va arăta mult mai bine lângă o persoană care, de asemenea, a ales să expună o porţiune neprofesionistă de piele.

— Bine. Trec să te iau la şi jumătate.

— Pa! zice ea, sper că ironic, deşi nu sunt sigură.

Mă uit la ceas când închid. Zece minute libere. (A trebuit să iau în calcul timpul necesar ca Rachel să se pregătească, care e întotdeauna cu cel puţin cincizeci la sută mai lung decât ar fi de aşteptat. Ea va da vina pe mine pentru că am rugat-o să-mi aranjeze părul, evident, dar adevărata cauză e aceea că Rachel e regina autoproclamată a conturului şi petrece cel puţin patruzeci de minute schimbându-şi subtil forma feţei, înainte ca măcar să se atingă de ochi şi buze.)

Sunt pe punctul de a-i trimite un mesaj lui Leon ca să văd ce face când se aude soneria telefonului.

— Ce dracu-i asta? ţipă Rachel de la baie.

— E fixul nostru! ţip, deja alergând către sunet (ce pare să vină din vecinătatea frigiderului).

Să alergi nu e uşor în această ţinută – se umflă mult în zona fustei, şi am parte de cel puţin două clipe riscante când piciorul meu gol se prinde în tul. Tresar când trage de glezna mea accidentată. Pot călca pe ea acum, dar nu se bucură de această alergare. Nu că gleznei mele sănătoase i-ar plăcea alergarea.

— *Ce* e? întreabă Mo, părând amuzat.

— Fixul nostru, repet, răscolind prin cantitatea incredibilă de lucruri de pe blaturile noastre din bucătărie.

— Scuze, nu mi-ai spus că suntem în anii nouăzeci, strigă Rachel, chiar când găsesc telefonul.

— Alo?

— Tiffy?

Mă încrunt.

— Richie? Eşti bine?

— Ca să fiu sincer, Tiffy, fac pe mine. Nu la propriu. Deşi s-ar putea să fie doar o chestiune de timp.

— Oricine ar fi, sper că-i place ultimul CD de la Blur, strigă Rachel.

— Stai aşa. Mă îndrept spre baie şi închid ferm uşa după mine. Cu greutate, îmi rearanjez fusta, în aşa fel încât să mă pot aşeza pe marginea patului fără să se rupă ceva. Nu ar trebui să fii, nu ştiu, într-o dubă sau ceva de genul ăsta? Cum de mă suni? Şi-au adus aminte de data procesului tău, nu-i aşa?

Am auzit destule poveşti de groază de la Gerty şi acum de la Leon ca să ştiu că deţinuţii nu ajung întotdeauna la tribunal când ar trebui, din cauza diverselor proceduri birocratice care trebuie să se suprapună în această situaţie. Richie a fost mutat la o închisoare (şi mai sinistră) din Londra acum câteva zile, ca să poată fi în zonă pentru proces, dar încă trebuie să mai facă drumul de la închisoare la tribunal. Mi-e rău fizic la gândul că toate aceste pregătiri pot fi în zadar, dacă cineva a uitat să sune pe altcineva în legătură cu transportul.

— Nu, nu, am terminat partea cu duba, zice Richie. Râzi de te prăpădeşti, lasă-mă să-ţi spun. Cumva am petrecut cinci ore acolo, deşi aş putea să jur că nu ne-am mişcat jumătate din timp. Nu, sunt la tribunal acum, în celula de arest. Nu am cu adevărat permisiunea unui apel telefonic, dar gardianul e o doamnă irlandeză şi-mi spune că-i amintesc de băiatul ei. Şi că arăt groaznic. M-a îndemnat să-mi sun iubita, dar nu am una, deci m-am gândit să te sun pe tine, din moment ce eşti iubita lui Leon; e suficient de aproape. Aveam de ales între apelul ăsta şi a o suna pe Rita din şcoală, de care nu cred că tehnic m-am despărţit vreodată.

— Baţi câmpii, Richie, îi spun. Care e problema? Ai emoţii?

— Cuvântul „emoţii” mă face să par o doamnă în etate. E *teroare.*

— Asta sună mai bine. Mai mult a film horror. Mai puţin a leşinat din cauză că ţi-e corsetul prea strâns.

— Exact.

— E Gerty acolo?

— Încă n-am văzut-o. E ocupată, făcând orice fac avocaţii. Sunt pe cont propriu acum.

Tonul vocii lui e lejer şi autoironie, ca de obicei, dar tremurul e perceptibil.

— *Nu* eşti singur, îi spun cu fermitate. Ne ai pe noi toţi. Şi aduţi aminte, când am vorbit prima dată mi-ai spus că te-ai împăcat cu ideea că eşti în închisoare. Ei bine, ăsta e cel mai pesimist scenariu aici. Încă nişte ani într-o situaţie căreia i-ai făcut deja faţă.

— Dacă vomit în sala de judecată?

— Atunci sala va fi evacuată şi va fi chemat personalul de la curăţenie, iar tu vei continua de unde ai rămas. Nu e chiar ceva care să-i convingă pe judecători că ai comis un jaf armat, nu?

Richie scoate o versiune strangulată de chicotit, apoi se lasă tăcerea.

— Nu vreau să-l dezamăgesc pe Leon, spune el într-un târziu. Şi-a făcut speranţe atât de mari! Nu vreau... nu pot suporta să-l dezamăgesc din nou. Ultima oară a fost cel mai rău. Sincer, a fost cel mai rău. Să-i văd faţa.

— Nu l-ai dezamăgit niciodată, zic, inima bătându-mi cu putere. E important. El ştie că nu ai făcut-o... sistemul v-a dezamăgit pe amândoi.

— Ar fi trebuit s-o accept. Să-mi ispăşesc sentinţa, lăsându-l să-şi continue viaţa între timp. Toate astea nu fac decât să-l împovăreze.

— Leon ar fi luptat pentru tine oricum. N-ar fi permis niciodată ca frăţiorul lui să fie victima unei nedreptăţi. Dacă tu ai fi renunţat, *asta* l-ar fi rănit.

El inspiră adânc şi tremurat, apoi expiră din nou.

— Perfect, îi spun. Am auzit că exerciţiile de respiraţie sunt bune pentru cei cu nervii delicaţi. Ai şi nişte săruri de mirosit?

Asta îmi aduce un nou chicot, mai puţin strangulat acum.

— Vrei să zici că sunt laş? întreabă Richie.

— Sunt convinsă că eşti un bărbat foarte curajos. Dar da. Te-am făcut laş, tocmai ca să-ţi aduci aminte cât eşti de curajos.

— Ah, bravo, Tiffy!

— Nu sunt câine, Richie. Şi, sperând că eşti mai puţin verde... ne putem întoarce la felul în care m-ai numit „iubita lui Leon”?

Tăcere.

— Nu eşti iubita lui Leon?

— Nu încă. Ei bine, adică, nu am discutat asta. Tehnic, am avut doar câteva întâlniri.

— E nebun după tine. S-ar putea să nu o spună cu voce tare, dar...

Simt un fior de anxietate. Şi eu sunt înnebunită după Leon. Îmi petrec majoritatea orelor când sunt trează gândindu-mă la el, şi atunci când dorm îmi ocupă toate visele. Dar... nu ştiu. Ideea că vrea să-mi fie iubit mă face să mă simt captivă.

Îmi aranjez rochia, întrebându-mă dacă nu cumva eu sunt cea care are probleme cu corsetul şi nervii. Chiar îmi place Leon. E ridicol. Obiectiv, mi-ar plăcea să-l numesc „iubitul meu" şi să-l prezint ca atare. Asta e ceea ce vrei întotdeauna atunci când eşti nebun după cineva. Dar...

Ce-ar spune Lucie?

Ei bine, ea probabil nu ar spune nimic, să fim sinceri. Doar m-ar lăsa să mă frământ pe seama faptului că această frică ciudată de a deveni captivă aproape sigur are legătură cu fosta mea relaţie cu un tip care nu m-a lăsat niciodată să plec cu adevărat.

— Tiffy? spune Richie. Cred că trebuie să închid.

— Oh, Doamne, da, zic, revenindu-mi. Eu mă îngrijorez în legătură cu etichetarea relaţiei, când Richie e pe punctul de a intra în sala de judecată. *Mult noroc*, Richie. Îmi doresc să fi fost acolo.

— Poate că ne vedem de cealaltă parte, spune el, din nou cu voce tremurândă. Şi dacă nu – ai grijă de Leon.

De data asta, cererea nu pare ciudată.

— O voi face, îi spun. Îţi promit.

Capitolul 58

Leon

Urăsc acest costum. L-am purtat ultima oară la primul proces, iar apoi l-am îndesat în dulap, în apartamentul mamei, tentat să-l ard, de parcă ar fi contaminat. Mă bucur că n-am făcut-o. Nu-mi pot permite să ard costume de fiecare dată când sistemul juridic nu face dreptate. Acesta s-ar putea să nu fie ultimul nostru recurs.

Mama plânge şi tremură. Încerc din răsputeri să fiu puternic de dragul ei, dar nu pot suporta să fiu în aceeaşi cameră cu ea. Ar fi mai uşor cu orice altă persoană, dar cu mama e groaznic.

Vreau ca ea să mă dădăcească, nu invers, şi mă simt deopotrivă furios şi trist s-o văd aşa.

Îmi verific telefonul.

Tocmai am vorbit cu Richie – a sunat să-l încurajez puţin. El e bine. Toţi veţi fi bine, orice s-ar întâmpla. Trimite-mi un mesaj dacă pot face ceva. Întotdeauna mă pot fofila pentru un telefon.

Tiffy xx

Mă năpădeşte căldura pentru o clipă, după o dimineaţă de frică rece susţinută. Îmi reamintesc de noua decizie de a-i spune clar lui Tiffy ce simt, ca prim pas dintr-un şir în direcţia oficializării, urmând de exemplu să-i cunosc părinţii etc.

Mama:

— Scumpule?

O ultimă privire în oglindă. Richie, mai slab, cu părul mai lung, mai înalt, se uită fix la mine. Nu mi-l pot scoate din cap – îmi amintesc cum arăta când i-au citit sentinţa, potopul nesfârşit de absurdităţi despre crima lui cu sânge rece, calculată, felul în care ochii i s-au mărit şi au devenit goi de frică.

Mama:

— Leon? Scumpule?

Eu:

— Vin.

∴

Iarăşi în sala de judecată.

Decorul e atât de banal. N-are scaunele de lemn şi tavanele boltite din serialele juridice americane – doar o mulţime de dosare pe mese, o mochetă şi şiruri de bănci în care stau câţiva avocaţi plictisiţi şi jurnalişti ce au venit să participe la spectacol. Unul dintre jurnalişti caută o priză ca să-şi încarce telefonul. O studentă la drept îşi inspectează sticla de suc cu pulpă.

E bizar. Mai devreme anul acesta, aş fi vrut să ţip la amândoi: „Fiţi atenţi, la naiba! Priviţi un om a cărui viaţă e distrusă!” Însă toate sunt parte din drama specifică acestui ritual, iar acum că ştim cum se joacă jocul – acum că avem un avocat care stăpâneşte la perfecţie regulile – ritualul nu mă mai deranjează atât de mult.

Un bărbat uscăţiv într-o capă lungă, ca un personaj din Harry Potter, intră odată cu gardianul şi cu Richie. Richie nu e

încătuşat, ceea ce e important. Dar el arată la fel de rău pe cât bănuiam. S-a mai întremat în ultimele câteva luni, făcând sport, dar, cu umerii lăsaţi, muşchii par să-l tragă în jos. De-abia dacă îl pot recunoaşte ca pe fratele care a intrat pentru prima dată anul trecut în sala de judecată, cel complet convins că dacă eşti nevinovat ieşi de aici liber. Fratele care a crescut lângă mine, imitându-mi fiecare pas, întotdeauna purtându-mi de grijă.

Aproape că nu mă pot uita la el – e prea dureros să-i văd frica din ochi. Cumva, izbutesc să-i ofer un zâmbet încurajator când se uită spre mine şi mama. L-au pus într-o cutie de sticlă şi au închis uşa după el.

Aşteptăm. Jurnalistul a reuşit să-şi pună telefonul la încărcat şi acum studiază ceea ce pare a fi pagina de pornire a site-ului Reuters, în ciuda enormului semn de interzicere a folosirii telefoanelor mobile ce se află chiar deasupra capului său. Fata cu sticla de suc scoate fire de aţă din eşarfa ei pufoasă.

Trebuie să continui să-i zâmbesc lui Richie. Gerty e aici, îmbrăcată în acea costumaţie ridicolă, aproape imposibil de distins printre restul avocaţilor, chiar dacă am văzut-o înfulecând mâncare chinezească în bucătăria mea. Mă enervez doar la vederea ei. E ceva profund, instinctiv. Trebuie să-mi reamintesc iar şi iar că e în echipa noastră.

Bărbatul uscăţiv cu robă:

— Ridicaţi-vă!

Toată lumea se ridică. Trei judecători intră în sală. Fac o generalizare dacă precizez că toţi trei sunt bărbaţi albi, de vârstă mijlocie, iar pantofii lor par să valoreze mai mult decât maşina mamei mele? Încerc să-mi stăpânesc ura crescândă în timp ce ei se aşază la locurile lor. Se uită prin hârtiile din faţa lor şi în cele din urmă îşi ridică ochii către Gerty şi avocatul acuzării. Niciunul nu-i aruncă vreo privire fratelui meu.

Primul judecător:

— Putem începe?

Capitolul 59

Tiffy

Katherin e o siluetă minusculă, îmbrăcată în negru, pe scenă. În spatele ei, mărită până la proporţii terifiante, imaginea e repetată în prim-plan – o cameră e focalizată pe mâinile ei, deci spectatorii pot vedea cum foloseşte croşeta, iar celelalte două se concentrează pe faţa ei.

E minunat. Întreaga mulţime e fascinată. Suntem mult prea eleganţi pentru un eveniment matinal despre croşetat, dar Katherin a insistat asupra codului vestimentar – în ciuda tuturor valorilor sale antiburgheze, îi place al naibii de mult să aibă o scuză de a purta ceva simandicos. Femeile îmbrăcate în rochii de cocktail îi privesc faţa enormă, imortalizată pe marile ecrane sub tavanul boltit. Bărbaţi în smoching chicotesc cu entuziasm la remarcile spirituale făcute de Katherin. Chiar o surprind pe o tânără în rochie de satin copiindu-i mişcările degetelor, deşi tot ce ţine respectiva în mâini e un mini-aperitiv cu brânză de capră, nicio croşetă la vedere.

În ciuda tuturor acestor detalii absurde, nu mă pot împiedica să mă gândesc la Richie şi la felul în care vocea lui tremura la telefon.

Nimeni nu ar observa dacă m-aş strecura afară. S-ar putea să arăt puţin cam ridicol în sala de judecată, dar aş putea să trec întâi pe acasă şi să-mi iau nişte haine de schimb pentru drumul cu taxiul...

Doamne, nu pot să cred că iau în considerare posibilitatea de a plăti un taxi.

— Uite! şuieră Rachel dintr-odată, înghiontindu-mă în coaste.

— Au! Ce e?

— Uite! E Tasha Chai-Latte!

Urmez direcţia degetului ei. O tânără îmbrăcată într-o rochie de cocktail delicată, lila, tocmai a intrat în mulţime, însoţită de iubitul ei incredibil de atrăgător. Un bărbat intimidant, în smoching, îi urmează pe cei doi – probabil garda lor de corp.

Rachel are dreptate, ea e. Îi recunosc pometii sculptaţi de pe YouTube. Fără să vreau, simt o uşoară fluturare în stomac – sunt aşa o fraieră când vine vorba de o persoană faimoasă!

— Nu pot să cred că a venit!

— Martin va fi extaziat. Crezi că m-ar lăsa să fac o fotografie cu ea? întreabă Rachel.

Deasupra noastră, feţele gigantice ale lui Katherin pe ecrane zâmbesc spre public, iar mâinile-i ţin un pătrat terminat.

— Dacă aş fi în locul tău m-ar îngrijora mai degrabă tipul solid în smoching.

— Filmează! Uite!

Iubitul imposibil de arătos a Tashei Chai-Latte a scos din husă o cameră de luat vederi compactă şi scumpă şi-i reglează butoanele. Tasha îşi verifică părul şi machiajul, tamponându-şi degetul pe buze.

— Oh, Doamne. O să posteze evenimentul pe canalul ei de YouTube. Oare Katherin o să ne pomenească în discursul ei de mulţumire? O să fim celebre!

— Calmează-te, îi spun schimbând o privire cu Mo, care se înfruptă dintr-o grămadă mare de sandvişuri pe care le-a adunat în timp ce toată lumea era prea distrasă de reprezentaţie ca să profite de mâncare.

Iubitul Tashei ridică aparatul de filmat, aţintindu-l spre faţa ei. Imediat ea e numai zâmbet, dând uitării orice preocupare legată de păr sau machiaj.

Apropie-te, apropie-te, mormăie Rachel, gonindu-l pe Mo în direcţia Tashei.

Înaintăm cu paşi mici, încercând să părem indiferenţi, până când suntem suficient de aproape să-i auzim.

— ...uluitoare doamnă! zice Tasha. Şi nu e *minunat* locul ăsta? Oh, Dumnezeule, oameni buni, mă simt atât de norocoasă să mă aflu aici şi să-mi pot împărtăşi experienţa cu voi toţi – în direct! Ştiţi ce simt în legătură cu susţinerea artiştilor autentici, exact ceea ce este şi Katherin.

Mulţimea izbucneşte în aplauze – Katherin şi-a terminat demonstraţia. Tasha face un gest nerăbdător, spunându-i iubitului să mai tragă o dublă. Probabil fac încălzirea pentru transmisia în direct.

— Şi acum câteva mulţumiri! spune Katherin de pe scenă.

— Asta e, şopteşte Rachel entuziasmată. *Cu siguranţă* te va menţiona.

Mi se răsuceşte stomacul. Nu sunt sigură că vreau să mă menţioneze – sunt *o mulţime* de oameni în această sală şi încă câteva milioane care vor privi curând prin intermediul canalului de YouTube al Tashei Chai-Latte. Îmi aranjez rochia, încercând să o ridic puţin mai sus.

Totuşi, nu trebuia să-mi fac griji. Katherin începe prin a mulţumi prietenilor şi rudelor, listă care se dovedeşte a fi absurd

de lungă (nu pot să nu mă întreb dacă nu-i ia peste picior puţin – asta i-ar sta în fire). Atenţia mulţimii îşi schimbă direcţia; oamenii încep să se mişte în căutarea vinului spumant şi a micilor gustări.

— Şi în cele din urmă, spune Katherin cu emfază, mai sunt doi oameni pe care chiar a trebuit să-i păstrez pentru final.

Ei bine, asta nu pot fi eu. Vor fi mama şi tatăl ei sau ceva de genul ăsta. Rachel îmi aruncă o privire dezamăgită, apoi se întoarce spre Tasha şi iubitul ei, care filmează totul cu o expresie calmă pe chip.

— Doi oameni fără de care această carte n-ar fi existat niciodată, continuă Katherin. *Croşetează-ţi calea* vede lumina tiparului numai datorită eforturilor lor supraomeneşti. Mai mult de atât, au crezut în mine chiar de la bun început – cu mult înainte să devin suficient de norocoasă ca să adun mulţimi atât de mari la evenimentele mele.

Rachel şi cu mine ne întoarcem să ne uităm lung una la cealaltă.

— Nu voi fi eu, şopteşte Rachel, dintr-odată arătând foarte emoţionată. În cea mai mare parte a timpului nici măcar nu-şi aduce aminte cum mă cheamă.

— Tiffy şi Rachel au fost redactorul şi designerul cărţilor mele în ultimii trei ani şi sunt motivul succesului meu, rosteşte Katherin cu emfază. Mulţimea aplaudă. Nu le pot mulţumi îndeajuns pentru că mi-au adus cartea la versiunea ei cea mai bună şi mai frumoasă cu putinţă. Rachel! Tiffy! Veniţi aici, vă rog? Am ceva pentru amândouă.

Ne uităm prosteşte una la cealaltă. Cred că Rachel s-ar putea să fie în hiperventilaţie. Niciodată nu am regretat alegerea unei vestimentaţii mai mult decât o fac acum. Trebuie să urc pe scenă în faţa a o mie de oameni purtând ceva ce de-abia îmi acoperă sfârcurile.

Dar în timp ce ne poticnim în drumul spre scenă – ceea ce ne ia un timp destul de lung, deoarece stăteam în spate – nu pot să n-o observ pe Katherin zâmbind de pe ecranele ei gigantice. De fapt, pare gata să lăcrimeze. Doamne. Mă simt puţin ca o impostoare. Adică, am lucrat aproape tot timpul la cartea lui Katherin în ultimele câteva luni, dar, de asemenea, m-am plâns mult de asta; în plus, nu i-am oferit un contract prea generos.

Sunt pe scenă-nainte să îmi dau seama cu adevărat ce se

întâmplă. Katherin mă sărută pe obraz şi îmi întinde un buchet enorm de crini.

— Aţi crezut că v-am uitat, nu-i aşa? îmi şopteşte ea la ureche, cu un zâmbet obraznic. Faima nu mi s-a urcat încă atât de mult la cap.

Mulţimea aplaudă, iar sunetul reverberează de pe tavan până ce nu-mi mai dau seama de unde vine. Zâmbesc, sperând că voinţa pură va fi un adeziv suficient de puternic pentru partea de sus a rochiei mele. Luminile sunt orbitoare când eşti aici – sunt ca nişte explozii stelare în interiorul ochilor mei de fiecare dată când clipesc şi totul e fie foarte alb şi strălucitor, fie negru şi plin de umbre, de parcă cineva a umblat la contrast.

Cred că de asta nu-l observ decât atunci când ajunge în faţa masei de oameni, croindu-şi drum prin mulţime, făcând capete să se întoarcă şi oameni să ţipe în timp ce se împiedică, de parcă au fost împinşi. În cele din urmă, o siluetă îi dă pe toţi din cale şi sare pe scenă.

Nu pot vedea cum trebuie, cu ochii arşi de atâtea lumini, florile de crin legănându-se în faţa mea, în timp ce încerc să apuc mai bine buchetul şi mă întreb cum voi coborî de pe scenă în aceşti pantofi, fără să fiu capabilă să folosesc balustrada.

Totuşi, recunosc vocea. Şi odată ce mi-am dat seama de asta, toate celelalte dispar.

— Pot primi microfonul? strigă Justin, pentru că, desigur, implauzibil, imposibil, silueta care-şi croia calea prin mulţime era el. Am ceva de spus.

Katherin i-l întinde fără să stea pe gânduri. Ea îmi aruncă o privire în ultima clipă, încruntându-se, dar microfonul e deja în mâna lui Justin. Acesta e Justin: cere şi obţine.

El se întoarce în direcţia mea.

— Tiffy Moore, uită-te la mine.

Are dreptate – nu mă uit la el. De parcă m-ar ţine de sfori, capul mi se întoarce şi ochii mei îi întâlnesc pe ai lui. Uite-l. Maxilar pătrat, barba tunsă perfect, umeri puternici sub haina smochingului. Ochi blânzi, aţintiţi asupra feţei mele de parcă aş fi singura fată din sală. Nu poţi vedea nicio urmă a bărbatului despre care am tot vorbit în şedinţele de consiliere, cel care m-a rănit. Acesta e un vis împlinit.

— Tiffy Moore, reia el.

Totul pare aiurea, de parcă aş fi păşit într-o lume alternativă

din *Dincolo de uşi*[20] şi dintr-odată orice urmă a vieţii celeilalte, cea în care nu aveam nevoie de Justin sau nu-l voiam, ameninţă să mă părăsească.

— Am fost pierdut fără tine.

Se lasă o linişte bruscă, oribilă, răsunătoare, ca acea notă lungă, tăioasă care-ţi persistă în urechi atunci când se opreşte muzica.

Apoi Justin se lasă într-un genunchi.

Dintr-odată sunt conştientă de reacţia mulţimii – se aud icnete de surprindere – şi pot vedea feţele de pe scenă din jurul meu, a lui Rachel e schimonosită din cauza şocului, Katherin a rămas cu gura căscată. Vreau să fug departe, deşi, chiar dacă aş putea aduna forţa necesară, picioarele mele ar fi prea îngheţate ca să facă tot ce li se cere. E de parcă noi, toţi cei de pe scenă, jucăm într-o piesă de teatru.

— Te rog.

De ce am început cu rugăminţi? Încerc s-o iau de la capăt, dar el nu mă lasă.

— Eşti femeia cu care sunt sortit să fiu. Vorbeşte încet, dar microfonul îi amplifică glasul. Ştiu asta acum. Nu pot să cred că am pierdut vreodată încrederea în noi doi. Eşti tot ce mi-aş putea dori şi chiar mai mult. Îşi înclină capul, un gest pe care obişnuiam să-l consider irezistibil. Ştiu că nu te merit, ştiu că eşti mult prea bună pentru mine, dar...

Ceva vibrează în interiorul meu, de parcă e întins la maximum, îmi aduc aminte observaţia lui Gerty că Justin ştie exact cum să mă manipuleze şi uite-l: acel Justin care m-a cucerit prima dată.

— Tiffany Moore, te măriţi cu mine?

E ceva în ochii lui – ochii lui au fost cei ce m-au dat gata întotdeauna. Tăcerea se întinde, părând să se strângă în jurul gâtului meu. Sentimentul că sunt în două locuri în acelaşi timp, că sunt două persoane simultan, e extrem de puternic, ca atunci când eşti pe jumătate adormit, la răscrucea dintre veghe şi somn. Uite-l pe Justin, implorându-mă. Acel Justin pe care l-am vrut întotdeauna. Acel Justin pe care l-am avut la început, pentru care am trecut prin nenumărate certuri şi despărţiri, cel pentru care am crezut întotdeauna că merită să lupt ca să-l recuperez.

[20] Comedie romantică din 1998

Deschid gura şi vorbesc, dar fără microfon vocea mea e pierdută în spatele crinilor. Nici măcar eu nu-mi pot auzi răspunsul.

— A zis da! ţipă Justin ridicându-se şi întinzându-şi larg braţele. A zis da!

Mulţimea izbucneşte. Gălăgia e copleşitoare. Lumina îmi arde pleoapele, iar Justin mă îmbrăţişează strâns, gura lui e în părul meu şi nici măcar nu pare ciudat, totul e ca pe vremuri – corpul lui ferm lângă al meu, căldura lui, totul oribil şi perfect familiar.

Capitolul 60

Leon

Domnişoara Constantine:

— Doamnă Wilson, în calitate de prim martor expert, vă rugăm să începeţi prin a explica instanţei ce presupune expertiza dumneavoastră.

Doamna Wilson:

— Sunt expertă în analiza filmărilor de pe camerele de supraveghere. Fac asta de cincisprezece ani. Lucrez pentru una dintre cele mai mari firme de analiză a filmărilor de pe camerele de supraveghere din Regatul Unit – echipa mea a fost cea care a prelucrat acea înregistrare la rezoluţie mărită [gesticulează către ecran].

Domnişoara Constantine:

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Wilson. Şi, ţinând cont de experienţa dumneavoastră în examinarea filmărilor de pe camerele de supraveghere, ce pe puteţi spune despre aceste două înregistrări scurte pe care le-am văzut azi?

Doamna Wilson:

— Destule. Pentru început, nu e vorba de acelaşi tip.

Domnişoara Constantine:

— Adevărat? Păreţi absolut sigură de asta.

Doamna Wilson:

— Oh, mai sigură decât de orice altceva. Pentru început, uitaţi-vă la culoarea hanoracului pe imaginile cu rezoluţie mărită. Doar un hanorac e negru. Poţi să-ţi dai seama după

nuanţa sa, vedeţi? Negrul e o culoare mai densă.

Domnişoara Constantine:

— Putem vedea cadrele în paralel pe ecran, vă rog? Mulţumesc.

Doamna Wilson:

— Apoi uitaţi-vă la felul în care merg! E o uşoară imitaţie, bine, dar primul tip e în mod clar sub in... e beat cui, onorată instanţă. Uitaţi-vă cum merge în zigzag. Aproape că intră în vitrină. Al doilea merge mult mai drept şi nu bâjbâie când scoate cuţitul. Primul nostru tip aproape că şi-a scăpat berile!

Domnişoara Constantine:

— Iar cu noua filmare de la camerele din faţa magazinului Aldi se poate vedea în mod distinctiv... mai clar mersul în zigzag.

Doamna Wilson:

— Oh, da.

Domnişoara Constantine:

— Iar din grupul pe care-l vedem trecând la câteva clipe după prima siluetă, pe care am identificat-o drept domnul Twomey... aţi putea spune dacă vreuna dintre acele siluete îi aparţine bărbatului cu cuţitul din magazinul de băuturi alcoolice?

Domnul Turner, către judecători:

— Onorată instanţă, nu sunt altceva decât speculaţii.

Judecătorul Whaite:

— Nu, le vom admite. Domnişoara Constantine apelează la expertiza martorului său.

Domnişoara Constantine:

— Doamnă Wilson, ar putea vreunul din acei bărbaţi să fi fost bărbatul de la magazinul de băuturi alcoolice, din ce vedeţi în această filmare?

Doamna Wilson:

— Oh, da. Tipul din depărtare din dreapta. Are gluga lăsată şi nu îşi schimbă mersul aici, dar uitaţi-vă cum i se lasă umărul la fiecare pas al piciorului stâng. Uitaţi-vă cum îşi freacă umărul – gest pe care-l face şi tipul din magazinul de băuturi alcoolice înainte să scoată cuţitul.

Domnul Turner:

— Suntem aici să examinăm recursul împotriva sentinţei domnului Twomey. Care este relevanţa implicării unui martor neidentificabil?

Judecătorul Whaite:

— Vă înţeleg punctul de vedere, domnule Turner. În regulă, domnişoară Constantine – mai aveţi şi alte întrebări care sunt pertinente pentru cazul de faţă?

Domnişoara Constantine:

— Niciuna, onorată instanţă. Sper că vom putea reveni la acest subiect ulterior, în cazul redeschiderii acestui caz.

Avocatul acuzării, domnul Turner, îşi maschează râsul cu palma. Gerty se răsuceşte spre el cu o privire extrem de rece. Îmi amintesc cum l-a intimidat domnul Turner pe Richie la ultimul proces. L-a numit bătăuş, criminal violent, un copil care a luat orice şi-a dorit. Îl observ pe domnul Turner pălind sub privirea lui Gerty. Spre încântarea mea, chiar cu robă şi perucă, domnul Turner nu este imun la puterea privirii urâte a lui Gerty.

Întâlnesc privirea lui Richie şi, pentru prima dată azi, schiţez un zâmbet adevărat.

Ies afară în pauză şi-mi deschid telefonul. Inima mea nu bate chiar exact mai repede decât de obicei, doar bate... mai tare. Mai sonor. Totul pare exagerat: când cumpăr o cafea, are gust mai puternic; când cerul se limpezeşte, soarele e mai luminos decât de obicei. Nu pot să cred cât de bine merge totul în sală. Gerty e de neoprit – fiecare lucru pe care-l spune e atât de... *decisiv*. Judecătorii continuă să încuviinţeze din cap. La primul proces n-au încuviinţat nici măcar o dată.

Mi-am imaginat-o de prea multe ori, iar acum o trăiesc. Pare că aş fi înăuntrul unui vis cu ochii deschişi.

Câteva mesaje de la Tiffy. Tastez un scurt răspuns, cu palmele transpirate, aproape speriat că dacă-l scriu şi-l trimit o să-mi aducă ghinion. Îmi doresc să o pot suna. În loc de asta intru pe pagina de Facebook a Tashei Chai-Latte – Tiffy zice că ea filmează lansarea de carte. E deja un filmuleţ pe pagina ei, cu mii de vizionări; se pare că e de la lansare, judecând după tavanul boltit din imaginea de pornire.

Mă aşez să mă uit la filmuleţ pe banca din faţa tribunalului, ignorând turma de paparazzi care pândesc şansa de a fotografia o celebritate şi astfel de a câştiga nişte bani.

E discursul de mulţumire al lui Katherin. Zâmbesc auzind cum o laudă pe Tiffy. Din ce spune Tiffy, redactorii niciodată nu primesc prea multe mulţumiri, iar designerii nici atât – o pot vedea pe Rachel surâzând încântată în timp ce urcă pe scenă cu Tiffy.

Aparatul de filmat se zdruncină. Cineva se împinge spre faţă. În timp ce sare pe scenă, îmi dau seama cine e.

Un impuls brusc, oribil, pentru care mă simt vinovat mă îndeamnă să plec din sala de judecată şi să mă duc direct în Islington. Mă aplec în faţă, uitându-mă lung la filmuleţul ce se derulează pe ecran.

Înregistrarea se opreşte brusc după ce ea spune da.

E surprinzător cât de groaznic te poţi simţi într-o asemenea situaţie. Poate că niciodată nu ştii cu adevărat ce sentimente nutreşti pentru cineva până când persoana respectivă acceptă să se căsătorească cu altcineva.

Capitolul 61

Tiffy

Justin mă trage de pe scenă în culise. Mă duc cu el, pentru că mai mult decât orice altceva vreau ca zgomotul, luminile şi mulţimea să dispară, dar de îndată ce am trecut de cortină îmi smulg mâna din strângerea lui. Încheietura îmi zbârnâie de durere; mă strângea cu toată forţa. Suntem într-un spaţiu îngust, cu pereţi negri, în lateralul scenei, unde nu se află decât un tip îmbrăcat în negru cu o staţie de emisie-recepţie, înconjurat de o mulţime de cabluri.

— Tiffy? zice Justin.

Vulnerabilitatea din glasul lui e complet artificială, pot să-mi dau seama.

— Ce dracu’ ai... încep. Tremur toată; e dificil să stai în picioare, în special în blestemaţii de pantofi cu toc înalt. Ce a fost asta?

— Ce a fost ce?

Justin se întinde din nou către mine, dar în acel moment Rachel ţâşneşte prin cortină în spatele nostru, dându-şi jos pantofii.

— Tiff... Tiffy!

Absorb impactul şi o las să mă ţină strâns în braţe. Justin se uită de sus la amândouă, cu ochii puţin mijiţi – pot vedea că face nişte calcule în spatele acelor ochi, deci îmi întorc faţa în masa

deasă de codiţe a lui Rachel şi încerc din răsputeri să nu plâng.

— Tiffy? mă mai strigă cineva.

E Mo. Nu-mi pot da seama unde este.

— Prietenii tăi sunt aici să te felicite, îmi spune Justin cu bunăvoinţă, dar umerii lui sunt ţepeni şi tensionaţi.

— Mo? strig.

El apare din spatele lui Justin, prin cortina ce ne separă de zona principală a culiselor; jacheta i-a dispărut, iar părul îi este ciufulit, de parcă ar fi alergat.

Într-o clipă e lângă mine. În spatele meu o pot auzi pe Katherin pe scenă; se străduieşte cu mult curaj să readucă discuţia la *Croşetează-ţi calea.*

Justin ne priveşte pe toţi trei. Rachel încă mă ţine, iar eu mă sprijin pe ea în timp ce mă uit la Justin.

— Ştii că nu am spus da, rostesc ferm.

Se holbează la mine.

— Ce vrei să spui?

Clatin din cap. Ştiu ce este – îmi amintesc acest sentiment, sentimentul sâcâitor că ceva nu e bine.

— Nu mă poţi face să cred ceva ce ştiu că nu este adevărat.

E un licăr în spatele ochilor lui – poate că gândeşte: „Deja am făcut-o de o mulţime de ori”.

— Nu mai poţi, adaug. Şi ştii cum se numeşte când faci asta? Se numeşte *gaslighting.* E o formă de abuz. Să-mi spui că lucrurile nu sunt aşa cum le văd.

Asta îl dă gata. Nu sunt sigură dacă Rachel sau Mo observă, dar îl privesc încasând lovitura. Acea Tiffy cu care e obişnuit niciodată n-ar folosi cuvinte precum *gaslighting* şi „abuz”. Expresia lui şovăielnică îmi trimite prin corp un val de entuziasm terifiant, ca sentimentul pe care-l ai când stai aproape de calea ferată în timp ce trenul trece în viteză pe lângă tine.

— Ai spus da, stăruie el. Lumina de pe scenă se strecoară între laturile cortinei din spatele nostru, lăsând o dungă galbenă peste liniile umbrite ale feţei lui Justin. Te-am auzit! Şi... tu *vrei* să te măriţi cu mine, nu-i aşa, Tiffy? Suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Încearcă să se întindă după mâna mea. Întreaga chestie este extrem de evident o reprezentaţie atent concepută. Mă retrag şi, iute ca fulgerul, Rachel se întinde şi-l pocneşte peste mâna întinsă ca să-l îndepărteze de mine.

El nu reacţionează fizic. Când ia cuvântul, vocea lui e blândă şi rănită.

— Pentru ce a fost asta?

— N-o atinge, se răsteşte Rachel la el.

— Cred că ar trebui să pleci, Justin, intervine Mo.

— Despre ce este vorba, Tiffy? mă întreabă Justin pe acelaşi ton blajin. Sunt prietenii tăi supăraţi pentru că ne-am despărţit?

Tot încearcă să se apropie, doar cu câţiva centimetri, dar Rachel mă ţine strâns şi, cu Mo la celălalt umăr, formăm un bloc de neclintit.

— Te pot întreba ceva? zic dintr-odată.

— Desigur, spune Justin.

Tipul de la sonorizare, îmbrăcat în negru, ne aruncă o privire iritată.

— Nu puteţi să rămâneţi aici, ne spune el în timp ce mulţimea din afară izbucneşte în aplauze zgomotoase.

Îl ignor, cu ochii pe Justin.

— Cum ai ştiut că aveam să fiu aici astăzi?

— Ce vrei să spui? Evenimentul a fost promovat peste tot, Tiffy. Cu greu aş fi putut să-l ratez pe internet.

— Dar cum ai ştiut că *eu* aveam să fiu aici? Cum de-ai ştiut că am lucrat la cartea asta?

Ştiu că am dreptate. Pot s-o văd în ipocrizia din ochii lui. Îşi trece un deget pe sub guler.

— Şi cum ai ştiut că aveam să fiu la acea lansare de carte din Shoreditch? Şi cum ai ştiut că aveam să fiu pe acel vas de croazieră?

E tulburat; râde zeflemitor, oferindu-mi prima privire neplăcută, dispreţuitoare a serii. Aşa mai merge – acesta e Justin pe care am început să mi-l amintesc.

Pentru o clipă e nehotărât, iar apoi optează pentru un zâmbet lipsit de griji.

— Colegul tău Martin mi-a tot oferit informaţii, zice el spăsit, ca un băiat neastâmpărat prins la furat. Agreabil, ştrengar, inofensiv. Ştiind cât de mult ţin la tine, el ne-a ajutat să fim iarăşi împreună.

— Glumeşti, izbucneşte Rachel.

Îi arunc o privire; ochii îi scânteiază şi arată mai terifiantă decât am văzut-o vreodată, ceea ce chiar spune ceva.

— Cum de-l cunoşti pe Martin? întreb cu neîncredere.

— Liniște! rostește printre dinți tipul de la sonorizare.

Toți îl ignorăm.

— Ne-am cunoscut la o petrecere a colectivului de la editură, îți amintești? îmi spune Justin. E important? Nu putem să mergem doar noi doi într-un loc mai liniștit, Tiffy?

Nu-mi amintesc de petrecerea respectivă. Le-am ratat pe cele mai multe, pentru că lui Justin nu i-a plăcut niciodată să participe și nu-i plăcea nici să mă duc eu singură, fără el.

— Nu vreau să merg nicăieri cu tine, Justin, zic, inspirând adânc și tremurat. Și nu vreau să mă mărit cu tine. Vreau să mă lași în pace.

Mi-am imaginat spunând-o de multe, multe ori. Întotdeauna am crezut c-o să se arate rănit, poate s-ar retrage șocat ori și-ar duce mâna la gură. Mi l-am imaginat plângând și încercând să mă tragă mai aproape de el; m-am temut chiar că ar putea încerca să mă imobilizeze și să nu mă lase să plec.

În schimb, pare perplex. Iritat. Poate puțin furios, de parcă ar fi fost indus în eroare cumva și ar fi victima unei nedreptăți.

— Nu vrei să spui asta, începe el.

— Oh, ba da, zice Mo.

Vocea lui e plăcută, dar foarte fermă.

— Chiar vrea, completează Rachel.

— Nu, spune Justin clătinând din cap. Nu ne oferi o șansă.

— O șansă? Îmi vine să râd. M-am întors la tine iar și iar. Ai avut mai multe șanse decât pot eu număra. Nu vreau să te mai văd. Niciodată.

El se încruntă.

— Ai spus în acel bar din Shoreditch că am putea vorbi în vreo două luni. Ți-am respectat condițiile, zice el întinzându-și brațele. E octombrie, nu-i așa?

— Multe se pot schimba în două luni. M-am gândit mult. Mi-am... amintit multe.

Iată-l din nou – licărul de teamă din ochii lui. Se întinde spre mine iarăși, însă de data asta Rachel îi dă o palmă peste față.

— N-aș fi putut să mă exprim mai bine, mormăie Mo.

Ne trage pe mine și pe Rachel în bezna din spate, prin noianul de cabluri, în timp ce Justin se împleticește îndărăt, cu ochii lărgiți din cauza șocului.

— Tu. Afară, îi spune aspru tipul enervat de la sonorizare, în mod clar identificându-l drept cauza principală a întregii agitații.

Înaintează, forţându-l pe Justin să se dea mai în spate.

Când îşi regăseşte echilibrul, Justin ridică mâna ca avertisment pentru tipul de la sonorizare. Aruncă o privire peste umăr pentru a găsi ieşirea, apoi se întoarce să-mi găsească privirea.

Preţ de o clipă uit că Mo şi Rachel sunt aici lângă mine, la fel şi tipul de la sonorizare. Suntem doar eu şi corpul mare, îmbrăcat în smoching al lui Justin în acest spaţiu înghesuit şi întunecat, şi mă simt disperată, de parcă mă sufoc. Durează numai o secundă sau două, dar într-un fel e mai rău decât tot ce s-a întâmplat în ultima oră.

Când Justin se retrage cu zgomot în culise, eu mă sprijin tremurând de Rachel şi Mo. A plecat. S-a terminat. Dar a lăsat acea sufocare disperată în urma lui, şi, în timp ce mă apuc de braţele lui Rachel şi a lui Mo cu degete reci şi umede, simt o frică subită, insuportabilă că nu voi putea niciodată să scap de el, indiferent de câte ori îl văd plecând.

Capitolul 62

Leon

Nu pot gândi. Nu pot face nimic. Cumva îmi regăsesc picioarele şi mă întorc în sala de judecată, dar sentimentul de visare s-a transformat într-o atmosferă de irealitate în jurul tuturor lucrurilor. Îi zâmbesc maşinal lui Richie. Observ cât de strălucitori îi sunt ochii, cât e de plin de speranţă. Nu reuşesc să simt nimic.

E probabil din cauza şocului. O să-mi revin în scurt timp şi mintea o să mi se întoarcă la audiere. Nu pot să cred că filmuleţul a reuşit să-mi distragă atenţia. Sunt dintr-odată furios pe Tiffy pentru că şi-a ales ziua de azi dintre toate zilele să mă părăsească şi să se întoarcă la Justin şi nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la mama, care întotdeauna s-a întors la bărbaţii aceia, indiferent ce spuneam eu şi Richie.

O parte din creierul meu îmi reaminteşte că mama nu voia să fie cu acei bărbaţi. Pur şi simplu nu se vedea în altă parte. Nu credea că are vreo valoare dacă este singură.

Dar Tiffy nu este singură. E cu Mo, Gerty, Rachel. Cu mine. Cu Richie. Mă gândesc la Richie.

Richie are nevoie de mine aici şi nu pot concepe, la naiba, că aş putea să-l pierd din nou. Şi pe el.

Gerty rezumă faptele. De-abia reuşesc să ascult – e atât de bună, încât nu poţi să nu-i aprobi pledoaria. Apoi, cu o lipsă de ostentaţie specifică, s-a terminat. Ne ridicăm cu toţii. Judecătorii pleacă. Richie e dus înapoi în celulă, aruncând o privire plină de dor în urmă. În timp ce străbatem în linişte coridoarele tribunalului, Gerty tastează pe telefon, mama îşi trosneşte degetele necontenit.

Mama se uită pieziş la mine când ajungem la intrare.

Mama:

— Lee? Ce s-a întâmplat?

Apoi Gerty scoate un suspin. Duce mâna la gură. Îi arunc o privire întunecată şi observ că se uită la filmuleţul de pe Facebook.

Gerty:

— Oh, Dumnezeule.

Mama, alertă:

— Ce s-a întâmplat?

Eu:

— Tiffy.

Mama:

— Iubita ta? Ce-a făcut?

Gerty:

— Ea *nu ar face-o.*

Eu:

— Ar face-o. Ştii că oamenii o fac. Se întorc. E greu să părăseşti ceea ce cunoşti. Nu e vina ei. Dar ştii că oamenii o fac.

Tăcerea lui Gerty spune destule. Dintr-odată, mai mult decât orice altceva simt nevoia să plec de aici.

Eu:

— Nu vom primi verdictul în weekend, nu-i aşa?

Gerty:

— Nu, va veni săptămâna viitoare. Voi suna când...

Eu:

— Mulţumesc.

Şi am plecat.

∴

Merg şi merg. Nu pot să plâng, am gâtlejul uscat şi ochii dureroşi. Sunt sigur că parţial această stare are de-a face cu Richie, dar nu mă pot gândi decât la Justin, cu braţele deschise, ţipând „Ea a spus da!” către mulţimea în delir.

Derulez fiecare scenă. Nenumăratele bileţele, Brighton, noaptea când am mâncat tiffin împreună pe canapea, escapada de la petrecerea lui Holly, sărutările pe care le-am schimbat lipiţi de sobă. Mi se strânge inima la amintirea felului în care corpul ei a îngheţat când s-a gândit la el, dar mă oblig să nu-mi pese. Nu vreau să-mi pară rău pentru ea. Pentru moment, tot ce vreau e să mă simt trădat.

Totuşi, nu mă pot stăpâni. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la felul în care îi tremurau genunchii.

Ah, uite că încep. Uite şi lacrimile. Ştiam că vor apărea la un moment dat.

Capitolul 63

Tiffy

Mirosul crinilor e sufocant. Mo ţine buchetul lângă mine în timp ce ne îngrămădim prin beznă cu florile lipite de rochia mea, pătând materialul cu polen. Când mă uit în jos la petele de pe mătase, observ că tremur atât de mult, încât fusta plină a rochiei mele freamătă.

Nu-mi amintesc exact ce a spus Justin când a plecat. Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc prea multe din conversaţia care de-abia a avut loc. Poate că totul a fost un vis suprarealist cu ochii deschişi, iar eu de fapt stau acolo în public, întrebându-mă dacă Katherin mă va menţiona în discursul ei de mulţumire şi dacă acele mici rulouri de pe tava cu sandvişuri sunt de raţă sau de pui.

— Dacă... dacă mai e acolo? îi şoptesc lui Rachel, arătând către cortina neagră prin care a plecat Justin.

— Mo, ţine asta, zice Rachel.

Cred că „asta” se referă la mine. Ea dispare în culise, în timp ce pe scenă Katherin îşi ia rămas-bun de la public în aplauze răsunătoare.

Mo mă ţine de cot conştiincios şi-mi şopteşte:

— Eşti bine.

Nu mai spune nimic altceva, doar mă înfăşoară în una din acele tăceri ca o îmbrăţişare care-mi plac atât de mult. În lumea de dincolo de această cortină întunecată mulţimea încă aplaudă; înăbuşit, aici, sunetul e ca o ploaie torenţială pe macadam.

— Chiar nu puteţi să rămâneţi aici, insistă exasperat tipul de la sonorizare văzând-o pe Rachel.

Se retrage însă când ea se întoarce şi-i aruncă o privire. Nu-l învinuiesc. Rachel are expresia ei feroce pe chip şi arată al naibii de înspăimântătoare.

Rachel trece pe lângă el fără să răspundă, ridicându-şi fustele să păşească peste cabluri.

— Niciun fost nebun la orizont, mă anunţă ea când ajunge lângă noi.

Katherin intră de pe scenă atât de grăbită, încât aproape că intră în Mo.

— Dumnezeule, a fost mai degrabă dramatic, nu-i aşa? Mă bate uşor pe umăr cu un aer matern. Eşti bine? Bănuiesc că acest individ era...

— Fostul iubit obsedat a lui Tiffy, răspunde Rachel. Şi, că veni vorba de obsesii, cred că trebuie să schimbăm câteva cuvinte cu Martin...

— Nu acum, te implor, îi zic apucând-o de braţ. Stai cu mine o clipă, bine?

Faţa ei se îmblânzeşte.

— Bine. Îmi dai permisiunea să-l agăţ de testicule la un moment dat, mai târziu?

— Acordată. De asemenea, câh.

— Nu pot *să cred* că ticălosul ăla i-a spus unde eşti tot timpul. Ar trebui să depui plângere, Tiffy.

— În mod cert ar trebui să soliciţi un ordin de restricţie, îmi recomandă Mo în şoaptă.

— Împotriva lui Martin? S-ar crea o situaţie stânjenitoare la muncă, zic stins.

Mo îmi aruncă o privire scurtă.

— Ştii la cine m-am referit.

— Putem părăsi această încăpere sumbră din spatele cortinei? întreb.

— Bună idee, zice Katherin; discret, în afara razei vizuale a lui

Rachel, tipul de la sonorizare încuviinţează şi îşi dă ochii peste cap. Trebuie să mă duc să socializez, adaugă Katherine, dar ce ziceţi dacă vă propun să luaţi limuzina mea?

— Poftim? exclamă Rachel holbându-se neîncrezătoare.

Katherin se fâstâceşte.

— Nu a fost ideea mea. Departamentul de promovare de la Butterfingers mi-a pus-o la dispoziţie. E parcată afară. Puteţi să o luaţi, nu pot fi văzută nici moartă plimbată în aşa ceva, n-aş mai fi primită niciodată în Clubul Bătrânilor Socialişti.

— Mulţumim, spune Mo.

Ies pentru scurt timp din ceaţa panicii ca să mă minunez la gândul că directoarea departamentului de promovare a plătit de bunăvoie pentru o limuzină. Toată lumea ştie cât e de strânsă la pungă.

— Ne mai rămâne doar să ieşim. Prin mulţime, conchide Rachel cu o expresie hotărâtă pe chip.

— Mai întâi, totuşi, trebuie să suni la poliţie şi să-l denunţi pe Justin pentru hărţuire, îmi spune Mo. Şi trebuie să le povesteşti totul. Toate celelalte dăţi, florile, Martin...

Scot un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate scâncet. Mo îmi masează spatele.

— Tiffy, fă-o, mă îmboldeşte Rachel, întinzându-mi telefonul ei.

∴

Mă mişc prin mulţime de parcă sunt altcineva. Oamenii continuă să mă bată pe spate şi să zâmbească şi să mă strige. La început, încerc să le explic situaţia – „Nu am spus da, nu mă căsătoresc, nu e iubitul meu” –, dar fie că nu pot, fie că nu vor să mă audă. Pe măsură ce ne apropiem de uşă, renunţ să mai proclam adevărul.

Limuzina lui Katherin e parcată după colţ. Nu e doar o limuzină – e o *limuzină lungă*. E ridicol. Directoarea departamentului de promovare trebuie să fie pe punctul de a-i cere lui Katherin să facă ceva foarte important pentru foarte puţini bani.

Rachel i se adresează prin geam şoferului limuzinei cu vocea cu care-i linguşeşte de obicei pe barmani.

— Bună, nu te supăra, Katherin a spus că putem lua această limuzină.

Urmează o conversaţie lungă. Cum probabil ar trebui să fie şi

cazul, şoferul limuzinei nu ne crede pe cuvânt. După un scurt apel telefonic către Katherin şi revenirea lui Rachel la atitudinea bătăioasă, urcăm – slavă Domnului. Tremur în neştire, chiar şi cu jacheta lui Mo pe umeri.

Pe dinăuntru e şi mai ridicolă decât pe exterior. Sunt canapele lungi, un mic bar, două ecrane de televizor şi un sistem de sonorizare.

— Drăcia dracului, exclamă Rachel. E absurd. Ai crede că mie ar putea să-mi dea mai mult decât salariul minim, nu-i aşa?

Stăm în linişte o vreme, în timp ce şoferul demarează.

— Ei bine, continuă Rachel, cred că putem fi cu toţii de acord că ziua de astăzi a luat o turnură neaşteptată.

Dintr-un motiv sau altul, vorbele ei mă fac să mă pierd cu firea. Plâng în hohote, lăsându-mi capul pe spate pe tapiţeria gri luxoasă. Mă zgudui de parcă aş fi un copilaş. Mo îmi strânge braţul cu compasiune.

Dintr-odată, un bâzâit.

— Sunteţi cu toţii bine acolo? întreabă şoferul. Se aude de parcă cineva ar avea o criză de astm!

— Totul e în regulă! strigă Rachel în timp ce eu plâng de mama focului, chinuindu-mă să respir printre lacrimi. Prietena mea tocmai a fost încolţită de fostul ei iubit obsedat în faţa unei mulţimi de mii de oameni şi manipulată să pară că se va mărita cu el, iar acum are o reacţie perfect naturală.

E o pauză.

— Aoleu, face şoferul. Şerveţelele sunt sub bar.

∴

Când ajung acasă îl sun pe Leon, dar nu răspunde. După întreaga nebunie răsunătoare şi orbitoare a zilei, sunt disperată să aflu mai multe decât ce mi-a transmis în ultimul său mesaj: *Lucrurile merg bine în sală.* Cât de bine? S-a terminat? Când va primi Richie verdictul?

Îmi doresc atât de mult să vorbim! mai precis, vreau să mă cuibăresc la pieptul lui şi să-i inspir mirosul minunat de Leon şi să-l las să-mi mângâie spatele aşa cum o face el şi abia apoi să vorbim.

Nu pot să cred asta. Nu pot să-l cred pe Justin. Faptul că m-a pus în această ipostază, în faţa tuturor acestor oameni... Ce-şi închipuia, c-o să mă las dusă de val numai pentru că el voia asta?

Poate că aş fi făcut-o odată. Doamne, e înfricoşător.

Faptul că l-a contactat pe Martin pentru a mă supraveghea îmi amplifică oroarea – toate acele întâlniri ciudate care m-au făcut să mă simt nebună, deoarece nu puteam crede că erau nişte coincidenţe. Toate planificate şi calculate cu grijă. Dar care a fost *rostul*? Dacă mă voia, mă avea. Am fost a lui – aş fi făcut orice pentru el. De ce m-a împins atât de departe, ca apoi să facă atâtea eforturi ca să mă aducă înapoi? E atât de bizar! Atât de inutil de dureros!

Rachel nu a putut să vină cu noi – are grijă de nepoata ei în această seară, trecând de la un dezastru smiorcăit la altul –, dar Mo mi-a promis că va sta cu mine, ceea ce e drăguţ din partea lui. Mă simt puţin vinovată, pentru că în realitate îl vreau pe Leon.

Aproape că mă surprinde limpezimea acestui gând. Îl vreau pe Leon. Am nevoie de el aici cu mine, agitându-se nervos şi zâmbind în colţul gurii şi iluminând totul în jur fără niciun efort. După toată nebunia de astăzi, îmi trece prin minte că, deşi *plăcut-înspăimântător* e uneori înspăimântător-înspăimântător cât timp învăţ să fac iarăşi parte dintr-o relaţie, ce importanţă are? Dacă capitulez în faţa acestei frici, dacă o las să mă blocheze, atunci Justin chiar câştigă.

Iar Leon chiar merită să simt puţină frică. El chiar o merită. Mă întind după telefon şi-l sun din nou.

Capitolul 64

Leon

Trei apeluri pierdute de la Tiffy.

Nu pot vorbi cu ea. Nu vreau să-i aud explicaţiile. Încă merg, Dumnezeu ştie unde – poate că în cerc. Par să văd o mulţime de cafenele Starbucks foarte asemănătoare. În partea asta a Londrei totul e mizerabil, coborât parcă din romanele lui Dickens. Pietre de pavaj şi cărămizi pătate de poluare, fâşii subţiri de cer deasupra capului, printre geamuri murdare. Totuşi, nu trebuie să mergi mult ca să ajungi în lumea strălucitoare, albastru-deschis din City. Dau un colţ şi mă

trezesc faţă în faţă cu mine însumi, oglindit în sediul de sticlă al unei firme de contabilitate.

Arăt groaznic. Epuizat şi şifonat în acest costum – costumele niciodată nu mi-au venit bine. Ar fi trebuit să încerc mai mult să mă aranjez; s-ar putea ca asta să se fi reflectat negativ asupra lui Richie. Deja a trebuit s-o înfrunt pe mama, a cărei idee de eleganţă e să poarte cizme până la genunchi cu un toc niţel mai înalt.

Mă opresc, surprins de răutatea acestui gând. Crud şi critic. Nu-mi place că a putut să-mi apară în minte. Am străbătut cale lungă până s-o iert pe mama – sau până să cred că am făcut-o. Dar chiar acum până şi gândul la ea mă înfurie.

Sunt doar un bărbat furios astăzi. Furios că m-am mulţumit doar cu o audiere în care judecătorii să reexamineze cazul fratelui meu, când el nu ar fi trebuit adus niciodată acolo de un gardian. Furios că m-am preocupat prea târziu de modul în care trebuie să-i comunic sentimentele lui Tiffy, aşa că am fost întrecut de un bărbat care-i provoacă coşmaruri, dar care cu siguranţă ştie să se folosească de un gest romantic grandios. Nimeni nu se îndoieşte de felul în care se simte *Justin* acum. Mai clar de atât nu se poate.

Eu chiar am crezut că Tiffy n-o să se întoarcă la el. Pe de altă parte, întotdeauna credem asta, iar ele întotdeauna o fac.

Mă uit în jos la telefon: numele lui Tiffy e pe ecran. Mi-a trimis un mesaj. Nu pot suporta să-l deschid, dar tentaţia e prea mare, aşa că-mi sting telefonul.

Mă gândesc să mă duc acasă, dar casa e plină de lucrurile lui Tiffy. De mirosul ei, de hainele în care am văzut-o îmbrăcată, de spaţiul negativ din jurul ei. Şi în cele din urmă ea se va întoarce acasă de la lansare – apartamentul e al ei în această noapte şi în weekend. Deci iese din discuţie. Pot să dorm la mama, evident, dar, în mod ciudat, par să fiu la fel de furios pe ea cum sunt pe Tiffy. În plus, nu pot suporta gândul să dorm noaptea asta în camera pe care am împărţit-o în copilărie cu Richie. Nu pot fi acolo unde e Tiffy, nu pot fi acolo unde nu-i Richie.

Nu am unde să mă duc. Nicăieri nu e acasă. Tot ce pot să fac e să continui să merg.

Această subînchiriere. Mi-aş dori să n-o fi făcut niciodată. Îmi doresc să nu-mi fi deschis niciodată viaţa aşa, lăsând pe altcineva să intre şi să o umple. Eram bine – în siguranţă, mă

descurcam. Acum apartamentul meu nu mai e al meu, e al nostru, iar când ea o să plece, tot ce voi vedea va fi lipsa tiffinului şi a cărţilor despre zidari şi a fotoliului ăluia idiot în formă de sac. Va fi o altă cameră plină de tot ce lipseşte. Chiar ceea ce nu-mi doream.

Poate că încă o pot salva de o viaţă petrecută alături de el. Un răspuns afirmativ la o cerere nu înseamnă că se vor căsători cu certitudine, iar ea cu greu ar fi putut să refuze, nu-i aşa, cu toţi acei oameni holbându-se la ei. Simt o creştere bruscă a speranţei şi fac tot ce pot s-o înăbuş. Îmi reamintesc că nu poţi salva oamenii – ei nu se pot salva decât singuri. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să-i ajuţi când sunt pregătiţi.

Ar trebui să mănânc. Nu-mi aduc aminte când am mâncat ultima oară. Seara trecută? Deja pare că a fost acum o veşnicie. Acum îmi dau seama că sunt flămând, stomacul îmi chiorăie.

Intru în Starbucks. Trec pe lângă două fete ce privesc filmuleţul Tashei Chai-Latte cu Justin cerând-o de nevastă pe Tiffy. Beau ceai cu mult lapte în el, mănânc un soi de sandviş exorbitant cu mult unt în el şi mă uit fix la perete.

Îmi dau seama, când barmaniţa venită să debaraseze îmi aruncă o privire curioasă, plină de milă, că plâng iar. Nu par să mă pot opri, aşa că nu mă forţez. În cele din urmă, totuşi, oamenii încep să observe şi vreau să mă mişc din nou, să fiu singur.

Îmi reiau mersul. Pantofii ăştia eleganţi îmi rod până la sânge pielea la călcâi. Mă gândesc cu nostalgie la pantofii uzaţi pe care-i port la muncă, la cât de bine îmi vin, şi peste un sfert de oră mi-e clar că acum nu doar merg, ci merg undeva. E întotdeauna loc pentru un alt asistent la spital.

Capitolul 65

Tiffy

Gerty sună. Răspund fără să mă gândesc – din reflex.

— Alo?

Vocea-mi pare ciudat de monotonă, chiar şi pentru mine.

— Ce dracu’ e în neregulă cu tine, Tiffany? Ce dracu’?

Şocul mă face să plâng din nou.

— Dă-mi asta, îmi spune Mo.

Mă uit la el în timp ce-mi ia telefonul şi inspir profund când îi văd expresia. Pare foarte furios. Mo niciodată nu pare furios.

— Ce naiba crezi că faci? se răsteşte el la telefon. A, da? Ai văzut un filmuleţ, nu-i aşa? Şi nu ţi-a trecut prin minte s-o întrebi pe Tiffy ce s-a întâmplat? Să-i acorzi prietenei tale cele mai bune prezumţia de nevinovăţie, înainte să urli la ea la telefon?

Ochii mei se dilată. Un filmuleţ? Fir-ar să fie. Ce filmuleţ?

Şi apoi înţeleg. Tasha Chai-Latte, filmând întreaga lansare. Probabil Martin s-a ocupat de asta, ceea ce înseamnă că Justin a fost pus la curent. Nu-i de mirare că era atât de dornic să se asigure că toată lumea mi-a auzit „răspunsul” la marea lui întrebare – avea nevoie de asta pentru aparatul de filmat.

De asemenea, Martin ne-a văzut pe mine şi pe Leon împreună în castelul din Ţara Galilor, chiar după ce suspiciunile lui Justin fuseseră trezite, când a trecut pe la apartament şi l-a găsit pe Leon doar în prosop.

— Mo, zic cu disperare. Întreab-o pe Gerty unde e Leon.

∴

— Sună-l din nou.

— Tiff, telefonul lui e închis, îmi spune Mo cu blândeţe.

— Din nou! strig, plimbându-mă încolo şi-ncoace de la canapea la bucătărie. Inima îmi bate atât de puternic, încât simt că e ceva acolo care încearcă să-mi iasă dintre coaste. Nu pot suporta gândul că Leon a văzut filmuleţul şi-şi închipuie că m-am logodit cu Justin. Nu-l pot suporta.

— E tot închis, mă informează Mo cu telefonul la ureche.

— Încearcă să-l suni de pe al tău. Poate că-mi blochează apelurile. Probabil mă urăşte.

— N-o să te urască niciodată, mă asigură Mo.

— Gerty m-a urât.

Mo mijeşte ochii.

— Gerty are tendinţa să fie critică. Dar se străduieşte să se îndrepte.

— Dar Leon nu mă cunoaşte destul de bine ca să ştie că nu i-aş face niciodată asta, oftez eu frângându-mi mâinile. El ştie că eram obsedată de Justin, probabil crede că... Oh, Doamne. Mă înec.

— Orice ar crede, e rezolvabil, îmi spune Mo. Doar trebuie să

aşteptăm până ce este pregătit să vorbească. Şi el a avut o zi grea, mergând la tribunal cu Richie.

— Ştiu! Ştiu! Crezi că nu ştiu cât de importantă a fost ziua de azi pentru el?

Mo nu spune nimic. Îmi şterg faţa.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să mă răstesc la tine. Ai fost atât de grozav. Doar că sunt furioasă pe mine.

— De ce? vrea să ştie Mo.

— Pentru... al naibii, am ieşit cu el, nu-i aşa?

— Justin?

— Nu spun că ce s-a întâmplat astăzi a fost vina mea, ştiu că lucrurile nu merg aşa, dar nu mă pot împiedica să mă gândesc – dacă n-ar fi pus mâna pe mine, dacă aş fi fost mai puternică... niciodată nu am fi ajuns aici. Adică, drăcia dracului! Niciuna din fostele tale iubite nu a încercat să-ţi smulgă acceptul de a te însura cu ea ca să se folosească apoi de asta pentru a-ţi strica relaţia curentă, nu-i aşa? Nu că aş avea o relaţie curentă, dar ştii ce vreau să spun.

— Mm, face Mo.

Mă uit în sus la el, ştergându-mi din nou ochii. Când plâng în acest hal, înseamnă că ochii nu mi se usucă de tot, ei doar lăcrimează fără oprire.

— Nu-mi spune. Tu şi Gerty.

— Ai ghicit? murmură Mo, foindu-se deloc în largul lui.

— Rachel a ghicit. Radarul ei e mult mai bun decât a lui Gerty, totuşi nu-i spune asta – de fapt, spune-i, cui îi pasă că-i rănim sentimentele lui Gerty? zic agresiv.

— Chiar ea sună acum, mă anunţă Mo întinzându-mi telefonul.

— Nu vreau să vorbesc cu ea.

— Să răspund?

— Fă ce vrei. E iubita ta.

Mo îmi aruncă o privire lungă în timp ce mă aşez din nou pe canapea, cu picioarele tremurând. Sunt infantilă, evident, dar am impresia că, având o relaţie, Mo şi Gerty se aliază împotriva mea. Îl vreau pe Mo de partea mea. Vreau să ţip la Gerty. Ea a avut ocazia să-i spună lui Leon că nu i-aş face niciodată ceva de acest gen, că ar trebui să vorbească mai întâi cu mine înainte să creadă orice aiureală, însă nu a făcut-o.

— Nu poate da de Leon, îmi spune Mo după o clipă. Chiar vrea să vorbească cu tine, Tiffy. Vrea să-şi ceară iertare.

Clatin din cap. N-o să mi se domolească furia doar pentru că ea vrea să-şi ceară iertare.

— A cerut ca Richie să aibă dreptul la o convorbire telefonică după ce ajunge la închisoare, zice Mo după o pauză de ascultat. Pot auzi slab vocea lui Gerty, metalică şi panicată. O să-i spună ce s-a întâmplat de fapt, astfel încât el să încerce să-l sune pe Leon pe mobil – poţi să suni orice număr la primul apel după intrarea în penitenciar. Probabil că procedura de încarcerare o să se efectueze abia mai târziu, poate chiar mâine-dimineaţă, dar rămâne cea mai bună şansă de a-i transmite mesajul lui Leon dacă el nu vine acasă.

— *Mâine-dimineaţă?* Suntem doar la sfârşitul după-amiezii.

Mo pare mâhnit.

— Cred că-i cea mai bună opţiune a noastră deocamdată.

E ridicol! Un bărbat în puşcărie, având la dispoziţie un singur apel telefonic, e cea mai bună opţiune de a lua legătura cu cineva?

— Telefonul lui Leon e închis, zic tăios. Nu va răspunde.

— Se va răzgândi şi-l va redeschide, Tiffy, îmi spune Mo, cu telefonul încă la ureche. Nu va vrea să rateze un apel de la Richie.

Stau afară pe balcon, cuibărită sub două pături. Una din ele e cuvertura din Brixton care de obicei stă pe patul nostru – cea cu care m-a învelit Leon în noaptea când Justin a venit la apartament şi l-a ameninţat.

Leon crede că m-am întors la Justin, ştiu asta. Am depăşit stadiul de panică disperată, iar acum mă gândesc că ar trebui să aibă mai multă încredere în mine, la dracu'.

Nu că aş fi meritat-o, recunosc. M-am întors la Justin, de multe ori – i-am spus asta lui Leon. Dar... n-aş fi început să ies cu Leon dacă nu aş fi simţit că de data asta era diferit – dacă nu eram cu adevărat gata să las acea parte a vieţii mele în urmă. Făceam eforturi colosale. Tot acest timp în care mi-am răscolit cele mai urâte amintiri, nesfârşitele conversaţii cu Mo, consilierea. Încercam. Dar Leon trebuie să fi crezut că eram prea distrusă ca să-mi pot reveni.

Gerty mă sună o dată la zece minute; încă nu i-am răspuns. Gerty mă cunoaşte de opt ani. Dacă sunt furioasă pe Leon că nu a avut încredere în mine, iar el mă cunoaşte de mai puţin de un an, sunt de cel puţin opt ori mai furioasă pe Gerty.

Ciupesc frunzele triste, îngălbenite ale singurei noastre plante de pe balcon refuzând să mă gândesc la faptul că Justin ştie unde stau. Probabil că a aflat de la Martin – adresa mea e destul de uşor de obţinut, dacă ai acces la biroul meu şi la fluturaşii de salariu pe care cei de la resursele umane îi lasă peste tot.

Drăcia dracului. Tipul ăsta mi se părea teribil de antipatic, fără să ştiu de ce.

Mă uit la telefonul meu, care vibrează rotindu-se pe măsuţa noastră mică şi şubredă de exterior. Suprafaţa mesei e acoperită de găinaţ de pasăre şi de mizeria groasă şi lipicioasă care se aşază pe tot ce laşi afară, chiar şi pentru puţin timp, la Londra. Numele lui Gerty îmi iluminează ecranul telefonului, iar de data asta, cu o izbucnire de furie, îi răspund.

— Ce-i?

— Sunt groaznică, spune Gerty, vorbind foarte repede. Nu-mi vine să cred c-am putut să fac aşa ceva, să-mi închipui că te-ai întoarce vreodată la Justin. Îmi pare atât, atât de rău!

Mă opresc, luată prin surprindere. Gerty şi cu mine ne-am certat de destule ori, dar ea niciodată nu şi-a cerut scuze ca acum, spontan.

— Ar fi trebuit să cred că o poţi face. Cred că poţi.

— Ce să fac? întreb, înainte să mă pot gândi la un răspuns mai bun, mai furios.

— Să te desparţi de Justin.

— Oh. Asta.

— Tiffy, eşti în regulă?

— Păi, nu prea, îi spun, muşcându-mi tare buza inferioară ca s-o opresc din tremurat. Presupun că...

— Richie nu a sunat încă. Ştii cum sunt lucrurile astea, Tiffy, ar putea să ajungă la Wandsworth abia la miezul nopţii. Iar închisoarea e destul de dezorganizată, deci nu vreau să-ţi faci speranţe că-i vor oferi apelul telefonic, ca să nu mai vorbim de apelul juridic pe care i-am făcut să mi-l promită. Dar dacă vorbesc cu el, o să-i spun totul. O să-l rog să-i explice lui Leon.

Verific ora pe ecran: e opt seara. Nu pot să cred cât de încet trece timpul, ca într-un coşmar.

— Sunt foarte, foarte furioasă pe tine, îi spun lui Gerty, ştiind că nu par. Doar par tristă şi obosită, dornică s-o am alături pe prietena cea mai bună.

— Absolut. Şi eu. Furioasă. Sunt cea mai rea. Şi nici Mo nu-mi

vorbeşte, dacă asta te ajută.

— Asta nu mă ajută, zic fără tragere de inimă. Nu vreau să devii o paria.

— O ce? E vreun soi de desert?

— Paria. *Persona non grata.* Proscrisă.

— Oh, nu-ţi face griji, m-am resemnat cu o viaţă de ruşine. E tot ce merit.

Se instalează o tăcere prietenoasă. Caut în interiorul meu acel rezervor enorm de furie alimentată de Gerty, dar se pare că s-a evaporat.

— Chiar îl urăsc pe Justin, murmur cu tristeţe. Ştii, cred că el a făcut asta în primul rând ca să mă despartă de Leon. Nu cred că vrea să se însoare cu mine. M-ar părăsi din nou odată ce ar fi sigur că m-a adus înapoi.

— Tipul trebuie castrat, zice Gerty cu fermitate. Nu ţi-a făcut altceva decât rău. Mi-am dorit serios să moară de câteva ori.

— Gerty!

— Tu nu a trebuit să asişti la toată tragedia. Eu l-am privit în timp ce-ţi extirpa până şi cea mai mică urmă din personalitatea ta de Tiffany. A fost revoltător.

Frământ în mâini pătura din Brixton.

— Tot acest dezastru m-a făcut să-mi dau seama... Îl plac cu adevărat pe Leon, Gerty. *Chiar* îl plac. Inspir, ştergându-mi ochii. Aş vrea ca măcar să mă fi întrebat dacă i-am spus „da” lui Justin. Şi... şi... chiar dacă *aş fi făcut-o...* îmi doresc ca el să nu fi renunţat atât de uşor.

— A trecut o jumătate de zi. El e în şoc şi epuizat după şedinţa de judecată. Îşi imaginează această zi de luni întregi. Justin, ca de obicei, o nimereşte îngrozitor de prost. Dă-i puţin timp, vei descoperi, sper, că Leon a renunţat să renunţe.

Clatin din cap.

— Nu ştiu. Nu cred asta.

— Ai încredere, Tiffy. La urma urmei, nu e ceea ce-i ceri lui?

Capitolul 66

Leon

Mă mişc între secţii ca un strigoi. Cum să mă concentrez suficient pentru a lua sânge din venă, când până şi respiraţia pare un efort? E uşor, totuşi – noroc cu rutina. Uite ceva ce pot să fac. Leon, asistent-şef, tăcut, dar de încredere.

Observ după câteva ore că ocolesc secţia Coral. O evit.

Domnul Prior e acolo, pe patul de moarte.

În cele din urmă, medicul rezident de gardă spune că doza de morfină din secţia Coral necesită să fie contrasemnată. Deci. Nu mă mai ascund. Plec. Străbat coridoarele alb-cenuşii, goale şi zgâriate, din care cunosc fiecare centimetru pătrat, poate mai bine decât cunosc pereţii din propriul meu apartament.

Mă opresc. În faţa secţiei e un bărbat în costum maro care stă cu coatele pe genunchi şi se uită lung la podea. E ciudat să vezi pe cineva aici la ora asta a dimineţii – nu se permite accesul vizitatorilor în tura de noapte. E foarte bătrân, cu părul alb. Familiar.

Cunosc acea postură: e postura omului care îşi Adună Curajul. Am adoptat-o de suficiente ori în afara sălilor de vizitare a închisorii ca să ştiu cum arată.

Îmi ia o vreme până îmi pică fisa – de-abia dacă gândesc, doar mă mişc pe autopilot. Dar acel bărbat cu părul alb care se uită lung la podea e Johnny White al şaselea, din Brighton. Gândul pare ridicol. JW al şaselea e un bărbat din cealaltă viaţă a mea. Cea plină de Tiffy. Dar iată-l aici. Se pare că l-am găsit pe Johnny al domnului Prior în cele din urmă, chiar dacă i-a luat o vreme s-o recunoască.

Ar trebui să mă simt mulţumit, dar nu pot.

Uită-te la el. În vârstă de nouăzeci şi doi de ani, i-a dat de urmă domnului Prior, şi-a pus cel mai bun costum, a călătorit aici tocmai de pe coastă. Toate pentru un bărbat pe care l-a iubit acum o viaţă de om. Stă cu fruntea plecată de parcă s-ar ruga, aşteptând să-i vină destulă putere ca să înfrunte ceea ce a lăsat în urma lui.

Domnul Prior mai are câteva zile de trăit. Poate ore. Mă uit la Johnny White, şi constatarea mă izbeşte ca o lovitură în pântece. El a lăsat-o până. Al naibii. De târziu.

Johnny White îşi ridică privirea, mă vede. Nu vorbim. Liniştea se întinde pe holul dintre noi.

Johnny White:

— A murit?

Vocea lui sună răguşit, spărgându-se la mijloc.

Eu:

— Nu. Nu aţi ajuns prea târziu.

Cu excepţia faptului că e târziu, într-adevăr. Cât de mult l-a durut să bată atâta cale ştiind că era doar ca să-şi ia rămas-bun?

Johnny White:

— Mi-a luat ceva timp să-l găsesc. După ce m-aţi vizitat.

Eu:

— Ar fi trebuit să spuneţi ceva.

Johnny White:

— Da.

Îşi coboară iarăşi privirea. Fac un pas în faţă, trecând peste tăcere, mă aşez lângă el. Examinăm linoleumul zgâriat unul lângă altul. Aici nu e vorba despre mine. Aceasta nu e povestea mea. Dar... Johnny White pe acel scaun de plastic, cu capul lăsat, aşa arată cealaltă faţetă a lipsei de empatie.

Johnny White:

— Nu vreau să intru acolo. Mă gândeam să plec atunci când v-am văzut.

Eu:

— Aţi ajuns până aici. Nu mai sunt decât uşile, acum.

El îşi ridică capul de parcă ar fi teribil de greu.

Johnny White:

— Sunteţi sigur că va vrea să mă vadă?

Eu:

— S-ar putea să nu fie conştient, domnule White. Dar chiar şi aşa, nu am nicio îndoială că va fi mai fericit cu dumneavoastră acolo.

Johnny White se ridică, îşi scutură pantalonii de costum, îşi încordează maxilarul sculptat de Hollywood.

Johnny White:

— Ei bine. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Fără să se uite la mine, împinge uşile duble şi intră. Le privesc închizându-se după el.

Lăsat de capul meu, sunt genul de om care niciodată nu ar intra prin acele uşi. Şi cu ce a ajutat asta vreodată pe cineva?

Mă ridic. E vremea să plec.

Eu, către medicul rezident:

— Asistentul de gardă va contrasemna morfina. Eu nu sunt în

tură.

Medicul rezident:

— M-am întrebat de ce nu eşti în uniformă. Ce dracu’ faci aici când nu eşti în tură? Du-te acasă!

Eu:

— Da. Bună idee.

E două noaptea; Londra e nemişcată şi înfăşurată în întuneric. Îmi deschid telefonul în timp ce merg repede către autobuz, simţind cum bătăile inimii îmi bubuie în grumaz.

Nenumărate apeluri pierdute şi mesaje. Mă uit lung la ele, surprins. Nu ştiu de unde să încep. Totuşi, nu trebuie să mă decid, căci imediat telefonul prinde viaţă: bâzâie afişând un număr necunoscut de Londra.

Eu:

— Alo?

Vocea mea e şovăitoare.

Richie:

— Oh, la dracu’, bine c-ai răspuns! Gardianul e din ce în ce mai arţăgos. Te-am tot sunat în ultimele zece minute. A trebuit să explic pe îndelete că ăsta încă e primul meu apel telefonic, din moment ce nu răspundeai. Nu avem credit decât pentru vreo cinci minute, apropo.

Eu:

— Eşti bine?

Richie:

— Dacă eu sunt bine? Sunt bine, tâmpitule, dacă nu pun la socoteală faptul că sunt extrem de supărat pe tine – şi pe Gerty.

Eu:

— Poftim?

Richie:

— Tiffy. Ea nu a spus „da”. Nebunul ăla, Justin, a răspuns în locul ei, n-ai observat?

Mă opresc înmărmurit la zece metri de staţie. Nu... nu pot asimila informaţia. Clipesc. Înghit. Simt că mi se face rău.

Richie:

— Da. Gerty a sunat-o şi a început s-o bălăcărească în toate felurile că s-a întors la Justin, apoi Mo s-a înfuriat pe ea. I-a spus că e o prietenă oribilă, că nu a avut suficientă încredere în Tiffy încât s-o întrebe mai întâi pe ea cum stau lucrurile.

Îmi regăsesc vocea.

Eu:

— Tiffy e bine?

Richie:

— Ar fi mult mai bine dacă te-ar putea găsi să staţi de vorbă.

Eu:

— Eram deja pe drum, dar...

Richie:

— Erai?

Eu:

— Da. Am primit o vizită de la Fantoma Crăciunurilor Ce Vor Veni.

Richie, confuz:

— Un pic cam devreme pentru genul ăsta de lucruri, nu-i aşa?

Eu:

— Păi, ştii ce se spune. Din ce în ce mai devreme în fiecare an.

Mă sprijin de peretele staţiei de autobuz. Ameţit şi tulburat în acelaşi timp. Ce *am făcut*? Venind aici, pierzând tot acest timp?

Eu, cu întârziere, pradă unui acces de frică:

— E Tiffy în siguranţă?

Richie:

— Justin e încă liber, dacă la asta te referi. Dar prietenul ei Mo e cu ea şi, potrivit lui Gerty, el crede că Justin nu va reveni o vreme – se va duce să-şi lingă rănile şi să pună la cale un alt plan. El tinde să aibă planuri pentru orice – asta e parte din rolul său, după Mo. Ştii că în tot timpul ăsta nemernicul îl folosea pe un anume Marvin de la editură ca să afle informaţii despre locurile urma să se afle Tiffy?

Eu:

— Martin. Şi... oh. Drace.

Richie:

— Asta a fost ca să vă despartă pe voi, frăţioare. Ştiind că tipa de pe YouTube avea să filmeze totul, s-a dat în spectacol ca să se asigure c-o să vezi şi tu.

Eu:

— Nu pot... nu pot să cred că am putut să-mi imaginez că Tiffy a acceptat.

Richie:

— Hei, frate, du-te şi rezolvă, bine? Şi spune-i despre mama.

Eu:

— Ce să-i spun despre mama?

Richie:

— Nu trebuie să fiu psihoterapeut ca să-mi dau seama. Faptul că ai părăsit-o pe mama la tribunal cu Gerty şi că nu te-ai întors la apartamentul ei are legătură cu toate acestea. Uite, înţeleg, amândoi avem probleme cu mama.

Autobuzul se apropie.

Eu:

— Nu... nu pricep ce relevanţă are.

Richie:

— Doar pentru că mama întotdeauna s-a întors la bărbaţii care au tratat-o ca pe un gunoi sau a găsit o altă versiune a aceluiaşi tip, asta nu înseamnă că Tiffy e la fel.

Eu, automat:

— Nu a fost vina mamei. Ea a fost supusă abuzurilor. Manipulată.

Richie:

— Da, da, ştiu, întotdeauna spui asta. Dar nu te ajută cu nimic când ai doisprezece ani, nu-i aşa?

Eu:

— Crezi...

Richie:

— Uite, trebuie să închid. Tu du-te şi spune-i lui Tiffy că-ţi pare rău şi că ai dat-o în bară şi că ai fost crescut de o mamă singură şi maltratată şi că efectiv a trebuit să ai grijă de fratele tău mai mic de unul singur. Ar trebui să fie de ajuns.

Eu:

— Nu e un fel de... şantaj emoţional? În plus, crezi c-o să-i facă plăcere comparaţia cu mama?

Richie:

— Ai dreptate. Bine. Fă ce crezi. Doar rezolv-o şi adu-o înapoi, pentru că femeia asta e cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată, În regulă?

Capitolul 67

Tiffy

Am uitat complet să mă hrănesc, iar acum e două şi jumătate noaptea şi tocmai mi-am amintit că-mi este foame. Mo s-a dus să aducă mâncare la pachet. M-a lăsat pe balcon cu un pahar mare de vin roşu şi un castron şi mai mare de chestii de ronţăit din dulap, care, sunt destul de sigură, îi aparţin lui Leon, dar cui îi pasă – dacă el crede că m-aş mărita pe nepusă masă cu altul, poate la fel de bine să creadă că fur gustări.

Nu mai ştiu pe cine sunt furioasă. Am stat aici atât de mult timp, încât am făcut cârcei la picioare şi am trecut prin aproape toate emoţiile disponibile, iar acum acestea se învârtejesc într-un amestec haotic de nefericire. Singura certitudine pe care o am e că îmi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată pe Justin.

Îmi bâzâie telefonul.

Leon sună.

Am aşteptat toată noaptea să văd acele cuvinte. Mi se duce inima în călcâie. A vorbit cu Richie?

— Alo?

— Hei.

Vocea lui e gâfâită şi ciudat de nefamiliară. De parcă toată energia l-a părăsit.

În timp ce aştept să continue mă uit la traficul de dedesubt, lăsând farurile să-mi deseneze dungi gălbui pe interiorul pleoapelor.

— Am în mână un buchet enorm de flori, mă informează el.

Nu zic nimic.

— Am simţit că am nevoie de un simbol fizic pentru imensitatea părerii mele de rău, continuă Leon. Dar mi-am dat seama că şi Justin ţi-a lăsat un buchet enorm de flori – de fapt, mai frumoase şi mai scumpe –, deci acum cred că florile nu au fost o idee aşa bună. Apoi m-am gândit c-ar fi mai bine să vin acasă şi să ţi-o spun personal. Când am ajuns însă, am descoperit că mi-am lăsat cheia acasă la mama, unde urma să stau noaptea asta. Prin urmare, ar trebui să bat la uşă, ceea ce m-am gândit că te-ar speria probabil, din moment ce ai pe cap un fost iubit tulburat mintal.

Privesc maşinile trecând una după alta. Ăsta s-ar putea să fie cel mai lung discurs ţinut vreodată de Leon dintr-o suflare.

— Deci unde eşti acum? îl întreb într-un târziu.

— Uite-te mai sus. Trotuarul de vizavi, lângă brutărie.

Îl văd acum. Îi văd silueta pe fundalul firmei luminoase a

brutăriei, de un galben strălucitor. Are telefonul la ureche, iar pe braţul celălalt ţine un buchet de flori. Poartă costum – desigur, nu s-a schimbat de la tribunal.

— Bănuiesc că te simţi foarte rănită.

Vocea lui e blândă şi mă face să mă topesc. Plâng din nou.

— Îmi pare atât de rău, Tiffy. N-ar fi trebuit să presupun c-o să accepţi. Aveai nevoie de mine azi, şi nu ţi-am fost alături.

— *Am avut* nevoie de tine, suspin. Mo şi Gerty şi Rachel sunt grozavi şi îi iubesc şi m-au ajutat atât de mult, dar te voiam pe *tine.* M-ai făcut să mă simt de parcă nu conta toată povestea cu Justin. Că-ţi păsa de mine oricum.

— Îmi pasă. Şi nu contează. Leon traversează strada acum, venind pe partea aceasta de trotuar. Pot să-i disting chipul, liniile netede, ascuţite ale pometţilor, curbura delicată a buzelor. Privindu-mă de jos, adaugă: Toată lumea îmi tot spunea c-o să te pierd dacă nu-ţi spun ce simt, şi apoi a venit Justin, regele gesturilor romantice...

— Romantice? izbucnesc. Romantice? Şi, la naiba, nu vreau oricum gesturi romantice! De ce aş vrea? Am avut parte de ele şi a fost de rahat!

— Ştiu, zice Leon. Ai dreptate. Ar fi trebuit să ştiu.

— Şi mi-a plăcut că nu ai forţat lucrurile – ideea de a mă implica într-o relaţie serioasă mă sperie la culme! Adică, uită-te cât de greu a fost să *ies* din ultima!

— Oh. Da. Asta e... da, înţeleg. Mormăie ceva care sună ca: „Al naibii Richie!”

— Te pot auzi fără telefon acum, să ştii, îl anunţ, ridicându-mi suficient vocea ca să se audă peste zgomotul traficului. În plus, mă bucur că am scuza de a ţipa.

El închide şi se îndepărtează puţin.

— Să ţipăm, atunci!

Dau deoparte toate păturile, pun jos vinul şi gustările şi mă apropii de balustradă.

— Wow, zice Leon pe un ton coborât, încât de-abia ce-i aud cuvintele. Arăţi incredibil.

Mă uit în jos la mine, puţin surprinsă să descopăr că încă mai port rochia cu umerii goi de la petrecere. Dumnezeu ştie cum îmi arată părul, iar machiajul e cu cel puţin cinci centimetri mai jos pe faţa mea decât era azi-dimineaţă, dar rochia e destul de spectaculoasă.

— Nu fi drăguţ! strig. Vreau să fiu furioasă pe tine!

— Da! Bine! ţipă, strigă Leon, strângându-şi cravata şi încheindu-şi nasturii la guler de parcă s-ar pregăti.

— Nu mă întorc niciodată la Justin! strig, şi apoi, pentru că se simte atât de bine, încerc din nou. La naiba, niciodată nu mă întorc la Justin!

O alarmă de maşină se declanşează undeva alături, ceea ce ştiu că e o coincidenţă, dar tot îmi face plăcere – nu mai lipsesc decât un miorlăit furios de pisică şi răsturnarea unei grămezi de tomberoane. Inspir adânc şi deschid gura să continui să ţip, dar mâna ridicată a lui Leon mă opreşte.

— Pot să spun ceva? Adică, să strig ceva?

Un şofer încetineşte, uitându-se cu interes cum urlăm noi unul la celălalt, la două etaje distanţă. Îmi trece prin minte că Leon probabil n-a mai strigat niciodată pe stradă. Închid gura, puţin surprinsă, apoi încuviinţez din cap.

— Am dat-o în bară! strigă Leon. Îşi drege glasul şi încearcă puţin mai tare. M-am speriat. Ştiu că nu e o scuză, dar toate astea mă sperie. Procesul. Tu, noi. Nu mă descurc când lucrurile se schimbă. Devin...

Se chinuie, de parcă a rămas fără cuvinte, şi ceva cald cedează în pieptul meu.

— Aiurit? îi sugerez.

În lumina stâlpului de pe stradă îi văd buzele mişcându-se într-un zâmbet asimetric.

— Da. Un cuvânt bun. Îşi drege din nou glasul, venind mai aproape de balcon. Uneori mi se pare mai uşor să fiu cum eram înainte să te cunosc. Mai sigur. Dar... uită-te ce ai reuşit să faci. Cât de curajoasă ai fost. Şi aşa vreau să fiu şi eu. În regulă?

Îmi pun mâinile pe balustradă şi mă uit în jos la el.

— Vorbeşti o grămadă acolo, Leon Twomey, îi strig.

— Se pare că în caz de urgenţă pot fi destul de vorbăreţ! ţipă el. Râd.

— Să nu te schimbi prea mult, totuşi. Te plac aşa cum eşti.

El zâmbeşte. E ciufulit şi şifonat şi arătos în costumul său, şi dintr-odată tot ce-mi doresc e să îl sărut.

— Ei bine, Tiffy Moore, şi eu te plac.

— Mai zi o dată! strig, făcându-mi mâna pâlnie la ureche.

— Chiar, chiar te plac! urlă el.

Un geam deasupra mea se deschide cu zgomot.

— Nu vă supăraţi! strigă ciudatul din apartamentul cinci. Încerc şi eu să dorm! Cum o să mă pot trezi la timp să-mi fac yoga antigravitaţională, dacă nu mă lăsaţi să închid un ochi?

— Yoga antigravitaţională! şoptesc încântată către Leon. M-am tot întrebat ce face în fiecare dimineaţă din prima zi când m-am mutat aici!

— Nu lăsa faima să ţi se urce la cap, Leon, îl avertizează ciudatul din apartamentul cinci, apoi se întinde să închidă din nou geamul.

— Aşteptaţi! strig.

El se uită în jos la mine.

— Cine eşti tu?

— Sunt cealaltă vecină a dumitale. Bună!

— Oh, eşti iubita lui Leon?

Ezit, apoi zâmbesc.

— Da, zic ferm, moment în care aud un icnet de la nivelul străzii. Şi am o întrebare.

Tipul mă priveşte fix, cu aerul unui om care aşteaptă să vadă ce va face data viitoare copilaşul.

— Ce faceţi cu toate bananele? Ştiţi – bananele din cutiile goale ce vă ocupă locul de parcare?

Spre surprinderea mea, îmi adresează un zâmbet larg, ceea ce-mi permite să văd că-i lipsesc o mulţime de dinţi. Arată destul de prietenos când zâmbeşte.

— Le distilez! Iese un cidru nemaipomenit!

Şi cu asta, trânteşte geamul.

Leon şi cu mine ne uităm unul la celălalt şi izbucnim simultan în hohote de râs. În scurt timp râd atât de tare, încât îmi dau lacrimile; mă ţin de burtă, gâfâind şi strâmbându-mă tare.

— Yoga antigravitaţională! îl aud pe Leon şoptind; vocea lui de-abia se aude într-o pauză din zgomotul traficului. Cidru de banane!

— Nu te pot auzi, zic, dar nu ţip de frică să nu-l supăr iar pe ciudatul din apartamentul cinci, din nou. Vino mai aproape.

Leon se uită în jur şi se retrage câţiva paşi.

— Prinde! îmi spune, apoi aruncă buchetul spre mine. Acesta se ridică strâmb prin aer, împrăştiind frunze şi câte-o crizantemă în timp ce zboară, dar, cu o alonjă periculoasă către balustradă şi un ţipăt ascuţit, reuşesc să-l prind.

Până când reuşesc să apuc bine florile şi le pun pe masă, Leon

a dispărut. Mă aplec confuză peste marginea balconului.

— Unde ai dispărut? strig.

— Marco! se aude o voce de undeva de alături.

— Polo?

— Marco.

— Polo! Asta nu ajută!

El urcă pe burlanul de scurgere. Izbucnesc din nou în râs.

— Ce *faci*?

— Mă apropii!

— Nu te credeam un tip care urcă pe burlane, zic, privindu-l înfiorată cum se întinde după un nou punct de sprijin şi se ridică puţin mai sus.

— Nici eu, spune el întorcându-se să se uite la mine în timp ce dibuie după un loc pentru piciorul stâng. În mod clar, scoţi ce e mai bun din mine.

E la numai un metru de mine acum; burlanul trece chiar pe lângă balconul nostru, aşa că aproape atinge balustrada.

— Hei! Alea nu-s gustările mele? exclamă el întinzând mâna.

Îi arunc o privire scurtă.

— Sigur, nicio problemă, spune el conciliant. Îi dai o mână de ajutor băiatului?

— Asta e o nebunie, îi zic, dar mă duc să-l ajut.

Cu grijă, îşi lasă un picior să atârne, apoi pe celălalt, până când e agăţat de mâini de balustrada balconului.

— Of, Doamne!

E aproape prea înfricoşător să mă uit, dar nu-mi pot întoarce privirea, mai ales pentru că n-aş fi atentă dacă şi-ar da drumul, iar asta ar fi mult mai rău decât să-l privesc agăţat acolo, încercând să găsească un sprijin la marginea de jos a balustradei.

Se împinge în sus; îl ajut cu un ultim efort să se cocoaţe pe balcon.

— Gata! spune el scuturându-se, apoi se opreşte gâfâind şi se uită la mine.

— Bună, zic, simţindu-mă dintr-odată stingheră în rochia mea exagerată.

— Îmi pare atât de rău, oftează Leon deschizându-şi braţele pentru o îmbrăţişare.

Mă sprijin de el. Costumul îi miroase a toamnă, acel miros de afară care-ţi stăruie în păr în această perioadă a anului. Restul

miroase a Leon, chiar aşa cum vreau, iar în timp ce el mă trage mai aproape îmi închid ochii şi inspir, simţindu-i puterea solidă a corpului lipit de al meu.

Mo apare în uşă, cu cartofii şi peştele într-o pungă de plastic inscripţionată *Something Fishy.* Nici măcar nu am auzit când a intrat şi tresar puţin, dar cu braţele lui Leon în jurul meu, ideea că Justin ar putea să apară în apartament nu mai pare deloc la fel de înspăimântătoare.

— Ah, zice Mo, văzându-ne pe amândoi. O să iau masa în altă parte, nu-i aşa?

Capitolul 68

Leon

Eu:

— Probabil nu e momentul potrivit.

Tiffy:

— Sincer sper că glumeşti.

Eu:

— Nu glumesc, dar sper că-mi vei spune dacă mă înşel.

Tiffy:

— Te înşeli. Acum e momentul perfect. Suntem singuri, în apartamentul nostru, împreună. Chiar nu poate fi mai bine de atât.

Ne uităm lung unul la celălalt. Ea încă poartă această rochie incredibilă. Pare că i-ar cădea de pe umeri cu o singură smucitură. Sunt disperat să încerc. Rezist, totuşi – ea zice că e pregătită, dar nu a fost o zi adecvată pentru genul de sex „rupe-mi hainele de pe mine”. Pentru genul de sex lent, minunat, „hainele rămân pe noi pentru un timp aţâţător de lung”, poate.

Tiffy:

— Pat?

Această voce – exact cum a descris-o Richie. Joasă şi sexy. Şi mai sexy când spune cuvinte precum „pat”.

Stăm la capătul patului şi ne privim. Mă aplec să-i iau faţa între mâini şi să o sărut. Îi simt corpul topindu-se lângă al meu în timp ce ne sărutăm, simt cum tensiunea o părăseşte şi mă

retrag să-i văd ochii devenind pătimaşi în spatele albastrului. Dorinţa erupe în clipa în care buzele ni se ating, şi îmi ia un efort enorm ca să-mi ţin mâinile pe umerii ei goi.

Ea se întinde să-mi desfacă cravata, iar eu îmi dau jos sacoul. Îmi descheie încet cămaşa, sărutându-mă fără încetare. Aerul e nemişcat între noi acum, de parcă păstrăm o distanţă respectabilă, în ciuda săruturilor.

Tiffy se întoarce, dându-şi părul la o parte, ca să-i pot descheia rochia. În loc de asta, îi iau părul în mâini, trăgând puţin, şi-l răsucesc în jurul încheieturii mele, ceea ce-i smulge un geamăt. Nu pot face faţă acestui sunet. Reduc spaţiul dintre noi, sărutând-o de-a lungul umerilor, pe gât, până în locul în care părul îi întâlneşte pielea, lipindu-mă de ea cât de mult pot, până când ea se întoarce să-şi descheie fermoarul.

Tiffy:

— Leon. Concentrează-te. Rochia.

Iau fermoarul dintre degetele ei şi-l trag încet în jos, mai încet decât vrea ea. Ea se scutură nerăbdătoare. Se împinge în mine până când picioarele mele se lovesc de pat şi suntem apropiaţi din nou, piele goală şi mătase.

În cele din urmă, rochia cade pe podea. E aproape cinematic – un licăr al mătăsii, apoi ea e acolo, lenjerie neagră şi nimic altceva. Se întoarce în braţele mele cu aceeaşi patimă în ochi, şi o ţin la distanţă ca s-o privesc.

Tiffy, zâmbind:

— Întotdeauna faci asta.

Eu:

— Ce anume?

Tiffy:

— Te uiţi aşa la mine. Când... îmi dau jos ceva.

Eu:

— Vreau să văd totul. E prea important ca să ne grăbim.

Tiffy ridică din sprânceană, insuportabil de sexy.

Tiffy:

— Fără grabă?

Îşi trece degetele de-a lungul benzii superioare a chiloţilor mei. Îşi bagă mâna sub aceasta, la un fir de păr distanţă de locul în care o vreau.

Tiffy:

— Vei ajunge să regreţi că ai spus asta, Leon.

Deja o regret, de îndată ce-mi spune numele. Degetele ei îmi dezmiardă uşor abdomenul, apoi, dureros de încet, ajung la catarama curelei. După ce-mi desface fermoarul, îmi dau jos pantalonii de costum şi-mi arunc ciorapii, conştient de felul în care mă urmăresc ochii ei, ca ochii unei pisici. Când mă îndrept s-o trag iarăşi mai aproape de mine, ea pune o mână fermă pe pieptul meu.

Tiffy, gutural:

— Pat.

Aerul dintre noi se reîntoarce pentru o clipă; ne îndreptăm maşinal fiecare către latura sa de pat. Ea e pe stânga, eu pe dreapta. Ochi în ochi, ne strecurăm în aşternuturi.

Mă culc pe o parte, uitându-mă la ea. Părul ei se întinde pe pernă şi, cu toate că s-a învelit cu pilota, pot simţi cât e de goală, cât de multe sunt de atins. Îmi pun mâna în spaţiul dintre noi. Tiffy o ia, trecând peste linia pe care am delimitat-o în februarie, şi-mi sărută degetele, apoi le strecoară între buzele sale şi dintr-odată spaţiul a dispărut, iar ea e lipită de mine, acolo unde ar trebui să fie, piele pe piele, nici măcar un milimetru între noi.

Capitolul 69

Tiffy

— M-ai văzut goală deja. M-ai avut. Şi tot te uiţi la mine aşa.

Îmi oferă zâmbetul lui asimetric, zâmbetul care m-a cucerit atunci, la Brighton.

— Tiffany Moore, am intenţia să mă uit aşa la tine multe luni de-acum încolo.

— Multe luni!

El încuviinţează solemn din cap.

— Cât de şarmant şi ingenios de necaracteristic pentru tine!

— Păi, mi-a şoptit cineva că sugerarea unui angajament pe termen lung te-ar putea face să fugi mâncând pământul.

Mă gândesc la asta, repoziţionându-mi capul pe pieptul lui.

— Înţeleg ce vrei să spui, dar singurul efect pare să fie că mă simt curios de bine.

El nu spune nimic, doar mă sărută pe creştet.

— De asemenea, nu aş fi capabilă să alerg fără oprire până pe cel mai apropiat deal.

— Herne Hill, poate? Ai putea să fugi până la Herne Hill.

— Ei bine, zic, întorcându-mă pe burtă şi sprijinindu-mă în coate, nu am niciun interes să alerg la Herne Hill. Îmi place planul cu multe luni. Cred că e... hei, mă asculţi măcar?

— Da? murmură el ridicându-şi privirea. Scuze. Ai reuşit să-mi distragi atenţia chiar şi de la tine.

— Şi eu care credeam că erai de nedistras.

Mă sărută, iar mâna lui descrie cercuri aproximative pe pieptul meu.

— Sigur. De nedistras. Şi tu eşti...

Deja nu mai pot să gândesc limpede.

— Lut în mâinile tale?

— Voiam să spun „extraordinar de uşor de distras”.

— O să mă las greu de data asta.

Îşi foloseşte mâna aşa cum n-a mai făcut-o nimeni până acum. Nu am nici cea mai vagă idee ce se întâmplă, dar pare să implice degetul lui mare, sfârcul meu şi vreo cinci mii de senzaţii înţepătoare şi excitante.

— O să-ţi reamintesc despre asta peste zece minute, mă anunţă el sărutându-mă pe gât în jos.

— Eşti îngâmfat.

— Sunt fericit.

Mă retrag să mă uit la el. Îmi dau seama că obrajii încep să mă doară de la atâta zâmbit. Când o să-i povestesc lui Rachel, ştiu exact ce-o să facă: o să-şi bage degetul în gură şi-o icnească a vomă. Dar e adevărat – în ciuda a tot ce s-a întâmplat astăzi, sunt dezgustător, ameţitor de fericită.

El îşi ridică sprâncenele la mine.

— Nicio replică spirituală?

Mi se taie respiraţia; degetele lui se mută pe pielea mea, trasând modele pe care nu le pot urmări.

— Mă gândesc la una... Doar dă-mi... un minut...

∴

În timp ce Leon e la duş, scriu o listă cu lucruri de făcut pentru ziua următoare şi o prind de frigider. Conţine următoarele puncte:

1. Încearcă din răsputeri să nu te gândeşti la verdictul judecătorului.

2. Obţine un ordin de restricţie.

3. Vorbeşte cu Mo şi Gerty despre, ei bine, Mo şi Gerty.

4. Cumpără lapte.

Mă foiesc, aşteptând ca el să apară, apoi renunţ şi mă întind după telefon. Va trebui doar să fiu atentă la zgomotul duşului.

— Alo? se aude vocea înăbuşită a lui Gerty.

— Bună!

— Of, slavă Domnului! Aproape că o pot auzi cum se trânteşte înapoi pe perne. Tu şi Leon v-aţi rezolvat problemele?

— Da, ne-am rezolvat problemele, îi spun.

— Deci te-ai culcat cu el?

Zâmbesc.

— Ţi-a revenit radarul.

— Deci nu am stricat totul?

— Nu ai stricat totul. Deşi, să fie limpede, dacă era ceva de stricat, vinovatul ar fi fost Justin, nu tu.

— Doamne, te simţi mărinimoasă. Aţi folosit protecţie?

— Da, mamă, am folosit protecţie. Aţi folosit tu şi Mo protecţie când v-aţi tras-o azi-dimineaţă? întreb cu voce melodioasă.

— Te rog, nu, mă mustră Gerty. E suficient de rău că mă gândesc la penisul lui Mo, nu ar trebui s-o faci şi tu.

Râd.

— Putem bea o cafea mâine, doar noi trei? Vreau să aud totul despre felul în care aţi ajuns să vă cuplaţi. În mare şi fără detalii legate de penis.

— Şi să discutăm despre obţinerea unui ordin de restricţie? sugerează Gerty.

— E Tiffy? îl aud pe Mo în fundal.

— E atât de drăguţ faptul că, imediat ce aude „ordin de restricţie”, se gândeşte la mine! Dar da. Ar trebui să vorbim despre asta.

— Te simţi în siguranţă?

— Ne-am întors la subiectul contracepţiei?

— Tiffy. Gerty niciodată nu a picat în plasa artei mele de a schimba subiectul. Te simţi în siguranţă în apartament?

— Cu Leon aici, da.

— În regulă. Bine. Chiar şi aşa, trebuie să vorbim despre

obţinerea unei interdicţii de urgenţă ca să fii protejată până la audiere.

— Ah... stai aşa, va fi o audiere?

— Dă-i un răgaz bietei femei să gândească, spune Mo în fundal. Mă bucur că tu şi Leon sunteţi bine din nou, Tiffy! strigă el.

— Mulţumesc, Mo.

— Ţi-am tăiat cheful? mă întreabă Gerty.

— Un pic. Dar e în regulă. Mai trebuie s-o sun pe Rachel.

— Chiar aşa, discută toate detaliile sordide cu Rachel, râde Gerty. Cafea mâine, trimite-ne un mesaj cu ora şi locul.

— Ne vedem.

După ce închid mă opresc să ascult. Duşul e încă pornit. O sun pe Rachel.

— Sex? zice ea când răspunde.

Izbucnesc în râs.

— Nu, mersi, sunt ocupată.

— Ştiam eu! V-aţi împăcat?

— Şi-ncă cum, îi zic, adoptând un ton senzual.

— Detalii! Detalii!

— O să-ţi dau luni toate detaliile. Dar... am descoperit că sânii mei au fost subutilizaţi întreaga mea viaţă de adult.

— Ah da, spune Rachel în cunoştinţă de cauză. O problemă comună. Ştii că sunt...

— Şşş! sâsâi. Duşul s-a oprit. Trebuie să închid!

— Nu mă lăsa aşa în suspans! Aveam de gând să-ţi spun despre sfârcuri!

— Lui Leon o să i se pară foarte ciudat că trebuie să-mi sun cei mai buni prieteni după sex, şoptesc. Suntem la început. Încă trebuie să mă prefac că sunt normală.

— Bine, dar programez o şedinţă de două ore luni dimineaţă. Subiect: Modul de întrebuinţare a sânilor.

Închid, şi o clipă mai târziu Leon intră cu prosopul pe şolduri, cu părul întins spre spate şi umerii strălucind de picături de apă şi se opreşte să examineze lista mea cu lucruri de făcut.

— Pare rezonabil, spune el deschizând frigiderul ca să ia sucul de portocale. Ce fac Gerty şi Rachel?

— Poftim?

Îmi zâmbeşte peste umăr.

— Vrei să mă întorc în baie? Mi-am dat seama că trebuia să-ţi

las timp pentru numai două convorbiri, din moment ce Gerty e cu Mo.

Îmi simt obrajii îmbujorându-se.

— Oh, eu, uf...

El se apleacă spre mine cu sucul de portocale în mână şi mă sărută pe buze.

— Nu-ţi face griji. Intenţionez să nu aflu nimic despre cât de multe împărtăşeşti cu Rachel.

— Când voi termina să-i împărtăşesc detaliile va crede că eşti un zeu printre oameni, îl asigur, întinzându-mă după sucul de portocale.

Leon tresare.

— Va fi capabilă să se mai uite în ochii mei?

— Sigur. Totuşi, probabil că va opta să se uite în altă parte.

Capitolul 70

Leon

Sfârşitul de săptămână vine şi pleacă într-o ceaţă de plăcere vinovată. Tiffy aproape că nu se desprinde din braţele mele, exceptând ieşirea la cafea cu Gerty şi Mo. Am avut dreptate că există câteva mecanisme declanşatoare ce trebuie evitate; pentru scurt timp am pierdut-o în defavoarea unei amintiri neplăcute sâmbătă dimineaţă, dar deja învăţ cum s-o ajut să-şi revină. E mai degrabă satisfăcător.

În mod clar, e mai speriată de Justin decât vrea să recunoască – mi-a expus un plan elaborat, implicând nevoia de a cumpăra nişte frişcă, pentru a mă convinge să vin la cafenea şi s-o conduc acasă. Cu cât mai devreme o rezolvăm cu acel ordin de restricţie, cu atât mai bine. Cât timp a fost plecată am reparat lanţul de la intrare şi uşa de la balcon, doar ca să fac ceva.

Am lunea liberă, deci o conduc pe Tiffy la metrou şi apoi îmi gătesc un mic dejun copios cu sângerete prăjit şi spanac.

Nu-mi place să stau singur fără să fac nimic. Ciudat – în mod normal, sunt adeptul izolării. Dar când Tiffy e plecată, îi simt absenţa ca pe un dinte lipsă.

În cele din urmă, după ce-am tot măsurat camera la pas

evitând să mă uit la telefon, o sun pe mama.

Mama:

— Leon? Scumpule? Eşti bine?

Eu:

— Bună, mamă. Sunt bine. Scuze că am plecat aşa vineri.

Mama:

— E în regulă. Eram cu toţii supăraţi, şi, cu noua ta iubită care se mărită cu tipul ăla... Of, Lee, trebuie să ai inima frântă!

Ah, desigur – oare cine a informat-o?

Eu:

— A fost o neînţelegere. Tiffy are... eh... un soi de fost iubit care-i aduce numai necazuri. Ea nu i-a spus cu adevărat „da” la cererea în căsătorie, el e cel care a prezentat lucrurile aşa.

Un icnet dramatic, în stil telenovelă, la capătul liniei. Încerc din răsputeri să nu mă enervez.

Mama:

— Sărmana fată!

Eu:

— Da. Stai liniştită, ea e bine.

Mama:

— Te-ai dus după el?

Eu:

— După el?

Mama:

— Fostul! După ce i-a făcut lui Tiffy a ta!

Eu:

— Ce sugerezi, mamă?

Decid să nu-i las timp să răspundă.

Eu:

— Căutăm să obţinem un ordin de restricţie.

Mama:

— Oh, sigur, chestiile astea fac minuni.

Pauză stânjenitoare. De ce mi se par atât de dificile aceste conversaţii?

Mama:

— Leon.

Aştept. Mă fâţâi. Mă uit la pardoseală.

Mama:

— Leon, sunt sigură că Tiffy a ta nu seamănă deloc cu mine.

Eu:

— Poftim?

Mama:

— Tu întotdeauna ai fost înţelegător, nu ca Richie cu tot ţipatul şi fugitul de acasă şi celelalte, dar ştiu că-i urai pe bărbaţii cu care mă vedeam. Adică şi eu îi uram, dar tu îi urai de la bun început. Ştiu că am fost... ştiu că am fost un exemplu groaznic.

Nu mă simt deloc în largul meu.

Eu:

— Mamă, e în ordine.

Mama:

— Eu chiar îmi pun viaţa în ordine acum, Lee.

Eu:

— Ştiu. Şi nu a fost vina ta.

Mama:

— Ştii, aproape că-mi vine s-o cred.

Pauză. Reflectează.

Şi mie aproape că-mi vine s-o cred. Cine s-ar fi gândit – dacă spui un adevăr de suficiente ori, sau încerci suficient de mult, poate că va avea efect.

Eu:

— Te iubesc, mamă.

Mama:

— Oh, scumpule. Şi eu te iubesc. Şi-l vom aduce pe Richie al nostru înapoi şi vom avea grijă de el, nu-i aşa, cum am făcut-o întotdeauna?

Eu:

— Exact. Ca de obicei.

∴

E încă luni. Lunea e interminabilă. Urăsc zilele libere – ce fac oamenii în zilele libere? Tot ce fac eu e să mă gândesc la proces, spital, Justin, proces, spital, Justin. Nici măcar gândurile calde şi plăcute legate de Tiffy nu prea reuşesc să mă menţină pe linia de plutire.

Eu:

— Bună, Gerty, sunt Leon.

Gerty:

— Leon, n-am nicio veste. Judecătorii încă nu ne-au chemat înapoi pentru verdict. Când ne cheamă, o să te sun imediat să-ţi dau de ştire. Nu trebuie să mă verifici.

Eu:
— În regulă. Sigur. Scuze.
Gerty, înduplecându-se:
— Bănuiesc că va fi mâine.
Eu:
— Mâine.
Gerty:
— E ca şi astăzi, dar plus unu.
Eu:
— Astăzi plus unu. Da.
Gerty:
— Nu ai vreo pasiune sau ceva de genul ăsta?
Eu:
— Nu cu adevărat. În general, munca îmi ocupă tot timpul.
Gerty:
— Ei bine, locuieşti cu Tiffy, deci ai la dispoziţie o bibliografie bogată. Du-te şi citeşte o carte despre arta croşetatului sau cum să construieşti chestii din carton sau orice altceva.
Eu:
— Mulţumesc, Gerty.
Gerty:
— Cu plăcere. Şi nu mă mai suna, sunt foarte ocupată.
Ea închide. După atâtea convorbiri, tot mi se pare derutant când face asta.

Capitolul 71

Tiffy

Nu pot să cred că Martin a avut curajul să vină la muncă. Întotdeauna l-am considerat laş, dar de fapt, dintre noi doi, eu par mai nervoasă decât el. E de parcă... aş vorbi cu Justin prin mandatar. Ceea ce, sincer, e înspăimântător, oricâte asigurări i-aş da lui Leon că mă simt bine. Martin, pe de altă parte, se plimbă alene ca de obicei, lăudându-se cu povestea de succes a petrecerii. Probabil nu ştie că eu ştiu.

Încă nu a menţionat cererea în căsătorie, observ. Nimeni din birou nu a făcut-o. Rachel a făcut să circule un memo că nu sunt

de fapt logodită, ceea ce m-a salvat cel puţin de o dimineaţă de respins felicitările.

Rachel [10:06]: Aş putea să mă duc la el să-l lovesc în testicule şi am termina cu asta.

Tiffany [10:07]: Tentant.

Tiffany [10:10]: Nu ştiu de ce sunt aşa o laşă. Ieri mi-am planificat discuţia cu el de la cap la coadă. Serios, aveam nişte remarci umilitoare grozave. Iar acum toate au dispărut şi mă simt puţin speriată.

Rachel [10:11]: Ce ar spune Persoana Care Nu Este Mo?

Tiffany [10:14]: Lucie? Ea mi-ar spune că e normal să fiu speriată după ce s-a întâmplat vineri, bănuiesc. Şi mi se pare că discutând cu Martin îl înfrunt cumva pe Justin.

Rachel [10:15]: Corect, pot să înţeleg asta, doar că... Martin e Martin. Slăbănog, meschin, invidios – Martin. Care-mi loveşte scaunul şi te subminează în şedinţe şi pupă fundul directoarei de la promovare de parcă ar fi faţa lui Megan Fox.

Tiffany [10:16]: Ai dreptate. Cum e posibil să-mi fie frică de Martin?

Rachel [10:17]: Vrei să vin cu tine?

Tiffany [10:19]: Sunt demnă de milă dacă zic da?

Rachel [10:20] Mi-ai însenina ziua.

Tiffany [10:21]: Atunci da. Te rog.

Aşteptăm până se termină şedinţa echipei de dimineaţă. Scrâşnesc din dinţi în timp ce Martin primeşte felicitări entuziaste pentru petrecere. Câteva priviri curioase sunt aruncate în direcţia mea, dar se trece repede peste subiect. Mă îmbujorez de ruşine oricum. Urăsc faptul că toată lumea din această sală ştie că am probleme cu un fost iubit. Pun pariu că fiecare inventează diverse motive bizare pentru care nu mai sunt logodită şi niciunul dintre ei nu a ajuns la adevăr.

Rachel mă apucă de mână şi mi-o strânge cu putere, apoi mă împinge uşor în direcţia lui Martin în timp ce-şi adună agenda şi hârtiile.

— Martin, putem vorbi puţin? îi spun.

— Nu e momentul potrivit, Tiffy, zice el cu aerul unei persoane foarte importante, care rareori are timp pentru şedinţe spontane.

— Martin, amice, fie intri în sala asta de şedinţe cu noi, fie aplicăm planul *meu*, care e să te lovesc în testicule chiar acum,

în faţa tuturor, intervine Rachel.

Un licăr de frică îi străbate chipul, şi anxietatea mea dispare. Mă uit la el. Bănuieşte că ştim, deci dă înapoi. Dintr-odată, abia aştept să aud ce prostii mai inventează.

Rachel îl mână în singura sală de şedinţe cu uşă şi o închide cu un clic în urma noastră, apoi se sprijină de uşă cu braţele încrucişate.

— Despre ce este vorba? întreabă Martin.

— De ce nu încerci să ghiceşti, Martin? îi spun. Vocea mea sună surprinzător de voioasă şi plăcută.

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee. E vreo problemă?

— Dacă e, cât va dura până e informat Justin despre ea?

Martin îmi întâlneşte privirea. Arată ca o pisică încolţită.

— Nu ştiu ce...

— Justin mi-a spus. E aşa de nestatornic!

Martin se încovoaie.

— Să ştii că încercam să vă ajut. El m-a contactat pentru apartamentul nostru în februarie, spunând că te ajută să-ţi cauţi o locuinţă, şi a încheiat cu noi un acord potrivit căruia îţi ofeream camera liberă pentru cinci sute de lire pe lună.

În *februarie*? Drăcia dracului.

— Cum de a ştiut cine eşti?

— Suntem prieteni pe Facebook de-o veşnicie. Cred că m-a adăugat când relaţia voastră a devenit serioasă – atunci mi-am imaginat că-i verifica pe tipii cu care lucrezi, ştii tu, genul protector. Dar am postat anunţul pentru apartament acolo, şi aşa a luat legătura cu mine.

— Cât de mult ţi-a oferit?

— A spus că va plăti diferenţa. Hana şi cu mine ne-am gândit că era drăguţ din partea lui.

— Oh, îl recunosc pe Justin, zic printre dinţii strânşi.

— Iar apoi, când nu ai luat camera, el părea atât de deprimat! Stătuserăm de vorbă mai mult când a trecut să discutăm aranjamentul, şi după aceea m-a rugat să-i mai dau de veste din când în când, doar să-l anunţ cum o mai duci, ca să nu-şi facă griji.

— Şi asta nu ţi s-a părut, nu ştiu, *sinistru*? întreabă Rachel.

— Nu! Martin clatină din cap. Nu părea sinistru. Şi nu mă plătea sau ceva de genul ăsta – singura dată când am luat bani de la el a fost ca s-o conving pe Tasha Chai-Latte să vină la

lansare şi să filmeze, în regulă?

— Ai luat *bani* de la el pentru a o hărţui pe Tiffy? se răsteşte Rachel, vizibil înfuriată.

Martin se crispează.

— Stai aşa, îi spun. Ia-o de la capăt. El te-a rugat să-l anunţi unde eram din când în când. Deci, aşa a ştiut că aveam să fiu la acea lansare de carte din Shoreditch şi aşa a ştiut că aveam să fiu pe vasul de croazieră?

— Bănuiesc că da.

Martin se mişcă în faţă şi în spate ca un copil ce are nevoie de toaletă; începe să-mi pară puţin rău pentru el, sentiment pe care mi-l înăbuş imediat, pentru că singura chestie care mă ajută să trec prin această conversaţie e furia.

— Şi excursia în Ţara Galilor pentru şedinţa foto? îl întreb.

Martin începe să transpire vizibil.

— Eu, ah, m-a sunat în legătură cu asta după ce i-am dat un mesaj să-i spun unde vei fi...

Tresar. E atât de sinistru, încât vreau să merg imediat să fac un duş.

— ... iar el m-a întrebat de tipul pe care urma să-l aduci pe post de model. I-am transmis descrierea fizică pe care o aveam de la tine. Justin a devenit foarte tăcut şi părea cu adevărat supărat. Mi-a spus cât de mult te iubeşte şi că îl cunoaşte pe acest tip şi cum acesta avea să strice totul...

— Deci ţi-ai petrecut întregul weekend băgându-te între noi.

— Credeam că ajut!

— Ei bine, ai fost jalnic oricum, pentru că ne-am strecurat şi ne-am făcut de cap în bucătărie la trei noaptea, deci HA! zic.

— Eşti în pericol să-ţi pierzi superioritatea morală, Tiffy, mă avertizează Rachel.

— Corect, corect. Deci, l-ai informat pe Justin când ne-am întors?

— Da. N-a fost prea mulţumit de felul în care am gestionat lucrurile. Dintr-odată, m-am simţit foarte prost, ştii? Nu am făcut destule.

— Oh, tipul ăsta e *bun*, îmi şopteşte Rachel.

— Oricum, a vrut să planifice o mare cerere în căsătorie. Totul era foarte romantic.

— În special partea în care te-a plătit ca s-o aduci pe Tasha Chai-Latte să filmeze, îi spun.

— Voia ca întreaga lume s-o vadă, aşa mi-a zis! protestează Martin.

— Voia ca *Leon* să o vadă. Cât de mult a costat măcar? Trebuia să ştiu că nu putea să vină din bugetul cărţii.

— Cincisprezece mii, murmură el spăsit. Şi două pentru mine pentru organizare.

— Şaptesprezece mii de lire?! ţipă Rachel. Dumnezeule!

— Şi a mai rămas ceva, aşa că i-am obţinut lui Katherin limuzina, sperând s-o conving astfel să-i dea un interviu lui Piers Morgan. Eu doar... am presupus că Justin te iubeşte cu adevărat, bâiguie Martin.

— Nu, n-ai presupus nimic, îl reped. Chiar nu ţi-a păsat. Tot ce voiai era ca Justin să te placă. El are acest efect asupra multor oameni. Te-a contactat după ce m-a cerut în căsătorie?

Martin scutură din cap, părând agitat.

— Mi-am dat seama din felul în care ai plecat de la petrecere că nu mersese exact cum a sperat el. Crezi că e furios pe mine?

— Dacă cred... inspir adânc. Martin. Nu-mi pasă dacă Justin e furios pe tine. Curând o să-l dau în judecată pentru hărţuire sau violenţă psihologică, odată ce avocata mea îşi dă seama care cap de acuzare îi place mai mult.

Martin se albeşte şi mai tare ca de obicei, ceea ce spune ceva. Sunt surprinsă că nu văd tabla albă prin el.

— Deci eşti pregătit să depui mărturie? îl întreb abrupt.

— Poftim? Nu!

— De ce nu?

— Păi, e... asta ar fi foarte jenant pentru mine, şi este o perioadă foarte importantă la muncă...

— Eşti un bărbat foarte slab, Martin.

Clipeşte. Buza îi tremură puţin.

— O să mă gândesc la asta, murmură el în cele din urmă.

— Bun. Ne vedem la tribunal, Martin.

Ies în grabă din sală însoţită de Rachel şi în timp ce mă îndrept spre biroul meu, mă simt exaltată. În special pentru că Rachel fredonează încet, dar clar „Eye of the Tiger”.

Lumea pare un loc puţin mai luminos după confruntarea cu Martin. Stau mai dreaptă şi decid că nu sunt ruşinată de ce s-a întâmplat la petrecere. Deci, fostul meu iubit m-a cerut în căsătorie şi am spus nu – şi ce? Nu e nimic greşit în asta. De fapt, Ruby îmi arată o încurajare tacită când trec pe lângă ea în

drum spre baie, iar cu Rachel care-mi trimite melodii despre puterea feminină la fiecare cincisprezece minute, încep să mă simt destul de... mai puternică în legătură cu toate astea.

Îmi ia un efort enorm să mă concentrez la muncă, dar în cele din urmă reuşesc: studiez noua modă în ceea ce priveşte decorarea brioşelor când sună telefonul. Aproape imediat îmi dau seama că-mi voi aminti întotdeauna acest site care prezintă duze pentru pungile de ornat. E acel gen de telefon.

— Tiffy? zice Leon.

— Da?

— Tiffy...

— Leon, eşti bine? Inima îmi bate cu putere.

— A ieşit.

— A...

— Richie.

— Oh, Dumnezeule. Spune-o din nou.

— Richie a ieşit. Nevinovat.

Scot un ţipăt care-i determină pe toţi cei din birou să se uite la mine. Mă strâmb şi-mi acopăr telefonul pentru o clipă.

— Un prieten a câştigat la loterie! îi şoptesc lui Francine, cea mai apropiată persoană băgăcioasă, şi o las să se ducă să împrăştie vestea. Dacă nu curm zvonurile din faşă, vor crede din nou că sunt logodită.

— Leon, nici măcar nu... eu chiar am crezut că va fi mâine!

— Şi eu la fel. Şi Gerty.

— Deci... pur şi simplu... a ieşit? În lume? Doamne, nu mi-l pot imagina pe Richie afară! Apropo, cum arată?

Leon râde, şi sunetul îmi trimite un fior în pântece.

— Va veni la noi diseară. Îl poţi cunoaşte în sfârşit.

— E incredibil.

— Ştiu. Chiar nu pot... Mă tot gândesc că e un vis.

— Nici măcar nu ştiu ce să spun. Unde eşti acum? întreb, săltând în scaun.

— Sunt la muncă.

— Nu aveai ziua liberă?

— Nu ştiam ce să fac. Vrei să vii aici când termini? Nu te obosi dacă e prea departe de traseul tău, o să fiu acasă pe la şapte, doar că am crezut...

— O să fiu acolo la cinci şi jumătate.

— De fapt, ar trebui să vin să te iau...

— Pot să vin de una singură. Sigur – am avut o zi bună, o pot face. Ne vedem la cinci şi jumătate!

Capitolul 72

Leon

Mă deplasez din secţie în secţie, verificând fişele, administrând fluide. Stau de vorbă cu pacienţii şi constat uimit că reuşesc să par normal şi să vorbesc despre orice altceva decât faptul că fratele meu mai mic în sfârşit vine acasă.

Acasă.

Richie vine acasă.

Continui să mă depărtez de acest gând, aşa cum a trebuit s-o fac până acum – mintea îl lipeşte pe Richie la loc în viaţa mea şi apoi tresare de parcă a atins ceva fierbinte; niciodată nu mi-aş fi îngăduit să-l duc până la capăt. Era prea dureros. Prea plin de speranţă.

Doar că acum e adevărat. Va fi adevărat, peste doar câteva ore.

O va cunoaşte pe Tiffy. Ei vor sta de vorbă, exact cum fac la telefon, doar că faţă în faţă, pe canapeaua mea. E literalmente prea frumos ca să fie adevărat. Până când îţi aminteşti că el nu ar fi trebuit să ajungă la închisoare din capul locului, desigur, dar nici măcar acest gând nu poate distruge sentimentul de euforie.

Sunt în bucătăria spitalului făcând un ceai, când îmi aud numele rostit foarte tare şi repetat şi mai tare.

Tiffy:

— Leon! Leon! Leon!

Mă întorc în momentul în care ea dă năvală, cu părul udat de ploaie, obrajii roz, un zâmbet larg.

Eu:

— Uşurel!

Tiffy, foarte aproape de urechea mea:

— Leon, Leon, Leon!

Eu:

— Au?

Tiffy:

— Scuze. Scuze. Eu doar...

Eu:

— *Plângi*?

Tiffy:

— Poftim? Nu.

Eu:

— Plângi. Eşti incredibilă.

Ea clipeşte surprinsă, cu ochii strălucindu-i de lacrimi de fericire.

Eu:

— Nici măcar nu l-ai cunoscut pe Richie.

Mă ia de mână şi mă conduce spre ceainicul care tocmai a început să fiarbă.

Tiffy:

— Ei bine, te-am cunoscut pe *tine,* iar Richie e fratele tău mai mic.

Eu:

— Doar te avertizez, nu e chiar atât de mic.

Tiffy se întinde în dulapul cu căni şi scoate două, apoi răscoleşte printre pliculeţele de ceai şi toarnă din ceainic, de parcă şi-ar face de lucru prin bucătăria asta de ani de zile.

Tiffy:

— Şi oricum, simt că-l cunosc pe Richie. Am vorbit de nenumărate ori. Nu trebuie să te întâlneşti faţă în faţă ca să cunoşti pe cineva.

Eu:

— Că veni vorba...

Tiffy:

— Unde mergem?

Eu:

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Tiffy:

— Ceaiul! Ceaiul!

Mă opresc şi aştept în timp ce ea îşi adaugă lapte, migălos de încet, îmi aruncă o scurtă privire obraznică peste umăr; imediat vreau s-o dezbrac.

Eu:

— Suntem gata?

Tiffy:

— Bine. Suntem gata.

Ea îmi întinde o cană, iar eu o iau odată cu mâna care mi-a oferit-o. Aproape toţi cei cu care ne întâlnim pe coridor spun: „Oh, bună, Tiffy!” sau: „Tu trebuie să fii Tiffy!” sau: „Ah, Dumnezeule, Leon chiar are o iubită!”, dar sunt prea bine dispus ca să le consider iritante.

Când Tiffy vrea să deschidă uşa de la secţia Coral o trag înapoi.

Eu:

— Aşteaptă, întâi uită-te prin geam.

Ne aplecăm amândoi să privim înăuntru.

Johnny White nu a plecat de lângă el de la sfârşitul săptămânii. Domnul Prior e adormit, dar mâna lui ca de hârtie, pătată de soare, încă se află în palma lui Johnny White. Au petrecut trei zile întregi împreună – mai mult decât JW ar fi putut să spere.

Întotdeauna merită să treci prin acele uşi.

Tiffy:

— Johnny White al şaselea era adevăratul Johnny White? Nu e asta, literalmente, cea mai bună zi dintotdeauna? S-a făcut vreun soi de anunţ? Vreun elixir în micul dejun al tuturor? Vreun loz câştigător în cutia de cereale?

O sărut cu hotărâre pe gură. În spatele nostru, un rezident îi spune altuia:

— Uimitor – întotdeauna am presupus că Leon nu plăcea pe nimeni care să nu sufere de vreo boală incurabilă!

Eu:

— Cred că-i doar o zi bună, Tiffy.

Tiffy:

— Cu toţii meritam una de multă vreme.

Capitolul 73

Tiffy

— Bine, cum arăt?

— Relaxează-te, zice Leon culcându-se înapoi pe pat, cu o mână sub cap. Lui Richie deja îi place de tine.

— Urmează să cunosc un membru al familiei tale! protestez. Vreau să arăt bine. Vreau să arăt... deşteaptă şi frumoasă şi spirituală şi poate să manifest ceva din personalitatea lui Sookie din primele episoade din *Fetele Gilmore*?

— Nu am nicio idee despre ce vorbeşti.

Pufnesc nemulţumită.

— Bine. Mo!

— Da? strigă Mo din camera de zi.

— Îmi poţi spune dacă această ţinută mă face să arăt elegantă şi sofisticată sau demodată ca o matroană, te rog?

— Dacă simţi nevoia să întrebi, scapă de ţinută, strigă Gerty.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu te-am întrebat pe tine! Ţie nu-ţi place oricum niciuna dintre hainele mele!

— Asta nu e adevărat, unele îmi plac. Doar că nu şi modul în care le combini.

— Arăţi perfect, îmi spune Leon zâmbind. Chipul lui arată altfel astăzi, de parcă cineva a apăsat pe un întrerupător de a cărui existenţă nici măcar nu ştiam, iluminându-l.

— Nu, Gerty are dreptate, zic, dând jos rochia petrecută şi întinzându-mă după jeanşii mei preferaţi, verzi şi mulaţi, şi un pulover tricotat larg. Mă străduiesc prea tare.

— Te străduieşti exact cât trebuie, îmi spune Leon în timp ce sar într-un picior, trăgându-mi jeanşii.

— E vreo afirmaţie pe care aş putea s-o fac în seara asta fără ca tu s-o aprobi automat?

Îşi mijeşte ochii.

— O ghicitoare, conchide el. Răspunsul e nu, dar să spun asta ar însemna să mă contrazic.

— E de acord cu tot ce spun şi mai e şi deştept! Mă târăsc în cealaltă parte a patului ca să-l încalec pe Leon şi să-l sărut lăsându-mi corpul să se topească într-al lui. Când mă retrag să-mi pun puloverul, el protestează, ţinându-mă strâns, şi eu zâmbesc, dându-i peste mâini. Această ţinută nu este potrivită, chiar şi tu trebuie să recunoşti, subliniez eu.

Soneria de la intrarea în bloc sună de trei ori şi Leon sare atât de repede, încât aproape că mă aruncă din pat.

— Scuze! strigă el peste umăr în timp ce se îndreaptă spre uşă.

Fie Mo, fie Gerty apasă pe butonul interfonului ca să-l lase pe

Richie să urce.

Mi se strânge inima în timp ce-mi trag puloverul tricotat şi-mi trec degetele prin păr. Aştept să aud vocea lui Richie la uşa de la intrare; n-am intenţia să mă grăbesc, ca să le îngădui celor doi fraţi să se bucure de clipa pe care au aşteptat-o atât.

În schimb, îl aud pe Justin:

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Oh. Bună, Justin, zice Leon.

Deja îmi strâng braţele în jurul meu şi-mi lipesc corpul de dulap, astfel încât oricine şi-ar vârî nasul prin apartament să nu mă vadă în uşa dormitorului, şi dintr-odată simt nevoia să ţip. Nu are dreptul să vină aici şi să-mi facă asta. Îl vreau plecat, cu adevărat plecat, nu doar din viaţa mea, ci şi din capul meu. S-a terminat cu ghemuitul în spatele uşilor şi cu sentimentul de frică.

Ei bine, nu s-a terminat, evident, pentru că nu treci peste un lucru ca acesta atât de repede, dar temporar m-am săturat şi am de gând să profit de acest val de încredere nebunească şi furioasă. Ies de după colţ.

Justin e pregătit să ne înfrunte în uşă, lat în spate, musculos şi vizibil furios.

— Justin, zic, postându-mă lângă Leon, la numai un metru de oaspetele nepoftit. Ţin mâna pe uşă, gata să i-o trântesc în nas.

— Sunt aici ca să vorbesc cu Leon, mă informează el laconic fără să-mi arunce vreo privire.

Mă retrag fără să vreau, simţind cum încrederea mi s-a epuizat instantaneu.

— Dacă te gândeşti să mă ceri în căsătorie şi pe mine, răspunsul e nu, îi spune Leon amabil.

Mâinile lui Justin se strâng în pumn la această glumă; porneşte în faţă, cu corpul arcuit, ochii fulgerând. Tresar.

— Ai grijă la piciorul ăla, Justin, zice tăios Gerty din spatele meu. Dacă încalcă spaţiul acestui apartament, avocatul tău va trebui să discute cu mine.

Gândul îl izbeşte pe Justin, îl văd reevaluând situaţia.

— Nu-mi amintesc că prietenii tăi să fi fost atât de băgăreţi când eram împreună, Tiffy.

Mârâie cuvintele; inima-mi bate cu putere în piept. Cred că e băut. Asta nu e bine.

— Oh, am fi vrut să fim, zice Mo.

Inspir adânc, tremurat.

— Să mă părăseşti a fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut pentru mine vreodată, Justin, îi spun, încercând din răsputeri să stau la fel de hotărâtă cum stă el de cealaltă parte a pragului. Am terminat-o. Asta e. Lasă-mă în pace.

— Nu am terminat, zice el nerăbdător.

— Cer ordin de restricţie, îl anunţ cu vocea sugrumată, înainte să poată spune orice altceva.

— Nu, n-o s-o faci, mă sfidează Justin. Haide, Tiffy. Nu te mai purta ca un copil.

Îi trântesc uşa în faţă atât de tare, încât tresărim cu toţii.

— Drace! urlă Justin de cealaltă parte a uşii. Se aude bufnetul unui pumn lovind în uşă, iar clanţa se zdruncină puternic.

Scot un scâncet uşor fără să vreau şi mă retrag. Nu pot să cred că tocmai i-am trântit uşa în faţă lui Justin.

— Să sunăm la poliţie, şopteşte Leon.

Gerty îşi deschide telefonul şi formează numărul, întinzându-se cu cealaltă mână să-mi strângă degetele cu putere. Mo e lângă mine într-o clipă, iar Leon pune noul lanţ şi-şi lasă greutatea pe uşă.

— La dracu', e aşa o nebunie, oftez. Nu pot să cred că se întâmplă asta.

— Lăsaţi-mă să *intru*! urlă Justin de cealaltă parte a uşii.

— Poliţia, spune Gerty la telefon.

Justin bate cu ambii pumni în uşă. Mă gândesc la felul în care îşi ţinea degetul apăsat pe sonerie acum câteva săptămâni, cum nu s-a lăsat până ce Leon nu i-a deschis. Înghit în sec. Fiecare lovitură pare mai puternică decât cea precedentă, până când am impresia că se produc chiar lângă urechile mele. Ochii mei sunt uzi de lacrimi; Gerty şi Mo aproape că mă ţin vertical. S-a zis cu alungarea fricii. În timp ce Justin urlă şi turbează pe palier, mă uit la Leon, care, cu chipul tras şi serios, caută în jur alte metode de a ne baricada înăuntru. La stânga mea, Gerty răspunde la întrebările dispecerei de la poliţie.

Şi apoi, dintr-odată, toată nebunia şi zgomotul încetează. Leon ne aruncă o privire întrebătoare, apoi verifică mânerul – uşa e încă încuiată.

— De ce s-a oprit?

Am înşfăcat mâna lui Gerty atât de strâns, încât îmi pot vedea degetele albindu-se.

— A încetat să mai lovească în uşă, spune Gerty la telefon. Aud o voce metalică răspunzând, iar Gerty ne informează pe toţi: Dispecera spune că, foarte probabil, încearcă să găsească o cale de a sparge uşa. Ar trebui să ne ducem în altă cameră. Pleacă de lângă uşă, Leon.

— Aşteaptă, şopteşte Leon, aplecându-se să asculte ce se petrece afară, pe hol.

Pe faţa lui apare un zâmbet sumbru. Gesticulează către noi să ne apropiem; nesigură, cu genunchii tremurând, îl las pe Mo să mă conducă către uşă. Gerty rămâne în urmă, vorbind încet la telefon.

— Ţi-ar plăcea închisoarea, Justin, zice o voce caldă de cealaltă parte a uşii, cu un accent inconfundabil. Adevărat. Sunt o mulţime de tipi ca tine acolo.

— Richie! şoptesc. Dar – el nu trebuie...

De-abia l-am scos pe Richie din închisoare. O bătaie cu Justin nu s-ar sfârşi cu bine pentru el, chiar dacă pe termen scurt asta ne-ar ajuta să-l scoatem pe intrus din clădire.

— Bine gândit, zice Leon cu ochii mari de uimire.

Se duce să descuie uşa, şi observ că şi mâinile lui tremură uşor. După sunetele vocilor, Richie pare aproape de uşă, iar Justin mai departe, pe lângă scări, dar tot nu mă pot calma. Îmi şterg ochii cu fervoare. Nu vreau ca Justin să ştie ce efect are asupra mea. Nu vreau să-i dau această putere.

Justin se aruncă spre noi când Leon deschide uşa, dar Richie îl împinge nonşalant şi Justin se loveşte de perete înjurând în timp ce Richie intră, iar Leon închide uşa repede în urma lui. S-a terminat în câteva secunde; de-abia dacă am timp să procesez expresia de pe chipul lui Justin când s-a repezit spre mine, disperat să pătrundă înăuntru. Ce s-a întâmplat cu el? Niciodată nu a fost aşa. Niciodată violent. Furia lui a fost întotdeauna foarte controlată; pedepsele lui erau elaborate şi crude. Purtarea de azi e haotică şi disperată.

— E un tip de treabă, fostul tău, îmi zice Richie făcându-mi cu ochiul. Dar e furios, nu glumă! Mâine-dimineaţă o să-i pară foarte rău că s-a izbit în uşă, îţi pot spune asta.

Îşi aruncă setul de chei de rezervă pe bufet – aşa trebuie să fi intrat în clădire, fără să sune.

Clipesc de câteva ori şi mă uit cu atenţie la el. Nu-i de mirare că Justin s-a potolit când Richie a apărut pe hol. Tipul e enorm.

Are cel puţin doi metri şi genul de muşchi, pe care-i obţii doar atunci când nu ai altceva de făcut cu timpul tău decât să exersezi. Părul lui negru e tuns scurt şi are un şir de tatuaje pe antebraţe şi unul în jurul gâtului, ieşind de sub gulerul cămăşii – împreună cu un colier de sfoară, care pun pariu că se potriveşte cu al lui Leon. Are aceiaşi ochi căprui-închis, gânditori ca a lui Leon, deşi ai lui sunt puţin mai neastâmpăraţi.

— Poliţia va fi aici în zece minute, anunţă Gerty calmă. Bună, Richie. Ce mai faci?

— Am fost devastat să descopăr că ai un iubit, îi spune Richie bătându-l pe Mo pe umăr cu un zâmbet. Aş putea să jur că Mo se scufundă cu câţiva centimetri în covor. Îţi datorez o cină-n oraş!

— Oh, nu mă băgaţi în seamă, zice Mo în grabă.

Richie îl îmbrăţişează pe Leon atât de strâns, încât le pot auzi coastele ciocnindu-se.

— Nu vă faceţi griji pentru ticălosul de afară, ne spune el amândurora în timp ce se retrage.

La uşă, Justin aruncă ceva; orice ar fi, se sparge de perete, făcându-mă să tresar. Tremur toată – de când i-am auzit prima oară vocea –, însă Richie îmi zâmbeşte prieteneşte necondiţionat, iar zâmbetul lui e ca un ecou al zâmbetului din colţul gurii al lui Leon – un zâmbet cald, genul ce te face imediat să te simţi mai comod.

∴

— E o plăcere să te cunosc în carne şi oase, Tiffy. Şi mulţumesc că ai avut grijă de fratele meu.

— Nu sunt sigură că are vreo importanţă, îngaim arătând spre uşă, care se scutură în toc.

Richie dă din mână.

— Sincer. Dacă ajunge aici, va trebui să aibă de-a face cu mine şi Leon – şi... scuze, omule, nu am făcut cunoştinţă.

— Mo, se prezintă Mo, arătând exact ca genul de tip care stă pe scaun şi-şi câştigă existenţa din vorbit, confruntat dintr-odată cu o situaţie în care acest lucru s-ar putea să-l pună în dezavantaj.

— Şi cu mine şi Tiffy, proclamă Gerty sever. Doar nu suntem în Evul Mediu! Pun pariu că mă pricep mai bine să pocnesc oameni decât Leon.

— Lăsaţi-mă dracului înăuntru! urlă Justin prin uşă.

— El e şi beat pe deasupra, zice Richie voios, apoi ridică fotoliul şi ne dă la o parte ca să-l poată trânti în faţa uşii. Aşa. N-are niciun rost să mai stăm pe aici, nu-i aşa? Lee, balconul mai e unde era?

— Mm, da, murmură Leon, părând uşor şocat.

Trece în partea cealaltă pentru a-i lua locul lui Mo lângă mine; mă sprijin de braţul lui în timp ce el îmi mângâie spatele, ştiind că acea senzaţie o să mă ajute să-mi vin din nou în fire. De fiecare dată când Justin urlă sau loveşte uşa, tresar, dar acum că Richie e aici mutând mobila şi Leon şi-a pus braţul în jurul meu, tresăritul nu mai e însoţit de frică şi de panica orbitoare. Ceea ce e plăcut.

Richie ne conduce pe toţi pe balcon şi închide uşa de sticlă după noi. De-abia începem; Gerty se ghemuieşte în Mo într-un colţ, iar eu mă potrivesc în faţa lui Leon în celălalt, lăsându-i lui Richie cea mai mare parte spaţiului, care este exact ceea ce are nevoie. El inspiră şi expiră profund, zâmbind la vederea priveliştii.

— Londra! exclamă el întinzându-şi larg braţele. Mi-a fost dor de ea. Uită-te la ea!

În spate, în apartament, uşa bubuie iar şi iar. Leon mă lipeşte mai strâns de el, îngropându-şi faţa în părul meu şi suflându-mi pe gât o boare caldă, liniştitoare.

— În plus, avem un punct de observaţie minunat pentru momentul în care ajunge poliţia, ne spune Richie, întorcându-se să-mi facă cu ochiul. Nu credeam că o să-i revăd atât de curând, trebuie să recunosc.

— Îmi pare rău, suspin nefericită.

— Să nu-ţi pară, zice Richie cu fermitate, în acelaşi moment în care Leon clatină din cap în părul meu, iar Mo spune:

— Nu-ţi cere iertare, Tiffy.

Până şi Gerty îşi dă ochii peste cap, într-un fel afectuos.

Mă uit la ei toţi, adunaţi împreună pe balcon cu mine. Mă ajută – doar puţin, dar nu cred că ceva ar putea ajuta mai mult în clipa asta. Închid ochii şi mă sprijin de Leon, concentrându-mă asupra respiraţiei, aşa cum m-a învăţat Lucie, şi încerc să-mi imaginez că zgomotul de afară e numai atât – un zgomot şi nimic mai mult. Se va opri la un moment dat. Inspir adânc, cu braţele lui Leon în jurul meu, şi simt un nou gen de siguranţă instalându-se. Nici măcar Justin nu poate ţine o veşnicie.

Capitolul 74

Leon

Poliţia îl ia pe Justin. El practic face spume la gură. Doar ce-i arunci o privire şi poţi să-ţi dai seama ce s-a întâmplat: tipul care întotdeauna deţinuse controlul l-a pierdut. Dar, cum precizează Gerty, asta cel puţin ne va ajuta să obţinem mai uşor ordinul de restricţie.

Inspectăm uşa. Justin a îndoit lemnul de la atâtea lovituri şi a desprins bucăţi de vopsea cu pumnii. E şi sânge. Tiffy îşi întoarce capul când îl vede. Mă întreb cum se poate simţi văzând asta, după toate prin câte a trecut. Ştiind că ea l-a iubit pe acest bărbat şi că el a iubit-o, în felul lui.

Slavă Domnului că Richie e aici. Omul radiază pur şi simplu de fericire. În timp ce Richie se lansează într-o altă poveste despre un zdrahon din închisoare şi cât de departe mergea acesta ca să aibă întâietate la aparatul de ridicat greutăţi, privesc cum revine culoarea în obrajii lui Tiffy, cum i se ridică umerii, iar buzele-i alunecă într-un zâmbet. Mai bine. Mă relaxez şi eu, cu fiecare semn că e mai bine. Nu aş putea suporta s-o mai văd tresărind, plângând, speriată. Nici măcar vederea lui Justin târât de un poliţist nu a fost de ajuns ca să-mi scadă furia.

Dar acum, la trei ore după incident, suntem împrăştiaţi în camera de zi, exact cum mi-am imaginat-o. Dacă ţi-ai îngusta ochii, de-abia dacă ai observa că seara pe care am aşteptat-o atâta în ultimul an a fost întreruptă pentru scurt timp de un bărbat mânios care a încercat să spargă uşa şi să intre. Tiffy şi cu mine ne-am aşezat pe fotoliul-sac. Gerty are locul de onoare de pe canapea, sprijinindu-se de Mo. Richie domină încăperea de pe celălalt fotoliu, care încă nu s-a întors la locul lui obişnuit, din moment ce a fost folosit să baricadeze uşa, deci acum e amplasat între hol şi camera de zi.

Richie:

— Am anticipat-o. Doar ca să ştiţi.

Gerty:

— Când, totuşi? Pentru că şi eu am anticipat-o, dar nu cred că tu să o prezici chiar de la...

Richie:

— Din clipa în care Leon mi-a spus că aduce o femeie să doarmă în patul lui când el nu e acolo.

Gerty:

— Nu se poate.

Richie, afectuos:

— Haide! Nu poţi să împarţi patul cu cineva şi să nu împărţi nimic altceva, ştiţi ce spun.

Gerty:

— Dar Kay?

Richie flutură dispreţuitor din mână.

Richie:

— Ei. Kay.

Tiffy:

— Haide acum...

Richie:

— Era destul de simpatică, dar niciodată n-a fost potrivită pentru Leon.

Eu, către Gerty şi Mo:

— Voi ce-aţi crezut atunci?

Tiffy:

— Oh, Doamne, nu-i întreba asta.

Gerty, promptă:

— Am crezut că e o idee groaznică.

Mo:

— Ţine cont de faptul că ai fi putut fi oricine.

Gerty:

— Ai fi putut să fii un pervers dezgustător, de exemplu.

Richie râde în hohote şi se întinde după o altă bere. Nu a mai băut un pahar de unsprezece luni. Dau să-i spun că toleranţa lui nu va fi cea de odinioară, apoi mă gândesc cum va reacţiona Richie la această sugestie (aproape cu certitudine bând mai mult doar ca să-mi demonstreze că mă înşel) şi decid să nu mă deranjez.

Mo:

— Chiar am încercat să-i oferim bani lui Tiffy, ca să n-o facă...

Gerty:

— Pe care i-a refuzat, evident...

Mo:

— Apoi am înţeles că acest lucru era parte din procesul de desprindere de Justin; trebuia s-o facă în felul ei, fără intervenţii

din exterior.
Richie:
— Şi nu v-aţi aşteptat? Tiffy şi Leon?
Mo:
— Nu. Să fiu sincer, nu credeam că Tiffy era pregătită pentru un tip ca Leon.
Eu:
— Ce fel de tip, adică?
Richie:
— Diabolic de arătos?
Eu:
— Deşirat? Cu urechi mari?
Tiffy, ironic:
— Vrea să spună un tip care să nu fie psihopat.
Mo:
— Ei bine, da. E nevoie de mult timp să scapi dintr-o relaţie ca aceasta...
Gerty, brusc:
— Fără discuţii despre Justin.
Mo:
— Scuze. Doar încercam să spun cât de bine s-a descurcat Tiffy. Cât de greu trebuie să-i fi fost să scape din relaţie înainte ca abuzul să devină un tipar.
Richie şi cu mine facem schimb de priviri fugare. Mă gândesc la mama.
Gerty îşi dă ochii peste cap.
Gerty:
— Sincer, e îngrozitor să ieşi cu un psiholog. Tipul ăsta nu ştie ce înseamnă să treci prin viaţă voios şi fără griji.
Tiffy:
— Şi tu ştii?
Gerty o împunge cu vârful piciorului ca răspuns.
Tiffy, apucând-o de picior şi trăgând:
— Oricum, tocmai subiectul ăsta ne interesează. Nu mi-ai povestit mare lucru despre tine şi Mo! Cum? Când? Excluzând detaliile legate de penis, după cum am discutat.
Richie:
— Eh?
Eu:
— Doar lasă-te dus de val. Cel mai bine e să nu bagi în seamă

glumele intime. În cele din urmă, încep să capete o noimă.

Tiffy:

— Stai s-o cunoşti pe Rachel. Regina glumelor intime obscene.

Richie:

— Pare genul meu de fată.

Cum Tiffy pare gânditoare la auzul acestor cuvinte, îmi ridic sprâncenele ca avertisment. E o idee proastă să-l cuplezi Richie. Oricât mi-aş iubi fratele, el are tendinţa de a frânge inimi.

Eu:

— Haideţi, Mo, Gerty?

Mo, către Gerty:

— Spune-o tu.

Tiffy:

— Nu, nu, versiunea lui Gerty ar suna ca un text pe care-l citeşte în instanţă. Mo, oferă-ne versiunea romantică a evenimentelor, te rog.

Mo îi aruncă o privire piezişă lui Gerty să vadă cât a supărat-o asta; din fericire, ea e după al treilea pahar de vin, aşa că se mulţumeşte să se încrunte la Tiffy.

Mo:

— Ei bine, a început când ne-am mutat împreună.

Gerty:

— Deşi Mo se pare că e îndrăgostit de mine de o veşnicie.

Mo îi aruncă o privire uşor iritată.

Mo:

— Iar Gerty mă place de mai mult de un an, ea mi-a spus.

Gerty:

— Confidenţial!

Tiffy scoate un pufnet de nerăbdare.

Tiffy:

— Şi sunteţi îndrăgostiţi? Dormiţi în acelaşi pat şi toate cele?

Se lasă un soi de linişte înşelătoare; Mo se uită la picioarele lui, inconfortabil. Tiffy îi zâmbeşte lui Gerty, întinzându-se să-i strângă mâna.

Richie:

— Ei bine. Se pare că trebuie să-mi găsesc o colegă de apartament, nu-i aşa?

SEPTEMBRIE

Doi ani mai târziu

Epilog

Tiffy

Când ajung acasă găsesc un bilet pe uşa apartamentului. Nu e un lucru neobişnuit în sine, dar de regulă Leon şi cu mine încercăm să limităm raza de răspândire a biletelor la interiorul casei noastre. Nu de alta, dar nu ţinem ca vecinii să fie puşi la curent cu ciudăţeniile noastre.

Avertisment: gest romantic iminent.
(Fii sigură, e la un buget extrem de redus.)

Izbucnesc în râs şi întorc cheia în uşă. Apartamentul arată ca de obicei: îngrămădit, multicolor şi exact ca acasă. Doar când mă duc să-mi arunc geanta în locul ei de lângă uşă, văd următorul bilet pe perete.

Pasul unu: îmbracă-te pentru aventură. Te rog să-ţi alcătuieşti ţinuta din lucrurile din dulap.

Mă uit lung la bilet. Chestia asta e excentrică, până şi după standardele lui Leon. Îmi dau jos haina şi eşarfa şi le las pe spatele canapelei. (E o canapea extensibilă acum, care de-abia a încăput în camera noastră de zi, după ce am sacrificat televizorul, dar niciun loc nu va fi ca acasă dacă nu are un pat pentru Richie).

Pe interiorul uşii dulapului, biletul e îndoit şi lipit cu bandă adezivă. Pe exterior, zice:

Porţi deja ceva specific ţie?

Port, dar e ţinută de muncă, deci e mult mai banală decât de obicei (de exemplu, am încercat să mă asigur că cel puţin două articole nu sunt diametral opuse pe roata culorii). Răscolesc prin dulap căutând ceva potrivit de „aventuros”, orice ar însemna asta.

Mă opresc la rochia albastră cu alb, pe care am cumpărat-o acum vreo doi ani. Cea pe care Leon o numeşte rochia Clubului Celor Cinci. Nu e prea practică pentru o zi rece, dar cu dresurile mele groase, gri, şi cu pardesiul galben de la Ajutaţi-i pe Bătrâni...

Odată îmbrăcată, dezlipesc biletul de pe uşa dulapului şi citesc mesajul de pe verso.

Bună din nou. Pun pariu că arăţi minunat.

Mai trebuie să aduni câteva lucruri înainte să porneşti în aventură, dacă nu te superi. Primul e în locul unde ne-am întâlnit prima dată. (Nu-ţi face griji. E impermeabil.)

Zâmbesc şi mă îndrept cu pas vioi către baie. Ce anume pune Leon la cale? Unde vrea să mă ducă? Acum că mi-am pus rochia de aventură, oboseala de la sfârşitul zilei de muncă s-a mai disipat – probabil că Leon ştia că mă voi simţi mai bine într-o ţinută colorată – şi o senzaţie efervescentă, ameţitoare mi se amplifică în pântece.

E un plic atârnat de capul de duş, învelit cu grijă în folie alimentară. Pe exteriorul lui e un bilet.

Nu mă citi încă, te rog.

Următorul lucru de care ai nevoie se află în locul unde ne-am sărutat pentru prima dată. (Ei bine, nu exact acelaşi loc, deoarece am schimbat canapeaua. Dar te rog să treci peste asta de dragul unui gest romantic.)

E un alt plic, băgat între pernele canapelei. Pe acesta scrie: „Deschide-mă, deci mă conformez. Înăuntru e un bilet de tren din Londra către Brighton. Mă încrunt consternată. De ce Brighton? Nu am mai fost acolo de când îl căutam pe Johnny White.

Pe spatele biletului de tren e o notiţă:

Ultimul lucru de care ai nevoie e la Bobby. El te aşteaptă.

Bobby e tipul pe care-l numeam cândva ciudatul din Apartamentul Cinci. Ne este prieten bun acum, şi din fericire şi-a dat seama că nu se poate face cidru din banane, aşa că a trecut la mai convenţionalul cidrul de mere. E foarte gustos, însă îmi dă o mahmureală extrem de neplăcută.

Urc scările câte două odată şi bat la uşa lui, mutându-mi nerăbdătoare greutatea de pe un picior pe altul.

El răspunde îmbrăcat în pantalonii lui de trening preferaţi. (Le-am cusut gaura anul trecut. Devenea indecentă. Însă am peticit-o cu un pătrat de pânză cadrilată roz pe care-l aveam în casă, deci Bobby nu arată mai puţin ciudat.)

— Tiffany! zice el, apoi pleacă târşâind picioarele, lăsându-mă în uşă. Îmi întind gâtul. În cele din urmă iese din nou, ţinând în mână o cutiuţă de carton cu un bilet lipit pe ea. Poftim! îmi spune zâmbitor. Du-te!

— Mulţumesc, zic, examinând cutia.

Odată ce ajungi la Brighton, du-te la plaja de lângă debarcader. Vei recunoaşte locul când îl vezi.

Este cea mai chinuitoare călătorie cu trenul pe care am făcut-o vreodată. Ard de curiozitate. De-abia pot să stau locului. Când ajung la Brighton e întuneric deja, dar e uşor să găsesc drumul către malul mării; merg atât de repede către debarcader, încât aproape că alerg, ceea ce fac doar în circumstanţe extreme, deci chiar trebuie să fiu entuziasmată.

Văd la ce se referă Leon de îndată ce ajung acolo. Nu aş putea rata locul.

Pe pietriş, la vreo treizeci de metri de mare, se află un fotoliu acoperit în pături multicolore. În jurul lui sunt împrăştiate o duzină de lumânări.

Îmi acopăr gura. Inima îmi bate cu viteză triplă. În timp ce mă îndrept într-acolo, împiedicându-mă de pietre, mă uit în jur după Leon, dar nu e niciun semn de el – întreaga plajă este pustie.

Biletul de pe fotoliu este fixat sub greutatea unei scoici mari.

Aşază-te, înveleşte-te bine şi deschide plicul când eşti gata. Apoi cutia.

Rup folia alimentară şi deschid plicul de îndată ce m-am aşezat. Spre surprinderea mea, e scrisul lui Gerty.

Dragă Tiffy,

Leon ne-a rugat, pe mine şi pe Mo, să-l ajutăm cu acest plan nebunesc, deoarece zice că tu ne apreciezi părerile. Suspectez că, de fapt, e puţin speriat şi nu vrea să facă asta singur. Totuşi, n-am ce să-i reproşez. Puţină umilinţă e bună la un bărbat.

Tiffany; *niciodată nu te-am mai văzut atât de fericită ca acum. Asta a venit de la tine – tu ţi-ai construit fericirea pentru tine însăţi. Dar nu e nicio ruşine să spunem că Leon te-a ajutat.*

Îl iubim, Tiffy. El e potrivit pentru tine, în felul în care numai un bărbat foarte bun poate fi.

E decizia ta, desigur, dar Leon voia să ştii: el are binecuvântarea noastră.

Mo şi Gerty x

P.S. M-a rugat să-ţi spun că nu a cerut permisiunea tatălui tău, având în vedere că ar fi fost un gest „puţin arhaic şi patriarhal, dar se simte «destul de încrezător că Brian va fi de acord» ”.

Râd tremurat, ştergându-mi lacrimile de pe obraji. Tatăl meu îl adoră pe Leon. Îl tot strigă „fiule” în situaţii sociale jenante de cel puţin un an de zile.

Mâinile îmi tremură când mă întind după cutia de carton. Banda adezivă îmi ia chinuitor de mult timp s-o desprind, dar când reuşesc să-i dau jos capacul încep să plâng cu adevărat.

E un inel înăuntru, cuibărit într-un ghem de hârtie pelur în culorile curcubeului. E minunat: vechi, puţin strâmb, cu o piatră rotundă de chihlimbar în centru.

Şi mai e un ultim bilet.

Tiffany Rose Moore din apartamentul trei, Madeira House, Stockwell.

Vrei să fii soţia mea?

Ia-ţi nişte timp de gândire. Dacă vrei să mă vezi, sunt la Hanul Bunny Hop, camera şase.

Te iubesc x

Când pot, când umerii mei s-au oprit din tremurat de la plânsul de fericire şi mi-am şters ochii şi mi-am suflat nasul, mă îndrept de pe plajă către lumina caldă a Hanului Bunny Hop.

El mă aşteaptă pe patul din camera şase, stând cu picioarele

încrucişate, frământându-se. E emoţionat.

Sar pe el. El scoate un gen de *uuf* fericit, în timp ce-l rostogolesc pe spate în pat.

— Da? întreabă el după o clipă, dându-mi părul în spate ca să se uite la faţa mea.

— Leon Twomey, doar tu puteai să găseşti o metodă de a mă cere în căsătorie care să nu impună prezenţa ta acolo. Îl sărut cu pasiune. Da. Categoric, cu siguranţă da!

— Sigură? insistă el, retrăgându-se să mă vadă mai bine.

— Sunt sigură.

— Cu adevărat?

— Adevărat, adevărat.

— Nu e prea mult?

— Drăcia dracului, Leon! pufnesc exasperată. Mă uit în jur şi mă întind după foile cu antetul hotelului de pe noptieră.

DA. Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine.

Acum că e scris, *e inechivoc şi probabil reprezintă un angajament* în faţa legii, *deşi trebuie să verific cu Gerty, pentru că tocmai am inventat asta. xx*

Îi flutur biletul pe sub nas, ca să înţeleagă ideea, apoi i-l bag în buzunarul cămăşii. Leon mă trage spre el şi îşi lipeşte buzele de creştetul capului meu. Pot să simt că buzele îi formează unul dintre acele zâmbete din colţul gurii şi totul pare prea bun ca să fie adevărat, de parcă n-am merita-o, de parcă luăm prea multă fericire şi nu lăsăm destulă pentru ceilalţi.

— Asta e partea în care deschidem televizorul şi aflăm că a început un război nuclear, zic, răsucindu-mă să mă întind lângă el.

El zâmbeşte.

— Nu cred. Nu merge aşa. Uneori, lucrurile bune doar se întâmplă.

— Cât optimism! Ăsta e de obicei refrenul meu, nu al tău.

— Nu sunt sigur ce l-a declanşat. Logodna recentă? Viitorul luminos? Dragostea vieţii în braţele mele? Greu de spus.

Chicotesc, adulmecându-i pieptul.

— Miroşi a casă, îi spun după o clipă.

— *Eşti* acasă, zice el simplu. Patul, apartamentul...

Se opreşte, aşa cum face întotdeauna când îşi caută cuvintele

pentru a spune ceva important.

— Nu a fost niciodată acasă până când tu n-ai apărut acolo, Tiffy.

virtual-project.eu

violin